

Giới thiệu Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!

Sở Dĩ An cầm trên tay thanh gươm, bước đến gần nàng, gương mặt lạnh lùng mang sự sợ hãi trên nét mặt. Hắn nắm chặt tay của nàng lại, hôn lên những giọt nước mắt long lanh tinh khiết như viên pha lê kia của nàng.

"Nàng thật tàn nhẫn, làm sao nàng có thể ép ta yêu nàng rồi bắt ta xa nàng khi trái tim của ta đã thuộc về nàng?"

Hắn nhìn thẳng vào vào con người đen lầy kia, cô ừ ừ không dám nhìn vào hắn, cúi gầm mặt xuống. Tim đau như vừa bị thanh gươm kia kết liễu, giết chết con tim ấm áp của nàng. Nàng cũng như hắn, rất đau đớn khi phải kết thúc mối tình cảm nồng nàn này. Thời gian qua có lẽ nàng và hắn đã có những thời g hạnh phúc bên nhau, như thế là quá đủ cho nàng rồi!

"Nàng không yêu ta? Hay là do ta không tốt?"

Cố nén cảm xúc, nàng tránh né ánh mắt đó, cách xa hắn ra, đứng trên cây cầu vừa dài vừa rộng kia mà nàng cứ ngỡ đây là cây cầu ngắn nhất của Lục Quốc vậy, đi hết con đường này nàng và hắn sẽ rời xa nhau mãi mãi!

"KHÔNG PHẢI, là do ta quá tàn nhẫn!"

"ĐÚNG, nàng thật tàn nhẫn, nhưng ta yêu nàng!"

Hắn kéo nàng về phía mình, vút thanh gươm xuống đất, ôm lấy cơ thể mềm mại của nàng. Nàng im lặng, ôm lấy hắn, nước mắt rơi lã chã xuống bờ vai của hắn. Hắn chỉ muốn ôm nàng thật lâu, muốn giữ thời gian này mãi mãi!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ép bản thân thích nàng!

Ở Lục Quốc, những tia nắng chói lóa chiếu sáng vào một thiếu nữ đang hái thảo dược trên núi trong nắng sớm. Từng hạt sương nhỏ giọt xuống, nàng dùng ống trúc hứng những giọt sương đó trên những chiếc lá xanh tươi. Nàng sống trên rừng từ nhỏ với phụ thân và mẫu thân. Hằng ngày phải đi hái thảo dược cho phụ thân nàng chữa trị cho người dân. Nàng rất hoạt bát với mọi người, năm nay vừa tròn 16 tuổi. Tên Lục Hòa! Cha nàng là một đại phu tài giỏi nhất trong vùng này, và ông rất lương y từ mẫu, luôn cứu giúp mọi người mặc kệ là người hay vật.

"Hòa nhi, về nhà thôi"

Tiếng nói lãnh lốt của phụ nữ vang lên trong vách núi. Người bạn hữu còn được gọi là tỷ tỷ tên Lâm Tuệ của nàng vẫy tay gọi, ra hiệu cho nàng phải về nhà. Nàng mỉm cười gật đầu, mồ hôi lấm tấm trên trán nàng, toét lên vẻ đẹp tự nhiên thuần khiết ấy.

"Tuệ nhi à, tỷ hái nấm nhiều không?"

"Nhiều rồi đi thôi"

XOẸT XOẸT,

Nàng đang cất bước đi về hướng mặt trời mọc thì nghe thấy trong bụi cây có tiếng động lạ, và xa xa đang có tiếng ngựa phi trên đường vách núi này. Một con thỏ trắng bước ra đôi chân thoăn thoắt vừa bị một mũi tên bắn trúng, máu trên chân của thỏ con chảy xuống, những giọt máu đỏ đầm không ngừng làm thỏ con kêu cứu, nhìn nó mà lòng nàng đau rút, nàng thích nhất là chơi cùng thú vật trong rừng này, mỗi ngày đi hái thảo dược những chú thỏ con này thường quần quýt chân nàng, nàng sẽ hái những lá cỏ tươi nhất cho chúng ăn. Vậy mà khi này quên để ý tới nó, nó lại bị một tên săn nào bắn rồi. Thật tức chết mà! Nàng bế thỏ con lên đặt lên đùi của nàng, cứ chỉ ấy thật nhẹ nhàng và động lòng người.

"Tuệ tỷ, lấy giúp muối giò thảo dược! Tiểu thỏ bị thương rồi."

Cất tiếng nói nhẹ như cơn gió thoảng của nàng, thật khiến người khác mê mẩn với vẻ đẹp thánh thiện đó. Nhẹ nhàng băng bó và đắp thuốc cho thỏ con, nàng gạt đầu hải long rồi để thỏ con về lại hang của nó. Đi được vài bước thì một chàng trai khôi ngô tuấn tú xuất hiện. Hắn bước xuống khỏi lưng ngựa, bước lại gần nàng.

"Haha, đây là thỏ mà ta bắn được sao? Thật quá thích thú! Thiên sát lĩnh chủ hãy giao nó lại cho ta"

Tiếng nói thích thú vang lên khiến nàng thật bức bối, tiểu thỏ nhìn thấy hấn ta thì cố gắng gồng chân đi về phía cửa nàng, nhảy lên lòng ngực nàng mà e sợ, tên vừa nãy đã bắn thỏ con.

"Tiểu thỏ, đừng sợ, ngoan ta thương"

Nàng nhìn thẳng về phía hấn ta đang đứng, bộ y phục trên người hấn rất cao quý, có thể là một thiếu gia trong kinh thành đây mà. Nàng phẫn nộ nhìn hấn, con người của nàng long lanh. Nàng bế thỏ con trên tay tiến lại gần hấn, không chút sợ sệt mà còn rất hứng thú.

"Người không được bắn thú vật trong rừng!"

Nàng nói, ánh mắt như có tên lửa bắn ra vậy. Đúng thật là nàng là "Hóa" mà. Rất nóng tính!

"Tại sao chứ? Mạn quốc này là của tr... ta, ta có quyền, một nữ nhi như nàng có thể ngăn cản ta?"

Hấn tiến sát lại nàng, nở nụ cười gian tà, bàn tay vuốt ve con thỏ trên tay nàng, rồi nhìn thẳng vào đôi đồng tử không lay động kia, khẽ cười.

"Nếu ta nói, ta thích săn thú thì sao? Đó là sở thích của ta?"

"Người..."

"Về thôi tỷ không thích gây sự!"

Lâm Tuệ kéo tay của nàng, không muốn nàng gây sự với kẻ đó, nhìn đáng ghét khỏi ngờ và anh dừng như thế chắc hẳn là người rất có uy lực nếu Lục Hòa dính vào chẳng phải sẽ liên lụy đến nàng sao? Không được! Lâm Tuệ phải ngăn chặn lại. Nhưng nàng bướng bỉnh không nghe lời, nàng đưa lại tiểu thỏ cho Lâm Tuệ rồi nhìn về phía mặt trời mọc.

"Tỷ tỷ về trước đi, đem thảo dược này cho phụ thân, muội sẽ về sau"

"Nhưng..."

"Không sao, muội sẽ rất bình an!"

Nàng trấn an Lâm Tuệ rồi nhìn bóng dáng của tỷ ấy khuất xa. Nàng đi vòng quanh người hấn một vòng tròn, tên thị vệ định ngăn lại nhưng hấn ta ra hiệu dừng lại. Nàng mỉm cười ranh ma rồi quay sang hấn.

"Nói mau, người từ đâu đến. Ta sống ở đây chưa từng thấy người lần nào?"

Vốn dĩ sống trên núi sâu, tiếp xúc với nhiều thú vật hung dữ nhưng nàng có thể trấn áp nó, không lẽ chỉ vì một con người xa lạ này mà sợ hấn sao? Không thể! Hấn ta còn bắn tiểu thỏ của nàng nữa cơ đấy, tội đáng trách.

"Ta...là người của kinh thành, danh tính là Sở...Dĩ An 19tuổi, còn nàng?"

"Hoàng...th..."

Tên thị vệ lại lên tiếng, lại không được nói nên lời. Là một hoàng thượng của Mạn Quốc vậy sao lại khai danh tính như thế? Thật khó hiểu mà...

"Thiên, người mau lấy nước ta khát!"

"Tuân lệnh"

Thị vệ lập tức đi ngay. Không khí âm đạm hơn, chỉ còn có hai người, hấn và nàng! Nàng lắc đầu ngoa ngán.

"Không cho người biết danh tính của ta!"

Nàng nói xong lại chạy đi về hướng đông, hấn hứng thú chạy theo. Lâu lắm rồi hấn không chơi trò này với nữ nhi trong cung. Nàng chạy quanh gốc cây, rồi bắt hấn đuổi theo.

"Bắt được ta, ta sẽ nói cho người biết!"

Nàng chạy nhanh thoăn thoắt khiến hấn chạy đổ mồ hôi, mà hấn vẫn còn cố gắng bắt lấy nàng.

Á! Nàng lại vấp té rồi. Hấn nắm bắt thời cơ, chạy lại tóm lấy nàng, nàng tức giận xô hấn ra nhưng vẫn bị hấn kéo lại.

"Nào, khai mau nàng tên gì?"

"Lục Hòa, 16"

Cách trả lời không can tâm của nàng làm hấn bật cười. Lâu lắm rồi mới có một cô nương gan dạ dám làm ngược lại với hấn. Trong cung ai gặp hấn cũng

cúi chào vậy mà nàng ta lại không những không cúi chào mà còn xưng ta với hắn. Thật lạ người!

"Buông ta ra, ta phải về. Nên nhớ, từ nay không được săn bắn trong rừng này nữa, biết không? Thú rừng ở đây là của ta!"

"Ta làm sao có thể săn bắn theo sở thích của ta?"

"Trừ khi ngươi là ý trung nhân của ta"

"Là nàng ép ta thích nàng? Nhưng ta lớn hơn nàng, nàng phải gọi ta là chàng?"

"Không gọi, ta không ép. Nhưng ta nói rồi trừ khi ngươi là phu quân của ta ta mới cho ngươi săn bắn!"

Nàng lắc đầu liên tục phản lại ý nói của đối phương, từ trước đến nay cả thôn chưa ai phản lại ý của nàng, vậy mà người lạ này lại như thế!

"Được, ta sẽ làm theo ý nàng, ép bản thân ta yêu nàng!"

Nàng bước đi về nhà, không thêm để ý lời nói của hắn. Nàng phải về nhanh thôi, muộn rồi! Mẫu thân sẽ lo cho nàng lắm.

"Hoàng thượng, sao người lại dễ dãi với cô nương đó? Cô ta thật to gan!"

"Không sao, ta rất thích! Nàng ta thật lạ"

"Chúng ta về thôi. Có lẽ Yên phi..."

"Trẫm không muốn, về phòng trọ cho trẫm"

Nhắc đến Yên phi nương nương, hắn lại chau mày rồi ra lệnh cho thị vệ, hắn leo nhanh lên con bạch mã yêu thích nhất rồi phi đi, tiếng ngựa hí vang lên. Hắn nở nụ cười, ngày mai hắn sẽ thuyết phục nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhãn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Gặp mặt lần hai

Sáng ngày hôm sau, hắn dùng điểm tâm rồi đi dạo quanh thị trấn của thôn nàng. Từ khi lên ngôi vua cha dường như hắn không đến đây thăm cảnh vật nơi này ra sao. Nó bình yên quá! Bình yên, và người dân rất chan hòa với nhau. Hắn bước lại nơi bán trâm cài tóc, bàn tay thon dài đặt lên cây trâm con bướm rất đẹp, mạ bằng vàng. Hắn ngẩng đầu cười, nàng thích động vật như thế chắc hắn sẽ rất thích!

"Thiếu gia, người mua cái này cho Yên..."

"Không phải, là cho Hòa nhi!"

Lời nói tự hào không chút che giấu làm thị vệ thấy lạ, mới gặp hôm qua sao hắn lại có cảm tình với cô nương đó như thế. Trong cung hắn có rất nhiều phi tần vậy mà chưa từng có con và sủng ái một ai. Đến cả Yên Phi cao quý và sắc xảo nhất cũng không thể chiếm lấy trái tim hắn. Vậy còn cô nương đó? Với vẻ thanh khiết mộc mạc như thế lại làm cho một hoàng thượng của Mạn Quốc đem lòng yêu mến...

"Vị thiếu gia đây thật có mắt thẩm mỹ, đây chính là trâm cài đẹp nhất ở nơi đây!"

"Được, lấy cho ta cái này"

"Vị thiếu gia đó thật khôi ngô anh dũng"

Tiếng nói của các thực nữ bên ngoài đang e thẹn khen hắn, hắn không quan tâm, nói xong rồi cầm trâm cài đi ung dung, chưa đặt chân đến nơi này bao giờ, vì thế chẳng ai biết hắn là hoàng thượng cả. Hắn đi xong rồi lại phi ngựa lên rừng. Ánh nắng ban mai chiếu xuống khuôn mặt khôi ngô của hắn, vẻ đẹp mê hoặc bao nhiêu nữ nhân. Nàng vẫn như thường ngày, vẫn đi hứng sương và hái thảo dược trên núi, nhưng hôm nay lại không có Tuệ đi cùng. Mồ hôi nàng lấm tấm trên trán. Hắn cười, rồi bước xuống ngựa.

"Thiên, cho mã mã ăn cỏ đi, lát hãy quay lại"

"Tuân lệnh hoàng thượng"

Hắn bước đến từ phía sau của nàng, dùng vạt áo lau mồ hôi cho nàng, nàng giật mình quay lại. Chân nàng trượt phải đá mà ngã vào lòng hắn. Hắn ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của nàng vào lòng.

"Người... buông ta ra, nam nữ thọ bất tư thân"

"Còn xưng ta thì ta sẽ ôm nàng mãi!"

Nàng tức giận, cắn cánh môi hoa anh đào đỏ mọng của mình. Sau đó cự người.

"Được rồi thả Hỏa nhi ra!"

Hắn từ từ buông nàng ra, nhìn cái môi đỏ hân muốn hôn lấy cánh môi đó. Trước đây, các quý phi thường hay chủ động hôn hắn, nhưng hắn lại không có cảm giác gì. Vậy mà giờ đây hắn muốn chiếm lấy nàng là của riêng hắn quá! Phải làm sao đây...

"Ngoan ngoãn, từ nay gọi ta là huynh!" Còn không ta sẽ hôn nàng"

"Biết rồi"

Nàng cảm ổng trúc lên, hôm nay ít sương quá, cần phải lấy thêm để nấu trà cho mẫu thân, phụ thân uống để tốt cho sức khỏe. Nàng đứng dậy không nói câu nào, bước đi về hang động.

"Hỏa nhi, nàng đi đâu?"

"Kệ ta"

"Nàng..."

Hắn gần giọng, muốn nàng chỉnh lại thái độ với hắn. Mới hứa thôi mà lại không giữ lời hứa rồi.

"Đi theo Hỏa nhi không?"

"Đi!"

Nói rồi nàng nắm tay hắn chạy đi, hắn như hồn xiêu phách tán, nàng... nắm tay hắn sao?

"Nàng... có phải thích ta rồi đúng không?"

"Không!"

Giọng nói tựa như gió của nàng lướt qua tai hắn, tựa như cơn gió thoảng qua, rất ngọt ngào.

"Rồi nàng sẽ thích ta!"

Nàng không trả lời, bước đi mãi. Tới một hang động, nàng bước vào. Một con hổ bước ra, hắn lập tức rút gương, nàng dơ bàn tay trắng nõn ra, khẽ mỉm cười. Bàn tay đó vuốt ve đầu của con hổ ấy.

"Nàng...có thể?"

"Không sao, A Hổ và gia đình rất thân thiện..."

Nàng kéo tay hắn vào, quả nhiên là một bức tranh phong cảnh. Các con của A hổ mới được sinh ra. Màu lông trắng mềm mại đó cứ như lông bào của hắn mặc trong triều vậy. Hổ cái đang nằm quanh ba chú hổ con. A hổ đứng bên ngoài canh cửa.

"Hôm nay, có ngoan không nào?"

Nàng vuốt ve từng chú hổ con, rồi bế lên một con hổ con cho hắn xem. Hắn đưa bàn tay ra vuốt nhẹ đầu của nó. Thật thích! Trước đây, săn bắn thú vật trong rừng là hắn sai rồi. Chúng thật ngoan. Đặc biệt, nàng rất lạ, lạ nhất là có thể thuần hóa một đám hổ như thế này. Hắn đi theo nàng, hứng vài giọt sương trên vách đá. Hành động này hắn chưa làm bao giờ.

"Chơi đuổi bắt nhé?"

"Được"

Nàng nói xong rồi chạy trước, hắn đuổi theo. Chạy không ngừng nghỉ, leo lên từng vách đá thật vui. Tiếng cười vang lên trong hang đá.

AAA!

Nàng lại vấp phải cành cây mà Hổ con dùng để nghịch rồi. Liếc nhìn một trong 3 con hổ. Hổ con gục đầu xuống dúi đầu vào chân nàng như lời xin lỗi.

"Nàng có sao không?"

"Tất cả là tại chàng à không tại huynh đó!"

"Hỏa nhi ngoan ta công nàng nhé!"

"Không!"

"Đừng bướng"

Nói xong hấn xúc người nàng lên bế nàng ra khỏi hang động, nàng không ngừng la hét. Hấn càng thích thú hơn, cứ khur khur nàng trong lòng.

"Nếu ta nói ta là hoàng thượng của Mạn Quốc thì nàng có..."

"Sẽ không, ta rất ghét hoàng thượng, rất ham mê tửu sắc!"

"Vậy sao? Nàng đang ghen?"

"Hừ, làm gì có"

"Rõ là có, còn chối"

Nàng đánh vào lưng hấn, tỏ vẻ bức bối, rõ ràng nàng đâu có ghen? Nàng mới gặp hấn có hai ngày...nhưng nàng cũng cảm nhận được hơi ấm áp trong từng cái ôm của hấn, nó thật lạ. Trước đây, phụ thân vẫn thường ôm nàng, nhưng nàng không có cảm giác này. Tự nhiên, nàng muốn thời gian ngừng trôi, để nàng có thể tìm hiểu hấn. Bước đến bờ suối đối diện, đặt nàng lên vách đá, hấn cúi xuống kéo vạt y phục của nàng ra để xem chân của nàng có bị thương không. Nàng nhắm mắt không cho., làm sao lại để một nam nhân lạ mặt xem cơ thể chứ?

"Không được xem!"

"Trẫm nói là được"

Hấn nhìn thấy chân nàng hơi đỏ lên, chắc do va chạm rồi. Hấn đang cuống lên không biết phải làm sao.

"Đề Hỏa nhi tự làm, phụ thân là thầy thuốc"

"Ừm. Ta đưa nàng về!"

Hấn công nàng trên vai mà cảm thấy vui. Cảm giác này thật lạ với hai người. Hấn đang nghĩ cách thuyết phục nàng, còn ngược lại nàng đang suy nghĩ cần làm sao để tránh xa hấn nếu hấn là hoàng thượng. Nàng chả muốn sống ở cung đấu đá tranh giành. Nàng chỉ thích ở cuộc sống yên bình này thôi. Hấn và nàng im lặng cho đến khi về nhà...

"Hỏa nhi..."

Mọi người nhìn hấn và nàng trong xúng sốt. Phụ thân nàng nhìn về hướng nàng cất tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vì cô nương là một nữ nhi đặc biệt!

"Phụ thân..."

"Đường đường là phận nữ nhi, lại cùng một tên nam nhân lạ mặt ân ái về nhà sao, Hỏa nhi?"

"Hỏa nhi bị đau chân rồi!"

Nghe hấn nói thế, Lục đại phu hốt hoảng lo cho con gái. Đắp một ít lá thảo được lên chân nàng rồi chờ nàng ngồi nghỉ. Hành động của tình phụ tử thật đáng quý trọng.

"Đừng lo, sẽ hết thôi. Chỉ là vết xước nhẹ."

Nàng im lặng, nhìn ngắm bầu trời. Hôm nay trời thật đẹp, khiến tâm hồn của thiếu nữ 16 mơ mộng của nàng đang lơ lửng.

"Người này là ai?"

"Ta...À không đồ nhi là Dĩ An, là ý trung nhân của Hỏa nhi!"

"Ý trung nhân? Hỏa... nhi!"

Lục đại phu liếc nhìn nàng, nàng toét mồ hôi. Lắc đầu liên tục, tại sao hắn lại nói vậy chứ? Hừ, phụ thân biết chẳng phải sẽ khá nguy hiểm sao? Nàng lắc đầu lo sợ mặt tái xanh.

"HA HA... Ngươi từ đâu đến? Ta chưa từng thấy ngươi"

"An nhi từ kinh thành đến...là hoàng..."

"Suyt!"

Nàng ngăn cản lời nói của hắn, hắn là ai? Cùng lắm là một thiếu gia giàu có ở vùng nào đó. Miệng lúc nào cũng xưng trăm và xưng là hoàng thượng, thật kì lạ. Tại sao? Nàng sẽ không tin điều này...

"Hoàng gì?"

"Phụ thân à, là người Hoàng châu"

"Ừm... mặt trời đã lên cao rồi. Ngươi hãy về đi. Tránh người khác lại dòm ngó Hỏa nhi nhà ta"

Nhìn thấy nét mặt không mấy hài lòng của Lục đại phu khi bị người trong thôn, chỉ tỏ nói này nói kia, ông thật sự không muốn mọi người nghĩ xấu cho tiểu nữ của mình nên mới nói vậy. Hắn khẽ gật đầu rồi lên tiếng.

"An...nhi cáo từ!"

Hắn bước ra khỏi thôn, nàng bước ra tiễn hắn. Khẽ nhăn mặt vì hắn quá lộ liễu, tự xưng tât cả mà chưa cho được sự cho phép của nàng, tức chết mà! Nàng bặm môi, liếc nhìn hắn, im lặng.

"Cho nàng!"

"Sao lại cho ta?"

"Ta thấy đẹp nên tặng nàng, hẹn ngày tái ngộ"

Hắn cài trâm lên tóc của nàng. Rồi khẽ gật đầu mỉm cười rồi bước đi, trong sự ngỡ ngàng của nàng. Hắn... vừa tặng cho nàng một trâm cài rất đẹp. Mỉm cười, nàng vui vẻ giữ nó trên mái tóc đen huyền của nàng. Mái tóc đen óng, không bị pha lẫn màu khác và cũng rất mượt mà.

Hắn bước đến nơi gần bờ suối lúc này, thấy Thiên sát lĩnh chủ đang cho mã mã ăn cỏ. Vuốt bồm của nó, rồi hắn ngồi xuống tảng đá thoải sáo. Tiếng sáo vi vu trầm bổng say lòng người. Tâm trạng hắn đang rất vui, vì thế hắn cũng mang theo tiếng nhạc buồn thành những nốt nhạc hạnh phúc. Thiên bước lại gần hắn, khẽ mỉm cười.

"Hoàng thượng à, là người đang yêu!"

"Yêu? Nó là thứ gì thế?"

"Là động lòng trước một người nữ nhi, thấy người đó vui cũng vui, thấy người đó buồn cũng chẳng vui mấy. Luôn muốn bảo vệ che chở cho vị cô nương đó!"

Hắn khẽ gật đầu, có lẽ hắn đã động lòng với nàng, qua cái nét thơ ngây kia, cái nét hồn nhiên gan dạ.

"Mấy ngày không về rồi, chắc thái hậu sẽ lo cho người lắm "

"Được rồi, chúng ta về"

...

Kể từ ngày đó, nàng và hắn không còn gặp nhau nữa. Nàng trở về cuộc sống lúc trước, lại hứng sương và hái thảo dược trong rừng, nhưng suốt hai tuần nay, Lâm Tuệ cũng không đi cùng cô vì phải chăm mẩu thân của nàng ta bị ốm, nàng lại đi một mình, chả ai chơi đùa với nàng khiến nàng cảm thấy trống vắng quá. Chiếc trâm cài rơi xuống từ ống áo của nàng, nàng cầm nó lên ngắm rồi bỗng nhiên nhớ tới hắn. Người đã gặp hai ngày mà đã có ấn tượng tốt. Nàng dạo quanh rừng rồi khẽ lắc đầu đi về thôn.

"Lục Đại nghe truyền thánh chỉ, thượng thiên thừa nhận hoàng đế chiếu viết, nay Lục Hỏa được hoàng thượng ban lệnh vào cung làm nha hoàn cho hoàng thượng, Lục Đại nhận chỉ"

"Thần...tuân chỉ"

Lục Đại- Phụ thân của nàng, đang quỳ xuống nhận chiếu thư kia, người kia là một thái giám đang truyền lệnh. Nhưng dường như có tên của nàng trong đó. Giở thảo dược của con rót xuống đất khi nghe nàng nói sẽ được vào cung hầu hạ hoàng thượng. Không biết nàng nên vui hay buồn...

"Không, ta muốn ở lại chăm sóc cho phụ thân và mẫu thân!"

"Hóa nhi, con không nên vô lễ. Lệnh hoàng thượng con không được kháng chỉ"

Mẫu thân nàng xoa đầu nàng, ôm nàng vào lòng. Nước mắt nàng chảy xuống bờ môi đẹp như cánh hoa anh đào. Nàng đang nghĩ về hấn, hấn làm sao tự xưng là hoàng thượng mà không đến gặp nàng? Tất cả là giả dối, nàng rất ghét hấn! Nàng đang bị một ông vua nào đó bắt về cung phải xa gia đình. Nhưng sao...chỉ bắt một mình nàng?

"Vị cô nương đây là Lục Hỏa? Vậy mau thu xếp rồi theo ta về kinh thành"

"Không, ta không đi"

"LỤC HỎA! Không được bướng vào nhà thu dọn cho ta!"

"Cha..."

Phụ thân nàng gần giọng, chuyện này không đơn giản, nếu Hỏa nhi của ông không đi chẳng phải sẽ có tội? Vì thế đi sẽ tốt hơn. Nàng thu xếp quần áo xong rồi bước ra ngoài, nàng cảm thấy buồn quá! Phải xa người thân, đến kinh đô xa xôi. Nơi mà nàng ghét nhất! Mọi người xung quanh đang xì xào to nhỏ.

"Lục Hỏa đi chắc hấn sẽ được sủng ái làm phi. Nhìn kìa, với vẻ đẹp đó ai mà chả mê mệt chứ!"

"Đúng rồi!"

"Hóa nhi, muội phải đi sao?"

Lâm Tuệ đến, nước mắt cũng rơi xuống. Tại sao, lại chia cách tình tỷ muội của nàng, nàng tuy không phải chị em ruột nhưng... lại lớn lên cùng nhau chỉ cách nhau một tuổi

"Muội..."

"Nhanh đi, không còn thời gian!"

Tiếng hô thúc của thái giám trong triều đình lên tiếng.

"Muội sẽ về sớm thôi. Phụ thân mẫu thân giữ gìn sức khỏe!"

Nước mắt rơi, nàng ôm người thân rồi bước theo thái giám trong triều bước đi. Đầu ngẩng lên nhìn về phía sau...Khi mọi người khuất dần.

"Tại sao chỉ có mình ta được vào cung?"

"Vì cô nương là một nữ nhi đặc biệt!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhãn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Nàng và các thị vệ đi về kinh thành khá lâu. Nàng mệt lử cả người, hai chân nàng muốn rụng, rời khỏi cả cơ thể. Nàng ranh ma nhìn sang tên thái giám. Rồi chạy lên phía trước, khề khề lưng hấn ta.

"Ta mệt ta không muốn đi nữa"

"Cô Nương cố gắng chút đi, sắp tới rồi!"

"Không, không, không. Ta không đi, mời cả chân"

Nàng lắc đầu liên tục nhất quyết không chịu đi, ngồi phịch xuống gốc cây bên vệ đường.

"Cô Nương muốn gì?"

Tên thái giám tỏ vẻ bức bối, liếc nhìn nàng đang phụng phịu không chịu đi. Tên đó liền xuống nước nhìn sang nàng.

"Ngươi công ta về đi!"

"HẢ? Sẽ rất xa..."

"Hừ, ngươi bảo ngắn lắm mà, ta không biết không biết"

Giọng nói dẻo dẹo của tên thái giám khiến nàng cảm thấy mắc cười nhưng lại không cười lớn khê nghiêm mặt nhìn thái giám.

"Ngươi làm tổn hại đến Lục Hòa ta sẽ trả ngươi!"

Nhớ lại những tiếng nói của hoàng thượng, tên thái giám ớn lạnh, khê nhăn mặt. Nàng càng thích thú cười đắc ý. Leo lên lưng tên ấy thật mạnh.

"A!"

"Gãy xương ta rồi"

"Mau nhanh đi, ta không thích chậm trễ."

Nàng hồi thúc hấn ta hấn đã già mà phải vác theo nàng thật cực nhọc, nàng nhe răng cười thật tươi. Đi hết 4 canh giờ, từng bước chậm chậm của hấn cuối cùng nàng cũng đến hoàng cung lộng lẫy kia. Bên ngoài, cánh cổng được mạ vàng rất đẹp, nàng cười tít mắt.

"Đẹp thật!"

"Tức nhiên, đó là hoàng cung đương nhiên phải đẹp. Mà nè dù cô nương có đặc biệt thế nào thì cũng phải giữ lễ phép!"

"Ồ...ờ"

Nàng gật đầu lia lịa, rồi được tên thái giám dẫn vào. Đi ngang qua hoa viên nàng nhìn thấy các hoa mẫu đơn đang khoe sắc thật đẹp muốn bước đến sờ lấy cánh hoa nó.

"Không được! Đây là hoàng thượng trông cho Yên Phi đấy cô nương không được phép!"

"Xì...biết rồi!"

Nàng chề môi ra rồi tình nghịch đi tiếp. Đến một phòng quan trọng, nàng được dẫn vào thì nhìn thấy gương mặt quen thuộc đó-Là hấn!

Hấn đang mỉm cười với nàng và đang mặc long bào ngồi trên ngai vàng.

"Ngươi..."

"To gan, dám kêu hoàng thượng là ngươi? Mau quỳ xuống!"

Tiếng hét chói tai của tên thái giám... Cái tên nịnh hót. Nàng bức bối ngồi xuống. Hai cái má phúng phính phồng ra trong rất đáng yêu. Nàng ngược nhìn lên hấn, quả thật hấn là hoàng thượng. Một hoàng thượng thật đẹp trai, khôi ngô, lúc trước đã anh dũng bây giờ khoác long bào trong hấn thêm oai hơn... hấn nhìn nàng chăm chú.

"Không sao, tiểu Hòa nhớ ta không?"

"Không!"

Cái môi của nàng chu lên. Ánh mắt mờ hồ tựa lần khói hút hồn người khác.

"Nàng...thôi được rồi các người lui ra!"

"Tuân lệnh!"

Hấn lên tiếng cả đám thuộc hạ bước ra, trong phòng chỉ còn hấn và nàng. Nàng cảm thấy ghê lắm, ớn lạnh cả người. Không biết hấn còn giờ trò gì đây...

"Từ nay nàng sẽ ở trong cung với trẫm?"

"Cái gì? Không ta muốn về nhà!"

Âm thanh tựa gió thoảng phát ra như rót rượu mật vào tai hấn. Hấn mỉm cười hiền hòa tiến lại nàng nhẹ nhàng vén mái tóc mượt mà của nàng. Mùi hương của hoa cỏ may thơm bát ngát khuếch tỏa cánh mũi của hấn. Hấn cầm lấy tóc nàng mà nghịch. Nàng khê nhăn mặt rồi lấy lại, khê chau mày lắc đầu.

"Trâm cài đâu?"

"Mất rồi!"

"Mất? Nàng dám sao?"

Cử chỉ hơi nặng thoát ra, nhưng tiếng thở dài cũng phát ra, vẻ mặt hần buồn buồn khiến nàng cũng không vui... Sao cái cảm giác này kì lạ đến thế? Hần buồn chẳng nàng vui mới đúng sao? Hần buồn, mà tim nàng cũng đau nhói. Gặp nhau ít, mà chiếm trong trái tim khá nhiều rồi....nàng suy nghĩ vui vơ. Hần bước đến cầm ly rượu vàng định uống cạn

"Không có, ta còn giữ đây!"

"Thật?"

"Ừ!"

Bàn tay thon dài nõn nà của nàng lấy ra chiếc trâm cài. Hần cầm lấy nó rồi cài lên cho nàng. Khoảng cách gần nhau rất gần tim cả hai cùng đập mạnh. Hần nhìn nàng, nàng nhìn hần, bốn mắt nhìn nhau. Hần cúi xuống nhìn đôi môi nàng...đôi môi đỏ mọng gọi cảm

"YÊN PHI NƯƠNG NƯƠNG GIÁ ĐÁO!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Tiếng nói vang dội của tên thái giám, nàng lập tức rời khỏi vòng tay ma quái của hần đang ôm lấy nàng. Hần chỉnh sửa lại y phục rồi nhìn về phía Yên Phi đang đến.

"Yên Phi bái kiến hoàng thượng!"

"Bình thân!"

"Tạ ơn hoàng thượng"

Tiếng nói lạnh lốt dịu dàng của nàng ta làm cho Lục Hỏa cảm thấy ngỡ ngàng, nhìn kìa...bộ y phục đó khiến người khác cảm thấy ghen tị, y phục kiêu sa kiêu diễm này. Nàng nhìn chăm chăm vào Yên Phi, với vẻ đẹp hút hồn...

"Ngươi...là ai? Thấy bốn cung sao không quỳ xuống?"

"Ta...nô tỳ bái kiến YÊN Phi, Yên Phi nương nương cát tường!"

Nhớ lại gia lễ trong cung, nàng lập tức quỳ xuống. Hần nhìn nàng che miệng lại cười. Làm sao mà nàng có thể kiêu căng như thế chứ? Yên Phi nhìn nàng với đôi mắt sắc sảo, bước đến người của hần, khẽ cựa ngực vào mình hần, nở nụ cười ma mị.

"Hoàng thượng à, thần thiếp muốn hỏi xem đây là ai?"

Khụ khụ... hần khẽ ho, rồi bước đến gần cái rèm khẽ uống trà trên bàn.

"Sẽ là người hầu tẩm cho trẫm!"

"Cái...Cái gì?"

"Hồn lão, mi là một nô tỳ nhỏ bé tại sao lại dám cư xử như thế?"

Nàng uất ức, cúi gầm mặt xuống, từ đó giờ chưa ai bắt nàng theo khuôn phép như thế. Ngày hôm nay, một người xa lạ một hoàng thượng của cả triều đích thân rước nàng về. Chẳng phải là một vinh hạnh sao? Phải vui chứ? Không! Nàng thực sự không vui, dòng nước mắt cứ muốn tuôn ra, phải kìm nén lắm những giọt nước mắt mới đọng lại.

"Yên Phi, chẳng phải tiểu Mai đã xin về quê thăm phụ mẫu rồi sao? Ta có quyền tự chọn một cung nữ mới"

"Nhưng thiếp không thích, thiếp cũng có thể làm mà, đi mà thiếp sẽ làm việc đó!"

"Haha ta làm sao có thể một Yên phi cao quý như nàng làm vậy? Không nhiều lời, trăm đã quyết"

Yên phi bức bối liếc nhìn nàng, những ánh mắt đầy tức giận cứ chăm thẳng vào nàng. Nàng không nói gì cả, chỉ im lặng cúi gằm mặt xuống.

....

Tại Hắc Lâm Tuyền

Nàng theo lối dẫn của một cung nữ khác đến gặp Lâm Tuyền tỷ tỷ, người cai quản và dạy dỗ các nô tỳ trong cung. Trên đường đi ngang qua hoa viên, nàng nhìn thấy Yên phi cùng các phi khác đang ngắm hoa bắt bướm rất vui vẻ, trên nét mặt ai cũng rất rạng rỡ và thích thú. Tim nàng bỗng nhói lên. Tại sao? Nàng lại không thích cảnh tượng này chứ? Nhớ đến cảnh trong rừng, hân và nàng nô đùa với nhau làm nàng cảm thấy thất vọng. Nàng không để ý cứ bước theo người phía trước.

"Á!"

Nàng đụng phải lưng của cung nữ phía trước. Cung nữ kia quay lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn nàng. Nàng sợ hãi, mặt trắng bệch. Nàng ta không làm gì cô cả, khẽ chau mày.

"Lần sau nhớ cẩn thận!"

"Người tên họ là gì?"

"Tên Lục Hòa..."

"Được rồi, từ nay khi canh ba người phải thức dậy chuẩn bị nước ấm cho hoàng thượng. Và phần dâng cơm nước cũng do người làm. Nhớ! Yên phi rất hay ghen vì thế làm xong trách nhiệm phải về thật nhanh! Nếu không sẽ bị phạt!"

Tiếng nói nhẹ nhàng của tỷ ấy thật làm cho người khác mê mẩn nhưng lại mang một sự uy lực không hề kém. Nàng gật gù, bóng Lâm Tuyền bước đi, trong bộ y phục của tỷ ấy thật đẹp con long phụng trên người tỷ ấy toát lên vẻ thanh cao, mỹ lệ nhưng sao...tỷ ấy chả bao giờ cười cả, vẻ mặt lạnh lùng đến đáng sợ. Ngược lại bộ y phục của nàng lại đơn giản như thế này. Mặc dù như vậy nhưng nàng rất thích, vì đó là màu yêu thích của nàng mà! Nàng thay y phục xong, xếp các y phục của bản thân vào một góc thì đến chiếc giường bên cạnh, khẽ người định nằm xuống.

"NGƯỜI TRÁNH RA CHỖ ĐÓ!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cái tát bất ngờ

Nàng giật thót cả người vì tiếng nói chanh chua của vị tiểu thư nào đó. Ráng ngoái người lại nàng thấy một tỷ nữ nào đó mặc bộ y phục giống hệt nàng trên người đang chống tay lên hông, khẽ nhăn mặt hướng đôi mắt giận dữ về phía nàng.

"Xin lỗi, đây là chỗ của tỷ sao?"

Nàng tròn mắt trong sự cung kính, quả thật nàng thật sự rất ghét cái hoàng cung chết chết ngột ngạt này. Xung quanh toàn người chanh chua chảnh chọe chả ai nhường ai. Liệu cuộc đời của nàng còn gặp tai họa gì nữa không?

"Xía, người là ai thế cơ này...biết ta là ai không? Ta là nữ nữ của bọn cung nữ nơi đây. Các người không được phép đến gần ta và nơi ở của ta."

Liều Giai lên tiếng, vốn dĩ ta là một người tỷ nữ sống bên cạnh Yên Phi từ nhỏ, giờ đi theo Yên Phi vào cung nên trở nên hống hách bởi sắc đẹp có hạn và tuổi tác trẻ hơn những người trong cung.

"Cũng là tỷ nữ với nhau mà làm như mình là hoàng hậu không bằng!"

"Người nói cái gì????"

"Không, muội chả nói gì "

Lục Hòa tuy rất bức mình nên đã thốt ra những lời không lành, nhưng giọng nói nhỏ nhẹ như tiếng gió thoảng của nàng nên Lâm Giai Giai không nghe thấy...bầu không khí đang tĩnh lặng thì một Tỷ nữ khác bước vào, trên tay chất đầy y phục bản của các tỷ nữ khác, vẻ mặt ủ rũ buồn hân hân trên khuôn mặt...

"Giai tử, tử có y phục bản không ạ?"

"Có, ở bên kia!"

Liều Giai Không thèm nhìn đến nửa con mắt, Liều Giai chỉ tay nắm ngón về hướng y phục về bồn của nàng ta cho tỳ nữ kia làm việc... Bàn chân ấy quy xuống đất

"Á!"

Tỳ nữ nhỏ bé kia vì nhiều y phục nên vướng phải chân mà vấp ngã, đồng y phục bị hất tung lên không trung rồi nhanh chóng đáp xuống đất. Một tà y phục của ai đó khẽ bay vào người Liều Giai. Nàng ta tức giận hất tung nó xuống đất rồi bước lại tỳ nữ kia.

"Chát, Chát, Chát!"

"Có nhiều đó mà không làm được sao? Vô tích sự!"

Sự tức giận của nàng ta hằn lên cơ thể nhỏ bé của tỳ nữ ấy, nàng tỳ nữ kia không đánh trả cũng không nói năng gì, miệng chạy máu đỏ xuống mép. Không ngừng van xin

"tha cho muội, tha cho muội!"

Lục Hòa vội đến đỡ tỳ nữ ấy dậy, nàng thật sự phẫn nộ trước hành động này. Chẳng phải cùng là tỳ nữ sao? Tại sao không yêu thương nhau mà ý quyền như thế?

"Muội có sao không?"

Lục Hòa hỏi, xem như dường như nàng này nhỏ hơn Hòa nhi thi phải. Trong sự rụt rè và chịu đựng của muội ấy làm Lục Hòa thấy khóe mắt cay cay. Nàng quyết đứng lên giành lại quyền cho muội ấy.

"Tại sao cùng là tỳ nữ mà tử lại như thế, tử có phải là con người không?"

"Chát!"

Một cái tát đã ban xuống thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của Lục Hòa, nàng thấy hơi rát ở bờ má. Bờ má ửng đỏ lên đau đau. Bàn tay nhỏ bé của nàng sờ vào mặt. Một cái tát?

"Hahaha"

Nàng cười khuấy trong sự tức giận, từ nhỏ tuy cuộc sống không giàu sang như người khác, nhưng nàng luôn được phụ thân, phụ mẫu cưng chiều. Chưa ai đánh nàng cả. Vậy mà vì một lý do vô cớ, nàng phải đến cái nơi lộng lẫy mang tên "kinh thành" nhưng bên trong đầy máu lạnh và sự uất ức này. Nàng muốn quay về nhà của mình ngay lập tức! Nhưng trước mắt, nàng phải xử lý à ta một bài học. Hiện tại, nàng cảm thấy thật sự ghê tởm nơi này. Chỉ mới ngày đầu, mà nàng đã gặp phải như thế....

"Chát chát chát!"

Ba cái tát liên tục giáng xuống khuôn mặt của Liều Giai. Liều Giai giật thót người, miệng run rẩy lắp bắp lên tiếng.

"Người..."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nàng là hạng thấp bé, hắn là hạng cao sang., mãi mãi không chung đường!

"Ta?, ta làm sao?"

"Người được lắm! Mẫn Mẫn mau mời Yên Phi đến đây"

Liều Giai nói, trong sự tức giận khuôn mặt à ta đỏ hừng lên, Mẫn Mẫn không dám rời chân, tay níu nàng ánh mắt long lanh sợ hãi, khiến lòng nàng lay động. À ta quá lắm rồi, nàng rất muốn ba mặt một lời với à ta. Nàng mỉm cười gởi bàn tay của Mẫn Mẫn rồi bước lại gần à ta, nắm chặt mạnh một cái thật đáng rồi kéo đi lao về phía trước.

" nè, nguoi lòi ta đi đâu?"

Liều Giai vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi.

"Đi gặp Yên Phi cao cả của tỳ!"

Liều Giai thật sự ghê sợ với cái cá tính mạnh mẽ của nàng, dám làm dám chịu... nhưng ả vẫn cũng nghênh ngang khi có Yên Phi chống lưng.

Đến Yên Cung Phi, nàng bước vào vẻ mặt không có chút gì sợ hãi cả. Nàng mỉm cười, một nụ cười kinh khủng đối hoàng cung này. Cái nơi máu lạnh, nếu một ngày nào đó được làm mẫu nghi thiên hạ thì nhất định nàng sẽ thay đổi thế giới này, cả Lục Quốc này. Nàng hứa!

"Nô tỳ bái kiến nương nương!"

"Bình thân!"

"Tạ ơn nương nương"

Yên Phi nhìn nàng với con mắt sắc bén, hai tay để an vị trên chiếc ghế ngọc ngà, cầm tách trà lên ngửi mùi vị của nó rồi hóp một ngụm trong rất uy nga.

"Có việc gì sao? Liều Giai?"

"Nương nương là... ả ta gây sự với nô tỳ"

"Sao?"

Yên Phi mở con mắt to hơn, ánh mắt không còn hiền nữa mà thay vào là sự tức giận. Nàng không sợ, nắm chặt bàn tay đan vào nhau tới ngược lên phía trước.

"Liều Giai ý lớn hiệp nhỏ, không hoàn thành trách nhiệm ý cậy người mà lấn tới! Tiểu nữ không phục"

Vốn được trời ban cái tài ăn nói từ nhỏ và giọng nói thoảng gió kia, cũng đủ làm con người ta lay động xao xuyến. Yên Phi sắc mặt căng ra, nhìn thẳng vào mắt Liều Giai.

"Có đúng không A giai?"

"Không, hoàn toàn sai sự thật! Yên Phi người hãy nghe lời tiểu nữ, người nhìn xem những vết đỏ trên khuôn mặt nô tỳ là do Lục Hòa đánh!"

Liều Giai tỏ vẻ đau khổ, tay áp vào khuôn má đang ửng đỏ kia... Yên phi đứng dậy, sờ vào khuôn mặt kia mà tức giận.

"Nguoi...dám làm vậy?"

"Vâng, là nô tỳ làm!"

"To gan, tại sao dám ra tay nặng như thế với cung nữ của ta?"

"Liều Giai ức hiếp người khác, tiểu nữ chỉ ra tay giúp mà thôi!"

Nàng nói hết sức thân thiện, nàng đối mặt với Yên Phi. Lúc này, tâm trí của nàng chẳng sợ gì cả, nàng rất muốn được ai đó tổng khởi cung, khởi gặp ai hết được về nhà với phụ thân mẫu thân và Lâm Tuệ tỷ tỷ. Những khuôn mặt đó làm nàng nhớ biết bao...

"Được được lắm. Nguoi phải chịu hình phạt!"

"Tốt nhất người cho nô tỳ ra khỏi cung đi ạ"

Da mặt Yên Phi tê rần rần, người người kính nể nương nương, vậy mà...một ả nô tỳ nhỏ bé mới vào cung lại có cái lễ độ không sợ trời không sợ đất như thế? To gan, to gan! Ta phải cho nguoi biết thế nào là lễ độ!

"Người đâu? Đem nô tỳ này đánh 50 chượng!"

"Tuân lệnh"

Tên nô tài canh gác bước lên dùng một chượng dài bắt nàng nằm xuống và đánh. Khi bị đánh, da thịt nàng ê buốt, nhưng nàng vẫn không nói gì hay cầu xin, nàng vẫn nằm đó cho nô tài đánh từng chượng đập lên cơ thể mảnh mai của nàng khiến cho người khác đau lòng. Từng tiếng buốt giá vang lên, khung cảnh thật đáng sợ...

"BỐP BỐP BỐP"

Tiếng đánh ấy vẫn vang lên, vẫn không ngừng, các tên nô tài thấy nàng dường như chịu không nổi sắp ngã gục thì giảm nhẹ xuống, tiếng đánh nhỏ dần đi...

"Mạnh mẽ vào các người chưa dùng điểm tâm à?"

Liễu Giai lên tiếng rồi nhìn YÊN PHI đặc ý, cả hai đang nở nụ cười sáng khoái thỏa mãn.

"Haha, xin lỗi đi ta sẽ tha!"

"Không! Lục Hòa không phục không xin lỗi!"

Nàng nắm chặt lòng bàn tay lại nhất quyết không nói, nàng chịu đựng cố gắng chịu đựng rồi từ từ thiếp đi... máu chảy ra cả y phục màu xanh lam nhạt của nàng. Lúc này người nàng mong nhất chính là hắn. Nhưng nàng là hạ đẳng thấp bé, hắn là hạ đẳng cao sang, mãi mãi không chung đường! Hắn sẽ không đến cứu nàng được, mỉm cười nàng ngã gục xuống...

"HOÀNG THUỘNG GIÁ LÂM"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nàng là của ta

Hắn bước vào, hoảng hốt, đau xót. Trời ạ! Một phi tần cao quý mà hắn luôn xem trọng đang làm gì đây? Nàng ấy ra tay với một tiểu nữ nhỏ bé như Tiêu Hòa sao?

"YÊN PHI! NÀNG ĐANG LÀM GÌ ĐÂY? "

"Thiếp... "

"Chát!"

Một cái tát dán thẳng vào mặt của Yên Phi, ả ta tức giận. Hốt hoảng nắm lấy cánh tay hắn. ả ta đang thật sự hoảng loạn, nàng ta là ai? Sao hoàng thượng lại làm thế với bần cung?

"Thiếp đã làm gì mà chàng ra tay với thiếp?"

"Ta xin lỗi, nàng ở lại Yên Cung đi! "

Hắn nói, rồi lập tức bế thân hình nhỏ bé của nàng đi, ánh mắt của nàng lơ mơ đảo quanh khuôn mặt điển trai này. Nàng không nhìn rõ khuôn mặt đó là ai, nàng đưa đôi tay ngọc ngà của mình ra rồi lấy khuôn mặt ấy, miệng lầm bầm.

"Chàng là ai? Có phải vị phu quân của ta không? Dù thế nào đi nữa, chàng cũng là của ta! "

Nói xong, nàng ngất lịm hoàn toàn, hắn hốt hoảng bế cơ thể nhỏ bé như đoá hoa mẫu đơn trên tay. Hắn không nghĩ ngợi gì nữa lập tức truyền thái y rồi đặt nàng trên long sàng quý báu của hắn. Nơi mà chưa có phụ nữ nào đến đó và được đặt lưng tại đó, kể cả Yên Phi.

"Sao rồi? Nàng ta có sao không?"

"Tâu bệ hạ! Nữ nhi này không sao cả bồi thuốc sẽ hết, cơ thể cô nương này rất yếu nên không chịu nổi những chượng đánh ấy nên đã ngất đi!"

"Được rồi, mi lui đi "

Thái y lui đi, trong căn phòng im lặng chỉ còn hắn và nàng. Nàng vẫn nắm đó, đôi mắt nhắm nghiền lại. Đôi lông mi cong vút sắc sảo, đôi môi nhạt dần, khô đi. Chắc nàng đã quá mệt mỏi. Đặt cánh môi bạc thân của mình xuống đôi môi ấy, hắn cảm thấy cảm giác lạ lẫm. Đầu môi tê dần, cái cảm giác khó tả khiến hắn cứ mê mẩn liếm vị ngọt ở đôi môi đó. Nàng tựa người, hắn luyến tiếc rồi đôi môi ấy. Mờ đôi mắt từ từ ra, nàng nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Nhưng... Cái giường này, căn phòng này không phải nơi của nàng thì phải. Hắn nhìn nàng, ánh mắt lóe lên tia vui mừng.

"Hòa nhi! Nàng tỉnh rồi sao? "

"Ừm...đây là đâu?"

"Tâm cung của trẫm "

"Sao? "

Nàng bật dậy, bước ra khỏi giường. Đôi mắt mở to tròn ngạc nhiên. Sao...lại ở đây nhỉ?

" TA... Sao lại ở đây?"

" nàng không nhớ mình bị đánh sao? "

"À. Nhớ chứ nhớ phước của người đây!"

"TA..."

Hắn không nói tiếp, ôm chặt nàng vào người, ngửi mái tóc và cơ thể của nàng. Mùi hương thoảng vào cánh mũi của hắn khiến hắn chỉ muốn cắn nàng một phát mà thôi. Nàng khó chịu cự quảy, thân mình đang ê ẩm vì vết thương khê nhằn mặt.

" Đau...buông ra! "

"Không, ta thật sự đã say nàng!"

" Á!"

Nàng cự người ngã xuống tằm chăn bông mềm mại kia, kéo theo cánh tay hắn. Hắn ngã xuống, ôm nàng vào lòng, hôn lên mái tóc của nàng rồi xuống đôi môi căng mọng đang chu chu ra rất say lòng người. Hắn tham lam mút trọn môi nàng vào cánh môi bạc trắng của mình. Nàng trợn mắt, miệng thốt không ra lời. Càng nói hắn càng ngậm mút đôi môi không ngừng. Nàng im lặng không cự người nữa mà đáp trả nụ hôn của hắn. Hai đôi môi hòa quyện vào nhau. Nàng chẳng hiểu tại sao khi ở bên hắn nàng luôn có cảm giác ấm áp, và đôi môi hắn lại làm cho nàng cảm thấy muốn thử hôn y như các cặp phu thê khác. Hắn cười đắc ý trong lòng, đây là lần thứ hai hắn được hôn đôi môi ngọt ngào này, hắn muốn thời gian dừng lại. Chậm lại để hắn ở bên nàng mà không lo việc gì của Lục Quốc này cả.

Bàn tay thon thon của nàng đẩy bờ ngực hắn ra, hắn nhướng mày khó hiểu. Nhưng cũng rời khỏi, chỉnh sửa y phục lại hắn nhìn nàng.

" Sao thế? Nàng không thích?"

Hắn nâng cằm nàng lên, ánh mắt của đôi phương hướng vào nhau. Đôi mắt long lanh của nàng thật cuốn hút, hắn thấy tay mình ướt dần. Từng giọt nước mắt của nàng rơi xuống, giọt nước mắt tinh khiết kia rơi xuống làm tim hắn đau nhói.

"Nàng, nàng sao vậy?"

Hắn cuống cuống lên, ôm nàng vào lòng, lau đi những giọt nước mắt ấy.

"TA... Ta có thể về lại nhà không? Ta không muốn sống ở đây!"

"KHÔNG, NÀNG LÀ CỦA TA! VÀ SẼ Ở BÊN TA MÃI MÃI!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bỏ trốn

Ánh mắt của hắn lóe lên sự tức giận. Chẳng hiểu sao? Hắn lại sợ mất nàng, mất đi một bảo bối vậy! Nàng và hắn gặp nhau trong thời gian khá ngắn lại có một ma lực khiến hắn yêu nàng đến thế sao? Lẽ nào nàng là hồ ly luân hồi? Mím cười, hắn đang chuẩn bị tâm lý mong chờ câu trả lời của nàng.

"Nhưng..Ta không thể ở đây! Nơi này không thuộc về ta?"

"Thuộc! Nơi này sẽ dành riêng cho nàng, chỉ cần nàng thích ta sẽ lập nàng làm phi?"

"Không! Ta không cần thứ xa xỉ ấy!"

Nàng mục mục lắc đầu liên tục, nếu làm phi chẳng phải nàng bị thêm lời mắng nhiếc của thiên hạ sao? Mọi người sẽ cho rằng nàng là con hồ ly chín đuôi quyến rũ hắn? Không được, nàng đâu yêu hắn việc gì phải suy nghĩ thế này?

Nàng thở dài, mạch suy nghĩ của nàng không ngừng chạy. Nàng nhìn hắn, ánh mắt bạc màu đượm buồn, nàng lảng tránh, khẽ kéo bàn tay hắn ra khỏi vai rồi bước lại phía cửa, khẽ nhìn ra bên ngoài.

"Không còn gì nữa, cáo lui!"

Nàng không nói gì vội vã bước đi, cơ thể nàng hơi ê buốt vì trận đánh vừa nãy, bước về căn phòng dành cho nô tỳ như nàng. Họ nhìn nàng bằng cái ánh nhìn toét lửa... xì xầm với nhau.

"A, các người nghe gì chưa? Ắt ta vì cứu Mẫn Mẫn mà bị đánh rất nhiều chượng đây!"

"Phải phải ta có nghe cô ta thật không biết điều, nói gì cũng cãi lại được!"

Bàn tán, họ bàn tán về nàng, không ngừng châm chích về nàng khiến nàng cảm thấy bề bàng không muốn ở nơi đây nữa. Nàng thu dọn y phục vào tay nải nhỏ, trong thâm lạnh. Khẽ cười, không sao? Rồi mi sẽ trở lại cuộc sống như trước mà đúng không?

Các nữ nhi đã đi hết, căn phòng chỉ còn lại nàng, nàng khẽ ngâm nga câu hát. Một bàn tay khẽ đặt lên vai nàng, giặt mình nàng giặt bẩn cả quần áo lên.

"CÔ NƯƠNG!"

"Sao...Sao cơ?"

Nàng quay ngược lại đối diện với người trước mặt, khẽ nhăn mặt. Trước mặt nàng hiện ra một cô nương lanh bảnh rất xinh xắn. Nàng ta mặc y phục phụng hoàng kết đường may tinh xảo rất đẹp. Mái tóc được bím lại với nhau. Khuôn mặt hiện rõ sự tinh nghịch.

"Ta muốn kết bạn với cô, Tiểu Hỏa nhi!"

"TA?"

Nàng tròn xoe mắt nhìn, cô ta là ai? Sao lại muốn kết bạn với nàng? Nàng mới đến đây đâu quen ai đâu nhỉ?

"Cô là ai?"

"Không cần biết ta là ai! Ngươi phải là bạn của ta, hiểu chưa?"

Nàng không hiểu gì, nhưng trông bộ dạng của nàng ta rất buồn cười. Mắt tròn lên trong lam ra về người khác sợ hãi... nàng khẽ cười rồi gật đầu! Cô ta xem ra rất thú vị..

"Quận chúa người không được chạy!"

"Suýt! Đừng nói ta ở đây nhé! Gặp lại sau!!!"

Nàng ta chạy bằng phi công thật nhanh rồi phóng đi mất. Nàng lắc đầu nàng là quận chúa? Trẻ con đáng yêu thế sao? Nhưng nàng chưa biết tên!

...

Tôi,

Tại hoa viên cổng sau của hoàng cung, nàng rón rén bước ra khỏi cửa phòng với những bước chân nhẹ nhàng.... cùng tay quả. Nàng nhìn lại nơi này rồi khẽ mỉm cười hài lòng với quyết định. Trước khi đi nàng rất muốn viết thư cho hắn, nhưng lại sợ gây thêm hiểu lầm nên đành thôi vậy! Nàng bước ra khỏi, chạy thật nhanh đến cổng sau. Quả thật, lính gác đã không trông thấy nàng. Thật may mắn! Gió lạnh thổi vào lớp áo mỏng của nàng lạnh buốt, nàng gượng đi trong màn đêm tĩnh mịch, khẽ leo lên cây cỏ thụ kia trong sự mệt mỏi... sắp đến rồi, mồ hôi nàng ướt cả áo. Nàng chuẩn bị nhảy xuống, thoát khỏi sự cai quản của nơi này. Nàng vui mừng, nước mắt muốn trào ra...

"Tiểu Hỏa nhi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sở dĩ lãng

Có giọng nói nào đó vang lên, khiếp hồn nàng quay ngược lại, không thấy ai cả... trong lòng hơi bất an. Một bàn tay mềm mại hơi lạnh đặt lên vai nàng, giặt mình! Nàng nhắm tịt mắt lại quay phắt ngược lại...

"Aaa đừng giết ta, ta chẳng qua chỉ muốn bỏ trốn thôi mà... Ta không giành chức vị gì của các người đâu aaa bỏ ta ra"

Nàng ra sức vùng vẫy, người đằng sau cất tiếng cười khò. Nàng xem nhiều về các cuộc kiếm hiệp lắm hay sao? Hay là do đọc sách mà có trí tưởng

tượng phong phú thể này?

"..."

Thấy bên kia im lặng, nàng hé mắt từ từ ra, bắt gặp hình ảnh ấy. Là...cô nương kia cơ mà? Sao cô nương này luôn mang rắc rối đến cho mình thế kia?

"Quận...quận chúa người đến đây làm gì vào lúc đêm khuya?"

"Không cần biết, mà Tiểu Hỏa nhi, sao ngươi dám bỏ trốn? "

"TA... nơi này không thuộc về ta, người đừng cản để ta đi nhé"

"Không, ngươi là bạn của ta!"

Quả thật, huynh muội có khác, khí phách và khuôn mặt đều có nét tương đồng. Câu nói đó, giọng điệu đó rất giống hần... Hần cũng đã từng nói với nàng bằng giọng nói và điệu bộ kia. Nghĩ đến hần, nước mắt nàng không kìm lại được, vô tình rơi xuống quận chúa. Quận chúa hoảng hốt, lay người nàng..

"Này, sao Tiểu Hỏa nhi của ta lại khóc?"

"Không có gì!"

"Còn giấu!"

"..."

Quận chúa lòi nàng vào hoa viên của hoàng cung. Trước mắt nàng hiện ra một sự khác lạ... về đêm những con đom đóm bay khắp trên bầu trời sáng rực cả khu vực.

"Aaa thích quá..."

Nàng đưa tay vớ theo đom đóm, miệng cười không ngớt, rất hồn nhiên và ngây thơ, quận chúa ngồi đó, miệng nở nụ cười. Trước giờ chưa có ai ngây thơ như thế trước mặt nàng cả... chỉ toàn lũ nô tài và từ nữ vô dụng lúc nào cũng nịnh hót để có chỗ đứng...

"Được rồi, kể ta nghe ai ăn hiếp ngươi, ta sẽ giúp ngươi trừng trị kẻ ấy. "

"Là... hoàng thượng!"

"Sao? Hoàng huynh ta làm gì ngươi? Được rồi ta phải hỏi cho ra mới được "

Quận chúa bức bối, hai tay hiện ngang đi ra khỏi nơi đó. Nàng kéo tay nàng ta lại, khẽ lắc đầu. Ánh mắt lộ rõ sự đáng thương...

" Hây da, ngươi lại sao nữa...?"

"Giờ này chắc có lẽ hần ta đang ôm các phi nữ say mất rồi. Quân chúa làm vậy kéo... bị tội "

"Hần ta? Hây, xem ra ngươi và huynh ấy có vấn đề gì đó rất mờ ám à nha...Có phải..."

"Hừ, bậy bạ!"

Nàng đột nhiên bức bối, tại sao? Quận chúa lại gắn ghép hần với nàng, thật tức giận.

" Có không? Kể ta nghe với!"

"Không, ta phải về nhà của mình!".

"Ế... đừng vậy, được rồi chỉ cần ngươi làm bạn với ta thì mọi chuyện được hết."

"Tại sao?"

"TA không có bạn "

Hả? Nàng giật mình, với thân phận thấp hèn của nàng lại còn có Tuệ Tỹ là bạn vậy mà...Quận chúa đáng yêu thế sao không có người bầu bạn? Thật khó tin.

"TA nói thật..."

Quận chúa thấy ánh mắt ngạc nhiên của nàng liền bào chữa, nàng vẫn không tin vào những gì đã nghe, liếc nhìn quận chúa từ trên xuống.

"bọn họ đều là những kẻ đáng ghét, ta thà chơi với Tiểu Vai còn hơn."

" Là ai?"

"Tiểu Vai, ra đây con. "

Một chú thỏ từ trong chạy ra, con thỏ này rất quen... dường như là con bị hấn bắn trúng ở chân, và được nàng cứu thoát đây mà ?Hắn đem về nuôi? Con thỏ này khác với bao con khác, trên trán của nó có một đốm lông vàng rất lạ....

"Con này người ở đâu mà có?"

"Hoàng huynh cho ta đây, đáng yêu không?"

Quận chúa bế chú thỏ có tên Tiểu Vai kia cười tí mắt cọ bộ lông mềm mại của chú thỏ lên má của mình...

Xem ra nàng đã đoán đúng. Hắn thật tốt, thật biết lấy điều này chuộc lỗi lầm. Bắn người ta trọng thương rồi lên nàng đem về nhận nuôi. Tiểu Vai rất may mắn khi có người chủ tốt như quận chúa.

" TA cô đơn lắm, vì vậy người ở lại cùng ta và tiểu Vai biết không?"

"TA..."

"Không nói nhiều, người to gan lắm dám xưng hô với ta là " TA" Không như người khác lúc nào cũng " Quận chúa ới " thật thú vị, ta rất thích người, chúng ta sẽ là bằng hữu. Ta tên Sở Dĩ Lăng. Gọi ta là tiểu Lăng nhé.

Quận chúa nói xong, lập tức dùng kính công bay đi mất. Nàng mỉm cười, có thêm người bạn cũng tốt, ngược nhìn bầu trời dưới ánh trăng, nằm xuống bãi cỏ mát xanh kia, ánh mắt nàng đảo đi rồi thiếp dần.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nhiệm vụ đầu tiên

Mặt trời đã lên tận chân núi, ánh nắng chói lọi xuống mắt nàng. Nàng nheo mắt, khẽ mở to đôi mắt trong sự cực khổ. Sáng rồi! Nhìn xung quanh, nàng thấy khung cảnh không phải là chiếc giường của nàng, mà là bãi cỏ.

"Aaa sao ta lại ở đây cơ chứ?"

Vài tên thái giám đi ngang với sự hồi hải, nàng thắc mắc, đứng dậy rồi nhanh chóng dẹp tay quai vào phòng. Đặt nó về chỗ cũ, nàng thở dài... lại bị thất bại với ý định đó rồi. Tiểu Mẫn bước lại, khẽ nhăn mặt.

"Tỷ không mau đến pha nước cho hoàng thượng tắm. Đây chẳng phải là công việc của tỷ sao?"

"Pha....nước?"

"Vâng, hoàng thượng cần dặn từ nay tỷ là tỷ nữ hầu tắm cho người "

"Ồ..."

Nàng trả lời rồi cất bước đi, bước chân nàng đi chậm chậm, tại sao hắn ta lại không nhờ người khác? Yên phi hay các phi khác? Có thể tự làm của mình chứ nhỉ?

Đi mãi cũng tới nơi, nàng hít thở thật sâu rồi mở cánh cửa. Hắn ngồi đó trong trang phục ngủ màu trắng, nhìn rất nam nhi đại trượng phu. Đặc biệt, nhìn hắn rất hốt hồn, đến cả nàng còn đứng hình trong hồi lâu.

"Không nhanh làm phận vụ của nàng? Muốn ta tắm ngược lại cho nàng sao?"

"Người....ta "

Hừ! Nàng ngó xung quanh, sao không có người nào thế này? Lại không lưu lại hương thơm của nữ nhi? Chẳng lẽ hắn không ngủ cùng phi tần sao? Nàng ngưng mạch suy nghĩ, bước vào phòng tắm, quả thật hoàng cung có khác, thật rộng lớn...

Nàng dùng bàn tay nhỏ bé của mình để pha nước nóng và lạnh, làm cho nước dịu đi ấm ấm vào ban sáng. Pha xong, nàng rắc vài cánh hoa cúc và hoa

hồng xuống nước, khẽ cười hải lòng rồi bước ra ngoài.

"Xong rồi đây.... ta về đây "

"Nàng... tôi giờ vẫn không chịu xưng hô khác "

Hắn lắc đầu, hắn phải chịu thua trước cái sự bướng bỉnh của nàng, đã gần một tháng, hay đúng hơn là ba tuần quen biết nhau. Nàng vẫn thế vẫn không thay đổi gọi hắn là chàng hay là hoàng thượng. Miệng lúc nào cũng hóng hách ta và ngươi. Đến Tiểu Lăng quận chúa bướng bỉnh nhất triều đình này mà còn không so nổi với nàng. Xem ra, Sở Dĩ Lăng đã có đối thủ. Hai người gặp nhau triều đình này sẽ đổi tên thành Bướng Bỉnh quốc mất. Hắn khẽ cười...thăm suy nghĩ

"Chưa được nàng ngồi đây!"

Nàng không trả lời, ngồi bệch xuống ghế, nhìn ra ngoài cánh cổng khuất mờ...bóng các tỷ nữ và thái giám đang làm việc gì đó đại trọng thì phải? Sao cứ chạy nhanh như thế!

Hắn bước vào trong, mùi nước thơm thoảng qua cánh mũi hắn, mùi hương này...sao lạ thế? Trước đây ở hắn không có! Thoát ý phục khỏi cơ thể, hắn tự ngâm mình trong nước, độ ấm và dịu của làn nước khiến da thịt hắn thích ứng rất nhanh. Xua tan đi mệt mỏi ở hắn... tựa người vào và tận hưởng.

"Hỏa nhi, nàng vào đây! Kì lưng cho trẫm "

"..."

"Hỏa nhi"

"..."

Vẫn không có tiếng trả lời, hắn thăm tụt hứng, chắc nàng ta lại dám trốn đi, phá bỏ hiệu lệnh của hắn rồi... Một mình hắn kì cọ, hắn khó khăn lắm mới xong. Bước ra, hắn thấy không có y phục, chỉ trọn vẹn một tấm khăn khá to mà thôi. Nàng... Không lấy y phục mới cho hắn.

Nàng vẫn không hay biết gì, vẫn nằm ngủ trên cái bàn của hắn, quả thật cái bàn cũng được lót khăn trải rất êm, khiến nàng không ngừng buồn ngủ khi đã đi vòng quanh phòng thử khám phá các đồ dùng của hắn.

Hắn đứng dậy, quần khẽ chiếc khăn vào người rồi đi ra ngoài. Hắn giật mình, nàng vẫn ở đó, vẫn không trốn nhưng...đã thiếp đi rồi. Khuôn mặt nàng ngủ y như một tiên nữ vậy. Ánh mắt khép lại lộ rõ sự hiền lành đáng yêu ngây thơ ấy. Mãi ngắm nàng hắn vẫn quên chưa mặc y phục.

"Xoảng"

Bàn tay thon nhỏ của nàng vỗ lấy cái tách trong khi ngủ làm rơi xuống đất, chiếc tách vỡ ra, nàng giật mình tỉnh dậy.

"A, sao người lại..."

Nàng mở mắt, và cái nhìn đầu tiên là hắn, hắn...đứng nhìn nàng trong trạng thái không mặc y phục chỉ có chiếc khăn che khuất phất lò qua.

"TA làm sao? Nàng hư lắm, không làm tròn bổn phận của mình! Phải phạt."

Hắn áp sát người nàng, nàng thật lùi, lùi. Lùi và lùi, lưng đụng thanh giường, nàng sợ hãi không còn đường thoát. Tim cả hai đập mạnh khi cạnh nhau như thế. Hắn bắt đầu cúi xuống...

"Không....Không được!"

....

Đây là quà giao thừa và tết tây nhé!!! Ích Ân chúc các bạn tết vui vẻ nhé. Happy new year cả nhà...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chỉ là hôn thôi mà !

Chương này rất dễ thương nha ~:))

Hắn áp đôi môi của mình xuống nàng, nàng gượng đến đỏ mặt, khó chịu nàng hất tung hắn ra. Hắn bất hứng nhìn nàng.. Ánh mắt trở nên bức bối.

Không ngờ, nàng lại dám làm vậy với hắn. Trước giờ, nụ hôn của hắn là ngàn vàng mà các quý phi ao ước. Giờ đây hắn hứng thú ban cho nàng một nụ hôn thì nàng lại từ chối, thật là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt mà... Hắn nhếch môi. Khẽ ngước mắt về phía nàng.

"Nàng muốn thế nào khi dám từ chối ta?"

"TA...TA chỉ không muốn..."

"Hừ, to gan. Xem ra nàng muốn chết đây mà!"

Hắn đè nàng xuống giường hôn lên cánh môi nàng. Hai bàn tay áp sát cuống giường không cho nàng được phép từ chối. Bàn tay thon dài mà quai của hắn mân mê khắc người nàng. Nàng nhạy cảm mà rên lên. Hắn hôn nàng, rồi hôn lên trán, xuống dọc mũi rồi tận cổ... Nàng ra sức giãy nảy, nước mắt nàng rơi xuống. Hắn không sợ mà còn muốn nàng là của hắn. Dục vọng lên cao, hắn nhìn đôi nhũ hoa đang ẩn hiện trong trang phục mong manh kia. Chỉ cần một bàn tay hắn cũng có thể làm rách nó. Hắn hôn, cứ tiếp tục hôn nàng. Nàng vẫn cứ khóc và ra sức chống cự...Bàn tay hắn lần xuống ngực nàng, nàng nhắm mắt lại...

"XIN CHÀNG,HÃY...hãy tha cho ta!"

Hắn lập tức dần lại, ánh mắt đảo sang nhìn nàng đang khóc. Những giọt nước mắt đầm lệ rơi xuống đôi má tái nhợt kia. Hắn ức tuổi thơ

8 năm trước.

Lạc Anh đang dạo chơi bên đám cỏ lau sau hè, nhóc tí tám tuổi này đang hái những bông hoa dại rồi xếp thành bó trên tay, cô bé mặc cái áo đầm trắng tinh khiết, hai cái má phúng phính trông rất đáng yêu.

"Tuyết Anh, cậu lại đây chơi với tớ nè! "

Cô bé vẫy gọi, Tuyết Anh nhanh chóng chạy đến, nắm tay một cậu bé nào đó rất điển trai, có khuôn mặt lạnh lùng được ánh nắng rọi xuống, không một nụ cười mà cậu còn khẽ nhăn mặt.

"Lạc Anh à, sao cậu lại ra đây sớm thế? Mình và Vũ Anh tìm một chỗ đi được này "

Tuyết Anh khẽ chau mày, rất ra dáng bà chị hai của cô, cô chỉ tỏ ra không vui, ục mặt xuống chau hai tay vào nhau. Liếc nhìn Vũ Anh, cô khẽ cười tình nghịch.

"Vũ Anh, cậu kết số hoa này thành vòng hoa cho tớ, nhanh lên!"

Lạc Anh ra lệnh, Cô bé nhớ rất rõ ngày trước Vũ Anh đã kết cho Tuyết Anh một vòng hoa rất đẹp,

cậu bé im lặng, không nói gì khẽ vén mái tóc lên cho Tuyết Anh, không thèm quan tâm cô nhóc tí đáng yêu này.

"Nè... Có giúp tớ không?"

"Không!"

Câu nói hết sức lạnh lùng khiến cô bé thêm bức bối, giậm chân thật mạnh xuống bãi cỏ, cô mếu nhưng không khóc, sau đó cô đứng phắt dậy tự kết cho mình, nhưng lại kết hoài không được.

"Thôi Lạc Anh tớ kết cho "

Tuyết Anh cười, rồi kết cho cô một cái vòng hoa thật đẹp đội lên đầu.

"Oa thích quá! Cảm ơn cậu!"

Cô bé chạy vòng quanh đám cỏ rồi cười ngất trong cái ánh nắng soi xuống bóng dáng mảnh mai ấy.

...

8 năm sau.

Lạc Anh hiện tại đã trở thành một cô bé mười sáu tuổi rất xinh đẹp. Cô bé luôn mỉm cười với nụ cười rất thân thiện. Tuyết Anh cũng vậy, cô đã trở thành một cô nàng dịu dàng, chứ không lưu manh hay tính nghịch như cô. Trái lại, Vũ Anh còn lại là một chàng trai hấp dẫn và quyến rũ nhất của trường. Nữ sinh theo hắn nhưng hắn lại không quan tâm, rất lạnh lùng, kể cả đối với cô cũng hắn cũng rất lạnh lùng, chỉ có điều...hắn lại luôn âm áp với Tuyết Anh.

Ba người đều tên Anh, nhưng quả thật tính cách lại rất khác nhau. Mỗi người một tính cách, lớn lên với nhau từ nhỏ, ba mẹ lại là bạn bè từ thuở cấp ba vì thế họ đã quyết định đặt cho những đứa con của mình là "Anh ". Anh trong chữ cái luôn đứng đầu, Anh trong sự thông minh hoạt bát, không những thế, Anh còn là "ánh sáng của viên ngọc ". Vì thế, cô, Tuyết Anh, hắn đều tên "Anh ".

...

Sáng sớm, cô mặc trang phục áo dài, cô nhìn mình trong gương, xoay vài vòng, rồi gật đầu một cái.

"Woa, mình cũng không tệ đấy chứ. "

"Nabi, chuẩn bị xong chưa Na và Bi đến rồi đấy. "

"Vâng!"

Cô loi thôi chạy xuống cầu thang, cái balo trên cặp nhảy lên nhảy xuống trên lưng cô. Nhìn cái đồng hồ trên bàn, cô hoảng hốt cầm cúi chạy.

"AAA!"

Cô ngã từ cầu thang xuống, nhắm tịt mắt lại. Cô thầm nghĩ thế nào cũng bị ngã đến ê mông. Nhưng...có vật gì đó mềm mềm bao quanh cơ thể cô, hé đôi mắt ra. Là...hắn Cơ mà... Hắn làm gì ở đây? Không phải hắn và Tuyết Anh đang đứng trước cổng sao?

"Bi à, nước của con đây!"

Bà Cao bước lại, trên tay cầm ly nước thủy tinh ấm, miệng nở nụ cười tạo thành một nét quý phái. Bà rất thích hắn, có khi còn thương thiên vị hắn với cô. Cô cũng chả hiểu vì sao lại như thế? Chắc có lẽ mẹ cô thích con trai hơn con gái rồi thật đáng ghen tị. Nghĩ đến đây, cô lại cảm thấy ghét hắn, nhưng...nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn thì trái tim cô lại lồi nhồi. Đáng chết! Hắn lại đang vòng tay đỡ lấy cơ thể cô, khoảng cách này... Làm cô như muốn ngừng thở khi đối diện với hắn. Hắn nghe tiếng nói từ bà Cao, khẽ nhếch môi rồi buông cô ra, quay lại lấy ly nước.

"Cảm ơn dì!"

"Tiểu Anh, à không Nabi sao con lại bắt cần thế này? Đã lên mười sáu rồi, không biết khi nào mới lớn!"

Bà Cao khẽ chau mày, rồi mỉm cười với cô, vuốt nhẹ mái tóc rồi xoắn của cô.

"Mẹ...Con lớn rồi, đừng gọi con là Na nữa, gọi Anh Anh hay tiểu Anh được rồi "

"Hây, chẳng phải ai la lối đòi là mọi người phải gọi là Nabi sao? "

"Haiz, không chơi với mẹ nữa!"

Nghĩ đến chuyện đó cô lại ửng đỏ má lên, ngày ấy cô thật ngây thơ và ngốc nghếch mà... bước thơ thẩn ra khỏi cửa, ngồi trên chiếc xe đạp điện của Tuyết Anh cô ngồi nhớ lại kỉ ức ấy...xin lỗi, là do hắn Không thể kìm chế dưới sự quyến rũ của nàng.

Hắn hôn lên những giọt nước mắt đó rồi ôm nàng vào lòng. Vỗ ngọt nàng.

"Xin lỗi, nàng đừng khóc, ta đau!"

Hắn thấy nàng vẫn còn khóc. Lòng hắn như lửa đốt, hắn luống cuống không biết làm gì. Hắn suy nghĩ rồi lại dờ dờ, hắn dụi vào bờ ngực nàng rồi khẽ thì thầm.

"Chỉ là hôn thôi mà? Nàng làm sao thế?

"Hôn? Người thật biến thái. Nam nữ thọ thọ bất tư thân. Một nam nhi lại đè nữ nhi ra sức hôn, đã thế người còn đang dụi vào ngực ta...aaa thật là biến thái! Ta ghét người"

Nàng lập tức hất người hắn ra, khẽ nhăn mặt. Nàng cảm thấy xấu hổ vì chuyện làm đáng trách lúc này. Muốn đào một hố sâu để độn thổ xuống dưới lòng đất sâu thẳm, tránh đi con người biến thái. Tránh đi ánh mắt dòm ngó của hắn. Hắn nham nhở kéo nàng về phía hắn.

"Ngày mai ta lập tức phong nàng làm phi... được không? Lúc đó nàng sẽ là của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ta hận người !

Tiếng nói tựa làn gió của nàng khiến hắn cảm thấy như được rót mật vào tai. Hắn ôm chặt bờ vai của nàng, cố gắng kìm nén để không làm nàng tổn thương. Nhưng không được, càng kìm nén thì hắn lại như bị sức hút của nàng làm hắn lay động. Cánh môi bạc thân của hắn đặt lên vai nàng. Nàng im lặng, đón nhận sự cưng chiều của hắn. Bàn tay nàng ghi chặt hắn, không muốn hắn rời xa. Những giọt nước mắt của nàng không ngừng rơi xuống, hắn

hút hết những giọt pha lê tinh khiết đó, muốn nhận hết nỗi đau của nàng về mình. Dục vọng của hắn dâng trào, hắn bắt chấp hết tất cả, dù biết nàng sẽ hận hắn, hắn ghi chặt nàng, không cho nàng có cơ hội trốn thoát, chiếm lấy đôi môi gợi cảm mỏng và ngọt ngào tựa cánh hoa anh đào, đôi môi của hắn không ngoan, vẫn nghịch lút xuống cổ và bả vai của nàng.

"Ừm"

Hắn từ từ tiến sâu vào cơ thể nàng, hai cơ thể hòa quyện vào nhau. Những tiếng rên của nàng khiến hắn sợ hãi, bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt đôi nhũ hoa của nàng để xoa dịu nỗi đau cho nàng. Nàng im lặng, nhắm nghiền mắt lại, nước mắt cứ rơi. Kết thúc cơn triều miên, hắn ôm nàng vào lòng, dường như nàng đã ngủ say, trong cơn ngủ chắc nàng đã thấm nhuần cơn mệt mỏi. Hắn hôn nhẹ lên mái tóc nàng.

"Hóa nhi, yên tâm ta sẽ không bỏ nàng. "

Hắn nói nhỏ, hắn định rời khỏi phòng để đến gặp thái y vì đã có hện lấy thuốc cho Thái hậu, nhưng càng nhìn nàng hang lại cảm thấy bị quyến rũ khiến hắn không muốn rời mắt khỏi nàng. Mặc y phục xong, hắn luyến tiếc nhìn nàng, rồi nhìn tách trà trên bàn, là ai? Ai đã bỏ được xuân vào trong trà của trẫm? Kẻ đó thật to gan, ta sẽ trừng trị! Hắn cầm lên và ngửi thấy mùi của dược xuân, hèn gì Hòa nhi đã chịu thiệt. Tội nghiệp Hòa nhi của trẫm.

Đôi mắt trong veo của nàng hé mở, nàng cựa người, nhìn thấy hắn, nàng như tức giận, nàng không muốn nhìn thấy hắn, không nhìn đối diện hắn. Kéo lớp y phục phía dưới đang rơi rải nàng mặc gấp vào người, ánh mắt lạnh lùng, lướt qua hắn khẽ nói.

"Ta hận ngươi!"

Ánh mắt căm phẫn của nàng như vết dao đâm thẳng vào lòng ngực bên trái của hắn, hắn chỉ muốn yêu nàng chỉ muốn nàng là của hắn? Vậy tại sao nàng lại làm hắn đau như vậy? Nàng lướt nhanh ra khỏi phòng, bàn tay hắn nắm chặt tay nàng lại, như có lửa, cả hai bàn tay ấm lên. Nàng giật phắt tay ra.

"Sao? Ngươi còn muốn gì khi đã đạt được ý nguyện làm nhục ta?"

"Nàng...Ta sẽ kêu người đem y phục cho nàng!"

"Không cần, ngươi muốn ta và ngươi bị những tiếng nói lời ra sao? "

"Ta...Ta sẽ lập nàng làm phi?"

"Không cần, chỉ cần ngươi cho ta rời khỏi cung ngay hôm nay. "

Nàng không nói gì nữa, xô hắn ra rồi bước đi, hắn chỉ mới gặp nàng trong tình cờ thôi, lại bắt nàng phải trao thân cho hắn? Hắn là vua nhưng cũng không hẳn là làm chủ tất cả! Dĩ An ta hận ngươi.

...

Bước ra khỏi cửa, nàng không khóc vẫn kiên cường lấy lại tinh thần rồi lấy bước vào phòng của mình. Mẫn Mẫn vừa thấy nàng lại chạy ngay đến.

"Tỷ tỷ, sao từ sáng giờ muội không thấy tỷ?"

Nàng im lặng, cũng phải đã xế chiều rồi còn gì...không biết ai sẽ gây rắc rối nữa không, nàng mệt mỏi nhắm mắt, tựa lưng xuống giường.

"Tỷ đến thay nước tắm cho hoàng thượng rồi dạo quanh khuôn viên của hoàng cung thôi."

"Muội kiểm tỷ nhưng không thấy!"

"Sao? Có chuyện gì à?"

"Quận chúa lục tung hoàng cung để kiểm tỷ. Giờ tỷ về rồi hãy đến Lãng Cung nhé."

"Ừm."

Trả lời với A Mẫn, nàng mệt mỏi hên tên hoàng thượng lại tới quận chúa,huynh muội họ quả thật là phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quyến rũ

Nàng vừa bước ra khỏi cửa phòng, một cánh tay mềm mại đã choàng lấy nàng ôm chặt nàng. Đôi tay thon dài ấy quấn chặt mắt nàng che khuất tầm

nhìn. Nàng bực bội hất tay kẻ đó ra.

"Lục Hỏa Nhi, sao cô lại hất ta? Cô thật quá đáng a."

Cánh môi đỏ của quận chúa khẽ nâng lên. Buồn bã giận dỗi nàng. Buông bàn tay ra khỏi tầm nhìn.

"Lăng nhi quận chúa?"

"Là ta, sao nàng lại làm thế với ta cơ chứ?"

"Không, ta chỉ bực một số chuyện."

"Mặc kệ! đi ta đưa nàng đến đây chơi."

Không đợi nàng trả lời, quận chúa lập tức kéo nàng vô phòng và đóng cửa lại. Bước vào Lăng cung, nàng ngạc nhiên. Không ngờ, tẩm cung của quận chúa lại đơn giản đến vậy. Không như các phi tần quận chúa khác sa hoa.

"Hòa nhi, nàng vào ngồi đi."

Nàng không trả lời, khẽ gặt đầu rồi ngồi xuống. Quận chúa bắt đầu tìm kiếm gì đó trong ngăn trang điểm. Lấy ra rất nhiều trang sức.

"Này, Hòa nàng cứ lấy số này đi rất đẹp hợp với nàng đó."

Quận chúa lấy nó rồi đeo lên cổ nàng, nàng nhăn mặt không chịu nhận. Nhưng quận chúa lại cứ ép nàng nhận. Lấy một số trang phục ra, quận chúa úm thử lên cho nàng. Khẽ cười, nụ cười của quận chúa rất rạng rỡ và tự nhiên.

"Đó là số y phục phụ hoàng và hoàng huynh mới may cho ta. Nhưng ta không hợp với kiểu này. Nàng thử đi"

Nhắc đến hai chữ hoàng huynh là nàng y như nổi cơn giận thiên đình. Nhăn mặt, lông mày lá liễu của cô lại chau vào nhau tạo thành một đường cong quyền rũ. Quận chúa khẽ rùng mình, không hiểu tại sao nàng lại không vui khi nhắc đến chuyện này.

"Hòa nhi nàng sao vậy?"

"Ta...ghét hoàng huynh của nàng!"

Lời nói đứt khoắc từ cánh môi của nàng. Nàng quay sang không nhìn quận chúa. Hít thở thật sâu, quận chúa cất một số y phục kia đi rồi lấy ra một vài y phục gì đó đưa lại cho nàng.

"Nàng thích cái này không?"

"Không."

Nàng nhìn y phục trên tay quận chúa, toàn những y phục không có che tay, đây chẳng phải là luật cấm sao? Quận chúa là người trong triều lại được mặc những trang phục khoe tay thế này à?

"Quận chúa..."

"Ta biết, và ta may nhưng chưa có thể mặc, khi tìm được ý trung nhân ta sẽ mặc cho chàng xem."

Quận chúa khẽ cười, rồi lấy cho cô xem nhưng chỉ úm thử chứ không mặc. Lục Quốc không cho nữ nhi mặc áo ngắn tay phải để y phục che hết tay. Nếu nữ nhi nào để cho nam nhân thấy sẽ là cô nương của hắn.

"Sao nàng thân với ta vậy?"

"Ta thích! Ta xem nàng là tỷ muội."

"Được, từ nay chúng ta sẽ xưng hô chị em nhé? Hòa là tỷ Lăng là muội nhé?"

Nàng khẽ gặt đầu, mỉm cười. Nàng cảm thấy quận chúa rất dễ thương thân thiện. Chẳng như tên kia hắt ta nhẵn tâm làm tổn thương đến nàng. Nàng nhất định sẽ hận hắn đến tận sương tuyết.

...

Đến gặp thái y xong, hắn đi về với tâm trạng mệt mỏi.

"Ta hận ngươi"

Tiếng nói giận dữ của nàng lúc sáng như một mũi tên xoáy thẳng vào lòng ngực bên trái của hắn. Hắn thở dốc cầm tách trà lên. Nước có sẵn? Lướt nhìn

mọi thứ xung quanh, có gì đó bất ổn. Hắn nheo mắt, ngửi mùi hương trong trà. Lại là được xuân? Không ai đem đồ nó? Hắt mạnh nước trong tách trà, hắn đập bàn tức giận.

Luồn nhẹ nhàng lướt vào che mắt hắn. Nhẹ nhàng. Đôi môi nhẹ nhàng đặt lên môi hắn, mấp máy uốn lượn nhẹ nhàng tách hàm răng hắn ra, đôi bàn tay ấy im lặng quấn chặt lấy vòng eo hắn. Những ngón tay nhẹ nhàng cời y phục hắn ra.

"Là kẻ nào? To gan!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thất bại

Trong khói sương mờ ảo, bóng trắng mang y phục tơ tằm đang uốn lượn điệu múa lan lăng vương. Những điệu múa của cơ thể uyển chuyển trước tầm mắt hắn. Đeo tấm lụa trắng, che khuất cả nửa khuôn mặt nên hắn không thể nhìn rõ ai cả. Bàn tay của nàng ta đã uyển chuyển sờ vào khắp khuôn mặt của hắn. Bàn tay ma mị ngừng lại an tọa trên thất lưng hắn, nhẹ nhàng cời bỏ. Con nhút đầu của hắn dường như tăng lên, hắn cảm thấy nhút đầu và khá mệt. Ngửi mùi trên môi của mình lúc này. To gan! Lại là được xuân. Loại đó khiến hắn cực ghét.

"Hôm nay chàng sẽ là của thiếp!"

Lời nói nhẹ nhàng thoảng qua. Hắn cố tránh né bàn tay mê hoặc ấy. Hắn cố cảm giác khá lạ lẫm rất khác biệt... Bàn tay hắn ngẫu nhiên đôi bàn tay mềm mại kia. Bóp nát...Có thể nghe những tiếng kêu rắc rắc xuất phát từ bàn tay ấy

"A a.

"xoạt... xoạt "

Hắn tháo bỏ lớp lụa trắng che trên mặt nữ nhi đó. Là...Yên Phi. À đang rơi nước mắt, những giọt nước mắt long lanh nhưng chưa bao giờ thuần khiết như Hóa Nhi. Có lẽ...Đó là những giọt nước mắt giả dối.

"Hoàng thượng...CHàng..."

"Im ngay! Nàng thật to gan dám dõ trò với trẫm. Đường đường là một Yên Phi nương nương cao quý như vậy? Lại đi làm chuyện đồ bại như thế này sao?"

"Thiếp..."

"Thôi không nói nữa. Ta mệt nàng về tâm cung đi."

Lời nói xuất phát từ khẩu miệng của hắn, hắn như đá xoáy một vết dao làm Yên phi tổn thương. Như một vết cắt khó lành. Đã làm phu thê với nhau. Vậy mà... Hắn chưa bao giờ làm chuyện đó với nàng cả. Thật đáng hổ thẹn.

"Nhưng...chúng ta là phu thê, chàng phải cho thiếp có cơ hội làm mẫu thân?"

"Không. Chuyện đó tính sau. Nàng đi đi."

Hắn không thèm nhìn Yên Phi, cầm tách trà uống, và lau sạch những thứ bám trên môi như một chất cặn bã.

Yên Phi tức giận, lau sạch nước mắt rồi vội ra khỏi. Ánh mắt gằn lên những tia tức giận, tia đỏ lói. Miệng Yên Phi khẽ mấp máy. Nhếch môi.

"Sẽ có ngày chàng phải quỳ xuống xin tình yêu của thiếp!"

Yên phi đi, hắn lại rơi vào tâm trạng rồi bờ. Hắn không biết hiện tại Lục Hóa của hắn đang thế nào có vui không? Hay đang giận thậm chí còn rất hận hắn. Hắn thay y phục nhẹ nhàng, thay long bào của mình ra, rồi dạo trên khuôn viên của tâm cung.

"Hoàng huynh!"

Có tiếng ai đó gọi hắn. Tiếng nói tình nghịch vang lên hắn quay lại. Bắt gặp Lăng nhi. Phải rồi trong số huynh muội, Lăng nhi luôn là người quậy nhất nghịch nhất nhưng lại rất đáng yêu.

"Tiểu muội, lại nghịch vườn hoa của huynh?"

"Xá, muội có khi nào? Muội định hái một số hoa tử đơn tặng Lục Hóa, tỳ ấy rất thích.nhưng lính gác lại không cho vào..."

"Hòa..."

"Huỳnh đừng nói nữa, con người ta giận rồi kia, cái tội của huynh hám sắc."

"Lăng nhi...muội "

"Thôi được rồi, không sao!"

"Hoàng huynh từ này Lục Hỏa sẽ là tỳ nữ của muội sẽ ở bên cạnh muội!"

Nói dứt, quận chúa nhanh chóng chạy khỏi khuôn viên. Bỏ lại sự ngỡ ngàng từ hoàng thượng.

...

Trong tâm cung của Yên Phi, nàng ta tức giận đập mặt vào bàn trang điểm.

"Nô tỳ mong nương nương bớt giận. "

"Ta nhất quyết không được thất bại lần nữa. "

Sự tức giận hiện rõ trên khuôn mặt của Yên Phi. Không gian bao trùm yên lặng đến đáng sợ... nô tỳ xung quanh vừa quạt vừa châm nước cho nàng ta

"tất cả không ai được phép có quyền yêu chàng. CHàng là của ta!"

Lời nói mang hàm ý đầy sự chiếm hữu, nụ cười trên môi Yên Phi đầy đủ sự độc ác, độc đoán quyết liệt

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Buồn nôn

Suốt tuần qua. Nàng chẳng thèm gặp hắn, trong lòng hắn cứ day dứt cứ như từng mũi kim nhọn hoắt đang đâm vào cơ thể hắn, cuốn mất trái tim và lý trí của hắn. Đi đâu hắn cũng thấy nàng. Ngủ hắn cũng muốn được ôm cơ thể mềm mại như cánh hoa anh đào của nàng, vừa ngọt ngào vừa mong manh. Ấy vậy mà hắn lại bị nàng xa lánh, cũng có thể nói nàng đang ghẻ lạnh với hắn. Hắn y như một phu quân bị nương tử thất sủng. Lắc đầu ngao ngán, hắn không cho phép được nghĩ lung tung nữa. Càng nghĩ hắn càng muốn chiếm lấy nàng, nàng nhất quyết phải thuộc về hắn. Đường đường là một nam nhân? Là một người đứng đầu trên hàng vạn người? Vậy mà như thế sao? Có thể nói, hắn đã quá lụy vào nàng. Hắn chỉ muốn ngày ngày được ở cùng đó hoa xinh xắn như nàng, được ôm nàng vào lòng mà thôi. Nàng nhất định phải thuộc về hắn...

Rảo bước trên khuôn viên - hắn nhìn thấy bóng dáng ấy mờ nhạt huyền ảo trong khói sương mù dày đặc, hắn bước lại gần. Nàng đang chăm sóc những đóa hoa mẫu đơn, nhìn cử chỉ và hành động nhẹ nhàng ấy cuốn hút hắn biết bao. Giờ bàn tay muốn vớ đến nàng, nhưng lại sợ nàng vẫn còn giận. Hắn rút tay về bước đến gần nàng hơn.

"Lục Hòa Nhi. Nàng... còn giận ta sao?"

"Cung kính hoàng thượng, hoàng thượng cát tường. "

Nàng quỳ xuống, đôi môi mọng màu đỏ son mở ra, nói những câu nói ngọt ngào. Ánh mắt của nàng không nhìn hắn, trong veo như làn nước của mùa thu, đang mơ hồ cúi mặt xuống đất.

"Miễn lễ. Nàng không cần làm vậy với trẫm "

Hắn đưa bàn tay ngọc ngà của mình để đỡ nàng dậy. Nàng hất mạnh bàn tay của hắn ra, từ từ đứng dậy. Ánh mắt buồn, kèm theo một chút giận dỗi nhìn hắn.

"Sao? Người tìm ta có việc gì?"

"Không, ta chỉ là nhớ nàng rất nhiều. "

"Nhớ ta? Hừ... thật là niềm vinh hạnh khi được hoàng thượng nói ra những lời này a"

"Nàng..."

"Tieeyr nữ mệt, xin phép cáo từ "

Nói xong, nàng cung kính cúi đầu rồi rời khỏi nơi đó, nàng thật sự không muốn đối mặt với hắn. Hắn đã làm tổn thương nàng.

Những lời nói ấy như những mũi dao cứa vào vết thương của hắn. Hắn phải làm sao mới có thể đường đường chính chính yêu nàng? Phải làm sao? Rốt cuộc hắn đã làm gì sai mà nàng lại như thế. Những dấu chấm hỏi hiện lên trước mặt hắn. Ánh mắt hắn buông dần khoi bóng hình của nàng. Nước mắt nàng rơi xuống tay áo, những giọt nước mắt tựa thủy tinh, trong vắt, nó mang một nỗi buồn rất lớn.

...

Đi ngang qua tâm cung của Sở Di Lăng. Lăng nhi lập tức chạy thẳng đến ôm nàng, mỉm cười. Nụ cười của quận chúa rất đẹp, nó mang một nét đẹp khả ái, như một đóa hoa cúc trắng. Thanh tao. Giản dị. Khác với bao cô công chúa hay thậm chí là quận chúa như nàng ấy. Thì nàng ấy lại mang một nét thân thiện hơn. Nàng ta chưa bao giờ phân biệt những người có thân phận thấp hèn như nàng cả. Ngược lại, còn rất yêu mến nàng, quả nhiên thật là khác lạ và đáng trân trọng. Nàng sống trong gia đình nghèo khổ, phụ thân là thầy phu, từng đi theo cha chữa trị cho những tiểu thư con của các quan bá hay lái buôn giàu có. Ánh mắt họ nhìn nàng tất khác, có thể nói như chê cười thân phận của nàng. Quận chúa thì lại luôn đối đãi với nàng rất tốt.

"Hóa nhi, hôm nay muội dẫn tỷ đi chơi nhé?"

"Không được. Hôm nay Hòa có rất nhiều việc cần làm "

"Hừ. Không chịu, kẻ nào dám bắt Lục Hòa Nhi, ta sẽ trừng phạt kẻ đó. "

Lời nói hùng hổ của Lăng nhi làm nàng bật cười, quận chúa này quả thân được cưng chiều quá mức nên lúc nào cũng dùng mạng người để đánh đổi cho tinh thần thoải mái...

Quận chúa thấy nàng cười, không nói gì, vội lại gần bàn bưng một đĩa gì đó, khẽ cười. Mùi hương của loại há cảo thơm phức khiến quận chúa ngửi thôi đã muốn ăn rồi. Sẵn tiện, Hòa nhi qua đây nhất định nàng ấy sẽ được thưởng thức món ăn ngon này. Mùi vị ấy thật khó cưỡng.

Quận chúa vừa bưng đến nàng. Nàng ngửi mùi vị đó, trong bụng còn cào khó chịu, cơn buồn nôn của nàng dâng lên, nàng ón cổ, không thể ngửi mùi vị đó. Khẽ đẩy đĩa há cảo sang một bên, hơi thở dồn dập. Quận chúa giận mình khẽ nhìn nàng, đầy lo lắng.

"Hóa nhi, tỷ sao vậy. "

"Hóa nhi cảm thấy mùi ấy rất khó chịu. Chỉ muốn nôn. "

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mang thai

Quận chúa cảm thấy có điều gì đó rất bất ổn đối với nàng, nàng cũng vậy, suốt tuần qua nàng không ăn, không uống được gì? Những món thềm ăn thì ăn đến no căng bụng lên mới thôi, còn những món vừa ngửi qua mùi vị cơn buồn nôn đã dâng cao, không thèm ăn gì. Bụng đau còn cào? Mệt mỏi, khó chịu.

"Hóa nhi à. Ta đưa nàng đến gặp thái y của triều đình nhé?"

"Không... thân phận như ta sao có thể dám bước vào đây?"

Nàng lắc đầu, ôm chặt bụng, ngăn cho cơ thể không buồn nôn nữa. Là ckn của đại phu trong làng, nàng lại không thể hiểu rõ bệnh tình của bản thân? Thật đáng trách. Rốt cuộc, trong bụng nàng có cái quái gì? Hay do thức ăn trong triều đình không ngon, không hợp khẩu vị, hay thức ăn quá cao sang khiến nàng không thể với tới?

"Này. Đi đi, ta rất lo cho tỷ?"

Quận chúa nãy giờ nghiêm mặt, quan sát nàng rất lâu, đến từng cử chỉ từng hành động. Đôi mày lá liễu của Lăng nhi chau lại, tạo thành một đường cong quyến rũ, nàng ta nhắm mắt, hít thở thật sâu...

"Ta nghĩ...nàng đang mang thai a~?"

"Cái gì??? Xằng bậy, sao ta lại có thể chứ?"

Nàng bắt đầu cau có mặt mày nhiều hơn, nàng đang suy nghĩ, không thể có chuyện này...nhất định, không thể, không thể. Nàng nhủ lòng, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm. Đôi môi hoa anh đào của nàng cắn mạnh vào nhau, đến mức dòng nước màu đỏ trong veo ấy đã rơi xuống, dòng nước ấy hòa

quyện vào miệng nàng, nàng nhắm mắt lại, có thể nàng đang hòa lẫn vào mùi vị của máu tanh và cái vị mạnh mẽ, nóng nóng đặc biệt của máu tươi.

"Hóa nhi, không được rồi. Tỷ không thể làm thế! Muội...muội chỉ vô tình nghĩ vậy thôi. Xem...xem tỷ kia..."

Quận chúa vội kéo đôi bàn tay mịn màng trắng nõn của nàng vô nhà, nàng im lặng, bước theo, không ngừng cắn chặt môi.

"Không được hành hạ bản thân nữa. Tỷ làm muội sợ chết đi được. Tim đã không tốt, tỷ lại làm tim muội sợ hãi hơn."

Sau khi dùng tấm lụa mềm mại lau vào đôi môi, rửa sạch máu tươi trên môi nàng, nàng ngồi xuống ghế, tâm trạng đã được ổn định hơn, nàng xoa đầu quận chúa, cười cười. Nụ cười có gì đó bất ổn, nụ cười không trong sáng thuần khiết nữa, mà là nụ cười rất lạ, nó như chứa đầy tất cả nỗi buồn. Một người ngây thơ, vô tâm như quận chúa cũng có thể nhìn thấy...huống chi những người tinh tế khác?

"Hóa nhi, tỷ nói thật đi? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với tỷ?"

"..."

Nàng không trả lời, ánh mắt nàng đang lẫn quẩn ở phía khuôn viên, những giọt nước mắt của nàng nhẹ nhàng rơi xuống mu bàn tay nàng, những giọt nước mắt tựa như những giọt sương rơi xuống những cánh hoa diễm lệ.

"Hóa nhi, rốt cuộc tỷ bị sao? Ta lấy danh là quận chúa. Nàng hãy nói cho bốn quận chúa nghe!"

Vốn dĩ tính hấp tấp của quận chúa. Nàng không thể làm gì được khi ngồi nhìn nàng khóc, rơi nước mắt, mà nàng ta chưa hiểu được gì từ nàng. Không thể kiềm chế được sự lo lắng và tò mò của bản thân, nàng ấy thật sự...tức giận vì Lục Hòa.

"Ta mang thai thật rồi Lăng nhi à?"

"Sao...sao lại có thể thế? Đứa bé là con của ai?"

"Là con của anh trai người, Sở Dĩ An!"

Quận chúa bất an, đứng không nổi nữa, sự thật qua bất ngờ, nàng ta không thể nói được gì, đôi môi chỉ biết mấp máy không nên lời. Đứa bé là cháu của nàng ư? Thật... là vui sướng biết bao? Đây nhất định là tin mừng vui nhất từ trước đến giờ.

"Hóa nhi. Thật không? Ta được làm hoàng cô sao?"

"Không. Đừng nói ai biết hết? Ta sẽ bỏ đứa bé!"

Nàng nói, ánh mắt nàng quả thật rất lạnh lùng, lạnh lùng đến thấu xương quận chúa. Nàng đứng dậy, khẽ bước đi lạnh lùng, đôi mắt dài hẹp của nàng bước đi phía trước, không một lần nhìn lại, cánh cửa đóng thật mạnh...

Thật ra, nàng cũng chưa biết nàng có đang mang long bào của một hoàng thượng hay không? Nhưng những sự việc suốt những ngày qua, nàng cảm thấy rất ngờ nghệch, chu kỳ của nàng cũng đã trễ mà vẫn chưa có? Sự thật rất hoang mang... Không! nếu có nàng sẽ bỏ nó. Xin lỗi, con không nên có mặt trên đời... nàng áp tay vào bụng của mình, khẽ mấp máy.

...

Quận chúa này giờ cứng đờ, khi nghe hành động và lời nói quyết liệt của nàng như vậy, đứa bé chỉ là đứa nhỏ, một đứa trẻ vô tội...quận chúa muốn giữ nó lại, muốn được nghe chào đời và lớn lên để được nghe tiếng gọi đáng yêu "hoàng cô" từ nó. Không, không được, đâu có làm sao thì nàng vẫn phải ngăn cản Hóa Nhi làm chuyện thiếu suy nghĩ như vậy?

Quận chúa bước ra khỏi tẩm cung của mình. Đến ngay lập tức thư phòng tìm hân, những vẫn không có hân, kiếm xung quanh ở hoa viên và trong cung của hân vẫn không có, rốt cuộc tìm nơi đâu cũng không có sao? Chân quận chúa mỏi nhỏi, quận chúa ngồi trong phòng hoàng huynh, hỏi ngay một tên thái giám nào đó.

"Chinh Thái Giám, hoàng huynh của con ở đâu?"

"Bẩm quận chúa, dường như đã xuất cung rồi ạ?"

"Xuất cung?"

"Vâng."

Chuyện quan trọng thế này tìm huynh lại không có, rốt cuộc huynh đang nơi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Triều Hây Quân

Ngồi trong phòng chờ tận ba canh giờ, Lăng nhi quận chúa như muốn ngủ gục xuống ngay tại chỗ. Đôi mắt quận chúa mơ màng, con buồn ngủ đang quấy rầy kích tỉnh nàng ấy. Nàng ấy gục gặc xuống bàn.

"Bộp "

"Ai da..."

Nàng lại va vào cái bàn rồi, cố uống hết từ trà của hoàng huynh, mà vẫn cứ buồn ngủ, càng uống quận chúa lại càng như say xỉn hơn. Đầu óc quay cuồng. Vị trà này không ngọt gì cả, mà rất đắng. Trước nay, nàng rất ghét uống trà, vậy mà vì an nguy của Lục Hỏa cùng đứa cháu sẽ gọi quận chúa bằng cô cô, sự thật nàng buộc phải liều mình để uống món nàng ghét nhất a.

Bàn tay xoa xoa trán, đôi mắt khẽ lim dim, quận chúa xa chộp mắt, môi hé mở ra, tay chống cằm, khẽ gật gù.

"Lăng nhi, sao muội lại ở đây?"

Có tiếng ai đó chợt vang lên, quận chúa giật mình, đập đầu xuống bàn một lần nữa.

"Ui da, tên nào to gan dám gọi tên ta trong lúc quận chúa ta đang ngủ? Quả thật to gan. "

Trong cơn mê ngủ quận chúa không mở mắt, ánh mắt khép hờ đi, miệng không ngừng chữi lẩm bầm. Cảm giác đau đớn như hòa vào cơn mê, quận chúa không hề thấy đau.

Nam nhi đó bước lại gần quận chúa, khẽ vươn tay xoa nhẹ chỗ đau của quận chúa, vuốt nhẹ mái tóc quận chúa, rồi ngồi cạnh ngắm quận chúa ngủ.

"Sở Dĩ Lăng, nàng càng ngày càng đẹp đấy. Nhìn nàng như đóa hoa từ đôn mới nở. Lung linh, rực rỡ nhưng lại nhẹ nhàng trong ánh nắng.!"

Nam nhi khẽ thở dài, rồi nhìn ngắm Sở Dĩ Lăng. Dĩ Lăng nóng nực, khẽ kéo y phục rộng một tấc. Nam nhi kia nhìn thấy cái vai trần ẩn hiện bên lớp y phục trắng chất liệu tơ tằm mỏng manh kia, hai má liền đỏ ửng lên, quay đi chỗ khác.

"Hây Quân ca ca, chàng quạt cho muội mát đi. "

"Ồ...ừ, ta quạt cho muội. "

Nam nhi đó chợt giật mình, vội kiểm lấy cái quạt từ trong phòng mà quạt lấy. Mắt Dĩ Lăng không hề mở, cứ thuận miệng mà nói. Gió mát làm Sở Dĩ Lăng dễ chịu hơn, Dĩ Lăng gật gù rồi ngủ say, miệng không ngừng nhép miệng.

Nam nhân ấy chính là Hây Quân, là một vị tướng anh dũng trong triều đình, thân cận của hoàng thượng - Sở Dĩ An. Từ nhỏ đã là bạn thân của hoàng thượng, nên Triều Hây Quân thường ngao du, chơi đùa cùng hai anh em họ. Sở Dĩ Lăng là người nhỏ tuổi nhất, thân lại là nữ nhi, nên thường được hoàng huynh và Hây Quân ca ca cưng chiều hết mực. Sở Dĩ An là một đề quốc tương lai nắm trọn cả triều đình, an nguy của triều đình, nên thường không hay ra mặt cưng chiều quận chúa, luôn nghiêm ngặt với Dĩ Lăng hơn. Ngược lại, Hây Quân lại luôn cưng chiều quận chúa Dĩ Lăng. Lăng nhi nói một hân ta cũng chẳng dám làm hai. Lăng nhi nói tây hân ta có gan to tận trời cũng chẳng dám làm đông, không phải vì hân ta sợ bị chém đầu, mà vì hân sợ... Lăng nhi sẽ giận, sẽ đau lòng.

Đôi mắt Dĩ Lăng hé mở, đôi mắt mở căng to tròn hết mức, mờ ảo, Dĩ Lăng đưa tay lên mặt Hây Quân, nàng giật mình, mặt ngượng đỏ lên hết mức.

"Hây Quân ca ca, huynh đến đây từ khi nào?"

"Từ khi...muội vừa ngủ. "

"Aaa! Chết rồi. Muội...có phải rất vô ý vô tứ trong giấc ngủ không?"

Đôi bàn tay của Sở Dĩ Lăng đan vào nhau, mặt quận chúa cúi gầm xuống, tránh đi ánh mắt của Hây Quân, nhìn chiếc cốc trên y phục đã hé mở, quận chúa lật đật quay đi, cài chiếc cúc lại.

"Không. Huynh thấy muội rất đáng yêu.!"

"Thật không?"

"Thật! Từ nhỏ đến giờ, chẳng phải chuyện xấu của muội huynh điều biết hết sao mà. Cần gì phải đến tận bây giờ?"

"Huynh..."

Quận chúa không trả lời, phải rồi, từ nhỏ đến giờ với Hây Quân y như "thanh mai trúc mã" lớn lên bên nhau, chuyện xấu của quận chúa đều bị Hây Quân bắt gặp.

"Lăng nhi, Hây Quân sao hai người lại đến phòng ta?"

"Hoàng huynh! Có chuyện rồi. Lục Hòa..."

"Lục Hòa nhi làm sao?"

"Tỷ ấy...tỷ ấy mang thai rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ai cho nàng làm việc nặng như vậy hả ?

Hắn nghe xong, lỗ tai ừ ừ tiếng gió, hắn thật choáng váng khi nghe những lời từ miệng hoàng muội thốt ra, hắn ngồi xuống ghế, vịn chặt vai Sở Dĩ Lăng lại, ánh mắt hiện rõ lên sự bất ngờ, ngỡ ngàng.

"Lăng nhi, muội đang nói gì vậy? Thật hay không?"

"Thật, thật chính huynh huynh đã làm Lục Hòa Nhi của muội mang thai!"

Hây Quân ca ca này giờ nghe như bị điếc, không hiểu gì cả. Lục Hòa Nhi là ai? Sao lại mang long chủng của hoàng thượng - bằng hữu của hắn ta?

Những câu nghi vấn đặt trong đầu Hây Quân, Hây Quân quay sang bằng hữu, ánh mắt nghi ngờ, nhìn sang hắn.

"Dĩ An, sao hoàng thượng là làm vậy, nữ nhi đó là ai? Hây Quân nghe không hiểu gì cả. "

"Ta...ta ta cũng chả hiểu."

Hây Quân mới từ vùng đất hẻo lánh của quốc đề đến chăm sóc, cung cấp thức ăn, nước uống, đời sống ấm no cho các quốc dân thuận ý hoàng thượng. Thế mà vừa mới về, Hây Quân lại nghe tin này, thật không biết nên vui hay buồn a~?

Sở Dĩ Lăng này giờ không nói gì, lòng như có kiến lửa đốt trong người. Nhìn sang hắn, rồi lại nhìn sang Hây Quân ca ca, Dĩ Lăng quận chúa khẽ nhăn mặt. Đúng là bằng hữu, đều ngốc nghếch như nhau... Thở dài, Dĩ Lăng suy nghĩ rồi vội kéo tay hai tên đó đến phòng của Lục Hòa Nhi.

"Muội muội, muội muốn đưa ta đi đâu?"

"Cứ theo muội nếu huynh muốn làm phụ hoàng. "

"O...ta"

"Ta ơi gì nữa. Muội mong làm hoàng cô lắm rồi. Huynh không muốn thì kệ huynh, lập Lục Hòa Nhi của muội làm hoàng hậu đi. "

Sở Dĩ Lăng vừa đi vừa lăm bầm, không ngừng chửi rủa hoàng huynh của mình. Hây Quân ca ca thật đau đầu với nàng quận chúa nhỏ này, hay cánh tay ôm lấy hai huynh muội của mình, chân bước nhanh, lôi kéo người khác, khuôn miệng nhỏ nhắn không ngừng cong lên, mấp máy.

"Hoàng thượng cát tường. Dĩ Lăng quận chúa cát tường. Hây Quân tướng quân cát tường!"

Đi ngang qua hoa viên của hoàng cung, cả ba được các cung nữ và thái giám trong triều đình cúi đầu, chào đón. Mặc kệ những người đó ra sao, ba người họ cứ chạy nhanh đến nơi Lục Hòa đang ở.

"Hoàng thượng, quận chúa và tướng quân đi đâu mà hồi hả vậy nhỉ?"

Một cung nữ núp sau lùm cây, khẽ ngược nhìn ánh mắt thâm hiểm khẽ lóe lên, cung nữ ấy chạy đi theo ba người ấy. Bóng lưng ả ta khuất xa dần.

Bước lại gần phòng của Lục Hòa hơn, đảo đôi mắt vào phòng, không nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé ấy đâu. Sở Dĩ Lăng khẽ cụp mi xuống, hàng mi cong vuốt đẹp tuyệt hảo.

"Huynh à, Lục Hòa...tỷ ấy đâu?"

"Huynh không biết. Mẫn Mẫn, người có biết Hòa Nhi đâu không?"

"Hóa nhi? Tỷ ấy...gánh nước giặt y phục rồi thừa hoàng thượng. "

"Giặt y phục???"

Hắn và Sở Dĩ Lăng đồng thanh thốt lên trong sự ngỡ ngàng của Mẫn Mẫn - cung nữ nhỏ trong triều.

"Được, đến đó thôi. "

Hắn không nói gì, khẽ cất bước đi theo bóng lưng của hoàng muội. Hay Quân ca ca đem lòng khó hiểu, vội nắm tay Sở Dĩ Lăng cùng bước đi.

"Dĩ Lăng, rốt cuộc muội muốn đưa ta và Dĩ An đi đâu?"

"Tìm Lục Hòa. "

Chỉ ba từ "Tìm Lục Hòa" đủ để khiến Hay Quân đoán ra được phần nào quan trọng về nữ nhi đó đối với hai anh em họ.

Bước đến cái giếng nước nhỏ của triều đình. Bóng lưng nhỏ nhắn, cùng thân hình ấy nhẹ nhàng bước đi uyển chuyển gánh từng gáo nước. Mồ hôi trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng ta ướt đầm. Một đồng y phục dưới đất, hắn cuộn tay thành nắm đấm, ánh mắt hắn gằn lên những tia tức giận, trong lòng hắn đau như bị ai bóp nát. Đôi ngươi đỏ hoe, đến đáng sợ.

"Lục Hòa nhi, ai cho nàng làm việc nặng như vậy, HÁ?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Giam lỏng

Đôi mắt Lục Hòa liếc nhìn khi thấy mọi người đến đông như vậy. Khẽ nhăn mặt, chau mày, nàng cứ tiếp tục làm công việc được giao của mình, chả thèm quay lại nhìn ba người họ dù chỉ là lần thứ hai. Hoàng thượng nhìn thấy nàng cứ ung dung làm những điều nàng muốn mà không thèm để ý đến cảm nghĩ của người khác. Mặt hắn đỏ bừng, đôi mắt như muốn đốt cả cơ thể nàng. Hắn bước lại gần, nắm chặt bàn tay nàng lại. Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, cắn môi, khẽ tròn mắt nhìn hắn không chịu khuất phục.

"Đi. Đi theo ta "

Hắn cất tiếng, nàng lắc đầu liên tục, giãy giụa cố gỡ bàn tay đáng ghét của hắn ra. Khuôn mặt nàng lạnh lùng đến đáng yêu.

"Buông ta ra. Ta ghét ngươi. "

"Hừ. Nàng thật cứng đầu!"

Hắn lắc đầu, nàng vẫn vậy, vẫn luôn không chịu khuất phục trước hắn dù hắn là hoàng đế - là vua, là người nắm giữ cả Lục Quốc. Cái mạng nhỏ bé của nàng hắn có thể cướp đi bất cứ lúc nào. Nhưng chính vì cái điểm lạ người đó của nàng mà hắn lại càng yêu nàng hơn. Không để nàng đợi lâu, cơ thể của nàng được hắn nhấc bổng lên. Nàng mở mắt to hết sức nhìn hắn, hai bàn tay nắm thật mạnh vào ngực hắn, không ngừng la hét.

"Nàng im lặng, không ta sẽ dùng cách tệ nhất để xử nàng. "

Hắn đưa ngón trỏ đặt lên miệng nàng, đặt lên đôi môi nàng một nụ hôn phớt nhẹ. Nàng ngượng đỏ cả mặt, dùng vạt áo che mặt đi ẩn nấp vào lòng ngực ấm áp của hắn.

Này giờ Lăng nhi quận chúa và Hay Quân đều chứng kiến, hai người họ nửa vui nửa ngại. Đôi phu thê họ chưa cưới đã ân ái như vậy. Hai người này lại nhìn thẳng thừng như vậy, thật trách làm Lục Hòa e thẹn như vậy. Quả thật... chúng ta thật vô duyên quá mà...

Hắn ôm trọn cơ thể nàng đưa nàng vào tầm cung của hắn. Đặt nàng xuống giường cho nàng ngồi nghỉ. Hai người kia cùng tò mò đi theo.

Nhìn cái bụng của nàng nhô lên tròn tròn, hắn cứ ngắm nhìn nàng mà nghĩ ngợi. Bước lại gần nàng, hắn áp lòng bàn tay trên bụng nàng, miệng không ngừng cười tươi như hoa.

"Hóa nhi, sao nàng lại giấu ta. "

"Đứa bé là chuyện ngoài ý muốn. Ta không muốn nó có mặt trên trần gian này!"

"Nàng... nàng tính làm gì?"

"Ta sẽ phá nó, ta sẽ bỏ đi đứa con này."

"Nàng dám...."

Hắn tím tái mặt mày, không ngờ nàng lại có ý nghĩ điên rồ đó. Nàng vẫn giữ nguyên sắc thái đó, vẫn đứng đưng không rút lại lời. Đáng chết! Nàng thật to gan mà.

"Lục Hóa nhi, tỷ à... đứa bé không có tội. Nó là cốt nhục của hoàng huynh, hoàng huynh chưa có con? Không lẽ, tỷ không muốn..."

"Không. Ta không yêu hắn. Hắn còn có bao nhiêu phi tần, thế thiếp một đứa con không phải điều khó."

Đôi môi của nàng mấp máy, ánh mắt dài hẹp cùng đôi chân mày lá liễu của nàng cong lên. Nàng đứng dậy, tựa người lại gần cửa sổ, nhìn đôi uyên ương đang cùng nhau bơi lội dưới hồ hoa sen.

"Trẫm không cho phép nàng tự quyết định như vậy. Đứa bé cũng là con của trẫm là cốt nhục của trẫm. Trẫm nhất định phải giữ nó. Người đâu, giam Lục Hòa vào tẩm cung cho trẫm. Tối nay ta sẽ phong nàng làm Lục Phi. "

"Dạ, tuân lệnh hoàng thượng."

Hắn tức giận, bàn tay tạo thành nắm đấm, hắn vừa dứt câu, các thị vệ của hắn tiến đến, giam nàng vào tẩm cung của hắn. Lăng nhi không nói gì, khẽ nhìn nàng bằng ánh mắt đồng cảm. Lăng nhi không biết làm gì hơn, Lăng nhi chỉ biết thuận theo ý hoàng huynh vì Sở Dĩ Lăng cũng muốn giữ lại đứa bé - đứa cháu của mình.

Tất cả mọi người đã rời đi. Lục Hóa đưa ánh mắt mơ màng nhìn về phía những đứa nhóc đang nô đùa trong cung - con của các quan thần trong triều. Nàng đặt tay lên bụng, xoa dịu, khẽ cười.

"Liệu cha con có muốn giữ lại con không? Mọi người có chấp nhận con không?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhãn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nhất quyết

Ngồi trong phòng suốt ba canh giờ, nàng chẳng làm được gì cả. Tay chân nàng rất muốn làm việc nhưng lại không có gì làm. Xung quanh là những ánh mắt của nô tỳ nhìn nàng. Một số là xì xầm to nhỏ, liếc hái nàng. Một số thì nhìn nàng với ánh nhìn ngưỡng mộ. Những ánh mắt đó thật khiến nàng khó chịu trong lòng.

"Lục phi nương nương, người hãy ăn chút điểm tâm đi. Hoàng thượng đã căn dặn người phải ăn những thứ này để tẩm bổ. "

"Lục phi? "

"Vâng. Từ bây giờ hoàng thượng sẽ phong cho người là Lục phi nương nương. "

"Ồ...ta không ăn!"

Nàng nhăn mặt khó chịu. Cái gì mà "Lục phi nương nương?" toàn là những thứ phù dung, nàng không thể chấp nhận được. Khẽ chau mày, nàng ngấm nhìn đồ ăn trên bàn, tại sao lại là các món chua thế này? Bụng nàng sôi cồn cào, nàng rất muốn ăn nó, con thèm đồ chua của nàng lại nổi dậy, hừ! Chết thật. Nàng nhăn mặt, liếc đĩa điểm tâm trên bàn, bước đến gần giường đắp chăn và ngủ.

"Xi. Con nô tỳ Lục Hòa quả là có phúc hơn người. Được hoàng thượng sủng ái vậy mà còn đòi hỏi không chịu làm? Hỏi thử xem có phải nó quá khinh người không?"

"Hahaha"

Nhưng lời châm chọc từ lớp người ngoài cửa đang nói vọng vào như muốn chọc tức nàng. Bàn tay nàng nắm chặt lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng ra khỏi cửa.

"Mẫn Mẫn, kêu đám người họ đi khỏi đây cho tỳ!"

"Lục phi...tuân lệnh người. Nhưng người hạn chế nóng giận. "

Lại là "Lục Phi" đến A Mẫn cũng gọi nàng như thế. Thật...hết nói nổi!

Bên ngoài, ngoài tiếng cười khúc khích nhạo báng từ đám người kia - thân cận của Yên Phi. Còn có tiếng bước chân hồi hả của các đám nô tỳ cùng thái giám đang hồi hả chuẩn bị đại lễ phong nàng làm phi.

Được phong làm phi, nàng không biết nên vui hay buồn? Ánh mắt nàng buồn buồn bã, đôi môi đỏ mọng rực rỡ mỏng manh như đoá hoa mẫu đơn đang cong lên, nàng ngẩng nhìn bầu trời đêm bên ngoài giọt nước mắt trong khiết của nàng rơi xuống đôi gò má, mọi người đều mang nỗi niềm vui vẻ. Còn nàng...tâm trạng nàng bất ổn, trái tim nàng thôi thúc nàng nhận lấy chức vị đó. Tuy nhiên, nghĩ đến Yên Phi cùng những phi tần khác, đôi mắt nàng bỗng sụp xuống. Đưa tay lên bụng, nàng chỉ muốn bảo vệ đứa cốt nhục trong bụng mà thôi. Nó là sinh linh bé nhỏ, là đứa con mang giọt máu đào của nàng và...hắn.

...

Thái Tả Cung

Hắn đang hết sức vui vẻ chuẩn bị báo tin vui cho thái hậu. Mỗi lần lúc nào cũng cong lên tạo thành một nụ cười hoàn hảo. Sở dĩ Lăng cũng vậy, Dĩ Lăng vui mừng khi sắp được lên chức hoàng cô. Đôi chân nhỏ bé của Lăng Nhi cất bước cùng hoàng huynh. Lăng nhi nghĩ, nếu chỉ có hoàng huynh thì sẽ không an toàn, vì vậy... Lăng nhi phải nhất quyết đi cùng!

"Hoàng nhi kính an mẫu thân. Mẫu thân cát cát tường "

"Miễn lễ."

"Tạ ơn mẫu thân"

Cả hắn và Dĩ Lăng cùng cất tiếng đồng thanh chào hỏi mẫu thân. Lăng nhi chạy ngay đến lòng của mẫu thân, ôm chầm lấy cánh tay của người. Từ khi phải học các nghi lễ trong triều. Cả hai huynh muội họ chưa bao giờ làm đúng luật cả. Người ta gọi vua cha là hoàng thượng cát tường thì họ lại nói Phụ thân cát tường mà chẳng phải là Phụ hoàng cát tường. Còn hoàng hậu lại là mẫu thân cát tường thay cho mẫu hậu cát tường. Mặc dù như vậy là không đúng nhưng hai người họ chỉ biết bật cười, và phá lệ cho huynh muội họ. Dần dần thành thói quen, đến khi vua cha mất hắn lên ngôi vua. Bây giờ mẫu thân cũng đã trở thành thái hậu? Hai huynh muội họ vẫn luôn giữ mãi nghi lễ của riêng mình không sửa đổi. Đúng là "giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. "

"Mẫu thân, hoàng nhi...hoàng nhi muốn xin người một điều..."

"Điều gì? Hoàng thượng cứ nói "

"Hoàng nhi, muốn phong Lục Hòa lên làm Lục Phi nương nương có được không?"

Nhắc đến Lục Hòa, người khẽ nhíu mày. Không lẽ...người này chính là con nô tỳ tiện nhân mà Yên Phi nương nương đã nói với ta sao? Trong lòng người đặt lên dấu chấm hỏi thật lớn, lòng bất an, tâm lay động.

"Không được. Con còn chưa biết lai lịch của nữ nhi ấy! Lại dám phong đoạt con nô tỳ ấy lên làm phi? Con thật...rất to gan!"

"Rầm!"

Tiếng đập bàn của người vang vọng lên, giọng người hơi lớn tiếng. Ngũ quan tái nhợt, mang đầy sự tức giận.

"Mẫu thân, tỷ ấy không phải là người xấu, tỷ ấy rất tốt."

"Tốt? Con thử nói xem tốt chỗ nào? Ta từng nghe nói, con nô tỳ ấy mới vào đã dám tát cung nữ của Yên Phi. Không hòa hợp với các cung nữ trong triều. Quả thật...hai con đã bị nó che mờ mắt. Ta không quyết."

"Mẫu thân....người....Lục Hòa không phải là người như vậy. "

"Ta mệt... ta không giải quyết vụ này. Nếu con dám nghịch ý ta. Ta quyết từ con. Hồi cung."

Mẫu thân của hắn sao lại như vậy? Thường ngày, người luôn phân xử đúng sai rất nghiêm ngặt. Vậy mà...người lại phản đối như thế sao..

Đôi tay hắn bắt lực buông thõng, đôi mắt hắn hướng về phía mẫu thân đang đi. Hắn im lặng, quyết tâm thuyết phục người.

"Hoàng huynh, tại sao mẫu thân lại như vậy? "

"Ta không biết. Nhưng ta nhất quyết sẽ phong Lục Hòa làm phi bằng mọi cách."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bỏ trốn thất bại

Nàng quyết định là luôn không ai có thể ngăn cản. Nàng nhìn đám cung nữ đang canh gác ở ngoài cửa không cho nàng rời khỏi phòng này. Khẽ nhúu mày, nàng cảm thấy bức bối quá, trong người bứt rứt khó chịu. Đôi mắt nàng bỗng dưng sáng lên, nàng khẽ nhắm mắt bước lại phía cung nữ kia.

"Oe...oe..."

Nàng vờ ới mửa, một tay nàng đặt trên cái cổ trắng tinh kia, một tay nàng ôm bụng, vẻ mặt tái xanh, nhợt nhạt.

"Lục Phi, Lục Phi nương nương, người sao vậy? Cung nữ rất lo người bị gì vậy?"

Các cung nữ sợ hãi, cuống cuống cả lên, chạy ngay đến nàng. Nàng vẫn giữ sắc thái đó. Ới mửa ngày càng nhiều hơn. Nàng ôm bụng, choáng váng, đi đứng liêu xiêu, không vững nữa. Càng cung nữ hỏi nhau gọi thái y, người nào người đó mặt tái bệch, nếu nàng có chuyện gì. Hoàng thượng sẽ chém đầu phân cung nữ này mất.

"Lục Phi nương nương, người uống chút trà đi cho mau khỏe. "

Một cung nữ còn ở lại, khẽ dâng tách trà đến cho nàng, nàng muốn cười nhưng lại không dám cười. Bàn tay quờ quạng như không nhìn rõ.

"Xoảng!"

Chiếc tách trà rơi xuống, cung nữ kia giật thót cả tim, lúng túng. Mặt càng tái xanh hơn, đôi tay cuống cuống ôm nàng.

"Lục Phi Nương Nương, người có chuyện gì? Người ăn trứng gì nên đau bụng rồi sao? Tiểu nữ...."

"A Mẫn, muội hãy mau dọn dẹp chỗ này. Ta không sao cả. "

A Mẫn khẽ nhìn sắc thái của nàng, lòng dân lên nỗi lo lắng. Nàng đưa tay ra hiệu không sao rồi bảo A Mẫn rời khỏi. Căn phong trống rỗng không còn ai cả, chỉ còn lại mình nàng. Nàng đắc ý, cười tít mắt. Một số đang chuẩn bị nước, khăn, giúp nàng rửa mặt. Một số gọi thái y? A Mẫn cũng đã rời khỏi. Vậy thì nàng quyết định thực hiện cho nhanh.

Nàng bước lại gần giường, bỏ y phục vào tay nải, cột chặt nó, nàng rón rén thân hình nhỏ nhắn này rời khỏi phòng. Không quên mặc y phục của cung nữ, rồi lấy khăn che mặt. Bước đi nhẹ nhàng, mọi người đều đang làm việc riêng của mình, không ai chú ý vì nàng mặc y phục ấy.

"Tên kia, đứng lại cho trẫm!"

Có tiếng của một nam nhi vang lên, nàng giật thót cả tim, không dám quay đầu lại, tay khur khur vẫn giữ chiếc khăn lụa trắng trên mặt.

Trẫm? Không lẽ là hoàng thượng sao? Giờ này, hoàng thượng đang ở cùng thái hậu để lo đại hỷ cơ mà? Sao lại có mặt ngay sau hoa viên của triều đình? Hừ... tức chết mà.

"Hoàng thượng kêu nô tỳ ạ?"

"Ngươi là ai sao lại trốn khỏi đây? Tay đeo nải? Mặt thi che bằng vải trắng? Rốt cuộc ngươi tính làm chuyện mờ ám gì? "

Nghe những lời nghiêm nghị từ hần, nàng hơi lo lắng, những vẫn giữ sắc thái lạnh lùng, cứng rắn. Quay mặt lại đối diện với hần, tay phải nàng giữ tấm vải trắng kia thật chặt, miệng không trả lời, cổ gằn giọng để trở thành tiếng nói khác.

"Nô tỳ bị bệnh truyền nhiễm, người nổi ban khắp cả cơ thể. Thái y bó tay, nên đành cho nô tỳ về quê nhà lánh tránh, sợ lây nhiễm mọi người thì mang tội nặng ả!"

"Bệnh truyền nhiễm sao? Lục Hòa đang mang thai, nhất định ngươi hãy tránh xa nàng ấy. Ngươi lại đây, ta sẽ cho ngươi chút bạc để đi đường và cho cha mẹ đường già.!"

"Không...không cần."

"Hử?"

Hần nhướng mày, không bình thường ở chỗ này chút nào cả. Bệnh truyền nhiễm cả triều phải biết chứ? Nếu không, cũng phải truyền đơn để trẫm duyệt chứ? Tại sao lại đi ngõ sau? Lại còn trốn tránh. Cung nữ này, quả thật bất bình thường. Khả nghi!

Hần bước lại gần hơn, khẽ giật mạnh tấm lụa trắng kia, trong lúc nàng vô ý nhìn sắc thần của hần. Khuôn mặt của nàng lộ ra sau mảnh lụa mỏng kia. Hần giật mình, đưa tay lên mặt nàng.

"Lục Hòa Nhĩ?"

"Không phải. Ta...đâu phải?"

"Nàng còn dám nói! Nổi mẩn đỏ? Truyền nhiễm? Được rồi! Ta sẽ tự kiểm tra xem cơ thể của nàng có mẩn đỏ hay không. "

"Ồ... không được. Ngươi không được, nam nữ thọ thọ bất tương thân!"

"Không cần biết, ta sẽ kiểm tra nàng. Nàng dám lừa trẫm."

Hắn cười gian, tiến lại gần nàng, khuôn mặt khô ngô ấy áp sát làn da nàng, nàng nhạy cảm mà đỏ ửng má. Hắn không nhiều lời, bế nàng lên, khẽ cắn vào tai của nàng, thì thầm.

"Nàng đang mang long thai? Lại còn muốn kích tỉnh trẫm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đặt tên - Mưu đồ

Nàng khẽ nhăn mặt, gãy giữa như một con cá đang bị chết đuối trên bờ, cố sức đẩy hắn ra. Hắn nghiêm nghị, không chút nào sợ hãi, ôm ghì chặt nàng hơn, khẽ vuốt mái tóc của nàng, nâng niu nàng, cũng may ở nơi này vắng người, các cung nữ không còn tưới hoa trong vườn, nếu không nàng chỉ muốn chui ngay vào một cái lỗ hổng để trốn thoát.

"Buông ta ra."

"Không, ta chưa phạt nàng vì tội nói dối để bỏ trốn đây. Nàng còn chống cự à?"

"Ta...không khuất phục, là ngươi ép ta, chứ ta nào muốn ở đây...?"

Vừa dứt lời không để nàng nói thêm một từ nào nữa. Bờ môi của hắn đã đáp xuống điểm lệ trên cánh môi mỏng hoa anh đào của nàng. Nàng chống cự, nhưng không được, bàn tay hắn ôm chặt lấy cơ thể nàng. Đột nhiên, nước mắt nàng lại rơi xuống đôi gò má. Hắn bắt giác đau lòng, khẽ ôm chặt lấy cơ thể của nàng, siết chặt nàng vào lòng ngực của hắn. Đôi môi hắn vô thức di chuyển xuống những giọt nước mắt long lanh như những viên trân châu, trong trắng, tinh khiết. Hắn cắn nhẹ tai nàng, khẽ dụi mặt vào đôi gò má của nàng.

"Lục Hòa, trẫm sẽ chăm sóc nàng cả đời. Được chứ?"

"Không. Ta là do phụ thân mẫu thân sinh ra, lấy phu quân phải do họ quyết. "

"Ừ. Ngày mai trẫm sẽ đến dâng lễ vật đến nhà nàng "

"Ồ..."

Hắn bế nàng thẳng thừng vào phòng, đặt nàng xuống giường hắn nhìn ngắm nàng thật kĩ càng, rồi khẽ mỉm cười. Trái tim Lục Hòa bỗng dừng lại hồi hộp, tìm trong lòng ngực đập mạnh khi hắn cứ nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng lắc đầu, chu môi, quay sang hướng khác.

"Không được nhìn Lục Hòa. "

"Ta cứ thích nhìn, nàng rất xinh đẹp. "

Hắn lại giả vờ biến thái, vừa thấy nàng quay đi nhìn chỗ khác. Hắn liền cúi xuống hôn lên môi nàng một cái nữa. Bàn tay hắn đặt trên bụng nàng, khẽ xoa bụng, rồi hôn lên nó.

"Lục Hòa, nàng nói xem, chúng ta nên đặt tên hoàng nhi là gì?"

"Không biết!"

"Nếu là một nữ nhi sẽ gọi là Sở Dĩ Lục, còn nếu là đấng nam nhi sẽ là Sở Lục Ân nhé?"

Nàng nghe vậy, im lặng, không nhúc nhích, cũng chẳng trả lời, không hé môi. Bên ngoài đầy tiếng bước chân, và tiếng khóc của ai đó.

"Hoàng thượng mà biết chúng ta để Lục Phi Nương Nương bỏ trốn thì sẽ bị trảm đầu mất "

Tiếng khóc của một cung nữ nghe oan ức vô cùng bên ngoài, nàng liếc nhìn sang ngoài cửa, rồi phồng má lên khẽ cười khúc khích.

"Nàng gây ra họa khiến người khác đau lòng kia, nếu ta mất nàng ta sẽ ngày đêm mong nhớ!"

"Ơ... cơ mà ta muốn sanh song thai cơ. "

Nàng giả vờ đánh lén sang chuyện khác, nhưng trong vô thức lại bắt gặp thốt lên những lời này.

"Nàng không cần ham! Chúng ta sẽ sanh rất nhiều thái tử, công chúa nếu nàng có khả năng... "

Hắn cười gian, khuôn mặt đang quan sát sắc thái của nàng. Đôi gò má của nàng ửng đỏ lên, trong lòng nàng vừa giận lại vừa vui. Không biết những lời nói của hắn có thật lòng không, nhưng nàng chỉ biết, trái tim nàng bỗng dưng ấm áp vô cùng.

...

Bên Tẩm cung của Thái Hậu

Thái Hậu đang ngồi uy nghi trên cái ghế mạ vàng, hai tay người nâng tách trà lên, hóp một ngụm. Yên Phi Nương Nương cùng ả người hầu đứng bên cạnh, không ngừng xoa bóp cho người.

"Thái Hậu a, thật lòng Phi nhi muốn nói rằng, Lục Hòa quả thật rất nguy hiểm, mưu mô, xảo nguyệt. Hoàng thượng đã bị mắc lừa và rớt phải lời ngon tiếng ngọt của mụ ta rồi a, Thái Hậu người hãy đòi lại công bằng cho nhi thần"

"Ừm... con nha đầu này thật là xảo nguyệt. Ai da nhất định phải ngăn cản An nhi. "

"Đúng rồi a, hôm bữa Lục Hòa còn tát nô tỳ một bạt tay a. "

Yên Phi và nữ tỳ bên cạnh vừa nói vừa châm trà cho Thái Hậu, vừa cảm quạt, quạt mát cho người. Sắc thái người trầm tĩnh, im lặng, nhắm hờ mắt tận hưởng. Yên Phi nương nương nhếch môi, miệng khẽ cười, nháy mắt với nô tỳ thân cận, ả ta đã đạt được ý nguyện nhất quyết sẽ ngăn chặn Lục Hòa đến cùng. Yên Phi nhìn thẳng về phía ô cửa sổ, đôi mắt tròn trĩnh dờ dợn, miệng mấp máy.

"Đây chỉ mới là bắt đầu. Lục Hòa, người không chống đối lại ta đâu, cứ vui vẻ những tháng ngày trước mắt. "

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thật to gan

Nàng nằm trên giường, rất chán nản so với cứ hoạt động làm việc. Nàng nghịch những lọn tóc của mình, rồi nghịch tấm áo của hắn. Hắn đang ngồi xoa nắn cái bụng nhô lên từ nàng, mong đến ngày được thấy đứa con của mình sinh ra.

"Hóa nhi, ta đưa nàng đến gặp mẫu thân?"

"Không. Người vốn dĩ ghét ta, ta cũng chả muốn làm phi cho người. Không cần gặp. "

"Ngaoan. Đến gặp nàng, nhất định mẫu thân sẽ phải đổi ý cho xem. "

Sau khi về phòng, ít nhiều gì nàng cũng nghe tiếng xì xầm to nhỏ của các thái giám và cung nữ trong triều, phải rồi, nàng là phận nô tỳ làm sao có thể lập nàng làm phi được chứ? Chả trách, tại sao đứa con bé bỏng này lại ở trong bụng nàng. Nàng muốn bỏ, nhưng lại không dám nghĩ đến. Đứa con mang dòng máu đào của bản thân...

Nàng cụp mắt xuống, không thèm nhìn hắn dù chỉ với cái nhìn sót qua. Nàng đan hai tay vào nhau, rồi ngồi bật dậy, kéo tấm rèm cửa ra, xô hắn rời khỏi giường.

"Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người, tại người mà ta phải mang thai đấy. "

"Đúng, là tại ta... nhưng, nàng nên nhớ là nàng dụ dỗ ta. "

"Ta...ta dụ dỗ?"

Lục Hòa Nhi lấp lút bấp, đưa ngón trỏ chỉ vào mặt của bản thân, lục tung trí óc để có thể nhớ ra xem có phải tại mình không. Đôi gò má của nàng bắt chột đỏ ửng lên. Hừ! Chết thật. Tại sao lại nói đến chuyện này. Nàng khẽ nhăn mặt, cau gắt lên, đẩy người hắn ra khép cửa phòng lại, mặc cho tiếng la ừ ừ của hắn ở bên ngoài.

Tuy hắn tốt với nàng, nhưng không thể chấp nhận được. Đây là sự cố ngoài ý muốn, không ai muốn thấy sự có mặt của đứa con của nàng cả. Nàng bước đến bệ cửa sổ, tựa người vào nó. Vậy là từ nay, nàng hết phải làm cung nữ hầu tẩm cho hoàng thượng rồi sao? Hết bị bắt nạt của những cung nữ

cũ sao? Nàng cũng sẽ được sống trong căn phòng mới này, mọi thứ đều được, đều có mọi người đều cung phụng nàng khi nàng chưa được lập thành phi sao? Những suy nghĩ của nàng bỗng chợt khiến nàng đau đầu. Nàng vịn vạt áo, rồi ngồi xuống ghế.

"Lục Phi, người uống trà đi. Lúc này...người làm nô tỳ sợ chết khiếp ấy. "

Nàng vừa ngồi xuống, đã có cung nữ đến chăm lo rót trà dâng đến nàng. Cuộc sống này...tuy rất tốt, nhưng rất tiếc...đó không phải điều nàng muốn.

"Đa tạ. "

Nàng cất tiếng, khẽ gật đầu, rồi cầm tách trà, một tay cầm nắp, một tay cầm tách trà, giờ nắp ra mùi hương của lá trà sen được nấu lên từ giọt sương của ánh ban mai thật thơm. Ánh mắt nàng bỗng dưng cay cay, nàng lại nhớ đến cha mẹ... người đã sinh ra nàng, mỗi lần thái thảo được, nàng lại hứng sương cho vào ống tre đem về nấu trà. Nhớ...bỗng dưng nàng nhớ quê hương của mình. Đã đi gần mấy tháng không về, tại sao không ai gửi thư cho nàng, đột nhiên thấy bất an, lo lắng, bàn tay nàng cầm tách trà run rẩy bỏ xuống bàn. Trong lòng có linh cảm không lành, nàng thấy tim đau nhói, khó chịu vô cùng.

"Thái hậu giá đáo!!!"

Có tiếng lành lốt, dềo mồm từ một tên thái giám nào đó. Mạch suy nghĩ của nàng bị phá tan. Nàng lau đi những giọt nước mắt rơi muộn trên khóe mi, rồi bước đến quỳ xuống thỉnh an thái hậu theo quy luật.

"Thái hậu cát cát tường!!!"

"Bình thân."

"Tạ ơn thái hậu."

Thái hậu bỗng cúi xuống kéo tay nàng dậy, nàng bất giác thấy không ổn, hôm nay sao người lại đến tìm nàng. Thái hậu nhìn lướt qua nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt sắc bén dừng lại cái bốt son có hình cánh hoa hồng trên gáy của nàng. Thái hậu đi vòng quanh nàng, ngắm nghía kĩ càng, rồi an tọa xuống ghế.

"Lục Hỏa, chẳng hay ai da nghe nói người sắp được phong làm phi, nên đến xem dung nhan và đem một chút điểm tâm đến cho người."

"Nô tỳ...cảm ơn người!"

Lục Hỏa cúi xuống nhận lấy phần điểm tâm từ người. Là bánh bao nhân thập cẩm và há cảo... khói bay nghi ngút xung quanh hộp đựng. Nàng ngửi thấy mùi há cảo lại cảm thấy ngẹn, con ói mửa lại dâng trào.

"Oe..oe..."

"To gan, đồ ăn ai da đem cho người, người lại chê không ngon. Có phải, người muốn đối phó với ta không?"

"Không phải. Mẫu thân...Lục Hỏa Nhi đang mang long thai!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hầu tể

Lăng nhi quận chúa vội chạy vào, vẻ mặt hốt hải khi nhìn thấy Lục Hỏa nôn mửa, ốm nghén. Nghe tiếng nói vội từ hoàng nhi của mình, thái hậu nửa khóc nửa cười đứng ngồi không yên. Vẻ mặt sầm xuống, lo lắng, tay cầm chặt chuỗi ngọc trên tay.

"Cái gì? Những điều ai da đang nghe có phải đúng sự thật không, Lăng Lăng "

"Vâng. Chuyện này hoàn toàn đúng sự thật mẫu thân. Lục Hỏa tỷ ấy đang mang long thai của hoàng huynh. Mẫu thân....mẫu...thân....người đừng có hại tỷ ấy, tỷ ấy rất tốt không như người nghĩ. "

Sở Dĩ Lăng khẽ lay tay người, khóe mắt cay cay, Lăng nhi rơi nước mắt vì sợ hãi. Lục Hỏa đẩy khay há cảo sang một bên, mở hời nàng nhể nhại trên trán. A Mân đang ở bên cạnh đỡ nàng ngồi xuống, không ngừng quạt mát cho nàng. Thái hậu khẽ nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, rồi nhìn thẳng vào khuôn mặt nàng. Cái vết bốt ở sau gáy ấy...rất quen thuộc... Thái hậu bước lại đằng sau nàng, khẽ chạm tay vào vết bốt đó, rồi nhìn cơ thể nàng từ trên xuống.

"Nhìn người, ta thấy cũng rất có khí chất, sao người...lại chịu quạt ngã trước An nhi của ta một cách dễ dàng như vậy?"

Dễ quạt ngã? Hừ...tất cả là do được xuân chết tiệt của kẻ nào đó. Tại nó mà nàng đã mang thai của hắn. Nhớ lại hồi ức ấy, nàng gượng chín đỏ cả mặt, ánh mắt mơ hồ vội xua tan kí ức.

"..."

"Sao? Không trả lời! Có phải ai da nói đúng rồi không? An nhi quả là hấp dẫn a. Trên dưới mỡ nữ đều chịu nằm dưới cơ thể nó. Tuy thế, nó vẫn chưa cho ai được ân huệ đó, nó chỉ cho mình ngươi. Ngươi quả là có phúc phận mà."

Thái hậu không biết đang vui hay nổi giận, ánh mắt sắc bén xuyên thấu cơ thể nàng. Đi qua đi lại quan sát nàng tỷ mỉ. Nàng muốn bay lại bóp cổ tên hoàng thượng đáng ghét này, chịu nằm dưới? Thật ra... đó chỉ là vô tình và sự cố ngoài ý muốn mà thôi.

"Không...không phải...đó là..."

"Ai da biết rồi. Dù gì cũng đã làm, lại còn dám chối với ai da. Lãng Lãng, con nói xem ai da nói như vậy đúng hay sai? Lục Họa quả là không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của con trai ta. "

"Vâng. Mẫu thân nói không hề sai. Không sai tí nào, người luôn là người chu toàn và thẩm phán chính xác. "

Ánh mắt nàng nhìn sang quận chúa, khẽ thắc mắc không biết tại sao lại thuận theo ý người mặc dù biết chuyện này rõ như vậy. Sở Dĩ lăng không nói gì, chỉ khẽ cười rồi ra hiệu cho Lục Họa. Thái hậu đã lớn tuổi, vì vậy người rất thích nghe những lời ngon tiếng ngọt và luôn muốn có một cuộc sống thái bình bên con cháu.

Thái hậu thấy không khí yên tĩnh, khẽ bước lại xoa bụng nàng, rồi cười khanh khách phá tan bầu không khí.

"Ai da lại sắp lên chức rồi sao? Ý nguyện cuối cùng đã hoàn thành. Tiểu Họa, thai nhi đã được bao nhiêu tuần?"

"Hình như... một hai tuần gì ấy. "

Rõ ràng mang thai khi nào nàng cũng không hay biết. Đến khi món há cảo yêu thích từ lâu đã trở thành món đáng ghét của nàng thì nàng mới phát hiện, trong bụng nàng đã có một tiểu yêu tinh bé nhỏ trong bụng đang hấp thụ thức ăn bổ dưỡng từ nàng. Suy nghĩ của nàng bị phá tan bởi thái hậu đang cười phá lên.

"Đúng là con của An nhi, rất ghét há cảo. Hồi xưa khi mang long thai, ta vẫn hay bị nôn ra khi ngửi thấy mùi há cảo. Đặc biệt, An nhi không bao giờ ăn há cảo. Mỗi lần ăn há cảo sẽ bị nổi mẩn khắp người. "

Nàng khẽ gật đầu, thì ra là vậy. Nàng và hắn đã có sự trái ngược nhau. Nàng thích ăn, còn hắn lại ghét ăn. Thái hậu đã cung cấp điều này, nhất định nàng phải dùng nó mà trêu chọc hắn a.

"Thôi. Ai da nghỉ ngơi đây. Ai da khi khác sẽ đến thăm con, Lục phi. "

"Lục Phi?"

"Đúng. Ai da sẽ cho con làm phi. Nhưng còn tùy vào thái độ và tình cảm của hai đứa a. Ai da sẽ suy xét sao! "

...

Thái hậu nói như vậy nghĩa là ý gì? Nàng bỏ mặc ngoài tai những lời nói đấy, không làm phi nàng cũng đâu chết? Nàng chỉ cần nàng có thể tự chăm sóc bản thân, cha mẹ, và đứa tiểu yêu trong bụng mà thôi.

Quả thật rỗng lớn vừa đi thì rỗng nhỏ lại sang. Hắn từ bên ngoài, hồi há đem bánh bao xá xíu đến cho nàng. Nàng nhăn mặt, khẽ liếc nhìn nó, miệng chẳng buồn ăn. Người ta đang thêm món canh hoa anh đào cơ mà.

"Lục Họa nhi, nàng ăn món này đi rồi làm nhiệm vụ!"

"Nhiệm vụ gì cơ?"

"Hầu tẩm!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ta tha cho nàng

Đôi môi của cô khẽ cong lên, cô suy nghĩ gì đó. Đôi mày lá liễu nhíu lại, rồi quay sang hắn nở nụ cười mà quái.

"Được, ta sẽ tắm cho ngươi a. "

"Không được. Nàng phải gọi trẫm bằng tướng công và xưng thiếp. "

"Hừ. Thế khỏi hầu tắm. "

Nàng cười ranh mãnh, rón rén bước ra khỏi phòng. Hắn im lặng, bước đến rồi chạy theo. Đôi bàn tay hắn ghi chặt vào vai của nàng. Áp sát cánh môi bạc thân của mình lại gần lỗ tai nàng, nhẹ nhàng thả hơi thở nóng ấm áp khiến lỗ tai nàng ửng đỏ cả lên. Đôi môi bạc thân của hắn chậm rãi di chuyển xuống cổ nàng, khẽ cắn một cái trên cổ để lại dấu ấn màu đỏ bầm.

"Làm gì vậy? Thêm thịt à hay là đói rồi sao? Lại đi cắn Hòa nhi?"

"Đúng. Hiện tại, ta rất thèm thịt. Ta chưa ăn điểm tâm, nên rất đói. "

"Thế tự tắm đi. Ta nhờ người đem điểm tâm đến cho ngươi. "

"Ta muốn ăn một thứ..."

Đôi môi hắn không ngừng cắn nhẹ lỗ tai nàng. Không ngừng ôm chặt nàng từ phía sau, không cho nàng đi. Trái tim của nàng bỗng dưng đập mạnh, có gì đó khiến nàng hơi e ngại. Đôi gò má của nàng ửng đỏ lên. Nàng cố gắng gỡ cánh tay của hắn ra, nhưng không được, hắn kéo nàng quay ngược lại, ôm chặt lấy nàng.

"Thêm gì?"

"Ta thèm thịt nàng. Ta muốn ăn...nàng!"

"Cái tên biến thái. Biến đi cho ta. "

Nàng chóng mặt, tự nhiên nghe những lời kích tình này rót vào tai nghe thật không quen chút nào. Hắn thật là... đảo đôi mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới. Hắn cũng cao, mặt mày khôi ngô, cơ thể của hắn...quả thật rất quyến rũ a? Nhưng mà... không được, nàng nhất quyết không yêu hắn.

"Ta đã gục ngã trước nàng rồi. Bao giờ nàng mới gục ngã trước ta đây?"

"Hình như là...không bao giờ. "

Nàng lém lỉnh cười khanh khách trêu chọc hắn, trái tim nàng đập mạnh hơn khi đối diện thế này. Nàng quay mặt tránh né, hắn im lặng, nhẹ nhàng cúi xuống áp sát vào khuôn mặt của nàng. Đôi môi hắn liếm cánh môi của nàng đang chu môi, phồng má rất đáng yêu. Ôm nàng vào lòng, hắn đặt nàng lên đùi rồi ăn cần vuốt bụng, rồi mỉm cười khi nhìn thấy bụng nàng hơi nhô ra sau lớp y phục.

"Sao ngươi thích sờ bụng ta vậy?"

"Có tiểu yêu trong đó, ta thích được chăm sóc hoàng nhi. Ta sẽ sủng ái con của chúng ta nhất!"

"Xùy. Đứa bé còn chưa hình thành. Cứ dè dặt. "

"Chưa hình thành?"

"Ừ. "

Vừa đáp một tiếng "Ừ" hắn đã dám dang ôm chặt cơ thể nàng, cơ thể cường tráng của hắn đè lên nàng. Nàng nhũn mảy, đẩy hắn ra. Hắn thật là... cứ làm gì thế này? Sao lúc nào cũng làm những trò này, đáng ghét quá đi mất! Cái lưỡi nghịch ngợm của hắn không ngừng trêu chọc, nhẹ nhàng tách hàm răng của nàng ra, thám hiểm sâu vào miệng, đôi bàn tay hắn không ngừng sờ soạng khắp người nàng.

"Ừ...m buông ra coi nào. "

"Không. "

Hắn tham lam không dừng chân, cứ cắn thật mạnh vào môi nàng, đôi môi sưng tấy lên, máu rỉ ra từ môi dưới, rất quyến rũ hấp dẫn, đầy kích thích thị giác và thính giác con người ta. Hắn mỉm cười, liếm láp những vết máu còn sót, rồi hôn nhẹ vào đôi môi, đôi bàn tay đỡ nàng ngồi dậy rồi ôm nàng.

"Vì nàng đang mang thai, ta tha cho nàng. "

"Ta chưa đạp vào chỗ duy trì nòi giống của ngươi là may rồi. Ở đó mà to mồm với ta. "

"Nàng thật cứng đầu, cứ xưng hô như thế với ta. Ta có con với nàng rồi, không sinh đứa khác cũng được, nàng khỏi lo. "

Hắn vừa nói, vừa nhũn mảy, mang xen nổi giận dữ. Trong lòng hắn đầy bức bối và uất ức. Đường đường là một vị vua anh dũng của cả nước, bao nhiêu người muốn nằm dưới chõ được sự sủng ái. Vậy mà cái gì? Hắn vẫn không chịu tìm phi mới mà cứ thích độc chiếm nàng, mặc cho nàng ngang ngược bất

nạt hấn, vô lễ, phá phép tắc mà triều đình đã đặt từ lâu?

Nói này giờ vẫn chưa được nàng hầu tắm? Hừ... tức thật, hấn cười ranh ma, lôi kéo nàng vào phòng tắm, nước nóng đã chuẩn bị sẵn sàng, hoa hồng, bông tắm đầy đủ. Bây giờ chỉ thiếu người tắm và kẻ hầu tắm mà thôi.

"Này, nàng kì lưng cho trẫm đi. "

"Ừ. "

Nàng không chịu khuất phục, cái môi khê chu ra, cầm bông tắm trong tay, đặt lên lưng hấn, kéo cái tay của hấn lên vịn chặt vào miếng bông tắm, cười hí hoáy. Nhưng nhìn cơ thể hấn trong làn nước lẫn tăn gọn sóng nhỏ kia thực sự... nàng không chịu được. Nàng không muốn nhìn chút nào, càng nhìn vào nàng càng bị cuốn hút vào nó.

"Tiểu yêu đói rồi. "Chàng" tự tắm đi. "

Nói xong, nàng không thèm đợi câu trả lời bước đến rửa tay rồi đi ra ngoài. Chàng sao? Tiểu Hỏa Nhi, nàng rất cuộc rất đáng yêu.

"Ngày mai, sau buổi lập phi, ta và nàng sẽ về nhà nàng một chuyến. "

Hấn nói vọng ra ngoài, nghe những lời đó, nàng khê vui tít lên, được trở về nhà, là cái nàng muốn nhất nhưng chưa thực hiện được...

...

Nàng và hấn chỉ là những người xa lạ.

Gặp nhau lần đầu đã thuận ý nhau?

Phải chăng đây là duyên kiếp trước?

Đã gieo cho ta mối tình nhân duyên này!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Lục Hỏa ngại

Sáng sớm,

Mặt trời đã lên cao ở đỉnh núi, nàng nằm dài trên giường, đôi mắt nàng vẫn còn khép lại, thường ngày, giờ này nàng đã dậy, vậy mà... từ khi mang long thai nàng đã không còn như trước, ngủ rất nhiều. Tiếng bước chân hồi hã đang dần dần tiến tới, nàng cự người, rồi ngủ tiếp.

"Lục Phi nương nương, người mở cửa cho nô tỳ. Sáng rồi, hôm nay Lục phi phải tổ chức buổi lập phi ấy!"

Tiếng nói lãnh lót của A Mẫn bên ngoài, trên tay A Mẫn là một chậu nước cùng khăn lau mặt. Tiếng nói ấy đã đánh thức giấc ngủ của nàng. Nàng dụi mắt, ánh mắt khê hé mở rồi nhắm lại ngay.

"Vào đi A Mẫn, tỳ tỳ lười lắm. "

A Mẫn nghe nàng trả lời, đặt chậu nước xuống đất rồi kéo cửa vào, kéo mãi vẫn không thấy được, nàng chốt khóa rồi, sao lại kêu người ta mở chứ. Ày da! Nàng thật quá lú lẫn.

"Lục Phi, người khóa chốt rồi. "

"Ồ..."

Nàng chỉ "ồ" một tiếng rồi ngồi dậy mở cửa cho A Mẫn, không hiểu vì sao từ ngày mang thai nàng luôn muốn ngủ, chả muốn làm gì cả. Thậm chí, còn không thích ăn, chỉ muốn ngủ mà thôi. A Mẫn được mở cửa, liền nhìn ngắm xung quanh, thì ra...này giờ nàng vẫn chưa thức dậy, A Mẫn bước đến, nhẹ nhàng xếp chăn gối qua một bên, đem chậu nước đến giúp nàng rửa mặt, rửa chân tay.

Đã làm xong mọi việc, nàng mới nhớ ra hình như hôm nay là ngày nàng được về quê nhà thăm phụ thân, mẫu thân. Nàng nghĩ đến thôi, là lan tỏa hạnh phúc.

"A Mẫn, muội làm tóc cho tỳ đi. "

A Mẫn chỉ gật đầu, rồi mỉm cười thật tươi. Từ ngày nàng được hoàng thượng ban bố sẽ lập phi, hình như A Mẫn vẫn luôn theo nàng, chăm sóc nàng rất tận tình. Nhưng chỉ khác một chỗ...bây giờ hình như A Mẫn xưng hô rất theo nguyên tắc.

A Mẫn chải tóc cho nàng, cài trâm cài tóc lên, rồi trang điểm cho nàng thật đẹp, nàng nhìn trong gương, hôm nay là ngày gì nhỉ? Sao lại cho nàng nhiều trâm cài, trang sức, phấn hoa thế? Nàng thắc mắc, đôi mày lá liễu khẽ nhíu lại, bàn tay đặt lên cái bụng đang nhô ra.

"Hoàng thượng giá đáo.!!!"

"Hoàng thượng cát cát tưng. "

Tiếng của Mạc thái giám vang lên, A Mẫn nhanh chóng quỳ xuống thỉnh an hân. Nàng nghe thấy thế, liền chạy vào gần bệ cửa sổ, không cho hân thấy mặt mình. Lúc này nhìn vào gương, hôm nay nàng trang điểm lại còn dính chuỗi hạt cùng với kim tuyến gần phía vùng thái dương bên trái. Trang điểm như vậy, nhất định sẽ ngại lắm.

"Lục Hòa Nhi. Tại sao nàng không chào hỏi trẫm mà lại trốn vào trong. "

"Không có gì. Ngươi đi ra khỏi đây đi. "

"Ồ...?"

Nàng trả lời, mặt nhìn ra cửa sổ lấy tấm lụa trắng che mặt lại. Hân nhìn thấy thái độ kì lạ của nàng liền nghi ngờ. A Mẫn đứng bên ngoài bùm miệng lại cười khúc khích, nàng đang mắc cỡ à? Sao lại lạ nhỉ?

"Lục Hòa Nhi, nàng sao vậy... quay qua đây cho trẫm xem. "

"..."

Nàng không lên tiếng, giữ khư khư tấm lụa trắng ấy, không quay mặt lại, hân càng tò mò, không hiểu vì sao nàng lại như vậy, bàn tay hân đưa lên, ra hiệu cho đám thuộc hạ lui xuống, Hân ôm chặt nàng từ phía sau, miệng nhếch lên mỉm cười ma quái. Bàn tay nghịch ngợm không ngừng vuốt bụng nàng.

"Hóa nhi, nói trẫm nghe nàng đang bị gì?"

"..."

"Nàng không lên tiếng nữa là trẫm gỡ khăn che mặt của nàng ra đấy. "

"..."

"Hừ..."

Hân cố dỗ ngọt, làm mọi cách rồi mà nàng không trả lời hân, cứ che mặt rồi nhìn ra phía cửa sổ, chẳng hiệu nàng đang làm gì. Ôm cũng chẳng cử động, hay phản ứng gì. Hân kéo nhẹ chiếc khăn ra, nàng cố giật lấy, nhưng thể lực mạnh mẽ của hân đã ôm chặt lấy đôi tay nàng. Hân chiếm lấy tấm lụa che mặt ấy vào tay. Đôi mắt hân nhìn đối diện nàng, bốn mắt nhìn nhau ở cự ly gần. Nhìn nàng lúc này thật đẹp, vẻ đẹp thơ ngây chen lẫn sự sắc sảo. Hân không kiềm chế được, vội hôn lên cánh môi hoa anh đào ngọt lịm kia một cái, cắn nhẹ bờ môi nàng, nàng tròn mắt nhìn hân, lúc nào cũng cường hân người khác, thật bức mình mà. Nàng xô hân ra, véo thật mạnh vào bụng hân.

"Lục Hòa, hôm nay quả thật nàng rất đẹp. "

"..."

"Nàng ngại ta sao? Là nàng đang mắc cỡ? "

"..."

Nàng lại vậy, hai má nàng đỏ ửng cả lên, nàng tránh mặt, quay sang nơi khác, trong lòng còn ầm ục. Bàn tay nàng giơ lên, định tát một cái vào mặt hân, nhưng hân đã kịp thời ngăn chặn, giật lấy đôi tay nàng, nắm thật chặt vào cổ tay.

"Buông ta ra..."

"Không. Nàng nên nhớ, khi nữ nhi giận, nữ nhi mắc cỡ, sẽ khiến cho nam nhân rất kích thích!"

"..."

"Còn nữa, nàng càng chống đối lại ta... ta sẽ càng yêu thương nàng. Vì, nếu nàng hư thì sẽ phải chịu phạt. "

Hơi thở nóng phả vào lỗ tai nàng, làn da mẫn cảm đỏ ửng cả lên, hân mỉm cười, cầm tựa vào vai nàng. Đặt nàng lên ghế, hân lấy ra một bộ y phục màu đỏ tuyệt đẹp bằng vải lụa tơ tằm. Đường viền của y phục sắc sảo, hoa văn đơn giản nhưng lại mang một nét gì đó đặc sắc, nhìn những ngọn lửa phun ra

bên trong áo đầy rực rỡ. Hắn đặt lên tay nàng, vuốt nhẹ mái tóc kia, khẽ nói.

"Đây là y phục ta tặng riêng cho nàng. Nàng mặc đi, chúng ta sẽ đến triều làm nghi lễ!"

Nàng là Lục Hỏa - là ngọn lửa xanh, ngọn lửa của sức sống hi vọng, cũng là ngọn lửa làm con tim người khác say đắm, rực rỡ trong bóng tối, sưởi ấm trái băng giá của nhiều người - và trong đó có hắn.

...

Nãy giờ đứng ở ngoài, Yên Phi đã chứng kiến được cảnh ân ái của hai người họ, mặt mày Yên Phi tím tái, Yên Phi chỉ muốn bay đến xô nàng ra để giành lấy hắn. Đường đường là con của tướng quân trong triều, có thể lực. Vậy mà lại thua một đứa nữ nhi kém cỏi... không có thể lực. Yên Phi nghiến răng, đôi mắt hận thù nhìn thẳng vào nàng, bàn tay nắm chặt lại.

"Tiểu Phi, ngươi thấy ta nên vào đó dạy cho ả ta một bài học không?"

"Không thưa Yên Phi. Nô tỳ nghĩ Yên Phi nương nương là một người thông minh, sắc sảo sẽ không hành xử như thế. Người cứ từ từ ném đá giấu tay. Bên cạnh người còn có Thái Hậu chống lưng?"

"Nhưng... ả ta đã có con, ngươi nghĩ thái hậu sẽ giúp đỡ chúng ta? Ngu xuẩn!"

"Chát!"

Yên Phi quá nóng giận mà tát nô tỳ thân cận của mình một cái. Tiểu Phi rớt rít xin lỗi, Tiểu Phi quý xuống lạy, không ngừng sợ hãi, mặt nóng ran.

"Xin Yên Phi nương nương đừng nóng giận, người nép vào đây nô tỳ sẽ có cách giúp người. "

Tiểu Phi sợ hãi, nép sát vào tường, miệng ghé nhỏ vào tai của Yên Phi nói điều gì đó. Binh lính đã được hoàng thượng cho phép lui xuống, chỉ còn một mình Yên Phi và nô tỳ thân cận là còn lấp ló ngoài phòng nàng.

"..."

"Được. Coi như ngươi còn được trọng dụng. Lục Hỏa, coi bộ lần này ái phi thấy ngươi toi mạng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Nhận nghĩa nữ

Nàng mặc y phục vào, ngắm nhìn mình trong gương nàng cảm thấy bản thân thật khác so với thường ngày. Hôm nay nàng thật lộng lẫy, sắc thần cũng ổn hơn với thường ngày. Nàng và hắn cùng nhau có mặt tại Thái Hòa Điện để làm nghi lễ phong nàng làm phi.

Nàng cảm thấy lo lắng, ánh mắt sợ hãi nhìn hắn, núp sau bóng lưng vạm vỡ của hắn. Hắn im lặng, kéo tay nàng về phía trước mặt, nắm chặt lấy cánh tay nàng, như một ngọn lửa nhỏ được len lỏi vào lòng bàn tay cả hai khiến cả hai ấm hơn hẳn.

"Thái hậu, cát cát tường!"

Hắn cùng nàng quý xuống theo nghi thức, cùng nhau đồng thanh. Xung quanh rất nhiều thừa tướng, tể tướng và quan lại, cùng các bậc nô tỳ xung quanh. Bao nhiêu ánh nhìn hướng đến nàng, nàng e ngại, cúi gầm mặt xuống, không muốn nhìn những ánh mắt kia. Có ánh mắt ngưỡng mộ, có ánh mắt phẫn nộ, có ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Hắn buông tay nàng ra định bước lên phía chiếc ghế ngai vàng kia. Nàng níu lại cánh tay sẵn chắc kia, trong lòng có chút bất an, không biết phải đối đáp như thế nào. Hắn gật đầu, mỉm cười, rồi bước lên. Nàng hiểu ý của hắn, nên cũng buông ra để hắn đi.

Những gì nãy giờ hắn và nàng làm cũng điều lọt vào mắt xanh của thái hậu và Yên Phi nương nương. Yên phi nắm chặt bàn tay lại, ánh mắt căm phẫn nhìn Lục Hỏa đang đứng dưới kia. Nô tỳ thân cận của Yên Phi đặt tay lên vai ả, tay vẫn cầm chiếc quạt được kết từ lông vũ quạt mát cho ả. ả im lặng theo dõi tình hình.

"Hây da... hôm nay thời tiết thật đẹp, trời quang mây tạnh, rất hữu tình a, cơ mà... trong Thái Hòa Điện này có một số người thật không đẹp mắt a"

Yên Phi với ánh mắt hờn dỗi, tay nâng tách trà lên, hớp một ngụm, phong thái uy nghi diễm lệ, ánh mắt không ngừng đá xéo nàng.

"Ây da... Yên Phi, con đừng nên nói vậy. Ai da nghĩ hôm nay mọi người ai cũng mặt lộng lẫy chứ nhỉ?"

"Ân. Thực ra thì Yên phi không thấy như vậy a. "

"Bộp bộp!"

Hắn thấy có vẻ không ổn, đập tay lên bàn một cách uy lực. Nàng ở phía dưới khẽ nhủ mảy, đôi mắt hờ hững nhìn sang tướng quân kia. Hình như ông ta đang nhìn nàng thì phải. Ánh mắt hiền hòa, đầy phúc hậu nhìn sang nàng khiến nàng cảm thấy kì lạ. Nàng bực mình đan hai bàn tay vào nhau rồi nhìn vạt áo. Đôi chân vẫn quỳ xuống trước mặt thái hậu, hắn, và cả Yên Phi - người không đội trời chung với nàng. Ánh mắt như lửa đốt cứ chăm chăm vào nàng thật khó chịu.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Nay sẽ lập Lục Hòa lên làm Lục phi nương nương, ban chi "

Giọng nói lãnh lót của vị thái giám đọc lên, mọi người đều nhìn nàng với cặp mắt đáng sợ. Càng quan lại trong triều đình bàn tán xôn xao khi nhìn thấy Lục Hòa chứ là gì? Không có chỗ chống lưng, lại càng không rõ nguồn gốc về tiểu sử...thật sự mà nói...khó thể tin được hoàng thượng đang làm trò cười cho thiên hạ...

"Ta..."

"Hãy da... Lục Hòa chỉ là một người bình thường? Lại lọt vào mắt xanh của hoàng thượng thật là một ân huệ a?"

"Muôn tâu bệ hạ, Lục Hòa không có gì nổi bật, lại càng không có chỗ đứng, gia cảnh lại...không có trong hoàng tộc, càng không thi tuyển tú nữ? Lại đường đường chính chính vào làm phi sao? _Quả thật, lập phi thật là... không ổn!"

Lục Hòa còn chưa thoát được gì ngoài chữ "ta" vậy mà Yên Phi và tên quan lại kia đã lên tiếng không chịu, sớm biết được là chuyện thế này. Hắn chỉ im lặng nghe ý kiến của các người họ. Yên phi đắc ý, trong lòng cảm thấy vui khi mọi người chống lại chỉ định của hoàng thượng.

"Trẫm là hoàng thượng? Đương nhiên, trẫm có quyền lập phi và phi do trẫm chọn? Gia cảnh và không có chỗ đứng, chỉ cần nhận thừa tướng làm nghĩa phụ là ổn. Trẫm đã quyết không ai được cản!"

"Thái hậu, người xem...Chàng ấy thật không đúng!"

Yên Phi cắn môi, mặt tím dần khi nghe câu trả lời từ hắn, hắn không cười không nhăn mặt gì cả, thần thái rất lạnh lùng, anh dũng, những lời nói hắn thốt ra đều chắc nịch như đinh đóng cột. Mọi người hơi e ngại khi nhìn thấy hắn như vậy, chỉ chờ câu trả lời từ thái hậu...

"Lục Hòa...tuy không có gốc hoàng gia... nhưng ta nghĩ...chỉ cần nhân phẩm tốt, và do hoàng thượng chọn thì ai da sẽ không có ý kiến. Ai da tin vào quyết định của hoàng nhi. "

Thái hậu nói, ánh mắt hiền hòa nhìn nàng, không hiểu sao từ khi gặp Lục Hòa, thái hậu đã có cảm giác rất thân thuộc, chỉ muốn mối nhân duyên giữa hoàng nhi và Lục Hòa thành đôi, không có ý định ngăn cản như lúc trước. Khi nghe Yên Phi nói, thái hậu không biết vì sao Yên phi lại có những lời lẽ như vậy, nhưng theo bà thấy

...Lục Hòa có một nhân cách rất tốt và có khí chất.

"Muôn tâu bệ hạ, thần muốn nhận...Lục Hòa làm nghĩa nữ. Phu nhân thần suốt mười năm nay vẫn không có con, phu nhân thần rất thích con gái, có được một đứa con như Hòa nhi... quả thật là không có gì sánh bằng!"

"Ồ..."

Lục Hòa rất muốn lên tiếng, nhưng mọi người trong đây cứ lên tiếng trước nàng, coi nàng như một món đồ vật vậy, trao qua trao lại rồi mua. Thật... tức chết đi mà. Nàng nhăn mặt, quỳ môi cả chân vẫn chưa xong, cứ đầu qua đầu lại, người thiết thòi vẫn là nàng.

Mọi người nhìn tên tướng quân kia nói trong ngỡ ngàng, đôi mắt nàng tròn xoe nhìn ông ta. Còn hắn chẳng để ý gì đến nàng cả, cứ cười khanh khách không thèm liếc nhìn nàng một cái.

Yên phi mặt càng biến sắc hơn trước sự ngỡ ngàng này, tại sao...tên đại tướng quân này lại như vậy. Thật...kế hoạch biết trước sẽ vậy...nhưng bị lão già này phá mất rồi

"Ha...ha rất tốt. Được, trẫm sẽ giao Lục Hòa cho nàng."

"SỜ DỄ AN!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Phong Tước Lên Làm Phi

Giọng nói lạnh lùng, trong trẻo của ai đó vang lên, mọi người đảo mắt về phía nữ nhi can đảm kia. Dám kêu thẳng tên của hoàng thượng một cách công khai và lạnh lùng như vậy. Nàng không một chút sợ hãi, còn kèm theo sự lạnh lùng, bức bối trong người với những ánh nhìn kia.

Các quan lại, thừa tướng, tướng quân liền xì xầm bàn tán về Lục Phi mới đang định phong chức kia, sao nàng ta lại có thể ngỗ nghịch và không có phép tắc như vậy. Yên phi nương nương bĩu môi, sắc thần có lẽ tốt hơn khi nàng bị nhiều người bàn tán không hài lòng.

Hắn khẽ chau mày, nàng thật là... đối với việc này... hắn cho phép nàng được gọi tên hắn, nhưng cũng không nên nói trước bao nhiêu quan lại thế này, người ta sẽ bắt bẻ nàng cho mà xem. Sự thật mà nói...nàng thật là...hur mà.

Thái hậu ngồi chễm chệ ở đó, tay không ngừng cầm quạt quan sát sắc thần của từng người, khẽ mỉm cười nhẹ nhàng, Lục Hòa quả là một người đặc biệt...

"Lục phi, nàng bình tĩnh... trăm sẽ giải quyết, nàng cứ việc ngồi im ở đây. Ta sẽ lo cả..."

Hắn khẽ nói, hắn muốn ôm chầm vào nàng, để muốn nói rằng hắn sẽ bảo vệ nàng, không sao cả. Nhưng...hiện tại đang rất đông người, hắn không thể ân ái thế này được. Hắn nhếch môi, đôi mắt hướng về nàng, nàng bỗng dưng rùng mình... đôi môi hắn tạo thành một đường cong, khẽ nhấp nháy. Đôi má nàng dường như ửng đỏ lên, nàng đã nhận ra câu nói và ý nghĩ của hắn là gì... hắn đang âm mưu ý đồ đòi trụ đây mà.

- Nàng rất hư, ta sẽ phạt nàng!

Câu nói ấy được thốt ra từ trong suy nghĩ của hắn, nàng im lặng, môi khẽ chu lên, ngấm nhìn xung quanh. Đảo mắt sang, lại nhìn thấy đại thừa tướng ông ta đang nhìn nàng với cặp mắt triu mến, nàng sợ hãi, đôi mắt đen huyền trong suốt lạnh lùng kia khẽ khép lại, rồi gật đầu với ông một cái. Ông đột nhiên bước đến, quỳ xuống bên cạnh nàng.

"Bệ hạ, xin người ban chỉ cho Lục Hòa làm nghĩa nữ của thần."

Hắn khẽ gật đầu hài lòng, phu thê đại tướng quân đã lâu rồi vẫn chưa có con như lời nói lúc này, lại đến chừng tuổi này... chắc chắn rất cần một đứa con để tâm sự, nuôi dưỡng khi về tuổi già... nhưng, Lục Hòa còn có cha mẹ, sự việc này thật khó ngờ, hay là ta sẽ phong cha mẹ nàng lên làm đại thái y dù gì họ cũng là thầy thuốc trong làng, để Lục Hòa tiện tay chăm sóc cả nghĩa phụ, nghĩa mẫu cùng với cha mẹ ruột thịt của mình. Hắn tự nghĩ rồi từ gật gù, trong sự chờ đợi từ mọi người. Hắn tự đắc ý khi nhìn thấy mình thật tài giỏi a.

"Được, Trăm ban Lục Hòa làm nghĩa nữ của Đại tướng quân, kể từ nay người cùng phu nhân của mình hãy chăm sóc thật tốt cho nàng ấy, ban chỉ. "

"Thần Nguyên Sắc xin tạ ơn hoàng thượng long ân. "

Đại tướng quân quỳ bên cạnh Lục Hòa khẽ nói, rồi cúi đầu trước mặt hoàng thượng.

"Còn nữa, Lục Hoà ta đã phong tước làm phi, vậy thì... ai còn ý kiến?"

Mọi người im lặng, không một ai dám lên tiếng, vì bây giờ Lục Hòa đã có chỗ đứng trong hậu cung, lại được hoàng thượng hết lòng sủng ái, quả thật rất khó thể chống lại. Cái mạng nhỏ con con này nếu chống lại sẽ bị đầu lia khỏi thân mất. Thái giám lại đọc lại câu nói lúc này, hắn gật đầu, đầy đắc ý. Nàng im lặng quỳ ở đó, khẽ nhìn xung quanh, ánh mắt đượm buồn như muốn rơi lệ. Nàng còn cha mẹ, vậy thì sao... hắn lại nhận thêm nghĩa phụ, nghĩa mẫu cho nàng? Nàng làm sao để tròn bổn phận của một chưa quen biết và có tình cảm với họ?

Thái giám đã dứt lời từ lâu, nàng vẫn đang còn lơ lửng trên bầu trời với những suy nghĩ ấy. Đại tướng quân nhìn nàng, khẽ nhủ mảy ý nói: "đồng ý "

"Hóa nhi, con mau nói tạ ơn và tiếp chỉ đi!"

"Con..."

"Lục Hòa tiếp chỉ. Tạ ơn long ân hoàng thượng. "

Nàng cúi đầu xuống theo nghi lễ, bụng nàng khom xuống khiến hơi đau, khẽ nhăn mặt, tiểu yêu trong bụng chắc đang quấy rối không chịu yên đây mà. Hay...tiểu yêu cũng đang hài lòng, vui mừng khi mẫu thân nó được lên làm phi?

"Cung kính chào mừng Lục Phi nương nương, Lục phi nương nương cát tường!"

Mọi người đều hô vang lên câu nói đó, nàng gật đầu, ngạc nhiên nhìn mọi người, đó là quy luật mà mọi người phải thực hiện, ai được phong tước chức mới sẽ được mọi người reo hò và mở tiệc. Tối nay, nàng sẽ cùng cha mẹ đến dự tiệc rượu mừng.

Sau khi phong tước, hoàng thượng cũng đã bãi triều, có người tuy không hài lòng nhưng lại lặng im vì nhận thấy Lục Hòa là một người đặc biệt đối với hoàng thượng.

Nàng được phong làm phi nên cũng được ban cho rất nhiều châu sa vàng bạc, còn có riêng cả Hòa Điện cung nhưng lại chẳng thấy vui lúc nào, khẽ đặt tay lên bụng, chỉ biết mỉm cười mà thôi, duyên phận đã được sắp đặt nàng nên an phận trước sóng gió kéo đến.

...

Yên phi cắn môi, nhìn thấy ai cũng bênh vực nàng mà ả đau đặng cả người, khề nhìn hấn và nàng ân ái ả tức điên lên, nếu ngày xưa không nhờ phụ thân làm chức vị lớn và có những tiếng xu nịnh thái hậu, thì có lẽ...Yên phi cũng chả bao giờ xuất hiện. Ngồi bên trong tấm cung, Yên Phi đập bàn, xé hết rèm của phòng, đập nát tách trà bên trên bàn, không ngừng chửi rủa.

"Lục Hòa, ta không cho ngươi an phận đâu. "

"Lục Hòa, ta sẽ khiến ngươi đau khổ đến xương tủy."

"Yên Phi nương nương, người ngưng nóng giận, chúng ta còn nhiều kế hoạch chưa được phơi bày.!"

Tiếng nói nham hiểm mang tâm địa độc ác của ả cung nữ kia vang lên. Yên phi ngưng điên loạn, ả ta nhếch môi mỉm cười. Phải! Chúng ta còn nhiều trò chơi mạo hiểm chưa thử mà, Hòa nhi!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Mỹ nam trên núi !

Nàng và hấn đã đặt chân lên vùng thảo nguyên xanh mướt, nàng mỉm cười chào đón ánh nắng từ vùng núi này, từng lũ chim đang bay lượn khắp bầu trời không ngừng hót líu lo. Thú rừng chạy nhảy khắp dưới chân của nàng, nàng bế một tiểu thỏ lên người, vuốt nhẹ bộ lông của nó, nàng nhìn thấy vết thương khá sâu ở chân của nó đang dần dần lành, nhưng có lẽ...nó sẽ để lại một vết sẹo nho nhỏ ở phía chân. Nàng nhăn mặt, ôm tiểu thỏ vào lòng, rồi quay sang nhìn hấn, bàn tay thon thả của nàng chỉ vào cái chân của tiểu thỏ, môi khẽ mấp máy.

“Đây, do Dĩ An làm nó bị thương đó. “

“Ta?”

Hấn thối nắc, đôi mày phượng hoàng của hấn khề nhíu lại, ánh nắng chói chang soi rõ vào gương mặt anh tú của hấn, hấn khề nhíu mắt lại nhìn nàng, bàn tay đặt trên trán đang bịn rịn mồ hôi.

“O...còn chối à, là ai đã vào đây săn thú rừng?”

“...”

Hấn không trả lời, bàn tay giả vờ vuốt nhẹ con bạch mã bên cạnh, không thèm liếc nhìn nàng, nàng tức giận giậm chân hấn một cái. Nàng khề cúi người xuống rồi thả tiểu thỏ xuống đất, vuốt nhẹ nhàng bộ lông của nó lần nữa.

Hấn nhìn thấy thái độ của nàng đang giận dỗi thì lập tức sợ hãi. Nhưng...hấn đã mang Tiểu Vai về nuôi rồi mà, chẳng phải con thỏ đó đang được đám nô tỳ nuôi hằng ngày đến béo mập rồi sao. Còn con thỏ này...hình như đâu phải do hấn bán mũi tên mà trọng thương?

“Lục Hòa nhi, nàng nhầm rồi con thỏ lần trước ta bán là A Vai, ta đã đem nó về cho quận chúa nuôi, hiện tại đang được chăm sóc đến béo mập cơ mà?”

Hấn lắc đầu liên tục, phong thái nghiêm túc, bế tiểu thỏ kia lên hấn nhìn ngắm sơ lược cơ thể của con thỏ từ trên xuống dưới thật kĩ lưỡng.

“Nàng xem, tiểu thỏ này là do săn mồi bị động vật khác tấn công. Nàng thật hư, lại đi kết luận người “lương thiện” như trẫm.”

Hấn bĩu môi, trách móc nàng. Đôi mắt nàng ngạc nhiên, nhìn ngắm lại tiểu thỏ bên cạnh rồi khề gật đầu. Nàng thật là đáng trí quá mà... nàng mỉm cười tinh ranh, búng mũi hấn một cái thật mạnh, quay lưng lại định chạy đi.

“Nàng đứng lại đó! Nàng từng nói, có phải sau khi làm phu quân của nàng có thể săn bắn thú tự do thoải mái phải không?”

Hấn cười gian xảo, đôi môi của hấn cong lên, áp sát miệng vào lỗ tai nàng, hai tay không ngừng ôm lấy nàng, nhưng không siết chặt, vì hấn biết sẽ ảnh hưởng đến tiểu yêu trong bụng nàng.

“Gi cơ chứ? Chúng ta là phu thê sao?”

Nàng bĩu môi, hai bàn tay đan vào nhau cố gỡ cánh tay đang ghét kia đang ôm lấy nàng. Nàng bỗng dưng nhớ lại ngày đầu hấn và nàng gặp nhau trên mảnh đất này. Mảnh đất trồng bao thảo dược quý hiếm, mảnh đất luôn có thú rừng luôn chào đón nàng. Hít thở thật sâu, nàng cảm thấy thật mãn nguyện khi được đứng trên vùng đất đã sinh ra mình.

“Hừ...nàng dám!!!”

“Tất nhiên là dám rồi. Lục Hòa này chẳng có gì mà không dám!”

“Nàng...được lắm! Nàng đã động phòng với ta trước khi được lập phi còn gì?”

“Ồ... hừ, buông ta ra. Ta nhớ cha mẹ rồi ta phải đến đó. “

Dứt lời, nàng đẩy vội cánh tay đáng ghét kia ra, rồi đi thẳng về phía trước không thèm leo lên ngựa.

“Lục Hỏa, nàng lên ngựa mau. “

“Không! “

“Hừ...”

Hắn bước lại gần nàng, bế xốc nàng lên đặt lên con bạch mã, rồi leo lên nó ngồi phía sau nàng rồi phi ngựa về phía ngôi làng kia. Nàng đang mang long thai, nên chắc chắn hẳn sẽ không cho nàng có cơ hội đi tàn bộ.

Phía sau, luôn có đám thị vệ đang khuôn nhiều lễ vật, châu báu. Còn có cả kiệu để đón cha mẹ nàng. Quả thật, chuyện này không biết cha mẹ nàng có chấp nhận khi nàng được phong tước làm Lục Phi không?

“Hóa nhi, con mới về sao?”

Nàng gạt đầu trò chuyện cùng với người hàng xóm cùng làng, nàng ta xem ra cũng trạc tuổi nàng, có điều hơi chững chạc hơn một tý, da cũng hơi sạm nắng, trên cổ hiện rõ cả gân xương, chứng tỏ nàng ấy đã phải làm việc khá cực nhọc ở khu làng này để chăm lo cho phụ mẫu của mình. Nhìn ngắm nàng từ trên xuống dưới, rồi khẽ gạt đầu... Đôi mắt nàng ta không dừng lại ở Lục Hỏa, mà tham lam nhìn hắn, khẽ e ngại, mặt ửng đỏ lên, đánh rơi chiếc trâm cài tóc xuống đất đang cầm trên tay. Nàng ta vẫn không hề hay biết, ánh mắt cứ nhìn trân trân vào hắn, khiến hắn thật khó chịu. Cúi khom người xuống nhặt lấy cây trâm cài tóc cho nàng ta, rồi trao tận tay cho nàng ấy.

“Cô nương, trâm cài tóc của cô?”

“...”

“Nhã Nhã, tỷ nhận lại trâm cài của mình đi. “

Lục Hỏa khẽ khều tay Nhã, nàng ta giật mình, thoát khỏi con ảo tưởng ấy. Vội vã chỉnh trang y phục, tóc tai lại, cơ thể ngượng nghịu nhìn Lục Hỏa và Dĩ An. Trái tim nàng ta đập thật mạnh, liên tục khiến Tiểu Nhã không thể nào kiểm soát được. Bàn tay run run chạm vào tay hắn để nhận lấy trâm cài tóc lại.

“Mỹ...mỹ nam trên núi!”

“Mỹ nam trên núi...”

“Tỷ nói gì? Tỷ có làm sao không Nhã Nhã?”

“Không! Không có gì. “

Khẽ lấp bắp, Nhã Nhã nói những câu hơi nhỏ khiến nàng không nghe được nói gì, Nhã Nhã sợ hãi khi nhìn thấy cái ánh nhìn của hắn. Lạnh lùng quá! Chất phác quá... Nhã Nhã hơi run run, vội gạt đầu cái nhẹ, rồi bỏ chạy đi mất.

Nàng lắc đầu chả hiểu Nhã Nhã đang bị làm sao nữa, đành kéo cánh tay của hắn đi về phía trước. Hắn cũng chả để tâm chuyện nữ nhi lúc này, chắc có lẽ Nhã Nhã vì mới gặp hắn nên thấy lạ thôi, hắn cũng chẳng suy nghĩ nhiều, vội đi theo gót chân của nàng, muốn bảo vệ nàng từ phía sau.

“Phụ thân, mẫu thân!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Người được lắm !

Nàng cất tiếng lãnh lút, trong trẻo như tiếng suối reo róc rách gọi cha mẹ khi vừa đặt chân đến gia trang của mình... Mẫu thân của nàng đang gánh nước ở dưới khoang giếng, phụ thân nàng đang chẻ củi, lướt nhìn những giọt mồ hôi nặng nhọc làm nàng cảm thấy đau nhói... thì ra phụ thân, mẫu thân chẳng được sung sướng, không ai chăm lo sao? Vậy mà...

"Phụ thân, mẫu thân...sao người lại làm những chuyện nặng nhọc thế này? Không phải Tuệ nhi nói sẽ chăm sóc hai người thật tốt sao?"

"Lục...Lục Hóa nhi, con...con về thật rồi sao?"

Mẫu thân nàng vội ngưng hoạt động lại, bàn tay run run, ánh mắt trĩu mến nhìn thẳng vào nàng. Rồi liếc sơ qua nam nhân đứng bên cạnh, khẽ nhủ mảy may khi nhìn thấy người này không nhớ là đã gặp nhau chưa.

"Con Lục Hóa đây, con về rồi... mẫu thân, phụ thân, hai người có khỏe không?"

"Chúng ta khỏe. Vẫn rất khỏe. A Tuệ đã chăm sóc cho hai ta rất tốt, A Tuệ đã đi ra chợ rồi. "

Mẫu thân nàng điềm đạm đáp, phụ thân nàng cũng ngưng chế cùi bước đến ôm chặt lấy nàng vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc suôn mượt kia, nước mắt không ngừng rơi trên đôi gò má.

"Á!"

Nàng khẽ ôm bụng, mảy may chau lại, rồi nhìn sang hấn. Tiểu yêu thật là phá phách, cứ canh vào những lúc lệ tràn trên má là lại đập một phát vào bụng nàng thật đau. Cứ hành hạ nàng y như phụ thân của nó vậy...

"Hóa nhi, con làm sao vậy? Có phải con đang mang thai không?"

Phụ thân nàng nhìn xuống bụng nàng, thấy cái bụng của nàng cứ nhô lên, sắc thần cũng khá nhợt nhạt, mặc y phục dường như lại có phần rộng hơn trước thì khẽ nhủ mảy may nghi ngờ.

"Đâu...đâu có!"

"Phải...rồi...ạ "

Lục Hóa chối, không muốn cho phụ thân và mẫu thân biết sợ họ lo lắng, nàng là nữ nhi chưa có vị hôn phu lại mang trong mình giọt máu đào, nếu chuyện này mà lộ ra ngoài, phụ thân và mẫu thân sẽ gặp những điều tai tiếng. Hấn nắm chặt lấy cổ tay nàng, ánh mắt khẽ chau lại nhìn nàng, mặt mày nhăn nhó khi nghe những lời khẳng định lấp bắp kia. Về mặt có phần hơi tức giận, bóp chặt cổ tay hơn. Mẫu thân nàng liếc nhìn trạng thái này cảm thấy không bình thường. Người nói có, kẻ nói không... chẳng lẽ... có chuyện gì sao?

"Hóa nhi, con có chuyện gì giấu giếm ta sao?"

"Con...con đâu có. "

Nàng lắc đầu liên tục, hất vội bàn tay săn chắc của hấn ra, hai tay giữ chặt phần y phục phía dưới, nhắm mắt lại..

"Nói láo, con ngồi xuống đây, ta sẽ bắt mạch cho con... Hóa nhi, con đang lừa dối ta."

"Con..."

Phụ thân nàng đột nhiên quát lên, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng khiến nàng sợ hãi. Nàng nắm chặt lấy cánh tay hấn, nàng sợ phải nghe những lời mắng chửi của phụ thân, một khi mà phụ thân nổi giận... thì chắc chắn sẽ rất ghê sợ.

"Hóa Nhi... ngồi xuống đây."

"..."

"Nhanh!"

"..."

Nàng vẫn không chịu ngồi xuống, chân không muốn bước thêm bước nào, đôi hài của nàng cầu manh xuống đất. Mẫu thân khẽ lắc đầu, không hiểu sao Lục Hóa đã dẫn một nam nhân xa lạ về nhà, còn lại có trạng thái mờ ám. Chẳng phải, giờ này Lục Hóa đang được ở trong cung hầu hạ cho những người có giai cấp trong hoàng cung... sao?

"Không cần bắt mạch nữa! Đưa con trong bụng này là con của con và Lục Hóa Nhi!"

"LỤC HÓA!!! CON DÁM..."

Phụ thân nàng cất tiếng thật lớn vội đứng dậy một cách dứt khoát, tay người ôm chặt ngực, hơi thở vô cùng nhanh và không thể kiểm soát được, mắt tròn trố nhìn về phía Sở Dĩ An.

"Lão gia... Lão gia...!"

"Phụ thân..."

Mẫu thân nàng sợ hãi, đôi bàn tay mềm mại của bà ôm chặt lấy cánh tay phụ thân nàng, vội diu phụ thân nàng ngồi xuống chiếc ghế làm bằng gỗ kia.

"Chát!"

"Phu nhân, nàng làm gì vậy? "

...

Ở trong hoàng cung, sau khi hấn và nàng đã rời khỏi và đặt chân đến vùng đất thảo nguyên xanh mượt kia. Sở Dĩ Lăng không có ai chơi, suốt ngày nay lại ít gặp mọi người. Lục Hỏa bận hạnh phúc bên hoàng huynh nên nàng ta không đánh lòng đến quấy rối, mặc dù rất buồn chán. Ngủ xong rồi ăn, ăn xong rồi ngủ suốt ngày thế nào Sở Dĩ Lăng cũng sẽ biến thành một con heo con mất.

Quyết tâm bước ra khỏi phòng, Dĩ Lăng quận chúa đi dạo khuôn viên, ngắm nhìn những cánh hoa mẫu đơn đỏ rực đang khoe sắc. Nhìn trước mặt mình sắp đến có hiện diện của Yên Phi nương nương đang ngồi uống trà ngắm hoa, Dĩ Lăng khẽ cheo miệng quay lưng đi. Vốn dĩ, từ đó đến giờ Sở Dĩ Lăng không hề ưa à ta, nhưng đã làm phi của hoàng huynh, nên Sở Dĩ Lăng buộc lòng giữ nguyên tắc tôn kính à.

"Lăng quận chúa, bốn cung có chuyện muốn nói "

"..."

Tránh vô dưa gặp vô dưa, phải chăng ngọc hoàng thượng đế đang muốn hãm hại Dĩ Lăng vào chỗ chết à?

"Ân. Yên phi nương nương cát tường!"

Sở Dĩ Lăng đáp trả một câu, rồi ngồi xuống ghế, tiểu nô tỳ thân cận của Yên Phi vội rót trà đón mời Dĩ Lăng, nàng ta chề môi, rồi đón nhận tách trà trên tay, không thêm nói gì cả, ánh mắt nhìn về hướng những đóa hoa kia.

"Lăng quận chúa có vẻ thích hoa mẫu đơn thì phải? Ta sẽ kêu Tiểu Sa hái nó về đặt trong phòng.... "

"Không cần, hoa mẫu đơn là Hỏa tỷ thích, bốn quận chúa chỉ nghĩ có nên hái về tặng tỷ ấy không thôi à!"

Chưa kịp nói trọn vẹn, Lăng nhi đã cắt ngang. Sắc mặt của Yên Phi ngày càng chuyển sang màu đỏ tức giận. Muốn làm thân với Sở Dĩ Lăng sao lại khó như vậy? Thật tức chết mà! Bàn tay của Yên Phi nắm chặt tách trà hoa hồng trên bàn, Tiểu Sa khẽ khều lưng người.

"A, quả ra tình tỷ muội của Lăng công chúa và Lục Phi muội muội rất tốt nhỉ? "

"Ân. Lục phi là một người lương thiện, hết lòng một lòng một dạ lo cho hoàng huynh, nay lại mang trong người cốt nhục của hoàng huynh, chứ đâu như ai kia? Mang danh phận thôi à, chứ chẳng làm được tích sự gì!"

" To gan! "

"Yên Phi nương nương, người bớt nóng!"

Tiểu Sa vội vàng xoa dịu cơn nóng giận của Yên Phi, mặt mày Yên Phi tức giận, ánh mắt gằn lên những tia máu lửa. Sở Dĩ Lăng vẫn như không có chuyện gì xảy ra, cứ ung dung, trong lòng mỉm cười đắc ý.

"Yên phi nương nương, làm sao mà mặt đỏ vậy? Lăng quận chúa nghĩ... Yên Phi đang bị trúng gió độc khi nói chuyện rồi. Yên Phi nương nương nghĩ ngại đi, bốn công chúa xin phép cáo từ à"

Dứt lời, Sở Dĩ Lăng vội đứng dậy ngay lập tức, không cần nói thêm lời nào nữa. Mặt mày của Yên Phi càng đỏ rực hơn giữa ánh nắng chói chang. Bàn tay nắm chặt lại, đập mạnh vào bàn.

"Sở Dĩ Lăng... người được lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thập Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Từ bỏ cốt nhục

Không khí trong nhà nàng đột nhiên lặng im, có một luồng sát khí tỏa xung quanh người nàng và hấn. Nàng bị tát một cái bên má phải. Má nàng nóng ran, đỏ ửng lên bởi lớp da trắng mịn kia. Nước mắt nàng bỗng dưng rơi xuống, nàng không hiểu mẫu thân tát nàng vì điều gì? Nàng đã làm gì sai sao?

"Mẫu thân..."

"Con im ngay. Đừng gọi ta là mẫu thân!"

Nàng cố giải thích, hình như mẫu thân đã hiểu lầm nàng thì phải. Hấn xoa dịu vùng má đỏ của nàng, rồi quay sang hai đấng sinh thành của nàng. Khẽ quỳ xuống trước mặt hai người họ. Nàng giật thót mình, tại sao hấn lại làm như vậy? Đường đường là một vị vua anh tuấn, đứng trên vạn người ở Lục Quốc này? Chỉ vì một cái tát mà mẫu thân của nàng giáng xuống mà hấn lại từ bỏ sự kiêu kì của mình sao.

Ánh mắt ngạc nhiên của mọi người hướng về hấn... hấn im lặng, cúi mặt xuống không nói gì. Đợi mọi người trở về sắc thần ban nãy rồi mới khẽ lên tiếng.

"Lỗi là do con. Lục Hòa nhi không có tội! Nếu có trách hãy trách con, con sẽ chịu hết tất cả những việc mình đã gây ra cho Lục Hòa nhi"

"Hư? Chuyện của gia trang ta. Không cần thiếu gia xen vào! "

"Phụ nhân. Nàng bình tĩnh!"

Giọng cha nàng khẽ nói nhỏ, hơi thờ của phụ thân gấp gấp hơn. Phụ thân là người luôn giữ được bình tĩnh nhất trong mọi tình huống. Không thể chỉ vì một chút nhỏ nhặt này mà làm phụ thân gục ngã.

"Lão gia. Nhà chúng ta bao đời nay vẫn giữ được thanh danh cho mình... lão gia không thấy sao? Lục Hòa quả thật đã làm chuyện tày trời! Tội này thật đáng phải dùng đến gia quy!"

"Lục Hy nhi... nàng bình tĩnh!"

Khó khăn lắm mới đến được với Lục Hòa nhi. Vậy mà...khi về nhà nàng hấn lại bị cho rằng một kẻ bỉ ổi sao? Không lẽ... yêu nhau không được quyền đến với nhau a? Hấn phụng phụ nhìn nàng. Vẻ mặt rất đáng yêu đối với nàng khiến nàng chỉ muốn cười mà thôi. Nhưng trong thời khắc này, nàng không cười nổi nữa. Lỡ phụ thân, mẫu thân mà giận nàng, từ nàng luôn thì sao? Nàng suy nghĩ, lý trí nàng đang đấu tranh với trái tim nàng... cho dù có chịu bao nhiêu sự trừng phạt cũng được. Nhưng...nàng không thể mất đi hai chữ tình thân!

"Mẫu thân...con sẽ bỏ đứa con này!"

"Lục Hòa Nhi. Nàng nói xâm bậy gì vậy? Ta không cho phép!"

"Không. Phụ thân, mẫu thân... con sẽ cho hai người quyết định!"

Hấn khẽ nhăn mặt, tại sao Lục Hòa nhi của trẫm lại có thể nghĩ ra những việc ngu xuẩn như thế này? Đứa con này, cốt nhục này, khó khăn lắm hấn và nàng mới có nó. Tiểu yêu tinh còn chưa hình thành ra được trọn vẹn... vậy mà nàng nỡ bỏ nó sao?

"Phụ thân, mẫu thân. Con xin phép được nói chuyện riêng với Lục Hòa Nhi!"

"Ồ...!"

...

Dạo bước ngoài khuôn viên của hoàng cung, Sở Dĩ Lăng chán ngán khi suốt ngày phải rảo bước nhẹ nhàng rồi nhìn ngắm những cánh hoa lặng lẽ mọc rồi nở rồi lại tàn... thật chán mất đi mà.

"Tiểu thỏ thỏ "

Sở Dĩ Lăng khẽ liếc mắt về phía chú thỏ con đang chạy về hướng Lăng nhi rất hồi hả. Bé Tiểu thỏ lên, Sở Dĩ Lăng âu yếm nó. Nhìn Tiểu Thỏ khá sợ hãi điều gì đó, khẽ run run trên tay Lăng nhi, chui rúc vào trong lòng nàng ta. Thật khó hiểu.

"Nào! Tiểu thỏ. Là ai đã làm hại con. Ta sẽ giúp con trừng trị kẻ đó. Đừng sợ. "

Sở Dĩ Lăng khẽ nói, lấy ra trong người một củ cải đỏ, đút vào miệng Tiểu Thỏ. Đặt thỏ con xuống, Dĩ Lăng ngồi xuống cùng nó, nhìn ngắm chú thỏ con đang ăn. Đợi Tiểu Thỏ ăn xong, Sở Dĩ Lăng bế vội nó lên. Chồng nạnh, về mặt phụng phụ.

"Nào. Là ai bắt nạt con!"

"Là ta.!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ân đoạn nghĩa tuyệt

Sở Dĩ Lăng nghe tiếng ai đó quen thuộc, nàng ngẩng mặt lên nhìn xem tên lang nhân này là ai? Nhìn Tiểu Thỏ đang sợ hãi, Sở Dĩ Lăng vẫn chưa thể nhìn mặt kẻ đó, vẫn đang nhìn vài mắt của Tiểu Thỏ trấn an tinh thần của nó, miệng lại đầu vô mồm với tên kia - Cái tên vẫn chưa thể nhìn mặt.

"To gan! Dám làm hại Tiểu thỏ của bốn quận chúa!"

"Nếu không làm hại nó, ta có được làm hại nàng không?"

"Người...!"

Hừm... tên này to gan thật, dám đặt chân bước gần tầm cung của bốn quận chúa mà nói năng xảm bậy thế này là không được.

Sở Dĩ Lăng bế thỏ con đứng dậy, vẻ mặt Dĩ Lăng khá nghiêm túc. Ngược nhìn thẳng vào mặt tên đó. Bàn tay Sở Dĩ Lăng khẽ run run, giật mình ôm chặt lấy thỏ con trên tay.

"Hãy Quân ca ca... thì ra là huynh?"

Đôi mắt to đen láy của Sở Dĩ Lăng mở to tròn trước sự ngạc nhiên, hừ... Hãy Quân ca ca lại là người như thế sao? Thật khó tin mà. Chân mày nàng ta chau lại nhau, đôi môi chu ra mặt phụng phịu trước mắt Hãy Quân.

Trái tim Hãy Quân đột nhiên bị lấy động khi bắt gặp cái vẻ đáng yêu đó. Hãy Quân đột nhiên giơ tay về phía trước mặt, bế tiểu thỏ ra khỏi tay của Sở Dĩ Lăng.

"Này... Huynh làm gì đó. Trả thỏ lại đây cho Lăng nhi. "

Sở Dĩ Lăng giằng co, không cho Hãy Quân chạm vào nó, lúc này còn bảo là làm hại con của ta giờ lại bắt nó đi. Hừm...nay Hãy Quân ca ca bị gì rồi.

"Huynh đâu làm gì nó? Huynh rất yêu thương nó... "

"Huynh còn nói? Chẳng phải lúc này huynh bảo vậy sao..."

"Không có. Ta chỉ hỏi. Mẫu thân con đâu thỏ con. Thế là thỏ con chạy một mạch như ma đuổi. Thật tình... ta không làm gì đến nó. "

Bế thỏ con trên tay Tiểu Thỏ, Hãy Quân vuốt nhẹ bộ lông trắng trẻo của nó. Thỏ con dường như đã hết sợ người lạ, im lặng chui rút vào lòng ngực Hãy Quân.

"Đấy thấy chưa. Muội đừng đa nghi như vậy, Sở Lăng nhi à!"

"Muội có sao?"

Sở Dĩ Lăng không chịu thua cuộc, môi cứ chu lên, hay tay đan vào nhau bướng bỉnh nói. Hãy Quân ca ca đồ mờ hồ trên trán, càng nhìn Sở Dĩ Lăng lúc này thật tình... không thể.

"Sở Dĩ Lăng, muội mà còn như vậy nữa. Ta sẽ không chịu được. "

"Sao cơ? Chịu gì cơ chứ?"

"Nàng...không nên biết!"

"Ồ...Hãy Quân huynh đi đâu vậy. "

Không giải đáp câu hỏi của Sở Dĩ Lăng, Hãy Quân ca ca bế Tiểu thỏ trên tay bước đi, không thèm nhìn mặt của Lăng Nhi lần nào nữa. Dĩ Lăng vốn rất tò mò và đang cảm thấy khó chịu bởi những câu nói không đầu đuôi của Hãy Quân. Mặt mày Dĩ Lăng cau có, tức giận đuổi theo.

...

Không khí ở nhà nàng một lúc càng căng thẳng hơn, nàng vừa thốt ra câu nói khiến Sở Dĩ An đau lòng nhất. Đứa con khó khăn lắm mới có thể hình thành trong bụng nàng vậy mà nàng lại nhẫn tâm nói ra như thế. Hiện tại, nơi này chỉ còn mình nàng và hắn, hắn bước đến ghì chặt lấy nàng, không cho nàng có tình tránh né.

"Lục Hỏa Nhi, nàng nói đi tại sao nàng lại nhẫn tâm nói ra những lời đó? Nàng không yêu ta? Được, ta không ép nàng buộc phải yêu ta! Là do ta tự yêu nàng, là lỗi tại ta tự đa tình vì nàng. Còn cốt nhục trong bụng nàng chả nhẽ nàng không thương nó? Nếu như vậy, được! từ giờ chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt. Ta không tốt, nên không thể giữ được nàng, từ giờ nàng muốn làm gì thì tùy!"

Những lời này nói ra từ miệng Sở Dĩ An khiến nàng thật không thể tưởng tượng được, nó như hàng ngàn mũi tên đâm thủng con tim nàng. Cốt nhục của nàng sao nàng có thể không yêu nó? Còn về hắn, làm sao nàng không thể không yêu những cử chỉ ân cần sự quan tâm của hắn dành cho nàng. Bên hiều

bên tình...nàng phải làm sao? Là do số phận sắp đặt nàng phải như thế. Nước mắt nàng bắt đầu rơi xuống, những giọt pha lê tinh khiết nhất rơi xuống, hần nhìn thấy thế cảm thấy đau xót khôn cùng. Muốn bước đến ôm nàng, ôm chặt lấy cơ thể ấy mà bao bọc, nhưng bản thân hần không cho phép, sự tức giận lại càng ngăn cản hần khiến đôi chân hần khựng lại, khoảng cách đứng ra xa nàng mà nhìn ngắm nàng trong sự đau đớn.

Nàng bước lại gần hần, ôm lấy cơ thể hần theo ý chủ động của bản thân, ôm chặt lấy hần. Đôi môi nàng từ từ hôn lấy môi hần. Hần ngạc nhiên, tại sao nàng lại có những hành động như thế này?

"Lục Hòa Nhi, nàng lại muốn giờ trò gì? Ta với nàng coi như tình nghĩa đã dứt. Ân đoạn nghĩa tuyệt!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hiểu chuyện

Sở Dĩ An giọng nói có chút lớn tiếng, sắc mặt thân thái lạnh lùng khiến lúc này nàng cảm thấy vô cùng lo sợ. Một đấng nam nhi đứng trên vạn người lại vì nàng mà có thể làm bao nhiêu điều nàng mong muốn? Thật tình mà nói... không xứng đáng. Hần không nên vì nàng mà một lòng một dạ, hần làm vua- là vua của một nước, hần có thể ra lệnh cho phụ thân, mẫu thân của nàng kia mà... sao hần lại không chọn cách đó?

Những câu hỏi trắc ẩn bên trong lòng nàng, nó khiến nàng day dứt vô cùng. Cảm giác rất khó chịu bao phủ lấy cơ thể nhỏ bé của nàng. Những giọt nước mắt thuần khiết ấy lại rơi khỏi đôi mắt long lanh như những viên ngọc đặc giá từ nàng. Nàng cảm chặt lấy đôi tay hần, đôi môi mấp máy muốn nói gì đó.

Hần bắt giác nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau đối diện, đôi mắt hững hờ hần dành cho nàng thật xa lạ khiến nàng đau đớn.

"Dĩ An?"

"Chuyện gì?"

Câu trả lời mà hần dành cho nàng vô cùng lạnh lùng, khí chất toát ra từ người hần toàn phủ lớp băng tuyết. Từ trước đến giờ hần chưa từng có thái độ như thế. Hần luôn ôn nhu, ân cần, dịu dàng với nàng.

Nàng hít thở thật sâu, cố gắng đẩy giọng hơi to một tý. Cổ họng nghẹn lại không thể nói ra lời.

"Chàng là vua một nước chàng có thể ra lệnh cho phụ thân, mẫu thân của muội? Vì sao chàng không chọn cách đó. "

Hần im lặng một lúc lâu, ánh mắt trầm ngâm nhìn vào sâu đôi mắt ngây thơ của nàng. Đôi bàn tay của nàng áp sát lên má của hần, cảm nhận được hơi ấm từ hần, rất ấm áp...khiến nàng như xưa tan đi bao sự lo lắng.

"Vì sao?"

"Vì nàng!"

"Vì ta?"

"Đúng. Vì nàng ta có thể làm tất cả. Ta không muốn vì ta là vua mà ép buộc nàng và cha mẹ phải thuận theo ý ta mà chấp nhận ta. Cái ta muốn đó là tận sâu ở đáy lòng!"

Đôi mắt long lanh của nàng nhìn hần, nước mắt của nàng lại rơi nhiều hơn khi nghe thấy những lời này. Nàng ôm chặt hần, nàng cảm thấy như cả Lục Quốc này nàng đều không cần nữa, đều nàng cần nhất lúc này - là hần.

"Lục Hòa nhi, nàng biết không?"

Hần hỏi, đôi môi hần nhẹ nhàng đặt lên mái tóc của nàng, từng cơn gió thoảng qua, nàng nhắm mắt lại, cảm nhận sự ấm áp từ hần, có hần ở đây...nàng không cần phải lo sợ gì nữa. Hần đã gần như chiếm trọn lấy một phần trong trái tim của nàng, ngay lúc hần định ân đoạn nghĩa tuyệt với nàng thì là lúc nàng cảm thấy lo sợ nhất... như cả Lục Quốc đang sụp đổ trước mắt nàng.

"Sao?"

"Cả nguồn sống của trăm bồng chốc thu bé lại chỉ bằng một Lục Hòa nhi mà thôi!"

"Đeo mồm "

Lục Hòa khẽ đánh vào ngực hần, trong lúc như thế này mà hần còn có thể nói những lời như thế sao? Thật là...

"Thế cha mẹ của ta cứ ngăn cản thì sao?"

"Thì lúc đó, ta sẽ ra lệnh trăm đầu nàng!"

"Chàng... "

...

Hắn và nàng cùng bước vào trong nhà, khẽ hít thở thật sâu, nàng hy vọng mẫu thân và phụ thân của nàng sẽ thay đổi ý định.

Nàng nheo mắt về hướng phụ thân đang ngồi, vẻ mặt của phụ thân có chút điềm tĩnh, không có gì là nóng giận như lúc này, tay người khẽ nâng tách trà lên uống một ngụm.

Nàng giật mình! Sao con người ta lại có thể thay đổi nhanh chóng ngoạn mục như thế? Ngược nhìn sang mẫu thân, nàng thấy người không còn vẻ giận dữ nữa, mà thay vào là những giọt nước mắt...

"Mẫu thân... người sao vậy?"

Mẫu thân và phụ thân nàng khẽ quỳ xuống đất trước mặt nàng và hắn.

"Hoàng thượng cát cát tượng. Tiểu nhân phạm lỗi tày trời, mong hoàng thượng tha tội. "

Mẫu thân nàng vừa khóc vừa nói, nàng lại giật mình lần hai, tại sao họ lại biết thân phận của hắn... ngược nhìn xung quanh nàng nhìn thấy Tuệ tỷ... chắc chắn là Tuệ tỷ đã giúp mình, nàng âm thầm cảm ơn Lâm Tuệ, khẽ mỉm cười với tỷ ấy, nhưng ngược lại, Lâm Tuệ lại nhìn nàng bằng cặp mắt đầy bí ẩn kèm theo sự tức giận trong đó khiến nàng khó hiểu.

"Tuệ tỷ... "

Chưa kịp nói trọn vẹn một câu, Lâm Tuệ đã cất bước đi không hề nói một tiếng nào khiến nàng cảm thấy xa lạ vô cùng.

"Cha, mẹ... hai người không cần khách sáo, chỉ cần hai người chịu về triều đình cùng với Lục Hòa nhi thì là phước phận của Sở Dĩ An con rồi. "

"Không... thân phận thấp hèn làm sao dám..."

"Hiện tại, chúng ta đã là người một nhà. Vì thế, xin phụ thân, mẫu thân không cần khách sáo. Người đâu, chuẩn bị kiệu rước phụ mẫu Lục phi nương nương về cung. "

"Khoan... Hoàng thượng và Hòa nhi cứ về trước được không? Ta và phu nhân...không thể bỏ nghề lương y từ mẫu của mình. "

"Hahaha. Không sao, An Nhi sẽ sắp xếp cho hai người về làm thái y của triều. "

"Tạ ơn hoàng thượng. "

Phụ mẫu nàng chấp tay quỳ xuống đa tạ hắn, nàng và hắn đỡ hai người họ đứng dậy. Nhìn những giọt nước mắt vui mừng của mẫu thân, nàng không tiện hỏi về Lâm Tuệ, nhưng nàng nhìn thấy được sâu thẳm trong đôi mắt ấy đầy sự xa lạ và nguy hiểm. Tình chị em xa cách không lẽ nó cũng đã thay đổi theo thời gian? Nàng nhứt đầu, con nhứt đầu đã khiến đầu nàng xoay tròn.

"Lục Hòa nhi nàng sao vậy?"

Hắn đỡ nàng trên tay, khẽ ôm nàng trong lòng.

"Ta...cảm thấy rất nhứt đầu, rất chóng mặt... không thể chịu nổi được. "

"Để ta sẽ bắt mạch cho Hòa nhi. "

Phụ thân nàng vội đỡ nàng ngồi xuống, vẻ mặt nàng bỗng trắng bệch đi...

"Phụ thân, Lục Hòa nhi sao rồi.?"

"Không sao. Do kiệt sức nhiều quá mà thôi. An nhi, con hãy đưa Lục Hòa về cung trước ta đã cho Hòa nhi uống một ít thảo dược nên sẽ không sao... ta và phu nhân sẽ đến sau..."

Phụ thân nàng nói, trong lòng đầy thắc mắc điều gì đó khá lạ, mẫu thân nàng lay tay phu quân mình. Lục thái y khẽ lắc đầu, vuốt bộ râu dài của mình...ánh mắt nhìn xa xăm

"Rốt cuộc, kẻ nào đã giúp phụ thân mẫu thân hiểu chuyện?"

Ánh mắt lơ mơ, nhắm hờ của Lục Hòa khiến Sở Dĩ An hơi lo lắng, đôi môi nàng nhấp nháy điều gì đó mà hắn không để ý.

"Yên tâm. Ta sẽ ở bên cạnh nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhãn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Mật ngọt chết ruồi

Sở Dĩ An vội vàng khỏi kiệu đưa Lục Hòa về cung, trong lòng hẩn hiện tại vô cùng lo lắng, không biết rằng lúc này những lời nói ấy có làm cho Lục Hòa suy nghĩ nhiều mà lâm bệnh không? Những dấu hỏi to lớn đặt nặng lên đầu hẩn. Hẩn ôm Hỏa Nhi trong vòng tay của mình. Đôi mắt hẩn không thể nào rời khỏi Lục Hòa Nhi của mình một giây nào cả. Hẩn chỉ muốn ngắm mãi khoảng khắc này, nàng rất đẹp. Đẹp tựa như một tiên nữ đã định trước sẽ ban cho hẩn. Những sợi tóc tơ, vàng ngọc quý giá của nàng rơi xuống trán, hẩn nhẹ nhàng vén lên mép tai nàng, rồi hôn nhẹ lên trán nàng.

"Sở Dĩ An, ngươi... thật xấu tính!"

"Ta xấu tính sao?"

"Rất... rất xấu tính. Không những xấu tính còn xấu trai nữa. "

Nàng nói giọng dứt khoát, hẩn đột nhiên bắn loạn cả lên vô cùng rối rít. Khuôn mặt trắng trẻo không tỳ vết của hẩn tỳ sát vào mặt nàng. Đôi mắt sát khí tựa như một con sói đang nhào đến nàng. Ánh mắt này thật là làm con người ta lay động. Nàng tròn mắt, há hốc mồm nhìn hẩn, khoảng cách này rất gần. Tâm nàng đập mạnh, những chỗ nhạy cảm đồ ừng hết cả lên.

"Nàng thật là yếu... chỉ có chút thể này mà đã... chẹp... không ngờ đêm đó nàng lại vô cùng cuồng nhiệt. "

"Cuồng nhiệt gì cơ chứ?"

"Đêm đã tạo hoá ra một Lục Hòa con hay là một Dĩ An con nào đó..."

"..."

Nàng cúi gầm mặt xuống, thật hổ thẹn chết đi được. Sao hẩn lại có hành động tro trên như thế cơ chứ? Đáng chết đáng chết quá mà.

"Xem nàng kia... đồ ừng hết cả lên. "

"..."

Hẩn đặt đôi bàn tay của mình lên mặt nàng, khẽ áp đôi tay vào mặt nàng di chuyển đối diện phía mình.

"Lục Hòa à, ta muốn..."

"Muốn gì?"

Nàng nín thở, đôi mắt tròn xoe long lanh đang chờ câu trả lời.

"Ta muốn ăn thịt... ta đã lâu không thềm thịt..."

"Hào. Về cung sẽ được ăn sơn hào hải vị, bào ngư di cá. Dĩ An muốn ăn bao nhiêu chả được?"

"Không. Ta chỉ muốn ăn thịt nàng. "

"..."

...

Lục Hòa vừa rời khỏi Lục Gia Trang, Lục thái y liền trở về trạng thái trầm lặng, ngồi yên một chỗ, đôi tay của người khẽ vuốt bộ râu dài trắng muốt của mình.

"Lão gia. Sao lại như thế? Có chuyện gì sao?"

Lục phu nhân ngồi xuống bên cạnh, tay khẽ nâng ấm trà rót vào tách của Lục thái y. Đôi mắt hướng sang phu quân, trong lòng có chút lo lắng.

"Vừa nãy, ta ngồi được trong chén trà của Hỏa nhi có độc được. Độc được đó đã khiến bào thai bên trong của Hỏa nhi bị động. May kịp thời phát hiện,

nên không sao."

"Chuyện này...chuyện này sao có thể.?"

"Ta không biết. Mùi hương của loại độc dược này rất nhẹ. Nhẹ hơn loại trà gia trang ta đang dùng. Vì thế, Lục Hỏa hoàn toàn không ngửi thấy. Nhưng dùng lâu sẽ dẫn đến..."

"To gan! Kẻ nào dám hại Lục Hỏa. Kẻ đó phải bị trời chu đất diệt. "

Lục phu nhân tức giận, đập mạnh bàn một phát, đôi mắt tròn của người căm phẫn. Đôi phu thê họ chỉ có một đứa tiểu nữ này, nếu ai dám động đến một sợi tóc của Lục Hỏa, họ nhất quyết sẽ liều mạng cùng họ.

...

Lục Hỏa ngồi trên kiệu vô cùng chán nản. Đường đi về triều đình cũng khá xa so với từ gia trang của nàng về. Ngồi xuống sáu canh giờ vẫn chưa đến. Nàng chỉ biết tựa vào người nằm trong lòng hán mà ngủ. Gió thoảng qua, hất nhẹ mái tóc của nàng, nàng tỉnh giấc khi cảm thấy rất khó chịu.

"Dĩ An, hay chúng ta dừng chân đi?"

"Nàng không muốn về cung sao?"

"Ta sẽ tức xá ở khu làng trước mặt... Quân lính đã mệt mỏi rồi. Hóa nhi cũng mệt, cũng muốn được an dưỡng tu bổ "

"Hóa nhi? An dưỡng tu bổ?"

Lần đầu, nàng tự xưng là "Hóa Nhi " một ngọn lửa nhỏ ư? Không phải trước đây nàng đều là ngọn lửa lớn? Ngọn lửa đốt cháy tâm can của hán, đốt cháy bao sự kiềm chế của hán...

"..."

"Nàng có mưu đồ hãm hại phu quân của chính bản thân nàng?"

"Làm gì có? Một nữ nhi yếu ớt như ta thật sự...không thể làm gì chàng. "

Những lời ngọt ngào của nàng vô cùng làm hán thấy lạ. Mật ngọt chết ruồi! Hán lại như một con ruồi bị mật ngón quyến rũ rồi. To gan. Hủ mật này quá ngọt. Ngọt đến mất con ruồi như trăm không còn chịu được nữa.

Hán ôm nàng từ phía sau, đôi bàn tay thon dài của hán áp lên cái bụng nhô nhô của nàng. Đôi môi bạc trắng của hán áp sát tai nàng, nhẹ nhàng khẽ.

"Lục Hỏa, nàng cứ như thế này, trăm thật sự...không thể chịu đựng được nữa. "

"Xùy. Sầm bậy! "

"To gan. Nàng dám nói trảm như thế sao?"

"Có người từng nói với ta. Ta là nguồn sống của kẻ ấy. Vì thế, chỉ cần ta nói gì kẻ đó điều phải nghe lời. "

"..."

Hán khẽ lắc đầu, hán lại bị nàng lừa... hán lúc nào cũng phải thua nàng. Thua từ cái nhìn đầu, từ cái gặp gỡ đầu tiên ở nơi nàng hái thảo dược. Tất cả những kí ức đó, hán đều nhớ đều khắc tâm trong lòng.

Ta từng nói nàng là nguồn sống của ta, ta cũng từng nghĩ đến những ngày ta sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt với nàng, và ta đã nghĩ đến những lúc đó chắc chắn ta sẽ không thể sống tiếp nữa. Bởi vì - Từng có người là nguồn sống của ta.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Nụ hôn chủ động

Lục Hỏa Cung,

Nàng được về đến cung của bản thân, nàng liền chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi. Dọc đường đi đã khiến nàng thấm nhuần mệt mỏi chả muốn đi thỉnh cầu

thái hậu hay chào hỏi Lăng nhi Quận chúa. Trước mắt, nàng chỉ muốn đánh một giấc say nồng, tiểu yêu trong bụng lạ nhà không muốn ngủ toàn quấy phá nàng.

Hắn nở nụ cười tà mị, không đặt nàng xuống giường, mà lại cứ khư khư ôm nàng trên tay. Con buồn ngủ đã ập đến càng ngày càng nhiều khiến nàng không trụ được nữa, khẽ lên tiếng.

"An nhi. Bỏ ta ra, ta muốn đi ngủ. "

"Không. Hà có gì ta phải bỏ nàng ra. "

"Trong khi lâu lắm rồi ta mới có cảm giác được bế một phi như thế này "

Hắn ta thì thầm, giọng trách móc khi nàng luôn đặt việc ngủ nghỉ lên hàng đầu. Thật đúng là quá tàn nhẫn với trái tim của hắn.

"Lâu lắm rồi?"

Đột nhiên, hắn cảm thấy có một luồng khí lạnh đang nhìn mình... thật là đáng sợ. Hắn cười tà mị nhìn thẳng vào đôi mắt tròn xoe đang nhìn chăm chăm vào hắn, giống thần nhiên.

"Àn. Quả thật trăm đã từng...đã từng rất lâu. "

"Đáng ghét... cái tên biến thái nhà ngươi mau rời khỏi thân thể trong trắng của ta."

"Trong trắng? "

"Hôn nàng, có con với nàng, lập nàng làm phi, nhìn ngắm thân thể đẹp tựa tiên nữ của nàng. Tất cả những điều thân mật nhất có thể cũng đã được diễn. Vậy...nàng nói xem nàng trong trắng thế nào?"

Hắn hít sâu, giọng đánh thép biến thái vô cùng, hắn nhìn nàng với đôi mắt đầy triu mến. Đôi má nàng đỏ ửng cả lên, nàng quay chỗ khác, khẽ chu môi. Đôi bàn tay đánh vào hai tay đang bế nàng.

"Đáng ghét... là ngươi lừa ta, là ngươi dụ dỗ ta.!"

"Ta dụ dỗ? Chẳng phải có người từng nói ta... "thiếp...muốn chàng " đầy sự mê hoặc đối phương sao?"

Nàng câm nín, không muốn lên tiếng nữa. Tất cả chuyện này đã thuộc về quá khứ, không nên nhắc đến. Quá khứ không trong sạch này cần lãng quên..

Hắn thấy nàng không lên tiếng, liền trêu chọc nàng, đôi bàn tay không ngoan ngoãn sờ vào thân thể nàng, đôi môi của hắn hôn lên trán nàng rồi từ từ di chuyển xuống cằm, cổ rồi dừng lại ở nơi đang lấp ló đôi nhũ hoa hồng hào của làn da trắng nõn kia, khiến nàng mẫn cảm nổi ửng hồng cả lên.

"To gan. Sở Dĩ An, ngươi thật...thả ta ra, ta buồn ngủ."

"Nàng đã ngủ lúc dọc đường rất nhiều rồi. Ta sẽ làm cho nàng hết buồn ngủ. "

"Không. Ta muốn ngủ. "

Nàng chu đôi môi cánh hoa anh đào của mình lên, nhìn nàng lúc này trong rất đẹp, rất quyến rũ hẳn, hắn không thể kìm lòng được nữa. Hắn muốn ôm trọn lấy nàng vào lòng, và nàng sẽ mãi mãi thuộc về hắn.

Trong lúc sơ ý giật dỗi của nàng, hắn đã nhanh tay chớp lấy thời cơ. Đôi môi bạc trắng của hắn áp thật mạnh, thật bất ngờ xuống cánh môi đang chu chu ra trước hắn. Cái lưỡi không ngoan đã nhanh chóng thám hiểm vào trong miệng nàng, chiếc lưỡi nhẹ nhàng chao đảo điên cuồng bên trong đó. Nàng bất ngờ, không kịp đỡ nụ hôn ấy. Đôi mắt nàng tròn xoe nhìn thẳng vào mắt hắn. Hắn không nhìn nàng, hắn nhắm tịt mắt lại tận hưởng nụ hôn này. Đôi tay hắn ghì chặt sát nàng, đôi môi nàng bị hắn hôn cuồng bạo, ngấu nghiến sạch sẽ. Hơi thở cả hắn và nàng đều dồn dập, lồng ngực của cả hai đang đập rất mạnh, rất nhanh... con buồn ngủ của nàng biết chợt tan biến, nàng bắt đầu cuồng nhiệt hơn, bị lôi cuốn vào nụ hôn bất ngờ này. Nụ hôn này, không phải lần đầu tiên, nhưng lại là lần nàng muốn chủ động. Nàng khẽ ngược mi mắt xuống nhìn hắn, học hỏi, và cảm nhận. Hắn hôn nàng cuồng nhiệt nãy giờ, nhưng nàng lại chả biết đáp trả thế nào. Nàng vốn dĩ thông minh, sắc xảo nên đã hiểu và học rất nhanh qua quá trình của hắn. Lưỡi nàng khẽ cong lên cuồng vào lưỡi hắn, mạnh mẽ hôn vào đôi môi hắn mặc dù môi nàng đã bị sưng đỏ.

Hắn bị kích động trước sự xử lý này của nàng, hắn nghĩ nàng sẽ đánh vào ngực hay tát thẳng tay hắn một cái... nhưng nàng lại hòa quyện với hắn...điều này thật thú vị. Hắn nghĩ trong đầu, rồi rời khỏi đôi môi hắn, trong khi nàng đang bắt đầu làm quen với việc này.

"Nàng hôn rất tốt, nhưng ta đã mất hứng rồi... lần sau, nàng phải mặc y phục có cổ cao vào. Nữ nhi đã có tướng quân không nên ăn mặc như lúc trước."

Bị hắn từ chối nụ hôn chủ động từ nàng. Nàng cảm phần nhìn hắn với đôi mắt bực bội, như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

"Nàng ngủ đi. Ta đi đây. "

"Hừ! Nhất định thù này ta phải trả. Sở Dĩ An chờ đó. "

Bóng dáng của hắn đã khuất dần, nàng buồn bực ngồi xuống ghế. Đôi bàn tay khẽ rớt tách trà cho vào miệng uống để hạ hỏa. Hắn chính là người làm tan biến giấc ngủ của nàng. Còn trêu chọc nàng ư? Được lắm...

"Á!"

"Tiểu yêu? Con không thương mẩu thân mình lại đi bệnh vực hắn ta sao?"

Nàng khẽ chau mày khi những ý nghĩ trong đầu bị tiểu yêu phát hiện. Tiểu yêu còn không thương tiếc đá một cước vào bụng nàng. Thật quá đáng!!!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Sở Dĩ Ân

Vài tuần sau,

Hiện tại tiểu yêu trong bụng nàng đã vừa tròn hai tháng. Cái bụng nhỏ nhắn của nàng đã nhô lên rõ hơn ngày càng một nhiều.

Gió xuân thoảng vào phòng nàng một luồng khí man mát khiến nàng thật dễ chịu. Đôi mắt nàng nhắm tịt lại, nằm êm ái trên long sán bên cạnh hắn. Hắn nhượng mày nheo mắt về phía nàng đang say nồng trong giấc ngủ. Hắn ôm nàng vào lòng, hít thật sâu mùi hương hoa anh đào của nàng, trong lòng hắn lại dâng lên sự điên cuồng vì nàng.

"Cốc cốc"

Hắn không phản ứng, vì chuyện này là chuyện bình thường, cứ mỗi sáng sẽ có tỳ nữ đến phòng đem y phục cho hắn. Người tỳ nữ đứng bên ngoài chờ rất lâu, vẫn không có phản ứng, bèn đứng cung kính bên ngoài chờ cái trả lời.

"Không lẽ, hoàng thượng đang ở cùng với nữ nhi?"

Một ý nghĩ khẽ len lỏi trong suy nghĩ của ả ta. Ắt ta lúp ló, nhìn vào khe cửa bé tí để cố gắng nhìn vào.

"Cạch."

Cánh cửa được hắn mở ra, khẽ nhúu mày khi nhìn thấy đây chính là ả nô tỳ của Yên Phi Nương Nương đây mà. Tại sao, hôm nay lại là ả ta mang y phục đến? Lục Hòa Nhi nhìn thấy sẽ không tốt đến cơ thể và tiểu yêu.

"A Phi, tại sao ngươi lại đến đây?"

"Tiểu Hà đêm qua nhiễm phong hàn nên tiểu nữ đến thỉnh an người. "

Hắn không trả lời, đứng sang một bên để A Phi đặt y phục xuống bàn. A Phi hớn hớ bước vào, vì nghe nói nếu được hoàng thượng cho phép sẽ có thể nhìn thấy thân thể của hoàng thượng khi thay y phục giúp người. A Phi từ lâu đã mong muốn được như vậy, tuy nhiên là thuộc hạ thân cận với Yên Phi nên chắc chắn ả ta không thể để lộ ra mặt. Lúc này nghe tin Tiểu Hà bị phong hàn, ả ta liền nhanh chóng tìm mọi cách để có thể đến đây.

Bước một bước, hai bước rồi khựng lại ở bước thứ ba. A Phi thật không thể ngờ rằng những điều ả ta đoán là đúng. Trên long sán có một nữ nhi đang hảo mộng với nét mặt hạnh phúc.

Bước lại gần hơn, ả ta muốn nhìn rõ gương mặt của nữ nhi kia là ai?

"Xoảng"

Khay y phục vừa rơi xuống đất là... Lục Hóa? A Phi thật không tin vào mắt mình. Tại sao, ả ta lại được sủng ái đến như vậy? Yên Phi đã được vào cung từ lâu đến khi được lập phi cũng chỉ được nằm trên long sán bên cạnh hoàng thượng một lần động phòng? Vậy mà...sao ả ta lại được đặc ân sủng ái như thế?

Không gian yên tĩnh lại bị tiếng "xoảng" lớn phá tan. Nàng cự người, mái tóc dài đen huyền khẽ rơi xuống đất. Cơ thể nàng chỉ mất một lớp y phục mỏng manh trên người, thật là khung cảnh đầy mị tính, A Phi này giờ mới để ý hoàng thượng cũng chỉ khoác y phục để che đậy cơ thể quyền rũ kia, liếc nhìn kĩ hơn thật khiến A Phi phải đỏ ửng cả mặt.

"Không còn việc gì nữa. Ngươi thu dọn rồi rời khỏi đây ngay!"

A Phi hơi giật mình, xen lẫn chút ganh tỵ đối với nàng, A Phi khẽ gật đầu, ả ta nhanh chóng thu dọn số khăn tay và những thứ rơi xuống đất vào khay rồi

nhanh chóng đi lấy thứ khác thay thế lại số y phục đã bẩn.

Hắn nhú mày, lắc đầu. Cung nữ này quả thật chân tay không khéo léo, Yên Phi thật thiết thòi... vậy mà lại ân sủng nàng ta hết mực?

...

A Phi vừa cất chân ra khỏi phòng, Lục Hòa đã cựa người, đôi mắt khẽ mở to tròn, ánh nắng chói chang chiếu vào mắt của nàng khiến nàng nheo mắt. Đôi má ửng hồng lên khi nhìn thấy hắn đang từ từ cởi bỏ lớp y phục mỏng manh trên người. Nàng vội lấy tay che mặt, thật xấu hổ quá đi mất... tại sao lại thức dậy vào lúc không hay thế này?

"Lục Hoà nhi, nàng che che giấu giấu cái gì? Mau lại đây mặc y phục giúp trẫm."

"Không. Tự mặc đi."

"..."

Hắn lại chịu thua với cái tính đáng yêu này của nàng, rõ ràng nàng đã rất nhiều lần ngắm nhìn thân thể của hắn rồi cơ mà? Sao lúc nào nàng cũng không chịu thừa nhận cơ chứ! To gan.

Hắn mặc kệ nàng phản ứng thế nào. Đôi tay thon dài của hắn cởi vội thắt lưng, thân thể ngọc ngà của hắn đang đập thẳng vào mắt nàng, hắn không quan tâm nàng sẽ thế nào, hắn từ từ chậm rãi khoác tay áo bên phải, rồi nhẹ nhàng khoác tay áo thứ hai. Đôi tay thon dài ngọc ngà từ từ chạm vào cơ thể, bờ ngực nở nang ngọc ngà sẵn sàng đối diện nàng. Nàng không dám nhìn nữa thật sự không dám nhìn, vội đứng dậy, rời khỏi phòng một cách nhanh chóng.

Cánh tay săn chắc của hắn vội ôm lấy vòng eo của nàng. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể nàng một cách nâng niu, không thể để nàng đau. Đôi mắt triu mến của hắn đối diện với nàng. Y phục của hắn vẫn chưa cài thắt lưng chặt chẽ vẫn còn hở để lộ bộ ngực quyến rũ kia, nàng xấu hổ áp mặt vào ngực hắn. Hắn cúi xuống nhẹ nhàng thì thầm vào tai nàng.

"Lục Hòa Nhi, nàng muốn ra khỏi phòng với bộ dạng này sao? Người khác nhìn thấy trẫm sẽ phát điên!"

"Thật?"

Nàng nhìn xuống bộ y phục bản thân đang mặc, chỉ là một lớp y phục mỏng manh nếu nàng bước khỏi đây e rằng sau này không có chỗ chôn mắt.

"Nhưng mà... người chưa bao giờ thô lộ với ta. Lại lúc nào cũng nói yêu ta."

"..."

Nàng có tình lãng tránh việc khác để che đậy sự xấu hổ kia, thật lòng...thật xấu hổ quá đi mất.

...

Yên Phi nương nương vừa mới tỉnh giấc đã không thấy A Phi đâu. Trong lòng đã buồn bực lại càng tức giận hơn. Căn phòng yên tĩnh đến lạ thường, chỉ còn lại tiếng gõ do móng tay dài sắc bén của Yên Phi ma sát xuống mặt bàn.

"A Hòa. Người lại đây chải tóc giúp bản cung. A Phi đã đi đâu rồi không biết."

A Hòa sợ hãi, vội vội vàng vàng chạy đến cầm lấy chiếc lược gỗ cung kính chải tóc cho Yên Phi,

Bàn tay nhỏ nhắn của nô tỳ A Hòa nhẹ nhàng cầm lược gỗ chải từng sợi tóc, mái tóc của Yên Phi vừa dài vừa mượt đen bóng. Cây trâm cài do thái hậu tặng làm sinh lễ được cài lên mái tóc ấy thật đẹp. Yên Phi ngắm nhìn mái tóc của mình trong gương, gật đầu hài lòng, tuy nhiên khi nhìn ngắm phong thái của A Hòa ả ta lại nhớ đến một người, sắc mặt lập tức thay đổi. Bàn tay thon dài trắng nõn nà của Yên Phi khẽ nắm chặt lại đập lên bàn.

"Người có phải nữ nhi không? Chân tay không khéo léo, cái tên "Hòa" cũng đáng ghét chết đi được! Thật là ai tên Hòa cũng không giống nữ nhi."

"Ồ... xin Yên Phi tha tội. Nô tỳ, biết lỗi. Nô tỳ thật vô dụng!"

"Người cứ đi. Hãy tìm A Phi đến đây cho bản cung."

Không cần trả lời, A Hòa chỉ gật đầu rồi khom người rời khỏi nơi này. Vừa bước khỏi cửa, A Phi đã vội vàng chạy đến nói của Yên Phi, miệng oan oan cả lên.

"Yên Phi nương nương. Nô tỳ đã về."

"Người đi đâu từ sáng đến giờ? Bản cung đã tìm người rất lâu."

Ánh mắt sắc bén của Yên Phi chạm vào khuôn mặt của ả ta. ả ta bình tĩnh hết sức, nuốt nước bọt.

"Khoan nói đến chuyện này đi Yên Phi nương nương. Sở Dĩ Ân đã về triều đình!"

”Sở Dĩ Ân?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Biến thái

Sở Dĩ Ân? Cái tên này khá quen thuộc... hừm thì ra là ca ca của Dĩ Ân đây mà, nhưng suy cho cùng thì A Phi nói với bốn cung về chuyện này để làm gì?

Ánh mắt sắc bén của Yên Phi nhìn xuyên thấu ra ngoài cửa, đôi bàn tay thon dài khẽ gõ trên mặt bàn suy ngẫm.

A Phi nhìn cử chỉ của Yên Phi, bầu không gian im lặng, à ta khom người thấp xuống, tay nâng tách trà, mùi trà hảo hạng bay nghi ngút khó cưỡng.

"Yên Phi nương nương, mời người dùng tách trà!"

Yên Phi không trả lời, đôi bàn tay tiện nhận lấy, rồi đặt lại gần miệng, hớp một ngụm.

"A Phi, ta với Dĩ Ân không thân không thích? Hắn về đây cứ vạn sự tùy duyên. Hà có gì bốn cung phải quan tâm?"

"Nương nương, người sai rồi. Mọi quan hệ của hắn ta và hoàng thượng không tốt. Thường xảy ra có sự khi gặp nhau. Hoàng thượng không sủng ái người, chẳng lẽ người không muốn được kẻ khác sủng ái? Huống hồ..."

"Người...to gan! Tại sao lại dám nghĩ đến chuyện đó!"

Nói đến đây, sắc mặt của Yên Phi đột nhiên biến sắc. Mặt ửng đỏ hết cả lên, hoàng thượng không sủng ái bốn cung, cũng như không sủng ái các phi tần khác đều đó ai cũng biết. Việc gì, bốn cung phải làm việc trái đạo lý thế này? Thật là suy nghĩ kém cỏi! Tách trà trên tay của người khẽ run run.

"Xoảng!"

"Người hãy rút xéo trước khi bốn cung nổi giận!"

A Phi giật mình, tại sao Yên Phi lại thường hay nổi giận như thế này? Lúc trước dù có làm sai gì người cũng ân cần dịu dàng. Vậy tại sao...đạo này người lại hay nổi giận như thế? Chắc chắn, không có nam nhân bên cạnh nên trái tim của người không được sưởi ấm rồi.

...

Căn phòng trống rỗng giờ chỉ còn Yên Phi, người bước đến gần gương hơn, nhìn ngắm bản thân, mái tóc dài đen bóng, đôi môi đỏ như son thu hút bao nam nhân, đôi mắt tròn xoe long lanh. Vậy tại sao, suốt bao năm qua chàng vẫn không có chút tình cảm nào đối với thiếp?

Từng giọt nước mắt rơi xuống đôi gò má xinh đẹp của người, đôi mắt một lúc càng dữ tợn hơn khi nhìn sâu vào trong gương. Quệt nước mắt, Yên Phi hất hết tất cả những gì có trên bàn.

"A Phi, người đâu... mau vào dọn dẹp cho bốn cung!"

Tà áo dài thướt màu trắng tinh khiết khoác trên người của Yên Phi thêm lộng lẫy, đôi mắt hơi ửng đỏ, vẻ mặt u buồn hiện ra.

"Yên Phi, người ổn không, người đi đâu? Tiểu Phi đi với người? Tiểu Phi xin lỗi là tiểu Phi không tốt đã nói năn nỉ bấy!"

A Phi liên tục tát vào má của bản thân chuộc lỗi, nước mắt không ngừng rơi xuống lã chã. Yên Phi hít thở thật sâu, tâm trạng cũng đã đỡ hơn. Bàn tay gạt nhẹ A Phi qua bên cạnh. Khóe miệng mấp máy rồi bước thẳng về khuôn viên.

"Bốn cung không sao, người dọn dẹp giúp bốn cung."

...

Yên Phi nương nương khẽ cười nhạt, bước dạo khuôn viên củ triều đình. Những cánh hoa mẫu đơn đang khoe sắc rực rỡ. Bóng dáng ai đó khá quen thuộc nhưng cảm giác lại lạ lẫm thoáng qua. Ánh mặt trời chiếu soi vào ánh mắt của Yên Phi. Đầu Yên Phi nhúc nhích, chóng mặt buồn nôn. Bên cạnh lại không có ai, người hầu cận kẻ đã ở phòng.

"A... Phi... bốn cung chóng mặt quá "

Bàn tay của Yên Phi đặt lên đầu, ánh mắt mơ màng nhìn xung quanh, híp mi lại. Cả thân thể nhẹ bồng của người từ từ ngã xuống đất. Một cánh tay luôn

qua eo của người, ôm chặt lấy người rồi dùng khinh công bay đi.

"Người...người là ai?"

...

Lục Hỏa híp mi xoa bụng tiểu yêu, đã mấy chốc tiểu yêu lại tròn nẩy nhót. Cái bụng của nàng lại dần dần to hơn trước. Sở Dĩ An bước đến gần nàng, đầu tựa vào người nàng, hít hương thơm thoảng ra từ người nàng.

"Lục Hỏa, ta nghĩ thấy mùi thơm. Mùi thơm đó đã chiếm trọn tâm can của ta. Mùi hương đó đã... đã "

"Đã làm sao?"

"Đã khiến ta không thể chối từ!"

"Hừm?"

Nàng khẽ nheo mắt lại nhìn hắn, hắn lại nói năng lung tung gì thế này? Nam nhân đại trượng phu, bên cạnh còn là đại hoàng thượng vậy mà ngày hôm nay lại ập a ập ứng như thiếu nữ e thẹn về gia yên bề gia thất.

"Đừng vòng vo. Dĩ An có gì cứ nói. Mùi hương đó từ đâu, ta sẽ kêu người đem mùi hương đó may lại làm túi hương cho chàng đeo bên người!"

"Mùi hương đó rất gần chúng ta!"

"Là ở đâu?"

"Mùi hương đó chính là...nàng!"

"..."

Bỏ đi, nàng làm sao có thể lấy mùi cơ thể nàng đem may lại thành túi hương cho hắn đi được. Hmmm, hắn càng ngày càng biến thái mà. Đôi má nàng đỏ ửng lên, ngại ngùng không dám nhìn hắn.

Hắn thấy vậy liền cười mỉm, đắc ý. Bước lại gần nàng hơn, hắn nâng cằm nàng lên áp sát mặt nàng, tay còn lại lợi dụng thời cơ xoa bụng nàng.

"Tiểu yêu này thật phiền phức. Tại vì chúng mà ta phải ăn chay. Khiến trăm thực sự rất muốn...ăn thịt!"

"Hừm... tên biến thái cú xéo khỏi phòng cho ta."

Nàng bước đến dấn vào ngực hắn, bàn tay vừa đánh vừa đẩy hắn đến gần cửa. Mới nay thân mật cùng hắn thì hắn lại dờ dẫm biến thái rồi.

"Trước khi ta đi khỏi đây, ta muốn nói với nàng một điều rất trịnh trọng"

"Trịnh trọng? Là chuyện gì?"

"Sau này, chúng ta sẽ có thêm nhiều công chúa và thái tử nữa nhé "

"..."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Mỹ nữ

Sau khi A Phi vội vàng rời khỏi phòng, mặt mày Yên Phi nương nương vẫn chưa nguôi giận, người soi mình vào trong gương, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của mình trong đó, tấm gương như sự phản chiếu bản thân đáng thương của chính mình trong đó. Yên Phi nương nương thật sự muốn đập nát cái gương chết tiệt kia. Đường đường là một mỹ nữ vạn người mê? Lại có chức có quyền? Gia thế cũng không phải dạng thấp hèn như à Lục Hỏa, vậy tại sao... à luôn là người thắng cuộc còn ta lại luôn là người thua cuộc dù ta có làm bất cứ chuyện gì? Không được! Không được! Ta nhất quyết không cho phép.

Gương mặt của Yên Phi ngày càng cau gắt hơn, bàn tay thon dài ngọc ngà đáng quý của người nắm chặt lại, bóp nát cả miếng bánh điểm tâm trên bàn.

"Xoảng!"

”A Phi A Phi. Ngươi vào đây cho bổn cung!”

Chiếc gương và đĩa điểm tâm trên bàn bị hất tung xuống đất, vỡ nát từng mảnh vụn vỡ dưới sàn. Sự phẫn nộ của Yên Phi ngày càng tăng cao. Tiếng la hét tìm kiếm A Phi đến chói tai thể hiện đầy sự căm phẫn trong đó.

A Phi đứng bên ngoài vội chạy vào, mặt mày ả tái mét khi thấy đám hỗn độn dưới sàn, vội vàng quỳ xuống tiến đến gần Yên Phi.

”Nương nương xin người đừng tức giận. Người hãy nghĩ đi... tiểu nữ suy cho cùng là có lý cả. Người...”

”Im ngay, im ngay cho bổn cung. Bổn cung đường đường là một Yên Phi được thiên hạ kính trọng. Tại sao lại luôn thua cuộc, lại còn phải dùng trò hề tiện ấy?”

”Phải. Người nói rất phải. Người không thua Lục Hòa gì cả, cái người thua chính là người không phải là nữ chính trong truyện tình này thôi!”

...

Ánh mắt mơ màng của Yên Phi nhìn vào khuôn mặt điển trai đa tình ấy của nam nhi kia. Trong đầu của Yên Phi như nhói, huyền ảo không khỏi vang lại những lời A Phi đã nói với mình lúc trước.

Đúng vậy, cái Yên Phi thua chính là không được là nữ chính mà thôi, vì vậy chính người sẽ tự tạo cơ hội đó.

Ánh mắt của kẻ ấy nhìn xuyên thấu vào vật áo mỏng của Yên Phi, bắt giắc nàng ta nhìn thấy liền nhăn mặt khó chịu..

”Nè, tên kia, ngươi là ai? Nhìn cái gì? Bổn cung có thể chém đầu ngươi đấy!”

”Bốp bốp!”

Người đó không trả lời, chỉ vỗ một tràng pháo tay dài, đôi môi cười gian xảo cong lên hình bán nguyệt, ánh mắt gian xảo khẽ lướt nhìn quan sát Yên Phi.

Căn phòng im lặng, yên tĩnh không nghe tiếng gì, chỉ còn hơi thở của cả hai. Một hồi hộp thở dốc, một hơi thở đều đều bình tĩnh.

”Không trả lời? Không lên tiếng. Được! Bổn cung đi. “

Dứt lời, Yên Phi đập bàn đứng dậy, vội bước đến cửa, trong lòng bức bối, tức giận. Yên Phi cho rằng mình thật xui xẻo khi gặp toàn phải những thứ không nên gặp. Bản thân thật xui xẻo, xui đến mức đáng tự trách bản thân của mình.

Bàn tay vừa đặt lên chốt cửa đã có một bàn tay khác chạm lên tay Yên Phi, theo phản xạ, tay nàng ta rút lại. Tên này quả thật là không bình thường.

”Này... ta không thích như thế. Bổn cung sẽ kêu Dĩ An chém đầu ngươi. “

”Haha, quả là Dĩ An thật có mắt. Xung quanh luôn có những mỹ nữ đẹp dựa dẫm cung phụng. Haha... nhưng xem ra nó không coi nàng là vật sủng ái rồi!”

Tiếng nói trầm ấm từ kẻ gian xảo kia vang lên. Tiếng nói ấy rất dễ chịu, nhưng lại buông ra những lời nói thật thâm độc. Tại sao hẳn ta biết được nàng ta không nhận được sự sủng ái từ phu quân của mình. Chuyện của nàng ta và Sở Dĩ An lẽ nào ai cũng biết sao?

Hmmm..

”To gan, chuyện ta được sủng ái hay không, đó là chuyện của ta. Ngươi là ai? Tại sao lại dám xen vào, ngươi đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ !”

”Haha, mỹ nữ à! Nàng nói rất đúng. Sở Dĩ Ân ta chưa bao giờ sợ ai cả.”

”Sở Dĩ Ân?....”

Cái tên này thật quen thuộc, hình như Yên Phi ta đã từng nghe qua rồi, cái tên này... rất quen... nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra.

”Không lẽ nàng chưa nghe câu chưa thấy Sở Dĩ Ân thì chưa thấy sự sủng ái sao? Thật thú vị, khi nào nàng nhớ ra ta, thì ta sẽ đến tìm nàng sau. Cáo từ!”

Chỉ để lại một câu nói như ràng buộc người khác rồi quay đi. Cái tên chết tiệt này, rốt cuộc ngươi là ai...? Nhất định, ta sẽ hỏi cho ra lẽ.

Yên Phi ngồi tại căn phòng đó ngơ ngẩn, dạo này cơ thể Yên Phi dường như yếu dần đi nặng một chút lại cảm thấy như nhức đầu và ngất đi... để chấm dứt tình trạng này, phải nhờ A Phi đến thái y bốc vài liều thuốc bổ mới được.

Khóe mắt đột nhiên cay cay, vừa bước ra khỏi cửa, Yên Phi lại nhìn thấy tình cảnh ân ái của Sở Dĩ Ân và Lục Hòa đang tay trong tay dạo hoa viên, cái bụng của Lục Hòa càng ngày càng nhô lên. Sẽ sắp đến ngày có một yêu nghiệt được sinh ra đời. Chết thật! Không ai đứng về phía nàng ta cả, chỉ có nàng ta và A Phi mà thôi. Tất cả đều đứng về phía Lục Hòa. Lau vội nước mắt, Yên Phi nương nương cất bước thanh cao rời khỏi căn phòng đó. Nghe thấy có tiếng ai đó kêu mình, Yên Phi vội quay người lại..

”Yên Phi nương nương!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nàng đừng giận

Yên Phi tỉnh dậy, thái y nói ả ta đã suy yếu khi đầu óc cứ nghĩ ngợi khá nhiều, đầu Yên Phi lúc này đã giãn ra hơn, cơ thể cũng đã bớt khỏe hơn nhiều, Phi Phi đã xất thuốc cho người.

”Hắn là Dĩ Ân? Đại huynh của Sở Dĩ An sao? “

”Vâng ạ, tì nữ đã điều tra rõ ràng. Sở Dĩ Ân đức thị là đại sư huynh của hoàng thượng, nay vừa mới về triều đình cách đây chưa được lâu. Lúc trước tì nữ đã từng nói cho người nhưng người không hề quan tâm...”

Giọng Phi Phi có chút hờn dỗi, trước đó đã từng nói nhưng Yên Phi không những không nghe còn nổi giận với tì nữ còn con này. Thật khiến người khác khó hiểu.

”Thì ra... Được rồi. “

”Chuyện hắn ta bảo người nhớ ra hắn rồi thì đến gặp hắn, nương nương có định đến không? “

Ánh mắt Yên Phi mơ hồ, trong mạch suy nghĩ lại thoáng ả ý định đến gặp hắn, rốt cuộc hắn đến đây nói với bản cung những câu hàm ý này để làm gì? Hắn có ý định tốt hay xấu? Không ai có thể đoán trước được những gì ý trời sắp đặt.

”Người lui đi, không cần quan tâm đến ta!”

Phi Phi chỉ gạt nhẹ một cái, khom người xuống rồi cất bước ra khỏi cánh cửa, mặt mày có tí xuống sắc, trong lòng ả ta luôn nghĩ tại sao Yên Phi lại không quan tâm đến chuyện này, lại còn chảnh thêm nghe những mưu đồ từ người khác, hèn gì lúc nào cũng thua cuộc!

...

”Tham kiến Đại Vương gia, vương gia cát tường cát tường”

Sở Dĩ Ân bước vào trong phủ của hắn với thần thái thong thả, ung dung, hắn nhếch môi mỉm cười bước từ từ lại gần.

”Huynh đã về rồi à?”

”Không lẽ người muốn ta đi luôn sao “

”Ấy da... Đệ chỉ là nghĩ rằng huynh đi lâu như vậy sợ rằng quên mất đường về “

”Sở Dĩ An...”

Mặt mày của Sở Dĩ Ân khê chau mày, lúc nào cũng vậy, hễ gặp nhau là đã kích nhau như vậy, tính Sở Dĩ Ân thì háo thắng, tính Sở Dĩ An thì bướng bỉnh, vốn dĩ không thể chung hòa cùng nhau.

”Hừm...bỏ qua đi. Ta vẫn sẽ là người luôn nhường đệ “

Đôi mày ngài của Dĩ Ân giãn ra, lần này hắn ta đến đây vốn dĩ không cãi vả với Sở Dĩ Ân mà.

”Trẫm không cần. “

”Được.”

Ánh mắt sắc bén của hắn nhìn vào Sở Dĩ Ân, tại sao hôm nay lại ghé qua thăm hắn, thật mờ ám.

”Dĩ An, hình như người không quan tâm đến Yên phi của mình thì phải?”

”Ý huynh nói là gì? Huynh đã gặp nàng ta rồi à?”

”Ta cảm thấy nàng ta rất thú vị. Nếu người không quan tâm thì...giao cho ta vậy?”

Sở Dĩ Ân nói ra những lời này mà không biết ngượng miệng, dù gì nàng ta cũng là yên phi của hắn, thân làm huynh đệ với nhau sao lại có thể dùng những ngôn từ đầy dả kích như thế? Hắn không trả lời, chỉ bước đến gần bàn rót rượu rồi uống một ngụm.

”Ta nói có gì không đúng sao? Xung quanh ngươi có rất nhiều mỹ nữ, chi bằng...đem tặng cho ta một người vậy!”

Sắc mặt của Sở Dĩ Ân càng hưng phấn hơn, thật vô sỉ, trong hoàng cung này chỉ có một mình hắn ta là dám đối đầu với Sở Dĩ Ân như thế, lại có những lời nói không hay như vậy, nếu là người khác thì hắn nhất định đã xử trảm, nhưng dù sao Sở Dĩ Ân cũng là huynh đệ của hắn.

”Những lời này có lẽ truyền ra bên ngoài không hay, với thân thể của huynh thì hắn rất nhiều mỹ nữ theo sau, hà cớ chi lại dành mỹ nhân của ta?”

Hắn khéo léo nói, sắc mặt Dĩ Ân không thay đổi, khẽ nhếch môi, khẽ cười gian tà, cụng ly với Sở Dĩ Ân.

”Nói thật, cướp mỹ nhân từ tay người khác thú vị hơn là tự mình có. “

Sở Dĩ Ân dứt lời, cười khẩy chọc tức hắn, lặng lẽ bước ra ngoài không chờ hắn ta tiến.

”Hừ, cái tên đáng ghét... Có phải Yên Phi xinh đẹp lắm không? Tại sao lại được hai người họ tranh cãi đến vậy?”

Lục Hòa không biết từ bao giờ đã nép bên ngoài cửa, cũng vừa đúng lúc được nghe rõ ràng những lời này, trong lòng có chút ghen tị. Lòng nàng dâng lên cảm giác nhói đau một tí, ánh mắt mờ hồ đang nhìn về hương Sở Dĩ Ân đang dần khuất đi. Giọng nói mang đầy trách móc, than thở với tì nữ bên cạnh, bàn tay đặt lên bụng xoa nhẹ tiểu yêu tinh bên trong.

”A Mai... Sao không trả lời?”

“...”

Đôi vai của nàng đột nhiên ảm áp dần hơn bởi cánh tay rắn chắc kia, hắn đang ôm nàng, cằm còn tựa vào đôi vai trắng nõn của nàng, khẽ cựa quậy khiến nàng mẫn cảm, đôi môi mềm mại của hắn cắn nhẹ lên vành tai của nàng, tham lam cắn nhẹ lên cái cổ của nàng.

”Không phải, Hòa nhi của trẫm xinh nhất “

”Xi, chẳng phải ngươi cũng không nói gì sao, sắc mặt... “

Chưa kịp dứt câu, cánh môi bạc thân đã vươn lên đôi môi hoa anh đào của nàng, tham lam chiếm lấy toàn cánh môi, hư hồng tách hàm răng ngọc ngà của nàng rồi luồn lách vào trong đó. Cái lưỡi hắn không ngừng quần quýt lưỡi nàng, đôi tay siết nàng đến ngạt thở, đôi tay không ngoan ngoãn mà dùng lại ở đó mà trượt xuống khắp thân thể nàng, mặc cho nàng cố sức đẩy hắn ra.

”Ưm...ư... Ngạt...thở”

”Đáng chết, nếu không phải vì tiểu yêu thì ta đã “ăn” nàng rồi”

Hắn bực mình, máu trong người sôi sục lên, nhưng lại buông thả cơ thể mềm mại ấy, trong đáy mắt đầy dục vọng, nhưng đành ngậm ngùi.

”Hòa nhi, nàng đừng giận ta. Ngoài nàng ra ta không thể...”

”Sở Dĩ Ân... Ngươi thật vô sỉ!”

Nàng chu đôi môi lên, ánh mắt bao phủ sự tức giận, hắn nhếch môi, ghé sát xuống tai nàng, khẽ thì thầm.

”Nàng như vậy ta sẽ không thể ăn chay nữa đâu!”

”Ngươi...!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Uy Hiếp

Hắn kéo nàng vào giường, đặt nàng ngồi trên đùi hắn, cúi sát xuống mặt nàng, cắn cắn vành tai, nhẹ nhàng mon trón từ trên xuống má đến phía cổ khiến những chỗ mẫn cảm của nàng đỏ ửng lên.

"Đừng... "

" Nói ta nghe, nàng yêu ai nhất?"

Hừ, hôm nay hân giới thật, đã làm sai khiến nàng giận, lại còn cả gan trêu hoa ghẹo nguyệt nữa. Nàng hận đến nghiến răng, giậm mạnh một phát vào chân hân khiến hân la lớn lên, sắc mặt hân thay đổi, hân không những biết lỗi, lại còn đáng ghét hơn nữa tham lam cắn vào môi nàng một phát, ôm nàng vào lòng rồi cười cười. Lục Hòa quả là một mỹ nhân, ngũ quan tuyệt đẹp, đôi mắt trong veo ấy thu hút mọi ánh nhìn, làn da trắng nõn nà khiến nam nhân muốn cung chiêu. Hân như bị thôi miên bởi mùi hương đặc trưng của nàng, hân hít hà mùi hương ấy...

" Hòa nhi, nàng vẫn chưa trả lời ta. "

"Trả lời gì cơ?"

Đôi môi mọng nước, đôi môi tựa cánh hoa anh đào lại chu lên một lần nữa, đôi môi ấy thật muốn con người ta ngấu nghiến nuốt trọn.

"Nàng đang giả vờ, hay muốn ta thi hành nhiệm vụ?"

" Thôi mệt quá, ta mệt rồi. Đi ngủ đây. Nếu người muốn tiêu yêu không mệt thì đừng hỏi nữa. "

Nàng quả thật là bướng bỉnh, nhưng bướng bỉnh đến một cách đáng yêu, khiến hân càng say mê, nhưng không phải vì thế mà hân thua cuộc, đôi bàn tay thon dài mà mịn màng hờ hợt vào trong lớp y phục mong manh kia, nàng rung mình, sắc mặt hơi khó chịu, đôi bàn tay đang mân mê cặp đùi thon dài ẩn hiện kia bên trong tà y phục. Mặt nàng ửng đỏ lên hơn nữa.

"Đừng...đừng...mà!"

" Nàng không chịu nói hử? "

Hân lại tiếp tục ghì chặt nàng, không cho nàng có cơ hội thoát khỏi thân hình cao lớn của hân, hân càng lấn át nàng, vuốt ve khắp người nàng, nàng nhắm mắt lại, lắc lắc đầu, không muốn chịu thua, nhưng cơ thể nàng lại không chống chịu được nữa.

"Nói đi nào, bảo bối. "

"Không. "

"Lục phi của trẫm, ta thật sự... Đang đói!"

Hân nhếch môi đẩy nàng xuống giường, buông tấm rèm phía trước, khẽ cười gian tà. Đôi môi nàng run rẩy.

"Ta yêu...người!"

"Không được, nàng phải gọi tên ta"

"Ta yêu... Sở Dĩ An "

Nàng run rẩy, khó khăn nói ra từ ấy, hân thỏa mãn không trêu chọc nàng nữa, nằm xuống bên cạnh nàng, kéo đầu nàng tựa vào lồng ngực săn chắc của hân.

"Hóa nhi ngoan lắm, ta cũng yêu nàng. "

Tiếng nói ngọt ngào, không chịu ỷ khuất trước hân lại khiến hân vui vẻ, trong lòng hân lại dâng lên cảm giác vui sướng mỗi khi được ở bên nàng, hân cảm thấy thật thỏa mãn, hiện tại hân đang có thể từ, lại còn có hoàng nhi trong bụng của nàng, thật sự là điều quý báu nhất trên đời. Hân khẽ nhắm mắt lại tận hưởng, bàn tay không ngừng xoa xoa đầu nàng, rồi lại trượt xuống eo nàng.

"A! "

Tiếng hét chói tai vang lên, hân vừa bị nàng cắn một phát vào tay, hân đau đớn giả vờ khóc lóc. Nàng không thương tiếc còn đâm vào ngực hân một cái, ánh mắt giận dữ, Lục Hòa đứng dậy, không quên lườm một cái.

"Hóa nhi!!! "

" Dám bắt ép ta sao, thật quá sai rồi "

Nàng lẻ lười chọc hân, chạy ra khỏi cửa mặc cho hân đang ôm khuôn mặt đau đớn. Nàng thật là thất thường, lúc ngọt ngào xưng mình là 'Hóa nhi' lúc thì luôn miệng ta ta người người thật đáng ghét!

...

Trong khuôn cảnh tuyệt tình hảo mộng, Sở Dĩ Lăng đang dạo quanh khuôn viên, tay Lăng Lăng đặt lên miệng tạo thành một cái loa rồi hô lớn.

" Thỏ con... "

Tiểu thò của Lăng Lăng vẫn không chịu chui ra, suốt mấy ngày nay vẫn không thèm gặp mặt nàng, đáng ghét. Suốt mấy ngày nay thì thỏ con trở nên lạnh nhạt với Lăng Lăng, không thèm ra chơi đùa cùng Lăng, thức ăn Lăng Lăng để đồ ăn ở đó cũng không chịu lấy ra, đợi Lăng Lăng đi thì mới ra ăn. Thật kì lạ.

" Tiểu Lăng. "

Tiếng nói ấm áp dịu ngọt vang lên, cảm giác thân thuộc khiến Sở Dĩ Lăng mỉm cười quay đầu lại.

"Hóa nhĩ tỷ"

Sở Dĩ Lăng vội vàng chạy đến ôm nàng một cái, trong đầu không ngừng suy nghĩ, vô cùng ngạc nhiên. Hôm nay Lục Hòa lại có thời gian thăm Lăng Lăng à? Lăng Lăng cứ ngỡ chỉ dành thời gian cho hoàng huynh của mình rồi. Khẽ thở dài, vị nữ nhi đang đứng trước mặt Sở Dĩ Lăng là một tỷ tỷ, cũng như một người bằng hữu tốt đối với Lăng Lăng, ngày từ đầu gặp gỡ đã cho Lăng Lăng có cảm giác thân thuộc biết bao, Lăng Lăng lại có khi quên mất thân phận của mình mà gọi Lục Hòa tỷ xưng muội muội cực thân thiết.

"Sao Lăng Lăng của ta lại mặt mày cau có vậy này?"

"Hừ, tỷ tỷ, Tiểu thỏ nhà muội bị gì ấy. Suốt mấy ngày qua thì lại thờ ơ với muội, không thèm chơi với muội nữa. "

Vừa mới vui mừng khi thấy Lục Hòa tìm mình, nhắc đến Lăng Lăng lại càng thấy buồn hơn, nàng gật đầu, chỉ mỉm cười rồi vuốt mái tóc của Lăng Lăng.

" Lăng Lăng biết sao không?"

Lăng Lăng lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào củ cải đỏ trên tay, vứt sang một bên, Sở Dĩ Lăng ngồi xuống bàn trà, rót một ít nước đưa cho nàng.

"Thôi kệ thỏ con đi. Nếu đã vậy muội cũng không thèm quan tâm nữa. "

" Trước đó thỏ con có gặp ai không? "

"Có, chính là... À mà thôi kệ đi. Tỷ không cần quan tâm đến nó. "

Về mặt hờn dỗi hiện rõ trên khuôn mặt của Sở Dĩ Lăng, quả là con nít, không thể đem cất đi hết tâm tư của mình, quan tâm tiểu thỏ thế mà ngoài mặt lại như không..

"Lăng Lăng, có lẽ thỏ con đã nhớ một người nào đó mà trước đó đã gặp."

"Thật sao? Không thể nào..."

Lăng Lăng lại lắc đầu, không thể nào, rõ ràng tiểu thỏ rất sợ người đó, còn trốn sau chân của mình cơ mà?

"Nếu không tin, muội nhờ người đó đến gặp tiểu thỏ thử đi. "

"Hảo. "

Sở Dĩ Lăng gật đầu liên tục, trong đáy mắt lóe lên niềm vui sướng, cũng đã lâu rồi người đó không ghé thăm..thật sự cũng cảm thấy có gì đó lạ lạ... Ánh nắng chói chang chiếu rọi xuống hai mỹ nhân, họ đang cười nói rất vui vẻ với nhau, đôi bàn tay Lăng Lăng đặt lên cái bụng nhỏ hơi nhô lên của Lục Hòa, cười tít mắt.

" Tiểu yêu, khi con lớn cô sẽ cho con chơi với tiểu thỏ."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ta tệ lắm sao?

Lục Hòa tỷ đã về tẩm cung nghỉ ngơi, chỉ còn lại một mình Lăng Lăng vẫn ngồi ở khuôn viên, hết ăn điểm tâm, ăn hoa quả rồi lại chán ngán, không còn việc gì để Lăng Lăng làm, đôi mắt trong veo như hai hòn ngọc khê nhắm lại, cái bụng no căng tròn đã khiến nàng ấy buồn ngủ, nàng chỉ muốn ngủ một giấc mà thôi. Ngũ quan của Sở Dĩ Lăng phải nói là đẹp tuyệt hảo, khuôn mặt trắng nõn, khá tròn trịa được ánh nắng chiếu rọi vào mặt càng thêm đơn thuần, đôi môi mỏng đỏ mọng chu lên như đang muốn làm gì đó, không gian yên tĩnh, chỉ còn một mình Sở Dĩ Lăng với khuôn viên rộng lớn. Đôi bàn tay thon dài kia chọt đặt lên đôi gò má mũm mĩm kia, khẽ cười cười, vuốt nhẹ mái tóc mây.

"Đáng ghét, tiểu thỏ không chơi với ta là tại người "

Trong con mê, Sở Dĩ Lăng buộc miệng buông vài câu lảm bảm than trách, hấn ta giật mình, cái tay khẽ rụt lại, giữ vững phong thái, nụ cười thoáng hiện lên sự ôn hòa dịu dàng. Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, khẽ ngắm nhìn nhan sắc tuyệt đẹp của mỹ nữ bên cạnh, đôi môi ấy muốn được phủ xuống bờ môi đỏ mọng đang chu lên kích thích giác quan kia.

"Lăng nhi, muội thật đẹp. "

Sở Dĩ Lăng cựa quậy, đôi mắt nàng mở to ra nhìn nam nhi trước mắt, không khỏi ngạc nhiên.

"Ách! Hay....Quân...ca ca đang làm gì vậy?"

"Ta... Ta vừa thấy một chiếc lá trên tóc nàng, nên vừa định lấy xuống "

Hay Quân mỉm cười nhẹ nhàng, đôi tay hơi bối rối rụt lại, tìm lấy một lý do vớ vẩn để thuyết phục. Sở Dĩ Lăng quả là đơn thuần, nàng đưa tay sờ sờ tóc để phui chiếc lá trên tóc, cuống cuống cả lên. Phía dưới chân Sở Dĩ Lăng có thứ gì đó mềm mềm, cảm giác rất thân thuộc, nàng nhìn xuống chân, là...tiểu thỏ sao?

Đôi mắt nàng mở to hết cỡ, cúi người xuống bé thỏ thỏ lên, nhẹ nhàng vuốt vuốt bộ lông trắng muốt kia.

"Tiểu thỏ, lâu rồi không gặp "

Hay Quân nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên nhưng lại hứng phấn của Sở Dĩ Lăng khẽ lắc đầu, quay sang nói chuyện với tiểu thỏ, cầm trên tay một củ cải đỏ dút vào miệng tiểu thỏ. Nó nhận lấy, ăn lia lịa khiến nàng Dĩ Lăng không khỏi nhìn chăm chăm.

"Đáng ghét, tại sao... ca cho tiểu thỏ nhà muội lại vui vẻ ăn?"

"Sao lại không?"

"Tại vì... Mà thôi đi "

Nhớ lại lời nói của Lục Hòa tỷ, Sở Dĩ Lăng suy nghĩ xa xa, quả thật người tỷ tỷ này chưa bao giờ dối gạt mình, tiểu thỏ vừa gặp hấn ta lại chạy đến ăn? Còn lúc này cứ chui mãi vào đầu ấy, chẳng thấy mặt mũi, Sở Dĩ Lăng khẽ chau mày nhăn mặt.

"Lăng nhi "

Hay Quân vuốt nhẹ mái tóc đang bay bay làm khuất đi khuôn mặt xinh đẹp kia, khoảng cách rất gần, gần như có thể chạm một tí nữa là hôn nhau. Sở Dĩ Lăng nhìn chăm chăm vào Hay Quân, tâm đập mạnh, mùi hương thơm thoang thoang bay vào mũi Sở Dĩ Lăng, mặt Dĩ Lăng đã đỏ ửng lên từ đầu, tay buông lỏng lẻo rơi tiểu thỏ xuống đất, mặt cúi đầu xuống.

"Lăng nhi, cẩn thận!"

"Muội, muội... Muội đi trước đây "

Sở Dĩ Lăng vừa dứt lời, vội vàng chạy thật nhanh để thoát khỏi chỗ đó. Tim đập liên tục, đôi gò má lại càng ửng hồng hơn nữa. Tiểu thỏ vừa rút xuống vội sợ hãi dụi dụi vào chân Hay Quân, vội cúi xuống bé tiểu thỏ trên tay, không ngừng vuốt ve trấn an, trên môi hiện lên một nụ cười ôn hòa.

"Tiểu thỏ, chủ nhân của ngươi rốt cuộc bị gì thế?"

...

Từ ngày Lục Hòa mang long thai, trong mắt mọi người nàng luôn được quan trọng nhất, ngay đến thái hậu cũng đã có chút cảm tình với nàng. Yên Phi vẫn không có động tĩnh gì, ả ta hằng ngày chỉ nằm trong phòng, không thèm xuất hiện, đi đâu cũng chỉ nghe tên "Lục phi", tất cả mọi thứ đã thay đổi, không còn vị trí nào dành cho Yên phi cả, Yên Phi bóp nát quả cam trên bàn, khuôn mặt đầy cảm phẫn ném hết đồ đặc xuống đất.

"Nương nương nô tì mạn phép nói, người đã bị thất sủng rồi, đến cả thái hậu cũng vậy. Người phải tìm một chỗ dựa vững chắc cho mình "

"To gan, ngươi thừa biết ta là Yên phi nương nương ngươi muốn ta tìm chỗ dựa là muốn thế nào "

Tiểu Phi đầy gian xảo nói khẽ vào tai Yên Phi, mặt mày Yên Phi cau có, tức giận lại càng thêm tức giận, ả ta lật đật cả cái bàn, trà nóng cũng vô tình làm phỏng mu bàn tay của ả ta.

"A!"

"Yên Phi, xin hãy nghe lời nô tì, đừng làm hại bản thân"

Ả ta lắc đầu liên tục, những mưu đồ đồ trụ kia gang toàn không thể được hình thành, làm sao một người hầu bên cạnh ta lại có thể dùng mưu kế hèn hạ như vậy được. Không! Không ta sẽ không làm, lương tâm của Yên Phi đang đấu tranh, ả ta bất lực ngồi xuống đất, khuôn mặt đẹp sắc xảo nay không còn, khuôn mặt ấy nay đã xanh xao, hốc hác, trái tim ả ta thiếu đi tất cả tình thương. Tất cả mọi người đều không quan tâm ả, chỉ có một mình ả luôn cố

gắng tìm cách lấy lòng họ mà thôi...nước mắt rơi xuống vạt áo, Yên phi thật sự đã quá mệt mỏi...

"Tiểu Phi, ta thật sự tệ lắm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thập Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Say

Yên Phi quyết định đến cung của Hoàng Thái Hậu, đã lâu ngày không đến cung ả ta sợ Thái Hậu sẽ quên mình mất, bị nàng che mờ lý trí của Thái Hậu. Bước đến tẩm cung, đã nhìn thấy Hoàng Thái Hậu đang ngồi trên chiếc ghế vàng ngọc ngà, thần thái thông thả thưởng thức trà. Yên Phi mỉm cười nhẹ nhàng cung kính.

"Hoàng Thái Hậu cát cát tường!"

Yên Phi quỳ xuống, giọng nói ngọt ngào trong trẻo vang lên. Thái Hậu liếc nhìn Yên Phi, tay vẫn cầm tách trà trên tay.

"Miễn lễ"

"Tạ ơn Hoàng Thái Hậu"

Yên Phi nhanh nhẹn chạy đến bên người, rót trà. Những ngón tay thon dài diễm lệ làm rất thuần thực, cung kính mời người dùng trà, rồi lại quay sang quạt mát cho Hoàng Thái Hậu.

Thái Hậu mỉm cười, mắt nhắm lại hưởng thụ, vẻ mặt đầy sự ôn nhu, đã bước sang tuổi già lão nhưng người vẫn luôn giữ được sự tĩnh tâm trong mình. Yên Phi là con của quan võ trong triều, ngay từ nhỏ đã học các nghi lễ đương nhiên làm những việc này rất tốt khiến Hoàng Thái Hậu rất hài lòng, sự ngoan ngoãn, ôn nhu dịu nhẹ của Yên Phi luôn khiến vạn người muốn có được. Chỉ đáng tiếc, ả vẫn chưa chiếm được trái tim của một người mà thôi.

"Hãy da, chẳng hay Yên Phi đến đây để tìm ta làm gì?"

"Hoàng thái hậu, Yên nhi đến tìm người vì nhớ người a. Người chẳng phải đã quên mất Yên nhi rồi sao?"

Giọng nói ngọt ngào của Yên Phi mang đầy sự nũng nịu, từ nhỏ ả đã được phụ mẫu cưng chiều, khi được lập làm phi vẫn được sự chú trọng của Hoàng Thái Hậu, lại là một chỗ dựa vững chắc cho bản thân.

"Yên nhi nói oan cho ta rồi, ta chỉ có Yên nhi và Hòa nhi đương nhiên là nhớ cả hai rồi. Ngoài hai con ta còn nhớ ai chứ?"

"Chẳng phải thái hậu không còn thương Yên nhi sao? Lúc nào cũng chỉ nghĩ đến Lục phi, hoàn toàn quên mất Yên nhi. "

Yên Phi ra sức nũng nịu, ra sức lấy lòng thái hậu. Ánh mắt triu mến, dịu dàng lấy lòng người. Thái Hậu tỉnh ý nhận ra điểm gì đó, nâng tách trà uống một ngụm, thần thái rất uy nghi, diễm lệ.

"Dạo này hai con tình cảm tốt lắm sao?"

"Tốt...tất nhiên rất tốt rồi a"

"Hãy, ai da xem ra tình cảm thật tốt. Sau này nếu Hòa nhi hạ sinh thái tử, nhất định con cũng sẽ rất thương yêu nó a"

"Cái...cái gì?"

Giọng nói trầm trầm của Hoàng Thái Hậu vang lên, giọng nói ấy khiến Yên Phi như rơi từ trời rớt xuống, giọng nói lấp lắp. Mọi giác quan đều tê cứng, ngũ quan xinh đẹp của Yên Phi cũng thay vào đó mà biến sắc.

"Đúng, đúng Yên nhi nhất định sẽ thương yêu tiểu yêu a, là hoàng nhi của An An, đương nhiên cũng là hoàng nhi của Yên nhi a"

Yên Phi khôn khéo nhanh chóng chữa cháy, bàn tay vội vàng châm trà cho Thái Hậu, Thái Hậu gật đầu, khuôn mặt phúc hậu hiện lên sự hài lòng, Yên Phi mỉm cười nhẹ nhàng, trái tim lại đau đớn như bị ai nghiền nát, sự tức giận lên đến đỉnh điểm. Từ lúc nào mà Lục Hòa lại có sự yêu thương, tin tưởng của Thái Hậu? ả hận đến nghiến răng, tại sao tại sao ai cũng dành tình cảm tốt nhất cho nàng, mà không phải cho ả. Nén cảm xúc, Yên Phi nhẹ nhàng cáo lui, trong lòng có một cảm xúc rất khó tả.

...

Yên Tầm Cung

Yên Phi quay về cung, những giọt nước mắt không che đậy mà rơi xuống đôi gò má xinh đẹp. Từ lúc nào mà bản thân nàng ta lại trở nên như thế? Yên Phi luôn tự hỏi xung quanh nàng, nàng rốt cuộc hoàn toàn không thua kém ai, vậy tại sao lại thua kém một nữ nhi thấp kém như vậy?

Càng nghĩ đến càng tức, nổi giận được kìm nén khá lâu như muốn nổ tung, Yên Phi bước đến bàn, cầm lấy bình rượu mà uống một hơi thật lâu. Thứ rượu nồng nặc cay xé trôi hết vào khuôn miệng nhỏ bé của Yên Phi, một vài giọt còn rơi ra chảy xuống y phục đỏ thắm của nàng ấy.

"Yên Phi nương nương, đừng uống nhiều, rất có hại."

"Người! Đem thật nhiều rượu cho bản cung, rồi lập tức cắt xẻo! "

Ánh mắt đỏ rực từ Yên Phi nhìn chăm chăm vào A Phi, mặc cho nô tì van xin, Yên Phi vẫn không thay đổi ý định, bình rượu vừa rồi đã hết trong giây lát, người Yên Phi đã ngất dần, vốn là nữ nhi khuê cát làm sao có tự lượng cao được? Bước đi loạng choạng, đuổi hết tất cả người hầu, ngăn chặn mọi người đến gần nàng ta.

"Tại sao chứ?"

"Yên Phi ta không tốt sao?"

"..."

Yên Phi mê sảng nói, ả đã say thật rồi, tiếng nói pha lẫn hơi rượu phát ra rất ngọt ngào, nửa tỉnh nửa mê, Yên Phi loạng choạng ngã vào cửa, vào cạnh bàn.

Bầu trời bên ngoài đã tối mờ, tất cả mọi người dường như đang trong thiếp đi, Yên Phi bước ra ngoài, tay vẫn khư khư giữ bình rượu, làn da trắng ửng nấp trong lớp y phục màu đỏ quyến rũ. Yên Phi vô thức đi ra ngoài, rượu đã làm nàng mất đi lý trí.

...

Sở Ân Phủ,

Đôi nam nữ đang quần quýt nhau trên giường, tiếng thờ dòn dập không ngừng vang lên, hần ta và nữ nhi thân hình duyên dáng đẹp rạng ngời kia đang triền miên.

"A...chàng thật tuyệt nha, thần thiếp yêu chàng lắm a."

Giọng nói phóng đảng vang lên, tiếng rên rỉ ngày càng nhiều, giọng nói ma mị diễm lệ, nằm dưới thân hần ta uốn lượn điêu nghệ, hần ta nở nụ cười ma mị, huyền bí trong màn đêm, bàn tay xoa nắn đôi hồng đào đẹp như tiên nữ kia, tay kia vuốt ve chiếc bụng phẳng nhỏ nhắn. Không chừng chừ, đâm thẳng vào vùng bí hiểm kia, khiến thân thể ả ta không ngừng rên rỉ.

"Ừm... Chàng nhẹ thôi a."

Đôi tay thon dài tham lam vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp ướt đẫm mồ hôi kia, gõ nhịp nhàng lên cổ mỹ nữ kia, nhẹ nhàng trượt xuống ngực vuốt ve chơi đùa, bàn tay không ngoan ngoãn dừng lại mà đi xuống nơi vùng bí hiểm trên ghẹo.

"Thích không?"

"Ân. Thần thiếp thích lắm, sự sùng ái này đúng là một ân huệ...um um "

"Rầm!"

Tiếng bàn ngã xuống thật mạnh, phá tan đi bầu không khí triền miên, đôi uyên ương bên trong dừng lại hoạt động, hần bước ra ngoài khỏi rèm che với không mảnh vải che thân, nữ mỹ nhân kia cũng vội vàng quyến luyến cơ thể của hần ta bước ra uyển chuyển, lộ rõ cơ thể trắng nõn nà, bầu ngực tròn trịa đầy đà...

"Con tiện nhân kia, cắt ngay cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ngoan ngoãn nói yêu ta

Lục Hóa ngồi trên ghế, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng xinh đẹp hơn lúc trước, da cũng càng trắng mịn, sắc đẹp của nàng thật yêu kiều, nàng nhìn

vào gương rồi lại xoa xoa bụng, tiểu yêu của nàng đang dần dần to hơn, y phục của nàng sắp không mặc vừa được nữa. Tiểu Mẫn đang chải tóc cho nàng, nhẹ nhàng cài trâm cài quý giá mà hấn ban tặng, cây trâm đẹp lung linh được làm từ gỗ trên núi nơi nàng và hấn đã gặp nhau, trâm cài được người làm đúc khắc điêu luyện, còn có chữ nhỏ nhắn bên trên cây trâm "Lục Hòa", tóc nàng đen mượt, cài trâm lên càng lộ lên vẻ kiều diễm, kiều sa. Nàng xoay người một cái, khẽ sờ sờ chiếc trâm cài như trâm quý rồi ngồi xuống, đôi môi nhỏ nhắn hé mở, ánh mắt hờn dỗi.

"A Mẫn, muội nói xem có phải ta càng ngày càng béo không? Nhìn ta thật xuống sắc!"

"..."

"Hãy da, muội đừng vuốt tóc ta nữa, lại đây xem bụng ta ngày càng to y phục đẹp nhất cũng không mặc vừa nữa. "

Nàng chu môi, giọng trách hờn vang lên, khuôn mặt cúi xuống nhìn cái bụng nhô ra, đưa tay vuốt ve nhẹ nhàng. Mùi hương quen thuộc bao phủ lấy nàng, sau gáy nàng có cảm giác ẩm ướt, nhột nhột, khẽ nhúc nhích.

"A Mẫn khó chịu quá. "

Hành động ấy khiến nàng không ngừng mẫn cảm đỏ ửng cả lên, nàng tức giận nhìn lên. Hình ảnh trong gương không còn là A Mẫn nữa, mà chính là hấn... Hấn đã đến từ lúc nào? Nàng đang suy nghĩ, nét mặt hiện lên sự bối rối, hấn mỉm cười nhẹ nhàng, vành môi hơi cong một tí. Bàn tay thon dài khẽ nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng, đôi môi bạc thân phủ nhẹ lên vầng trán trắng mịn của nàng.

"Ai bảo Lục Hòa nhi của ta không còn đẹp?"

"..."

"Nàng nhìn xem, cơ thể của nàng là do một tay ta dạy dỗ, ngày càng tươi tắn thế kia?"

"Thật...quá đáng!"

Nàng tức giận, vội đẩy hấn ra, sao hấn lại có thể vô sỉ nói ra những lời nói đó? Nhưng không phủ nhận được giọng nói ma mị của hấn như rót mật vào tai nàng, sự ma mị huyền bí ấy như mê hoặc nàng, nàng tham lam hít sâu mùi hương quen thuộc đó, hấn kéo đầu nàng vùi vào ngực hấn, nàng có thể nghe thấy từng nhịp tim của hấn rất rõ.

"A! "

Tiểu yêu tinh đập nàng, nàng giật mình, đa tạ trời đã giúp nàng thất tỉnh, nàng đẩy hấn ra ngoài vẻ mặt giận dỗi, tránh né nụ cười gian xảo của hấn.

"Hoàng nhi chúng ta lại phá nàng sao? Thật là tiểu tử hư!"

"..."

Lục Hòa không trả lời, hấn lại xoay người nàng đối diện với hấn, ánh mắt ma mị mê hoặc lòng người, hấn nhìn nàng chăm chú, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, ôm nàng vào lòng, cắn vành tai nàng thì thầm

"Tại sao đến bây giờ nàng vẫn không chịu chấp nhận, rõ ràng từ lâu nàng đã yêu ta sâu đậm, vậy mà lại lảng tránh, thật làm ta không hài lòng tí nào!"

Hấn mút mút tai nàng, tư thế vô cùng mờ ám, hấn mỉm cười gian xảo, liếc sang đôi hồng đào tươi tắn kia của nàng đang ẩn nấp trong lớp y phục.

"Ta thực sự...chịu không nổi nữa rồi "

"Đáng ghét. Người đi mà tìm Yên Phi xinh đẹp của người kia, dù gì cũng đã là phu thê lâu như thế mà tình cảm chắc hẳn rất thân mật!"

Đáy mắt hấn có chút lóe sáng lên, nụ cười càng thêm bí hiểm, hấn bế xốc nàng trên tay, đặt trên giường, khuôn mặt anh tuấn của hấn áp sát nàng, mon tron lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, sau đó tham lam đi chuyện xuống ngực nàng cọ cọ vào đó.

"Này...!"

"Nàng thật sự muốn biết quan hệ giữa ta và Yên Phi?"

Đôi mắt nàng chăm chú nhìn hấn, gật đầu liên tục, nàng thật sự muốn biết hấn có yêu Yên Phi không, nữ nhi xinh đẹp thế này chẳng lẽ hấn không động lòng? Còn nữa, nàng nghe trong cung nhiều ti nữ bảo hấn là thanh mai trúc mã của Yên Phi, lẽ nào một chút cũng không có quan hệ? Có trời mới biết lúc này nàng rất muốn nghe chuyện về hấn. Lòng nàng sôi sục, trái tim nàng đập liên tục khi đối diện với hấn, hấn còn nằm đè lên người nàng, thật...xấu hổ.

"Nếu nàng ngoan ngoãn ta sẽ nói cho nàng nghe?"

"Hừ, lại muốn thế nào nữa đây a?"

"Hòa, nói yêu ta "

Cái gì? Nàng trợn mắt nhìn hắn, hắn thích nghe câu này nhất sao? Lúc nào hắn cũng uy hiếp nàng bằng cách này thật chán chết đi mà. Khoảng thời gian khá lâu như thế này, tình cảm của nàng đối với hắn đã có tiến triển rất nhanh, nhưng nàng chưa từng nói yêu hắn, chỉ khi bị ép buộc hoặc trong cơn mê nàng mới thốt ra lời đó, tiếng yêu hắn chưa bao giờ xuất hiện bằng sự chủ động của nàng cả. Hắn thấy nàng không chịu mở miệng, đưa tay vuốt nhẹ mũi của nàng, khẽ nhéo vào nó, tay nàng lấy cảm nàng giữ đối diện với hắn, ánh mắt tà mị nhìn nàng, dục vọng cũng hiện rõ lên trong đáy mắt, chết tiệt! Mỗi lần ở bên nàng hắn lại rất muốn cơ thể nàng, thân thể hắn không ngừng muốn hòa quyện cùng nàng thăng trầm, đáng tiếc từ rất lâu rồi hắn chưa thể làm được điều này, trong lòng có chút nuối tiếc, lửa hận sôi sục.

"Nàng cho ra sự nhẫn nại của ta rất cao siêu?"

"Hây da... Lần nào cũng dùng chiêu này thật sự rất chán a"

Nàng lắc đầu, tình nghịch nhìn hắn như đang khiêu khích, hắn thật sự không thể chịu đựng được nữa tiện thể cúi xuống gần mặt nàng, đôi môi hắn cắn nát vành tai nàng khẽ thì thầm.

"Ta thích nàng ngọt ngào nói yêu ta!"

Đôi môi hắn không ngừng trêu đùa nàng, cánh môi bạc trắng của hắn di chuyển từ vành tai sáng vàng trán mịn màng, nhẹ nhàng lan truyền xuống đôi môi nhỏ nhắn của nàng, đặt nụ hôn nhẹ nhàng xuống, đầu lưỡi nhanh nhẹn tách hàm răng trắng tinh kia mà thám hiểm, chiếc lưỡi trêu ghẹo bên trong khoang miệng nàng, cánh tay phải của hắn từ lâu đã giữ tay nàng ở trên đầu giường, không cho nàng có cơ hội chống trả, hắn ra sự liếm mát, ngấu nghiến đôi môi nàng một cách thuần thực nhất, mùi hương quyến rũ của nàng bay vào mũi hắn, hắn thật sự bị kích thích làm cho hưng phấn, đôi môi tham lam di chuyển xuống cổ trắng ngần, nàng nhũ mày nhìn hắn, cơ thể run rẩy, đôi môi khẽ chu lên, cố gắng không phát ra âm thanh, mùi hương đặc trưng của hắn đã mê hoặc tâm trí nàng, nàng chỉ có thể nhắm nhũn ra như những cánh hoa anh đào, mặc cho hắn dày vò. Hắn khẽ hôn môi nhìn nàng dưới thân, mỉm cười, đôi tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, đôi môi kia cắn nhẹ đôi gò bồng đang kiêu ngạo từ lâu như khiêu khích hắn, đôi tay nhẹ nhàng xoa nắn đôi gò bồng bằng sự dịu dàng cung chiêu. Tiếng rên rỉ kiều diễm của nàng cuối cùng không chịu được nữa mà vang lên, giọng nói trong trẻo khiến nam nhi muốn chiếm hữu.

"Ừm...ừm, dừng..."

"Hóa, nói yêu ta. Gọi tên ta. "

Nàng cứng đầu không chịu, thấy cơ thể của nàng không chịu được nỗi sự kích thích này nữa, khoe môi hắn khẽ cong lên, một tay vỗ vỗ cái mông căng tròn mịn màng của nàng. Cánh tay còn lại nhẹ nhàng cõng lớp y phục của nàng, mạnh mẽ dày vò đôi gò bồng của nàng hơn nữa. Vòm ngực săn chắc của hắn không ngừng cọ sát vào người nàng khiêu khích.

"Hóa, ngoan ngoan nói yêu ta. "

"Ừm...không... Dừng mà..."

Hắn dịu dàng vuốt ve nàng, ngón tay thon dài từ từ di chuyển từ mặt nàng, nhịp nhàng di chuyển xuống cổ, ngực, bụng, rồi đến gần chỗ...mật thật của nàng nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên đó.

"Hóa, nàng không nghe lời ta sẽ...."

Nàng thật sự không chịu được nữa, đầu óc nàng mông lung, cơ thể nàng như đang chống đối lại nàng, nàng cắn cắn môi, nhìn ngấm ngấm quan đầy nam nhi của hắn, đôi mắt đầy dục vọng của hắn đang nhìn chăm chăm vào nàng, đôi môi khẽ nhếch lên, trái tim nàng không ngừng đập loạn nhịp. Nếu nàng không nghe lời, nàng thật sự không biết hắn sẽ làm gì nữa...Hắn biết nàng mang thai mà vẫn làm vậy sao? Đáng ghét, hắn là đồ ma quỷ là ma quỷ.

" ừm...Dĩ An, ta yêu chàng!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Không bao giờ tốt lành

Nghe được tiếng nói diễm lệ của nàng phát ra, hắn cười vang lên. Đôi tay cũng ngưng lại tất cả hoạt động đang diễn ra, hắn nằm xuống bên cạnh nàng, kéo nàng xoay người lại đối diện hắn, ôm nàng vào lòng, ánh mắt hạnh phúc ngập tràn, xua tan đi bao dục vọng.

Nàng nhũ mày nhìn hắn, hắn đang làm cái quái gì thế này? Đôi mắt lạnh lùng, hùng hờ của nàng nhìn hắn, ánh mắt lạnh thấu xương khiến ai cũng khiếp sợ. Hắn xoa xoa đầu nàng, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng lên lồng ngực phía bên trái của hắn.

"Lục Hỏa nhi, nàng xem tâm của ta luôn vì nàng mà làm loạn"

Nàng rút phắc tay mình ra, ngồi thẳng người dậy, khoác lại lớp y phục vừa bị hắn cởi bỏ, trong lòng nàng như có lửa, ngọn lửa đang bùng cháy như muốn thiêu lụi khắp Lục quốc này. Nàng cắn cắn môi, nghiêng răng nhìn hắn.

"Sở Dĩ An, người muốn làm chuyện gì đây?"

"Đừng giận trăm, trăm chỉ muốn nàng yêu thương ta tí thôi mà!"

Hắn ôm nàng vào lòng, cười rất tươi, nụ cười mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy. Hắn nhẹ nhàng thay nàng thắt lại y phục, trong lòng như trút bao đi gánh nặng trên triều. Niềm vui của hắn chỉ duy nhất là nàng mà thôi.

"..."

"Nếu ta không làm vậy, nàng có chịu ngoan ngoãn nghe lời ta không? "

Hắn thật tình cũng không hiểu vì sao, là vua một nước lại bị một ngọn lửa nhỏ này thu phục chỉ trong một ánh nhìn. Trên dưới đều nghe lời hắn, chỉ cần hắn muốn mọi thứ đều dâng tận tay hắn, vậy mà vì nương tử nghịch ngợm, cứng đầu này hắn đã phải dùng thủ đoạn này để áp chế nàng. Hiện tại tâm trạng hắn rối loạn, hắn không biết nàng lại giận hắn đến như thế, hắn chỉ biết dịu dàng dỗ ngọt nàng. Nàng là người đầu tiên hắn yêu, cũng là người đầu tiên hắn hao tâm, hao lực tổn hại đến long thể như thế này.

"Ta sẽ không ngu ngốc làm tổn hại tiểu yêu tinh này!"

"..."

"Nó là sự kết tinh từ tình yêu của ta và nàng "

"..."

Hắn ra sức dùng những lời dỗ ngọt, trong từng câu nói đều mang đầy sự nuông chiều, ôn nhu. Hắn vuốt nhẹ mái tóc đã bị rối của nàng, nhẹ nhàng hết sức có thể. Người nữ nhi này, là một trân quý, tuyệt đối không thể tổn thương được.

"Được rồi, được rồi. Nàng muốn biết chuyện gì? Ta sẽ nói cho nàng nghe, không giấu giếm bất cứ thứ gì? "

"..."

"Còn nữa... Nàng muốn làm gì ta cũng được, chỉ cần nàng không giận ta nữa."

"Thật?"

Đôi mắt nàng lóe lên tia sáng, trong chớp lát khẽ nhúm mày hoài nghi. Hắn thật sự tốt đến vậy sao?

"Thật sự... Nhưng trước hết để ta hôn nàng thêm lần nữa trước khi bị nàng hành hạ!"

Hắn dứt lời, đôi môi đáng ghét của hắn liền phủ xuống cánh môi hoa anh đào nhỏ nhắn của nàng, lấy đi hết sức lực từ nàng, nụ hôn bá đạo của hắn lúc nào cũng mãnh liệt và kéo dài. Chưa kịp để nàng phản ứng, hắn đã khiến đầu óc nàng rối loạn lần nữa. Hắn tham lam lấy hết đi tất cả của nàng, cả mùi hương lẫn hơi thở của nàng. Ánh mắt hắn nhìn lướt qua người nàng, thấy nàng đã không còn ánh mắt rực lửa đối với hắn mà nhẹ nhàng phối hợp, hắn buông lỏng nàng ra, xoa xoa đầu nàng, cung nệm đôi gò má của nàng, khoe môi khẽ cong lên. Nàng thật sự đã hiểu, hắn thật là gã nam nhi tham lam hết sức mà, chả có chút tốt lành gì cả.

"Đáng ghét, Sở Dĩ An không bao giờ tốt lành mà!"

...

"Vương gia à, nữ nhân này là ai, làm thiếp sợ quá a!"

Tiếng nói của nữ nhi không mặc y phục để lộ cả cơ thể xinh đẹp uốn lượn kia, ả ta nhẹ nhàng bước đến chỗ nam nhi đang ngồi trên ghế khê nhanh nhẹn đặt bờ mông tròn trịa lên đùi hắn ta, vuốt ve vòm ngực của hắn ta, nhẹ nhàng hôn lên cái ngực vạm vỡ đó. Đôi tay không ngừng di chuyển xuống cơ bụng, rồi dừng dừng xuống vật tượng trưng của nam nhi của hắn ta, ả ta quỳ xuống đất khẽ há cái miệng nhỏ nhắn kia ra, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve vật nam nhi của Dĩ Ân.

"Tiểu Uy, đi về đi, ta phải giải quyết nữ nhân này!"

Cắt ngang hành động của ả ta, hắn ta nói giọng trầm ấm vang lên, cánh tay rắn chắc vỗ vỗ đầu của Tiểu Uyên một tí, chứa đầy sự cưng chiều.

"Nhưng mà...thần thiếp còn muốn hầu hạ chàng cơ nha! Đêm nay thật muốn làm cho chàng thỏa mãn nhất..."

"Đủ rồi. Tiểu Uy ngoan ngoãn. Hôm khác lại sủng ái nàng."

Sở Dĩ Ân vuốt ve bầu ngực căng tròn của ả Tiểu Uy, nhẹ nhàng xoa nắn bầu ngực đã thuộc về hắn từ lâu. Tiểu Uy thật sự không muốn đi, rõ ràng thật là một đêm vui vẻ quá đi mất. Tại sao lại gặp ả tiện nhân kia phá đám? Ai cũng biết Sở Dĩ Ân sủng ái nữ nhi nào cũng chỉ một đêm mà thôi, làm gì có lần thứ hai? Nhưng trong lời nói từ chối của hắn ta luôn luôn thể hiện sự cưng chiều thuyết phục vạn nữ nhân. Hắn khác với Dĩ Ân hoàn toàn. Đối với Dĩ Ân

sẽ không hứng thú với nữ nhi, dù trên người nữ nhi đó không còn mảnh vải che thân, còn đối với Dĩ Ân lại khác, hắn luôn dùng sự sùng ái để thu phục từng con mồi. Nữ nhi không có cơ hội để quyến rũ Sở Dĩ Ân đúng là một tiếc nuối, nhưng thật lòng mà nói ai được Sở Dĩ Ân để mắt đúng là phước của cả tộc.

"Thật sự sẽ có lần thứ hai sao?"

"Tất nhiên...sẽ..."

Nãy giờ chuyện tình ái đã lọt vào đôi mắt đang rực lửa nãy giờ kia. Khuôn mặt của hai người không hề rõ ràng, rõ ràng chỉ còn nghe tiếng ngậm nga của ả Tiểu Uy và hắn ta mà thôi. Bàn tay nàng ta đã nắm chặt thành nắm đấm từ lâu, nghiến răng, lửa hận sôi sục.

"Còn không mau đi ngay? Còn tiện tì này!"

"Chát!"

Một bạt tay dán lên mặt ả nữ nhân Tiểu Uy, nắm đấm tay trên mặt của Tiểu Uy mờ ảo trong bóng tối. Tiểu Uy giật mình, người tiện nhân đó dám đánh nàng? Ắt ta là ai sao to gan thế? Dám đánh cả vật sủng của Sở Dĩ Ân.

"Vương gia, ả...ả ta đánh thần thiếp đau quá ưm...ưm!"

Tiểu Uy ôm mặt, khó khăn rên lên từng tiếng kích tình để lấy lòng Sở Dĩ Ân, bầu ngực căng tròn đã dí sát vào lòng hắn. Sở Dĩ Ân nhếch môi, không ôm lại tiểu Uy, chỉ nhẹ nhàng khoác cho ả ta lớp y phục, cầm lấy vài thỏi vàng đút vào khe ngực của ả, cẩn nhẹ lên ngực ả một cái thì thầm. Sở Dĩ Ân nãy giờ được xem một màn kịch hay đầy kích thích, ánh mắt hiện lên sự thú vị, không biết nữ nhân kia là ai? Là người nào lại có thể gan mật đến thế? Xong vào phủ của Sở Dĩ Ân đang lúc kích tình thế này.

"Giữ im lặng và đi ngay, nếu không... Ngay cả cơ hội sống cũng không có"

Tiểu Uy cắn răng gạt đầu, lưu luyến cơ thể của Sở Dĩ Ân. Đôi môi cố gắng hôn lên ngực hắn một lần nữa, vội vàng chạy khỏi phủ trong cơn sợ hãi. Sở Dĩ Ân nhìn người nữ nhi gan mật trước mặt, ngược nhìn thân thể diễm lệ kia mờ mịt trong bóng đêm. Khuôn mặt xinh đẹp hay không Dĩ Ân không thể nhìn thấy được...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46-2: Kích tình

Dĩ Ân bước đến ôm lấy cơ thể nhỏ bé kia, mùi rượu nồng nặc tỏa ra ngày càng nhiều, bay xộc vào mũi hắn. Đôi tay Dĩ Ân luồn vào lớp y phục mỏng manh màu đỏ kia thám hiểm khiến nàng ấy không ngừng run rẩy.

"Nàng là ai? Sao lại uống rượu thế này?"

"..."

"Nàng muốn được ta sủng ái đêm nay không? Dù rất mệt mỏi nhưng ta rất hứng thú?"

Sở Dĩ Ân luồn lách vào đôi gò bồng to tròn kia, nhẹ nhàng vuốt ve xoa nắn, sự kích tình khiến nàng ta không tự chủ mà rên "ưm" lên một tiếng. Sở Dĩ Ân thấy nàng ấy không trả lời, liền cảm thấy hứng thú, vội bế xốc nàng đặt lên giường, cơ thể cường tráng đè lên thân thể nhỏ bé của nàng ta.

Nước mắt nàng ta đã rơi từ lúc nào không biết, Sở Dĩ Ân cảm thấy ướt át, liền lúng túng vuốt nhẹ mái tóc như một sự an ủi chăm sóc. Nữ nhi này thật lạ.

"Tại sao chàng không yêu ta, ta có gì không tốt sao?"

"Thiếp yêu chàng, yêu chàng tha thiết!"

"Yêu thiếp một lần, sủng ái thiếp một lần được không?"

Trong cơn say rượu, nàng ta rốt cuộc không tự chủ được nữa, nước mắt rơi một lúc ngày càng nhiều hơn, đôi tay nhỏ bé không ngừng đâm vào lồng ngực Dĩ Ân. Sở Dĩ Ân nhìn ngắm nàng ta thật lâu trong màn đêm mặc cho nàng ta đánh mình. Sở Dĩ Ân khẽ lay động, ôm chặt lấy nữ nhi này trong lòng.

"Nàng là ai?"

"Chàng hỏi ta làm gì cơ chứ. Chàng có yêu ta đâu. "

Nàng ta trả lời lung tung, không biết được sự thật hiện tại. Nàng ta không ngừng khóc lóc kể lể, lớp y phục mỏng tuột xuống một nửa do nàng ta cựa quậy. Con dục vọng của Sở Dĩ Ân không ngừng sôi lên, hắn ta muốn chiếm lấy nữ nhi này ngay bây giờ mặc kệ nàng ấy là ai.

"Được rồi, đừng khóc nữa, ta sẽ sủng ái nàng được chưa?"

"Thật sao? Chẳng thật sự sủng ái ta?"

"Xoẹt"

Sở Dĩ Ân không trả lời, chỉ nghe thấy tiếng xoẹt xoẹt, lớp y phục của nữ nhi đó đã bị rách trong bàn tay của Sở Dĩ Ân, Sở Dĩ Ân nhẹ nhàng xoa nắn bầu ngực của nàng ta, cúi xuống hôn ngẫu nhiên vào đôi môi mỏng manh kia.

"Nói đi. Nàng muốn ta!"

Sở Dĩ Ân thích nhất nữ nhi ở dưới thân rên rỉ cầu xin hắn sủng ái, hắn rất muốn tất cả nữ nhi này nằm gọn trong lòng bàn tay của mình, đôi môi Dĩ Ân hun hòng di chuyển xuống cái cổ nhỏ nhắn kia, cắn mút một cái để lộ gấu hôn ở lại như một sự chiếm hữu, làn truyền xuống bờ ngực căng tròn đang ngược nhìn mình đầy khiêu chiến kia. Sở Dĩ Ân thích thú nhìn ngắm, cúi xuống cắn mút, ngẫu nhiên nó, như mút trọn hết tất cả những gì thuộc về mình.

"Úm... Úm nhẹ thôi!"

"Chưa gì đã không chịu nổi rồi sao? Chưa thấy sự sủng ái của Sở Dĩ Ân thật là đáng tiếc!"

Môi của hắn đang mút vị ngọt từ đôi ngực tròn trịa kia. Bàn tay thon dài từ lâu đã di chuyển xuống mặt thất nóng bỏng, Sở Dĩ Ân mạo dạn thám hiểm những thứ tốt đẹp trong đó, khuấy đảo tâm hồn nữ nhân đẹp mỹ miều kia đang thờ hồn hên, rên rỉ.

"đừng...um...um..."

"Đáng ghét. Nàng thật đẹp. "

Sở Dĩ Ân nhanh chóng thoát y, bỏ hết tất cả cản trở không chút dạo đầu mà xâm thẳng vào cơ thể nàng ta. Kích thích của Dĩ Ân đã dâng cao, Dĩ Ân không thể ngừng lại được, mạnh mẽ ra vào một cách thuần thực như sủng vật dưới thân là của một mình hắn ta.

"Úm...đau...đau quá. "

"Nữ nhi xinh đẹp, chút nữa thôi sẽ thỏa mãn. "

Hắn nhẹ nhàng ngậm mút vành tai nữ nhi kia, cắn cắn nhẹ thì thầm. Mạnh mẽ tiến sâu vào lần nữa. Thân thể trắng như tuyết của nữ nhân kia không ngừng run rẩy, tâm trạng rối bời, thân thể như nhũn ra, cảm giác nóng trong người dâng lên. Là vì rượu hay là vì kích thích?

Sở Dĩ Ân nhất quyết không buông tha cho nữ nhi, từ trước giờ khẩu vị của hắn ta vẫn vậy. Sở Dĩ Ân đổi tư thế, nhẹ nhàng nhìn ôm sát lấy nàng. Mái tóc đen mượt của nàng ta đã xõa tung rối bời, vài giọt mồ hôi đang lấp lánh trên tấm lưng, Sở Dĩ Ân tham lam mút những giọt mồ hôi đó, nhẹ nhàng cắn vào đó một cái.

"Nữ nhi, nàng hãy nói Sở Dĩ Ân ta muốn chàng. "

"..."

Thấy nàng ta không trả lời, Sở Dĩ Ân không giận mà chỉ hóa cười, nhẹ nhàng kéo nàng ngồi dậy. Sở Dĩ Ân cúi xuống, đầu lưỡi tham lam thám thính mặt thất của nữ nhân này. Mái tóc của hắn rũ xuống vài giọt mồ hôi, toét lên vẻ quyến rũ, sự kích thích bên dưới khiến nữ nhi đó không chịu nổi nữa.

"Úm...um..."

"Ngoan, nói Sở Dĩ Ân ta muốn chàng. "

"Sở Dĩ...À...n ta muốn chàng "

Ý thức không cho phép nàng ta cất tiếng, nhưng rượu càng ngày thấm thuần... Sự kích thích của Sở Dĩ Ân khiến nữ nhi kia không thể nào chống đỡ được nữa...

...

Lục Hòa tức chết vì thần thái của hắn, nhưng lại chẳng làm được gì, hắn cúi xuống hôn lấy cái bụng nhô ra của nàng, vuốt nhẹ nhàng, vì sợ đưa tiểu yêu trong bụng đau. Nàng thấy thể trong lòng dâng lên một ám áp, muốn ôm lấy hắn một cái, hôn lên ngũ quan đẹp để mê người của hắn.

"Đừng nói nàng đang say mê trầm chứ?"

"Nằm mơ à."

"Không cãi lý với nàng, nằm xuống đây ta sẽ cho nàng biết mọi thứ!"

Hắn bế xốc nàng lên đặt trên giường một cách nhẹ nhàng nhất, nhanh chóng nằm theo nàng, ôm lấy nàng vào lòng, nàng nghi hoặc nhìn hắn, không phải hắn muốn làm chuyện mờ ám gì nữa không? Nàng phải bắt chuyện trước, không cho hắn có cơ hội giở trò ma quái.

"Sở Dĩ An, chàng yêu nhất chính là ai?"

"Người ta yêu nhất chính là tiểu yêu tinh này!"

Hắn sờ vào bụng nàng, mỉm cười nhìn nàng. Nàng gật đầu hài lòng, sau đó lại quay sang hỏi tiếp. Thật ra nàng muốn hỏi hắn có từng yêu Yên Phi hay không, nhưng chẳng hiểu sao nàng lại muốn hỏi hắn yêu ai nhất. Khi hắn trả lời như thế này, nàng có tí khó chịu trong lòng, nhưng lại vô cùng hài lòng, bởi vì tiểu yêu mà hắn nói chính là đứa con trong bụng nàng.

"Trước đó thì sao?"

"Người ta yêu mãi mãi vẫn là nàng, cho dù nàng có tàn nhẫn ra sao. Ta yêu nàng, Lục Hòa Nhi!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Không có lần thứ hai

Nữ nhân xinh đẹp kia thức dậy, cả người ê ẩm, đau nhức, nhất là nơi sâu thẳm hoa viên xinh đẹp kiều diễm của nàng ấy. Nữ nhân khẽ nhướn mày, nhìn người nằm bên cạnh mình, thân thể cả hai trần trụi, giường nằm có tí lộn xộn, nữ nhi này đã không còn là một thiếu nữ đương nhiên nhận ra tình cảnh hiện tại, bất giác nhìn gương mặt đáng nam nhi đang ngủ, sự thỏa mãn hiện rõ ràng lên gương mặt.

"a..."

Nàng khẽ kêu một tiếng, lập tức vội vàng mặc lại chiếc y phục. Nam nhi bị ối đáng ghét dám xé rách cả yếm của nàng ta. Nàng khoác vội lớp y phục bên ngoài có tí rách rưới nhưng vẫn có thể sử dụng được tạm thời. Nữ nhi xinh đẹp vội vàng nhanh chóng ra khỏi nơi quái quỷ này trong sớm nhất. Nếu như quá muộn e rằng sẽ gặp chuyện không hay...

"Nữ nhi xinh đẹp..."

Tiếng nói trầm ấm mang sự bồn chồn vang lên, nữ nhi đã đi đến gần cửa, chỉ còn một bước nữa thôi sẽ thoát khỏi nơi này lại bị tên đáng ghét kia thức giấc. Nàng không trả lời, cố gắng mở cửa...

"Cả đêm hoan ái, nàng bỏ đi sớm như vậy thật đáng tiếc. Chỉ bằng ở lại cùng ta? Ta vẫn chưa nhìn rõ mặt nàng.. Ta thật sự muốn biết nàng là ai, lại mê mẩn được Sở Dĩ Ân ta thế này"

Hắn ta tắc lưỡi, giọng nói bị ối vang lên. Hắn ta lười biếng nằm trên giường, không bước đến gần nàng, chỉ nhìn ngắm thân thể xinh đẹp tuyệt trần của nàng từ sau lưng. Tầm lưng mỏng manh kia tựa như đóa hoa xinh đẹp. Đôi má của nàng ấy khẽ ửng đỏ lên bởi những lời trêu chọc ấy, đầu óc quay cuồng, hiện lên cảnh nam nhi nữ nhi quấn quýt với nhau không ngừng triền miên...

"Không! Nhất quyết không có lần thứ hai. Người đừng hảo mộng. "

Nàng ta nói xong, lập tức rời đi, thanh âm dịu dàng chen lẫn sự phẫn nộ còn dư âm trong phòng. Sở Dĩ Ân nghe thế mặt mày có chút biến đổi. Nàng ta là ai lại to gan mạo phạm đến thế? Đừng nghĩ có chút sắc lại dám hỗn xược như thế. Sở Dĩ Ân đứng dậy, thoáng thả mặc y phục, trong lòng hiện lên vẻ khó chịu, Dĩ Ân nhìn xuống giường, vết máu vẫn in trên đó, bất giác khẽ cười. Đêm qua mãi triền miên bởi dáng vẻ mê người cùng sự yếu đuối ấy, hắn ta không thể suy nghĩ hay quan tâm bất kì thứ gì. Trong lòng Sở Dĩ Ân lại dâng lên cảm giác chiếm hữu, muốn chiếm lấy nữ nhi kiều diễm này. Sở Dĩ Ân đưa tay cầm lấy cây châm cài trên giường, đem đặt lên chiếc bàn.

"Nữ nhi xinh đẹp. Nàng không thể thoát khỏi ta."

...

Lục Hòa nghe được những lời êm dịu thoát ra từ đôi môi mỏng, hắn thật dẻo miệng, nàng chỉ muốn hỏi hắn một câu? Ai mượn hắn rót mật vào tai nàng đâu chứ. Nàng hạnh phúc mỉm cười, vô thức dúi đầu vào lòng ngực ấm áp của hắn.

"Lục Hòa nhi, còn nàng thì sao? Nàng yêu ai nhất?"

"Tất nhiên phụ mẫu rồi "

"Đó là trước kia, còn giờ thì còn có thêm ai không?"

Ánh mắt hắn tràn ngập hi vọng nhìn nàng, nụ cười tràn đầy ảm áp nhưng vô cùng nguy hiểm, hắn luồn tay qua tóc nàng, khẽ vuốt về nàng như một vật trân quý. Tựa trán lên trán nàng, trong lòng như rục rịch chờ đợi câu hỏi của nàng.

"Tất nhiên là có rồi. "

"Người đó là ai?"

"Người đó...người đó chính là...tiểu yêu tinh!"

Đáng ghét, hắn giận không thể để nàng xuống giường. Tất cả là tiểu yêu tinh, từ khi có tiểu yêu, nàng không những chẳng quan tâm đến hắn, để hắn ăn "chay" tịnh tâm. Còn chiếm đi tất cả tình yêu của nàng đối với hắn. Hắn thật sự quá giận, không tựa vào trán nàng nữa, ánh mắt chìm ưng không nhìn chăm chăm vào nàng, nàng thật đáng chết! Dám trêu chọc hắn.

Hắn buông lỏng nàng ra, đặt nàng xuống giường kéo tấm chăn đắp lại cho nàng, bước đến gần cái bàn uống một tách trà hạ hỏa.

"Này, chẳng phải giận ta rồi chứ?"

Thần thái của hắn đột ngột thay đổi, nàng quan sát thấy vậy liền rùng mình, Sở Dĩ An biết giận? Nàng bước xuống, đầu tựa vào vai hắn, khẽ chọt chọt vào bụng hắn. Hắn vẫn không có phản ứng, ánh mắt mơ hồ, hờ hững đến đáng sợ. Đôi tay thon dài của hắn nâng tách trà lên uống thêm ngụm nữa, không hề phản ứng trước thái độ của nàng.

Nàng bắt đầu sợ hãi, làm gì có nam nhi nào giận nữ nhi như thế này cơ chứ? Nàng lay hắn, nhìn ngắm ngũ quan đẹp tuyệt trần của hắn, thật thu hút mọi ánh nhìn, hèn gì nữ nhi đều bị hắn thu phục... Nàng chọt nổi lên sự ghen tị... Có phải nàng cứng đầu, lạnh lùng như thế hắn sẽ chán nàng mất không?

Nàng suy nghĩ, hắn hiện tại như một pho tượng hùng tráng trước mặt nàng, nàng nói gì hắn cũng không để ý. Nàng sợ hãi lay tay hắn, bầu ngực tròn trịa cùng cái bụng nhô lên cọ cọ vào lưng hắn.

"Này, đừng giận ta thế chứ..."

"Ai dám giận cô nương? "

Thanh âm trầm lạnh vang lên, phá tan bầu không khí êm ái lúc này khiến nàng đỡ sợ hãi, nhưng...giọng nói đáng ghét kia lại đáng sợ hơn, hắn chưa bao giờ như lúc này... Không phải nàng thất sủng rồi đây chứ? Nàng có thể thất sủng, nhưng đứa con trong bụng này nhất định không thể nó chỉ là một đứa trẻ vô tội... Đôi mắt trong suốt của nàng nhìn đối diện hắn, khẽ ngồi thấp xuống vùi đầu vào ngực hắn, nhịp tim của hắn đập loạn nhịp, rất rõ ràng... Nàng có thể nghe và cảm nhận được.

"Dĩ An, đừng giận nữa..."

"..."

"Này..."

Nàng chưa kịp nói trọn vẹn, đôi môi mỏng mềm mại của hắn đã phủ lấy đôi môi anh đào ngọt ngào của nàng, tham lam mút trọn những gì ngọt ngào nhất, hắn bắt đầu hừ hòng, luồn lách vào sâu khoang miệng của nàng, cái lưỡi thành thạo quán quýt vào lưỡi nàng, bàn tay tham lam không ngừng sờ soạng khắp vùng mẫn cảm của nàng, nàng khẽ "ừm " một tiếng, thật sự rất khó chịu... nàng tròn mắt nhìn hắn. Chết thật! Lại bị tên hư hỏng này lừa gạt...

"Hóa nhi, không ngờ nàng cũng sợ ta giận nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Lâm Thế Ngư

Yên Tầm Cung,

Yên Phi ngồi trước gương, khuôn mặt kiêu hãnh ngày nào đã không còn, chỉ còn lại sự thất thần trong gương. Tiểu Phi đang chải mái tóc dài óng ả của Yên Phi, mái tóc đã được chải mượt mà, Tiểu Phi hài lòng gật đầu một cái vì hôm nay tóc Yên Phi quá đẹp. Tìm kiếm xung quanh cái gương nhỏ trên bàn, tiểu Phi không tìm được vật gì đó vội nhìn mặt.

"Yên Phi nương nương..."

"..."

"Nương nương..."

Yên Phi không có động tĩnh, vẫn trầm lặng, thật không giống với thần thái của Yên Phi như ngày thường, Tiểu Phi thấy lạ, mạo dạng đưa tay quơ quơ một cái.

"Tiểu Phi. Ngươi làm gì vậy?"

"Nương nương tha tội, A Phi chỉ là sợ người...bất động nên..."

"Được rồi, ngươi muốn nói chuyện gì?"

Yên Phi quay sang nhìn Tiểu Phi, sắc mặt vội khôi phục như trước. Ánh mắt sắc bén đã thay vào ánh mắt thất thần lúc nãy. Tiểu Phi nghi hoặc, nhìn Yên Phi một hồi lâu, từ hôm qua đến giờ nương nương rất lạ, uống rất nhiều rượu sau đó không biết làm gì... Nhưng sáng nay lại không hề như trước, thất thần...ừ rồi đây kì lạ.

"A Phi chỉ muốn tìm cây trầm cái mà người thích nhất. "

"Mất rồi à? Vậy lấy tạm cây trầm khác đi, ngươi thật phiền phức."

Yên Phi buông lỏng câu nói, thân thể thật sự vẫn còn đau nhức, không ngừng suy nghĩ... Tiểu Phi nghe thấy thế vội gạt đầu, cài lên một cây trầm mới đầy cao quý.

"Yên nhi "

Tiếng nói của một lão gia vang lên khiến Yên Phi giật mình. Giọng nói đầy sự uy nghi, lạnh lùng. Yên Phi quay đầu lại, nhìn thấy phụ mẫu đang đứng ở ngoài cửa, sao mọi người đến mà không nói trước cho ả biết chứ... Yên Phi nhanh chóng quỳ xuống thỉnh an, vội vàng rót trà cung kính mời phụ thân.

"Phụ thân, sao người đến mà không có động tĩnh gì? Sao lại không nói để con chuẩn bị trước một vào điểm tâm."

Lâm Thế Ngư- phụ thân của Yên Phi là quan văn trong triều đình, được vạn người kính phục, nay đã già và nghỉ dưỡng, Lâm Thế Ngư là một vị phúc hậu, nhìn qua đầy nét nghiêm nghị, kính lễ, làm việc chu toàn, rất được sự tín nhiệm trong mắt mọi người đặc biệt trong mắt của Vua cha, Lâm Thế Ngư lại chỉ có một tiểu nha đầu là Lâm Hiểu Yên (Yên Phi), tài sắc vẹn toàn, cầm kì thi họa, hiểu lễ nghĩa, quả là một nữ nhi động lòng người, người người nể phục, nam nhi ai nhìn qua cũng cảm thấy mến mộ, trước khi băng hà, vua cha đã ban hôn Yên Phi cho Sở Dĩ An.

"Yên nhi, đạo này có lẽ cuộc sống của con không được tốt lắm? Sắc mặt của con khá tàn tạ rồi."

"Đâu...con không có, con vẫn rất tốt."

Yên Phi che giấu, vội vàng chối cãi, giọng nói trong trẻo có phần lấp bắp, khẽ hít một hơi thật sâu, đôi bàn tay đang bầu vào nhau thật mạnh, có thiên địa mới biết Yên Phi ngày ngày đau khổ thế nào, đường đường là một vị Yên Phi nương nương cao quý nhưng lại như một ả nữ nhi bị hoàng thượng thất sủng.

"Yên nhi, ta cũng đã già rồi. Con cũng không còn nhỏ, sao lại không mau cho ta có cơ hội ẵm bồng tiểu tử "

"A!"

Yên Phi khẽ lên tiếng, làm sao nàng ta có thể có tiểu tử được khi hoàng thượng chưa từng đụng chạm vào người nàng ta đây? Dù đã là phu thê với nhau như thế nhưng ngoài danh phận phu thê nàng dường như chẳng có được sự yêu thương từ Sở Dĩ An, đôi tay thon dài khẽ bầu chặt vào mu bàn tay, tựa hồ như sắp chảy máu. Căn phòng rộng rãi chỉ còn lại hai cha con, nhiều năm qua Yên Phi rất muốn nói đến chuyện này cho phụ thân biết, nhưng lại sợ phụ thân lo lắng, phụ thân đã rất cực nhọc nuôi nàng ta từ rất, mẫu thân đã ra đi từ rất sớm... Chuyện này, nhất quyết không thể để cho phụ thân nàng biết được, khẽ nhú mày, hít một hơi thật sâu, đôi môi nhỏ nhắn mấp máy.

"Phụ thân, Yên nhi sẽ cố gắng có tin vui"

Lâm Thế Ngư hài lòng gạt đầu, bàn tay cứng rắn vỗ vỗ lên đầu Yên Phi, đứng thẳng dậy cất bước ra đi.

Yên Phi ngồi xuống đất, tâm can như bị ai bóp nát, nghĩ đến Sở Dĩ An luôn xa cách với nàng ta, hiện tại hẳn đang mãi mê bên cạnh Lục Phi? Làm gì có tâm trạng để tâm đến nàng bây giờ? Nàng thật sự là thất bại... Trong tâm trí Yên Phi không ngừng hiện lên một hình ảnh, hình ảnh đáng kinh sợ khiến đầu óc Yên Phi quay cuồng, nỗi sợ hãi khiến Yên Phi co người lại, ôm lấy khuôn mặt sợ hãi...

"Yên Phi nương nương, người sao vậy?"

"Không, không...ta không sao. Ngươi mau chuẩn bị điểm tâm đi, ta muốn dùng một tí."

Ngay lúc này, Yên Phi cần sự yên tĩnh, nàng thật sự không còn xứng với Sở Dĩ An nữa rồi... Tâm trạng nàng vô cùng rối bời, nàng tự kinh tởm bản thân

của nàng..

...

Sở Dĩ Ân hít thở hương thơm còn lưu luyến trên chiếc gối đêm qua, mùi hương này rất quen thuộc dường như hắt ta đã từng ngửi qua... Chẳng lẽ nữ nhi thường dùng loại hương này?

"Vương gia, người qua ăn chút điểm tâm đi."

Sở Dĩ Ân không trả lời, ngày nào cũng có nữ nhân hầu hạ hắt ta từ sáng đến tối. Dĩ Ân thật sự quá nhàn rồi... Tì nữ bước đến gần bàn, vắt khăn lau mặt cho Sở Dĩ Ân, chăm sóc hắt như một vị thần... Hắt vốn dĩ rất thích sự chăm sóc của nữ nhân, nhưng hôm nay hắt thật sự không muốn, cơ thể đáng lên sự khó chịu, cảm giác rất muốn biết nữ nhân kia là ai..

"Vương gia, đề hôm nay thiếp hầu hạ chàng nha, sắc mặt chàng dường như không tốt"

Những ngón tay khanh mãnh vuốt ve vòm ngực săn chắc của Sở Dĩ Ân, lớp y phục của ả tì nữ kia khẽ lệch một tí, lộ rõ đôi gò bồng xinh đẹp đang kiêu ngạo. Tiếng nói ngọt ngào ngâm nga, không ngừng vuốt ve ngực hắt rồi dần dần trượt xuống...

Tì nữ điều biết, khi chiếm được ánh nhìn của Sở Dĩ Ân sẽ được sủng ái hết mực, những người nữ nhân trước của Sở Dĩ Ân điều lung linh, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần. Tì nữ này cũng thế, sắc đẹp tuyệt trần, đôi môi mọng đỏ mọng, đôi mắt trong veo sáng suốt, đặc biệt là thân thể cực kì mềm mại, đôi gò bồng cao ngạo đầy kích thích. Sở Dĩ Ân phối hợp nhiệt tình, đôi tay thô bạo dầy vò đôi gò bồng đang dâng hiến cho hắt ta.

"Ưm...thần thiếp muốn"

Đôi mắt đầy dục vọng của ả ta đang hướng về Sở Dĩ Ân, đôi tay hắt ta điều luyện di chuyển, tiếng ngâm nga của tì nữ không ngừng vang lên, Sở Dĩ Ân nhũ mảy, đứng phắc lên, ném xuống người ả ta một thoi vàng. Trong đầu Sở Dĩ Ân cảm thấy nhớ thân thể của nữ nhân xinh đẹp kia, trong đầu không thể chấp nhận được nữ nhân hạ lưu thể này dưới thân, lớn tiếng quát ả ta đi ngay lập tức.

"Đáng chết. Hãy đi mau khỏi đây!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Làm hòa

Nữ nhân sợ hãi, chỉnh sửa y phục chỉnh tề, cầm vội thoi vàng mà Sở Dĩ Ân ban cho lập tức rời khỏi. Giọng nói lớn tiếng của Sở Dĩ Ân thật khiến người khác khiếp sợ, ả ta nghe nói Sở Dĩ Ân rất cưng chiều nữ nhi, tại sao hôm nay ả ta lại xui xẻo chọn ngày tâm trạng của hắt ta không ổn chứ? Cẩn môi chịu đựng, tì nữ kia vội vội vàng vàng rời khỏi trước khi hắt ta nổi giận...

"Nữ nhân xinh đẹp. Chết tiệt! Nàng rốt cuộc là ai?"

...

Lâm Thế Ngư rời khỏi, Yên Phi mới hoàn hồn lại, cơ thể yếu đuối không còn chút sức lực nào, dựa đầu vào thành giường, trong đầu hiện lên một hình ảnh đáng ghê tởm...

"Nương nương, người không được khỏe? Chắc hắt rất lo lắng về cốt nhục của hoàng thượng?"

Yên Phi nghe tiếng nói lãnh lớt bên tai, khẽ rùng mình, đây chính là vấn đề mà Yên Phi lo lắng, nhưng nàng ta không hề quan tâm cho lắm, tâm trạng đang bồn chồn về một chuyện khác.

Hít thở thật sâu, khẽ thở dài. Yên Phi vỗ vỗ đầu ngón tay vào chén canh do Tiểu Phi đưa cho nàng, múc một muỗng canh ngẫm nghĩ.

"Cho dù ta lo lắng thì sao, cốt nhục đó cũng chính là con của Dĩ An. Ta có thể làm gì?"

"Yên Phi... Người sai rồi....người có thể..."

Tiếng nói của Tiểu Phi ngày càng nhỏ dần, tì nữ chạy đến bên tai của Yên Phi khẽ thì thầm. Sắc mặt Yên Phi nhăn nhó, tái mợt, đôi tay trắng trẻo thon thả không ngừng run rẩy.

"Xoảng!"

Chén canh hoa đào rơi xuống đất, Yên Phi xua tay ra hiệu cho Tiểu Phi rời khỏi. Tì nữ vội vàng thu dọn những mảnh vỡ rơi xuống đất, vỡ tan nát... Ánh

mắt sắc bén nhìn sâu vào đôi mắt hồ hững, thiếu sức sống của Yên Phi, khẽ lên tiếng

"Người yên tâm, nô tì sẽ chuẩn bị sẵn mọi thứ, chỉ cần Yên Phi nói vài câu phối hợp mà thôi."

"Chuyện này...không được! Dù gì đó cũng chính là cốt nhục của Sở Dĩ An. Người...không có tư cách làm vậy!"

Tiếng nói của Yên Phi lớn dần, trong ánh mắt đầy vẻ phẫn nộ, đôi môi run rẩy mấp máy. Bàn tay vô lực nắm chặt lớp y phục màu trắng tinh khiết...

"Nếu như nương nương muốn cha mình phiền lòng vì mình thì..."

"Được! Ta chấp thuận!"

Lời nói của tì nữ chưa kịp lên tiếng, Yên Phi đã nói ra những lời đầy dứt khoát. Ánh mắt sắc bén của tì nữ tiểu Phi khẽ chuyển sang mỉm cười. Yên Phi khá mệt mỏi, liền nằm xuống giường nghỉ, rất khó có thể nhận ra nét mặt thích thú của tì nữ thân cận của mình.

...

Sáng sớm tinh mơ, trời dịu nhẹ, không khí thích hợp ra hoa viên tản bộ, Lục Hòa khẽ xoa xoa bụng cùng A Mẫn dạo quanh hoa viên. Mùa xuân, hoa đua nhau khoe sắc nở rộ, bàn tay nhỏ nhắn khẽ vươn đến đóa hoa mẫu đơn, ngắm nghía, không khỏi trầm trồ tán thưởng bởi sắc đẹp rực rỡ của loại bông này. Lục Hòa bước đến chiếc ghế gần đó, ngồi xuống, bàn tay đang theo theo một bông hoa mẫu đơn thật xinh đẹp.

"Lục phi tỷ đang theo gì thế ạ?"

Vốn xem nhau là tỷ muội thâm tình, nên Lục Hòa đã đề nghị A Mẫn xưng hô thân thuộc, nàng vốn là người đơn thuần tất nhiên nghe những lời nói này sẽ dễ chịu hơn khi người thân cứ luôn miệng kính trọng như thế. Nàng ngưng động tác, chỉ mỉm cười hiền hòa, nụ cười như đóa sen trắng tinh khiết, cũng rực rỡ đón nắng như ngọn lửa chứa trong đóa hoa mẫu đơn bên cạnh.

"Ta tất nhiên đang theo một chiếc yếm cho tiểu yêu"

Giọng nói ngọt ngào như tiếng suối vang lên, nàng cảm giác hạnh phúc lan tỏa khi chính tay tự theo cho đứa con đầu lòng của mình. Từ nhỏ, nàng đã được mẫu thân dạy theo theo, theo phụ thân bắt mạch, làm thuốc. Những việc này đối với nàng quả thật đơn giản. Nàng luôn muốn trao tặng món vật đầy trân quý này đối với tiểu yêu trong bụng. Đặt tay áp vào bụng, Lục Hòa xoa xoa, khẽ mỉm cười tưởng tượng tiểu yêu đáng yêu đến mức nào.

"Sao tỷ biết được là một công chúa xinh đẹp hay là hoàng tử đầy khí phách?"

A Mẫn liếc nhìn, trên yếm là một bông hoa mẫu đơn màu đỏ, không lẽ nàng đang mong là một công chúa xinh đẹp đấy chứ?

"Không cần biết tiểu yêu là nam nhi hay nữ nhi, ta đã định may hai cái. Một cái mang hoa Mẫu Đơn với vẻ đẹp rực rỡ trong ánh nắng, cái còn lại sẽ là một nhành Cừ Nhai"

A Mẫn mãi mê nghe nàng nói, chỉ gật gù trong lòng dâng lên cảm giác ngưỡng mộ nàng, Lục Hòa tài sắc vẹn toàn, lại lương thiện. Không những thế, nàng lại rất chu đáo khiến vạn người say đắm bởi nhan sắc và thân thể của nàng, không chỉ những người dân bình thường, nam nhi đại trượng phu mê mẩn nàng không nói, ngay đến A Mẫn là nữ nhi còn bị nàng mê hoặc, nàng như đóa hoa tỏa một mùi hương gây thương nhớ, ngay cả Sở Dĩ An- một người đứng đầu vạn người cũng thế, đắm chìm vì nàng bởi cái nhìn đầu tiên.

Cừ Nhai là một loài thảo dược quý hiếm nằm tản viên trên núi nơi nàng sinh sống, mùi hương của Cừ Nhai rất dễ chịu và cuốn hút, loài cây cũng rất đẹp, hiện lên sự mạnh mẽ của một nam nhi. Trước đây nàng không hề quan tâm Cừ Nhai, vì loài thảo dược này rất hiếm thấy, không phải ai muốn thấy là có thể thấy, loài cây này nàng chỉ nhìn qua được một lần khi thấy phụ thân vô cùng vui mừng khi hái được nó, chỉ có một cây duy nhất, phụ thân nàng rất quý, và đem ngâm thành thuốc quý chữa trị, loài Cừ Nhai này có thể chữa được rất nhiều loại bệnh, nhưng nàng dần dần nhận ra nàng đã vô tình yêu thích loài Cừ Nhai này, rất yêu mùi hương của loài Cừ Nhai này...

Nàng chăm chú theo, từng mũi theo đều rất tỉ mỉ, điều luyện. Nàng rất mong hoàng nhi ra đời, nàng không biết nó sẽ giống nàng hay hấn...

"A!"

"YÊN PHI NUƠNG NUƠNG GIÁ ĐÁO!"

Tiếng nói là lời của Trương thái giám vang lên khiến nàng giật mình, kim nhọn đâm nàng một cái vào ngón trỏ, nàng khẽ kêu lên một tiếng, quay sang nhìn người đối diện nàng hiện tại... Ánh mắt của Yên Phi dịu dàng đến đáng sợ, chà hay lại nhả hứng đến nơi tịnh đường của nàng?

"Yên Phi, chẳng hay người đến nơi của ta là có ý gì?"

"Lục muội, ta đến đây vì nhớ muội, đã làm những chuyện không hay với muội, chẳng hay ta chỉ muốn mời muội một bữa làm hòa!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhãn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Ta yêu nàng

Những lời nói của Yên Phi nghe vừa thật vừa giả, đầy mất dịu dàng khiến người khác khiếp sợ. Yên Phi muốn làm hòa với nàng? Nàng nghi hoặc nhìn Yên Phi, đôi tay run rẩy, ngưng hoạt động thêu đóa hoa mẫu đơn trên yếm nhỏ nhắn của con nít.

Yên Phi nhanh nhẹn nhìn ra được ý tứ trong lòng nàng, vội vàng nâng chiếc yếm đỏ đang thêu dở dang, tặc lưỡi tặc tặc khen.

"Muội quả là cầm kì thi họa, nữ nhi như muội thật khiến người khác động tâm ngay từ lần đầu gặp a"

"Người đâu. Dọn điểm tâm lên đây cho ta."

Yên Phi đặt chiếc yếm xuống, nhẹ nhàng kéo nàng về chiếc ghế ngồi hàn huyên tâm sự, thái độ vô cùng nhẹ nhàng, khác hẳn với lần đầu gặp nàng với đôi mắt dữ tợn, cùng sự phẫn nộ.

Món ăn được các cung nữ dọn ra, không khí vốn đang yên ắng lạnh lại gặp sự thay đổi của Yên Phi khiến nàng vô thức choáng váng, tay bắt giắc đặt lên bụng, tiểu yêu không ngừng đập nàng thật đau. Nàng liếc sơ qua bàn ăn, những món này...

"Lục Hóa muội, muội ăn chút há cáo đi, có rất nhiều nhân, muội ăn nhân tôm nhé?"

Yên Phi không chút kiêng dè, từ đầu đến cuối đều là đích thân Yên Phi chủ động, nàng run rẩy, mùi vị của há cáo bay xộc vào mũi nàng, thật khó chịu, nàng chỉ muốn nôn ra mà thôi. Bất giác che miệng, nàng hít sâu vào, mồ hôi có vài hạt lấm tấm.

"Lục tỷ, đây chẳng phải là mấy món tỷ không ăn được sao?"

A Mẫn cũng nhận ra, trên bàn tiệc đặc sắc, những món ngon, rượu quý được trưng bày, nếu người bình thường sẽ cho rằng đó là một món ngon, nhưng đối với nàng, đặc biệt là người đang có mang, lại là một bi kịch...

Trên bàn ăn đều là những món ăn khiến người ta sẩy thai... Vậy Yên Phi có ý tốt hay ý xấu? Nàng là con của thái y, làm sao để lừa được nàng những món ăn đó? Dù những món ăn đã được chế biến công phu, được lấp đầy đi sự nguy hiểm từ công dụng, nhưng mũi của nàng khá thính, có thể ngửi được các loại độc được có bên trong món ăn này. Dù là thảo dược tốt, nhưng tuyệt đối không hề tốt đối với tiểu yêu của nàng.

Yên Phi ơi Yên Phi, người quá ngây thơ rồi.

"Yên tỷ, đạo này muội không được khỏe. Những món này đều không ăn được. Đặc biệt là há cáo, tuy rất ngon... Nhưng hoàng nhi thật giống An nhi, dị ứng với há cáo."

Chết tiệt! Nàng là ai mà dám gọi Sở Dĩ An là "An nhi" đầy thân mật như vậy? Yên phi bất giác nắm chặt lòng bàn tay thành nắm đấm, cắn cắn môi gât gao, là người thành hôn của Sở Dĩ An trước có uy quyền thế vẫn chưa dám gọi hần ta như thế, nàng chỉ là nữ nhi hèn hạ thấp bé sao lại dám nói vậy?

"Không sao, vậy muội nên uống thử canh này đi, món canh mướp đắng này rất tốt cho giải nhiệt"

Yên Phi đẩy chén canh qua cho nàng, mùi vị của mướp đắng rất hăng, nàng không thể nuốt trôi món đó, hướng chỉ lại là món có tì lệ sẩy thai rất cao? Nàng ngẫm nghĩ, Yên Phi này thật ghê tởm...

"Yên tỷ nên ăn chút gì đó, đừng lo cho muội. Muội sẽ cố gắng ăn món há cáo tôm cao lương này!"

Giọng nói trong trẻo của nàng vang lên đầy dịu dàng, nàng không hề tức giận, đưa miếng há cáo nhỏ nhắn lên miệng cắn một miếng, mùi vị rất ngon nhưng lại khiến nàng khó chịu. Dù gì nàng từ nhỏ đã yêu thích món này, nhưng từ khi có tiểu yêu, một miếng nàng cũng không hề đụng.

Há cáo đi theo miệng xuống bao tử, nàng cảm nhận được sự cồn cào bên trong thúc nàng muốn nôn ra, nàng đưa tay che miệng, nếu bây giờ nàng nôn không phải là cơ hội tốt của kẻ địch chê cười sao? Nàng gắng gượng, nét mặt tự nhiên đã chuyển sang khó chịu, sắc mặt ngày càng tái nhợt. Nàng không để ý chuyện xung quanh, chỉ thấy lơ mơ nụ cười nhếch lên từ A Phi - người ti nữ thân cận của Yên Phi mà thôi...

"Nếu đã ăn không được, nàng còn cố ăn làm gì?"

Tiếng nói trầm lặng của nam nhân vang lên, hần ta bước đến gần nàng, ôm trọn nàng vào lòng, đưa tách nước cho nàng, khẽ vuốt ve mái tóc tơ đang bay trong gió, lau nhẹ những giọt mồ hôi thấm đẫm trên trán nàng.

"Đi...An chàng đến từ khi nào?"

"Yên Phi đừng sợ, ta đến lúc bàn tiệc vừa dọn ra!"

Lời nói của hần như một mũi tên chí mạng đâm vào tim Yên Phi, những cử chỉ của hần đối với nàng đều lọt vào tầm mắt của Yên Phi, Yên Phi nuốt nước bọt, trong lòng đầy đau nhói, đôi môi run rẩy.

"Thần thiếp..."

"Sau này, đừng để chuyện này lặp lại trong mắt trăm lần nữa. Nếu không..."

Lục Hỏa biết trước những gì hần sắp nói ra, sẽ là một cái kết không hề có hậu, đưa đôi tay nhỏ nhắn của nàng che miệng hần lại, nàng thật tình không muốn hần nói ra những lời tàn nhẫn này, dù gì hần với Yên Phi cũng là phu thê, sao lại có thể...

Bàn tay nhỏ mềm mại của nàng che miệng hần, sự mềm mại ngọt ngào thơm ngát ấy kích thích hần, hần không kiềm cử mà cắn nhẹ một cái khiến nàng nhắm mắt, hần bế xốc nàng lên bỏ đi, không hề quay đầu lại dù chỉ một lần. A Mẫn thấy vậy thích thú, liền thu dọn yếm của tiểu yêu vội vã chạy theo hần và nàng đang đi phía trước...

...

Trở về tẩm cung, hần vẫn ôm khư khư người nàng trong lòng, cơ thể mềm mại thơm ngát khiến hần muốn ngấu nghiến, nàng nằm trong lòng ngực săn chắc của hần, trong lòng dâng lên cảm giác an toàn, toàn thân như được bao phủ tránh xa sự xấu xa bên ngoài, nàng thuận tay đưa lên ngực hần, vẽ vòng tròn xung quanh ngực hần, hết vòng tròn này đến vòng tròn khác, không gian yên tĩnh đến lạ thường, nàng có thể nghe được cả tiếng thở và nhịp tim của hần trong lúc này, khẽ thở dốc. Hần tại sao lại nhìn nàng trân trân thế kia? Nàng ngừng lại động tác của mình, khẽ cựa quậy, đôi má đỏ ửng cả lên, sự ngại ngùng của nàng làm hần cố gắng nhịn cười.

Nàng vẫn là một đoá bạch liên tinh khiết, đơn thuần đáng để hần yêu thương bảo vệ. Hần đưa tay vuốt má nàng, ngũ quan tuyệt sắc động lòng người. Hơi thở nóng hổi của hần phả vào tai nàng, cơ thể nàng kích động ửng đỏ lên, vùi mặt vào ngực hần.

"Đừng nhìn... nữa"

"Nàng biết không? Ta yêu nàng rất nhiều."

"Nhiều đến mức nào?"

Nàng nhìn hần nghi hoặc, cái miệng dẻo này với đôi môi mỏng đa tình kia có đáng tin không? Hần nhìn nàng chăm chú, nàng như chú thỏ con sợ hãi nép vào ngực thỏ cha, cử chỉ của hần nuông chiều hết mực, một lúc sau hần mới lên tiếng, tiếng nói trầm ấm vang lên làm nàng tan chảy.

"Ta yêu nàng, nhiều đến mức kiếp sau cũng chỉ có thể yêu nàng. "

Lời nói ấy khiến đôi mắt nàng long lanh, đầu óc nàng ong ong, nàng nhận luôn hơi nóng hổi đang phả vào nàng, hơi thở cùng mùi hương dịu dàng của Cur Nha dễ chịu, nàng tham lam hít thở mùi hương đặc trưng vốn có của hần, mùi hương này là mùi tự nhiên mà hần có được, nàng rất muốn biết sao hần lại có mùi hương này, nàng tham lam vuốt ve khuôn mặt có ngũ quan cân đối kia... Hần cúi xuống, hôn nhẹ lên đôi môi nàng, khẽ thì thầm.

"Lần sau, nàng đừng dùng há cáo nếu ăn không được"

"Đáng ghét, món đó là ta thích nhất chỉ tại chàng mà ta không ăn được."

Hần ôm nàng trong lòng, nàng vừa gọi hần là "chàng"? Đã từ rất lâu, hần khao khát từ này rất nhiều, thanh âm của nàng rất dễ chịu, ngọt ngào, làm hần như đắm chìm vào say mê...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhãn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Ta thật sự bị nàng thu phục

Nàng cọ cọ vào người hần, cảm giác ấm áp lan tỏa xung quanh cơ thể của nàng, nàng dường như thấy một bóng đen ngoài cửa, vẻ mặt nàng bỗng biến sắc, dường như có ai đó quen thuộc đang quan sát hành động của nàng hay đó là ma....

"Nàng sao vậy?"

"Không...không sao, ta buồn ngủ rồi. Dĩ An đi ra cho ta ngủ."

Nàng không muốn nói cho hần biết, với tính cách của Sở Dĩ An, hần ta sẽ làm âm ỉ cả lên, tìm ra tên nào dám nhìn trộm, theo dõi nàng. Nhưng nếu đó không phải mà là... Nàng lắc đầu, không dám nghĩ tới. Nàng đẩy hần sang một bên, muốn trốn tránh đi ngủ. Hần quá gần gũi nàng, không thể để hần tiếp tục được nữa. Cảm giác này khiến nàng lâng lâng niềm hạnh phúc nhưng thoáng chốc lại rất khó chịu, vì nàng luôn cho rằng nàng không hề yêu hần...

"Nàng cứ ngủ đi, ta ôm nàng ngủ."

"Xi, ai cần?"

"Ta cần là đủ rồi."

Hắn mặt dày không buông nàng ra, vẫn khur khur ôm nàng, hắn đòi tư thế cho nàng thoải mái, đặt đầu nàng gối lên đùi hắn, vỗ vỗ nhẹ mông nàng cung chiều. Nàng nhạy cảm đồ ửng cả mặt, cơ thể mềm mại run rẩy.

"Này, làm như vậy ai ngủ được cơ chứ?"

Hắn nghe thế ngưng động tác đang làm, bàn tay đáng ghét hư hổng của hắn chuyển lên phía lưng nàng, khẽ vuốt ve. Bàn tay hắn như có lửa, chạm vào cơ thể nàng khiến nàng không ngừng run rẩy, rõ ràng là hắn không hề có ý tốt... Nàng nhớ lúc nhỏ, mẫu thân muốn nàng ngủ ngon, thường vuốt ve lưng hoặc xoa đầu nàng. Cảm giác mà mẫu thân đem đến cho nàng rất dễ chịu, còn bây giờ cảm giác hắn mang đến cho nàng là sự khiêu khích... Nàng mím môi, đẩy tay hắn ra khỏi cơ thể mình, nhắm tịt mắt lại giả vờ ngủ say. Hắn nhếch mép, rõ ràng nàng đang chống đối, còn giả vờ như đã ngủ. Hắn đương nhiên biết rõ nàng đang giả vờ, làm sao có thể run rẩy thế kia? Đôi mắt nhắm tịt lại, nhưng lông mi nàng luôn rung chuyển...

Hắn thuận đà chuyển tay lên đôi gò má của nàng, vuốt ve khuôn mặt trắng trẻo mịn màng, khuôn ngực căng tròn khi mang thai của nàng đập vào mắt hắn, dục vọng không ngừng thôi thúc hắn. Ánh mắt hắn chứa cơ thể nàng đang nằm ngoan ngoãn, từ khi nàng mang thai, nàng thường rất bức rức vì nóng, hắn đã sai người may, thuê thợ nhuộm y phục có chất liệu tơ tằm tốt nhất để khiến nàng dễ chịu khi ngủ, lớp y phục của nàng đang mặc thật quá nóng, chắc chắn vì lúc dạo chơi nàng đã thay nó. Hắn vớ tay lấy bộ y phục trên khay y phục mà A Mẫn đã để sẵn. Bàn tay hắn thành thực cởi bỏ lớp y phục của nàng ra, nàng cảm nhận được, càng run rẩy hơn...

Hắn mỉm cười, cời từng lớp y phục, đến khi chiếc yếm màu đỏ lộ ra trước mặt hắn, đôi gò bông căng tròn mịn màng đang đập vào tầm mắt hắn, cơ thể nàng mềm mại như cánh hoa, hắn dịu dàng vuốt ve, hắn cực kì thích thú xoa nắn đôi gò bông, hắn biết rõ nàng đang giả vờ ngủ, đáng nàng phải tỉnh dậy mở mắt to quát hắn, nhưng vì nàng sợ thua hắn nên vẫn cố gắng nhắm tịt mắt...

Hắn vuốt ve cơ thể mịn màng của nàng, làn da hết sức mịn màng, đôi môi đỏ mọng khiến hắn muốn cắn, cơ thể mềm mại cuộn tròn trước mặt hắn làm hắn nổi dục vọng, to gan, cơ thể nàng đắm quyền rũ hắn. Hắn cắn răng, từ từ tháo bỏ yếm đào xuống, cơ thể trắng trẻo ẩn hiện đã được lộ rõ hơn. Hắn không cưỡng lại được mà vuốt ve, hắn cúi xuống ngậm mút nụ hoa đã sớm căng cứng nghênh đón hắn.

"Lục Hòa to gan, là nàng quyến rũ trẫm!"

"Ừm..."

Nàng khẽ rên một tiếng, hắn thật quá đáng! Làm chuyện đồ bại với nàng còn vu oan nàng làm sai, mê hoặc hắn? Thật biến thái...

"Lục Hòa nhi... Ta yêu nàng chết đi được. "

Hắn lưu luyến cắn mút đôi gò bông của nàng, vật tượng trưng nam nhi đã từ lâu trôi dạt, hắn gồng mình kiềm chế, hắn không thể làm tổn thương nàng, không thể tổn thương đứa con của hắn. Hắn mím môi thành một đường thẳng. Bàn tay nhẹ nhàng mặc lại y phục cho nàng cho nàng thoải mái khi ngủ, hắn cúi xuống hôn trán nàng một cái, vuốt ve nàng như một món trân bảo... Nàng như một tiểu hồ ly tinh khiến hắn mê say đắm.

"Ta thật sự bị nàng thu phục!"

Hắn bế nàng lên, đặt nàng trên giường ngay ngắn, động tác hết sức nhẹ nhàng... Hắn lẳng lặng rời đi, hắn sợ chỉ cần ở đây giây phút nào hắn sẽ không kiềm chế được mà muốn nàng...lúc này hắn mới thật sự biết cảm giác chăm sóc nương tử hạnh phúc như thế nào, hắn cười mỉm hài lòng bước ra ngoài cửa để nàng có giấc ngủ ngon.

Hắn rời đi, nàng vội vàng bật dậy mồ hôi không ngừng chảy lấm tẩm trên trán, mọi cơn buồn ngủ bị hắn dập tắt hết rồi!

...

Yên Phi đang nằm ngủ say trên giường, cả ngày hôm nay khá mệt mỏi, nàng ta đã khóc rất nhiều khi nhìn thấy cảnh ân ái của Sở Dĩ An và Lục Hòa. Họ đã là phu thê, Lục Hòa đáng ghét kia đã mang long thai cho hắn, họ ân ái là đúng nhưng có thể đừng ân ái trước mặt ta không? Dù sao cũng nên giữ tôn nghiêm cho ta một chút?

Mồ hôi trên trán Yên Phi lấm tẩm, môi Yên Phi không ngừng mấp máy, hình ảnh đáng ghê gớm của đôi nam nhân và nữ nhân kia hiện ra... Yên Phi lắc đầu liên tục...

"Không!!!!"

Yên Phi tỉnh dậy, thoát khỏi giấc mơ đáng sợ kia...

"Yên Phi, người gặp ác mộng?"

Yên Phi không trả lời, cả cơ thể ướt sũng bởi mồ hôi, A Phi tắc lưỡi lắc đầu ngao ngán cất giọng chanh chua.

"Yên Phi, thua keo này thì bày keo khác... Nô tì đã nói rồi người không quyến rũ được hoàng thượng thì có nên nghĩ đến Sở Dĩ Ân không?"

"Người to gan! Ta làm sao có thể?"

"Nô tì chi là muốn tốt cho Yên Phi, người phải nhanh ra tay... Nếu không sớm muốn gì cũng bị cướp đoạt ngôi vị hoàng hậu quyền quý, còn nữa, Lâm lão gia rất thích cháu..."

Những lời nói của A Phi như đòn chí mạng khiến Yên Phi thức tỉnh, Yên Phi hét mạnh tất cả xuống đất, cắn chặt răng, lộ đầy vẻ phẫn nộ...

"Cút, cút xéo cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Pháp sư

A Phi tức đến hộc máu, Yên Phi xinh đẹp mướt mướt trong mắt của A Phi bây giờ chỉ còn lại là một nữ nhi nhu nhược nhất gan. Một nữ nhi đầy đủ vẹn sắc thể này sao lại chịu thua thiệt? À ta quý một xuống đất cố gắng thuyết phục.

"Nô tì..."

"Ta kêu người cút, cút ngay khuất mắt ta"

A Phi nghiêng răng, lật đật đứng dậy rời khỏi, thật tức chết đi mà!

A Phi đã rời khỏi phòng, căn phòng lạnh lẽo lúc này chỉ còn một mình nàng ta, nàng thật sự rất mệt mỏi, cơn ác mộng kinh hoàng đó không ngừng thôi miên nàng, thật rất sợ... Nàng lắc đầu, vớ ngay bình rượu bên cạnh uống một ngụm

"Đứng rồi, ta phải mượn rượu giải sầu. "

Yên Phi cầm lấy bình rượu đi ra ngoài... Yên Phi muốn dùng rượu để quên đi nỗi ám ảnh này, giấc mơ đó đã khiến Yên Phi mệt mỏi, lại thêm chuyện Yên Phi nhìn thấy hai người họ ân ái...

...

Nàng thấy hắn đã đi rất xa, rất nhanh chóng nàng ngồi dậy, nhìn ngắm bộ y phục trong gương, quả là bộ y phục quá đẹp, đường chỉ cắt may rất hoàn hảo, kĩ lưỡng. Loại tơ tằm rất mềm mại khiến người ta rất muốn chiếm lấy nó. Chất liệu này rất mỏng, nhìn lướt qua có thể thấy được cơ thể tuyệt trần của nàng bên trong, nàng lơ đãng nhớ lại lời nói của ai đó...

"Y phục này chỉ dành khi ngủ. Nàng chỉ có thể mặc cho trầm xem mà thôi"

Đáng ghét! Nàng thay bộ y phục này ra, mặc lại một bộ y phục chỉnh tề. Sau đó đi ra ngoài, đã rất lâu rồi nàng chưa được ra ngoài, nàng rất muốn biết mọi thứ bên ngoài thay đổi ra sao, cũng rất vừa vặn nàng vừa muốn ăn hồ lô đường của chợ.

A Mẫn đi cạnh nàng líu lo líu ríu khi được xuất cung, nàng ra ngoài nhưng chưa hề thông báo cho hắn biết, theo nàng biết hôm nay hắn bận phê duyệt tấu sớ, làm gì có thời gian cho nàng? Quân lính kia thế nào cũng mạch lẻo, sớm muộn gì cũng biết được hành tung của nàng thôi, nàng đặt tay lên bụng, khẽ nói nhỏ nhẹ, lời nói hết sức dịu dàng quyến rũ lòng người.

"Lục Phi nương nương cát cát tường"

"Hôm nay ta muốn xuất cung để mua một vài thứ, ta đã... được sự cho phép của hoàng thượng. Các người đừng lo "

Quân lính nhìn chăm chăm vào nàng, sắc đẹp rạng rỡ của nàng khiến quân lính không thể rời mắt. Từ khi mang thai nàng ít sử dụng phấn, nhưng khuôn mặt nàng luôn đẹp, vẻ đẹp tự nhiên vốn có của nàng rất thu hút nam nhân. Thấy quân lính đơ người, nàng vỗ nhẹ lưng hắn rồi bỏ đi.

Khẽ thở phào khi quân lính không phát hiện hành vi nói dối của nàng.

"Lục phi tỷ, có thể hoàng thượng sẽ nổi giận a~"

"Muội theo phe ta hay theo phe tên đáng ghét đó?"

"Tất nhiên là hoàng... Tất nhiên là tỷ rồi."

Nàng lườm A Mẫn, rõ ràng là mê hắn rõ rệt ra còn chối, nàng bước đi, A Mẫn chạy theo sau, la ú ó.

Cảnh vật ở chợ vẫn như trước, nàng đã đi chợ của nơi này một lần, khi nàng được quân lính của hán đưa về cung, nàng chỉ nhìn thấu sự đông đúc của chợ, chứ chưa từng vào tham quan. Trước đây nơi nàng ở, chợ rất vắng vẻ vì ít người, đa số chỉ dùng các loại thảo dược, mộc dược làm bữa chính, vừa lợi vừa tốt cho sức khỏe.

Không khí đông đúc khiến nàng hào hứng, tiểu yêu trong bụng không ngừng đập nàng thể hiện thích thú, nàng xoa xoa bụng, cười cười.

"Tiểu yêu con ngoan, ta cho con ăn hồ lô"

A Mẫn gật đầu chạy lại mua hai xiên hồ lô ngào đường cho nàng, nàng thích thú ăn, nhìn ngắm những món đồ dân làng bán, tiểu yêu cực kì hào hồ lô, ăn tận hai xiên mà nàng vẫn còn muốn ăn nữa, nàng ăn thêm vài cây nữa vẫn chưa ngán, A Mẫn lắc đầu, ngăn cản nàng dùng hồ lô quá nhiều. Nàng tiếc nuối, buồn bã.

"Lục... À tỷ tỷ, tỷ ngồi đây chơi đi nha, muội mua màn thầu cho tỷ."

Nàng gật đầu, trời nắng nóng khiến nàng chạy đổ cả mồ hôi, nàng ngồi lên một cái bệ bên cạnh, chân đung đưa chờ A Mẫn trở về. Nàng rất thích cuộc sống thường dân, nàng không hề muốn có được cuộc sống ràng buộc như trong cung, cái nàng cần là sự tự do thoải mái, nàng không muốn mọi người biết nàng là Phi tần của vua, nên không cho A Mẫn gọi nàng là Lục Phi.

"Nữ nhi xinh đẹp, lại đây xem một quẻ đi!"

Có tiếng nói bên cạnh vang, nàng rung mình nhìn một lão ông bên cạnh, ông mặt đỏ như một pháp sư, ông đang bày ra rất nhiều ngọc bội, coi tướng cho người dân.

"Không...cần đâu"

"Theo như quẻ cho thấy, người sắp gặp tai họa, người phải bỏ người mà mình yêu nhất, nếu không sẽ làm ảnh hưởng đến mạng sống của họ."

"Người ta yêu nhất?"

"Đúng vậy, người khác và đặc biệt là nam nhân mà nữ nhân yêu nhất sẽ vì người mà gặp tai họa"

Nàng cúi gầm mặt, lo lắng đặt tay lên xoa bụng, người nàng thân nhất chỉ có mẫu phụ, tiểu yêu và...Sở Dĩ An.

Nam nhân nàng yêu nhất? Không! Không nàng không muốn nghĩ tới, nỗi sợ hãi bao phủ lấy nàng, nàng đổ mồ hôi ướt sũng cả lưng, không biết do nóng bức hay vì sống lưng lạnh buốt, nàng cảm giác trái tim như bị ai đâm vào vậy, nàng rất sợ, rất sợ câu nói vừa rồi của lão pháp sư đó.

"Này, pháp sư...."

Nàng chưa nói dứt câu, đã thấy lão pháp sư biến mất, nàng vô thức sợ hãi, đôi tay run rẩy, toát hết cả mồ hôi..

"Lục tỷ, tỷ...tỷ sao vậy?"

"Không, ta không sao!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đe dọa

Sắc mặt của nàng càng trở nên tệ hơn, nàng run rẩy thở dốc, nhưng lại giữ bình tĩnh không để cho A Mẫn thấy. A Mẫn ngây ngô không hiểu chuyện, cảm quát quát mắt cho nàng, tay bên kia lại cầm ô che.

"A Mẫn... Gần đây có miếu hay chùa nào không?"

"Miếu? Hừm... Hình như có tỷ à, đi hết đoạn đường rẽ thẳng là tới"

Nàng không trả lời, dáng điệu xinh đẹp của nàng thướt tha bước sang quầy bán hoa quả mua vài cân, lặng lẽ bước vào miếu thờ...

Khung cảnh miếu thờ vắng tanh, dường như không phải ngày cúng kiếng nên không đông người, ngôi miếu lại nhỏ, khá cũ kĩ. Nàng bước đến gần quan thái âm bồ tát đặt trái cây gọn gàng vào đĩa, nàng mỉm cười nhẹ, vẫy tay với A Mẫn.

"Không có hương? Muội đến phía đối diện đi, ta dường như thấy có bán."

Nàng đảo mắt nhìn xung quanh, lúc này chỉ còn lại một mình nàng trong ngôi miếu hoang vắng. Nàng quý xuống chấp tay cầu nguyện, nàng không muốn chuyện gì xấu xa xảy ra với hắn. Hắn là cha của đứa trẻ, lại là...phu quân của nàng.

Nàng ngược nhìn gương mặt thánh thiện, hiền hòa của Bồ Tát, trông người thật điềm tĩnh, người có thể nghe lời cầu nguyện của nàng không?

Nàng bước đến nơi xin quẻ, mọi thứ trong miếu này đều tự làm, đến ngay quẻ cũng do tự mình bốc và nhận lấy thăm giải thích mà không hề có một thầy pháp nào.

Nàng bước đến cầm lấy một quẻ, khẽ ngược nhìn tán cây si chứa đầy lá thắm, bốc lấy đúng một lá đang treo lơ lửng có con số tương đương với quẻ.

"Vạn sự khởi đầu nan

Mọi chuyện rồi sẽ tới

Không cần quá vội vàng

Hãy nghe theo con tim

Vạn sự tùy nhân duyên"

Ý thơ trong câu từ quả rõ ràng, còn được điểm cho một điều tốt. Đây không phải là quẻ sâm tốt nói về tình yêu của nàng dành cho Sở Dĩ An sao? Nàng chột nhận ra, khi ở bên hắn nàng mới có cảm giác an toàn nhất. Khi ở bên hắn bao nỗi lo âu đều biến mất. Nàng luôn dối lòng nàng không hề yêu tên Sở Dĩ An, nàng và hắn chỉ có mối quan hệ bởi vì đứa trẻ trong bụng nàng đang hình thành mà thôi. Nhưng...khi nghe hắn sẽ xảy ra đại nạn, nàng không thể không lo lắng, trái tim nàng đau như dao cắt, đã từ lâu nàng không nhận ra...nàng đã yêu hắn.

"Người ta yêu mãi mãi luôn là nàng, Lục Hòa Nhi!"

"Ta yêu nàng..."

"Nàng nói yêu ta đi..."

Những câu nói quen thuộc đầy sự yêu thương nuông chiều vang lên trong tâm trí nàng. Giọt nước mắt của nàng rơi trên má, nhưng giọt lệ thật đẹp và trân quý như châu sa. Nàng lật mặt sau của tờ giấy, lặng lẽ ghi vài chữ rồi lại thấy lên phía cao nhất của ngọn si già.

"Cô nương"

Tiếng nói ồn ồn của lão pháp sư già vang lên trong tiềm thức nàng, nàng ngẩn đầu lên, vội quệt nhanh nước mắt, tiếng nói ấy đã khơi dậy trong nàng sự bình tĩnh. Nàng không trả lời, chỉ đón nhận lời hắn ta sẽ nói.

"..."

"Nếu cô nương muốn bảo vệ nam nhi đó không phải là không có cách"

"Cách gì?"

"Rời xa hắn!"

...

Trở về tẩm cung, Lục Hòa luôn cảm thấy lo lắng, nỗi bất an ngày càng một nhiều. Lão pháp sư lạ mặt này nàng không hề biết danh tính, nhưng xuất hiện như con gió lại biến đi nhanh như chớp. Rõ ràng quẻ bói ở miếu lại là ý tốt, tại sao lão pháp sư này lại luôn nói lên ý xấu? Nhưng dù sao nàng cũng luôn mong muốn điều xấu không được phép xảy ra.

" Hòa nhi..."

Tiếng nói trầm ấm quen thuộc của kẻ đáng ghét vang lên, nàng cảm thấy mắt bị bịt chặt, toàn thân có cảm giác hơi ngứa ngáy.

"Nàng đang mơ tưởng đến ai, người vinh hạnh như vậy có phải là ta không?"

Hắn vẫn không buông mắt nàng, vẫn giữ chặt, đôi môi không ngừng thăm dò cơ thể nàng.

" Phu quân của ta không có mặt đương nhiên ta phải nghĩ đến nam nhân khác rồi."

Giọng nàng trong trẻo như suối, cơ thể lại mềm mại biết bao khiến người ta chỉ có phát sinh ham muốn thỏa mãn dục vọng. Nhưng nghe thấy câu trả lời của nàng thật khiến hắn không thuận tai, hắn gỡ tay khỏi mắt nàng, cầm tựa lên bờ vai trắng muốt của nàng mà cựa nguẩy.

"Vậy đêm nay xin nàng hãy đến nam nhân này nhé?"

"Không...ta chả thèm!"

Sở Dĩ An cười gian tà, đôi tay hắn không ngừng sờ soạng vào bên trong lớp y phục của nàng. Nàng nhú mày, tên biến thái này thật đáng ghét.

"Không được. Ta đang hướng về nam nhân khác..."

Đôi môi nàng chưa kịp nói ra hết câu đã bị hắn giữ chặt, hắn khóa môi nàng, đôi tay ôm chặt nàng vào sát lồng ngực của hắn. Hắn điên cuồng liếm mút môi nàng, cái lưỡi mạnh mẽ vào sâu bên khoang miệng nàng khuấy đảo, cuốn lấy đi bao tâm trí của nàng. Nàng như chìm vào đê mê, chìm vào mật ngọt hoan lạc. Nàng mềm nhũn như nước, phối hợp ăn ý cùng hắn. Hắn thỏa mãn xoa đầu nàng, cắn mạnh một cái vào môi nàng, từ từ di chuyển đôi môi xấu xa xuống ngực căng tròn đầy đặn của nàng, nàng mang thai khuôn ngực càng đầy đặn mê người. Hắn liếc nhìn nó, bực dọc, khẽ cắn mạnh vào một cái lưu giữ vết hôn trên ngực nàng, ánh mắt sắc bén lướt qua cơ thể nàng, ôm nàng vùi vào ngực hắn, vỗ vỗ mông nàng, cười nhẹ nhàng, giọng điệu vô cùng rắn đơ.

"Cuộc đời nàng chỉ được phép nghĩ đến một người mang tên Sở Dĩ An. Nếu ta biết nàng nghĩ về nam nhân khác nàng sẽ chết!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Yên tiệp

"Đáng ghét!"

Nàng chu môi, đẩy mạnh hắn ra, hắn lại dõ dặt uy hiếp với nàng, nàng đang mang con của hắn mà hắn dám uy hiếp nàng sao?

"Nếu ta chết thì đứa con này thì sao?"

"Con thì còn rất nhiều cơ hội, nhưng nàng thì chỉ có một!"

Hắn vùi đầu vào ngực nàng, ngực nàng đầy đặn mềm mại. Cuộc sống của hắn trước giờ vốn dĩ không có nữ nhân trong mắt, hắn có hàng vạn mỹ nữ đang chờ dưới thân, có hàng ngàn người đã được ứng tuyển vào làm phi. Hắn không quan trọng, hắn không hề coi trọng điều đó, mặc cho thái hậu thoái thác, hắn sẽ nghe theo. Đến khi tuyển chọn Yên Phi, hắn chỉ thuận ý gặt đầu, nhưng thứ cảm giác ấy là một cảm xúc bình thường.

Khi gặp nàng, người đã làm hắn rung động, người làm hắn có cảm giác lạ thường, có cảm xúc mới mẻ. Hắn mặc kệ nàng cự tuyệt, hắn mặc kệ nàng không yêu hắn, nhưng trái tim của hắn đã thuộc về nàng từ lần đầu gặp gỡ. Đây cũng chính là vận sự tùy duyên, thuận theo ý trời!

Sở Dĩ An ôm nàng vào lòng, vuốt ve cơ thể mềm mại như nước của nàng, hắn chăm chú nhìn nàng giây phút này hắn thật sự rất muốn mãi mãi, bình yên...

Nàng để mặc hắn ôm, ở khoảng cách gần thế này nàng có thể nghe được rõ ràng nhịp tim của cả hai, nàng rất thích cảm giác như bây giờ, được hắn sủng ái cưng chiều, hắn chỉ cần ôm nàng như vậy là được, nàng đã cảm thấy bình yên lắm rồi. Nàng nhắm mắt tận hưởng không gian lãng mạn này, nàng chợt nghe tiếng lão pháp sư vang lên bên tai, đánh thức tiềm thức của nàng. Nàng sợ hãi run rẩy, vùi đầu vào sâu bên trong lồng ngực của hắn. Nàng ngược nhìn khuôn mặt khôi ngô của hắn, đôi bàn nhỏ nhắn mềm mại của nàng sờ vào khuôn mặt của hắn.

"Hóa nhi, nàng sao vậy?"

"Không..."

"Tại sao nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy lại chọn ta?"

Lục Hòa nhìn kĩ lại, bản thân nàng chẳng có gì là đặc biệt, khuôn mặt quá đời bình thường, chỉ được mỗi làn da do nàng thường tắm cùng với thảo dược là khác biệt. Nữ nhân khác không phải cũng xinh đẹp như vậy sao? Nếu hắn biết nàng phải rời xa hắn thì sẽ thế nào...

Hắn mỉm cười nhìn nàng, hắn không trả lời, chỉ hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

"Nếu ta rời xa..."

"Không được. Nàng mà nghĩ bậy ta sẽ ăn nàng tại chỗ!"

"Yêu ta?"

"Hóa nhi, ta không biết ta có yêu nàng hay không, nhưng ta biết trong vô vàn mỹ nhân nàng là người duy nhất khiến ta động tâm"

...

Uyên hậu tâm cung.

Sở Dĩ Ân trở về triều đình chính là niềm vui của thái hậu, Sở Dĩ Ân chính là đứa con duy nhất là máu mủ ruột thịt của bà. Không phải vì thế mà bà lại ghét bỏ Sở Dĩ Ân, nếu nói bà không ghen tị với mẫu thân của hắn là dối, nếu nói Thái hậu này không ghét mẫu thân của hắn là hoàn toàn xảo trá.

Mẫu thân của nàng là một phi tần mà phụ vương yêu thương nhất, nhưng khi hạ sinh hắn lại qua đời. Thái hậu chính là người nuôi hắn lớn lên. Khi hắn lên ngôi hoàng đế, Sở Dĩ Ân không được lên ngôi nếu nói không công bằng là sự thật. Bởi vì Sở Dĩ Ân không phải bắt tài vô dụng, ngược lại còn chín mười với hắn. Hắn từng hỏi rằng vì sao? Phụ vương trước lúc băng hà chỉ để lại một câu: "chuyện ta làm luôn là sự đúng đắn!"

Thái hậu mở yến tiệc để chiêu đãi mừng sự trở về của Sở Dĩ Ân, đã bao nhiêu năm qua bà không được nhìn thấy bóng dáng của Sở Dĩ Ân.

"Ân nhi, con mau ăn nhiều vào, con đã gầy đi rồi."

"Đa tạ mẫu thân"

Sở Dĩ Ân đón nhận những món ăn được thái hậu gấp cho tươi cười dùng bữa. Ngày hôm nay là buổi tiệc thân mật, thái hậu đích thân tổ chức chỉ có bà, Dĩ Ân, Dĩ An cùng hai vị phi của Dĩ Ân và Sở Dĩ Lăng.

Yên Phi ngồi bên phía tay trái của hắn, liên tục thân mật gấp thức ăn cho hắn, luôn luôn tạo vẻ dịu dàng hiền thực trước mặt mọi người. Trong đôi mắt của Yên Phi chứa đầy sự thâm tình.

Lục Hóa ngồi phía bên tay phải của hắn, không gấp thức ăn cho hắn ngược lại chỉ toàn gấp thức ăn cho nàng mà thôi. Hắn nhìn nàng, thấy nàng ít nói hắn ra liền lấy làm lạ. Chắc có lẽ, nàng không muốn tiếp xúc với nhiều người...

"Lục Hóa nhi, nàng ăn nhiều món này đi, rất tốt cho cơ thể"

Nàng lắc đầu, đưa tay gấp món hồ lô ngao đường, món này sao lại có mặt ở đây? Triều đình cao sang quyền quý thế này lại có món này sao? Nàng nhớ không lầm chỉ có bán ở ngoài chợ mà thôi. Hắn nhìn nàng ăn ngon lành chỉ mỉm cười thật tươi, nàng chỉ cần ăn ngon như thế là hắn vui lòng rồi.

"Tỷ tỷ thích ăn món này sao? Muội cũng thích! "

Sở Dĩ Lăng cười tí mắt, gấp lấy món hồ lô, quả thật trong cung đã lâu nàng ta cũng hiếm khi được ăn món này. Nhưng món này làm sao lại có mặt?

"Hay da... Nhìn đệ đệ bên trái một nữ nhân xinh đẹp, sắc xảo bên phải một nữ nhân đơn thuần, bướng bỉnh thật là vinh phúc"

"Đa tạ, ca ca quá khen."

Hắn lễ phép thi lễ, nụ cười tao nhã toát lên sự hiền ngang, hắn biết Sở Dĩ Ân đang trêu chọc hắn. Hắn không tức giận chỉ có thể mỉm cười lấy lệ.

"Hay là... đệ cho ta một mỹ nữ vậy? Bên trái hay bên phải?"

"Nữ nhân xinh đẹp vô số, Ân ca có thể tìm một mỹ nữ làm phi, việc gì phải chạm vào người của đệ?"

Hắn bình thản nói chuyện, rõ ràng Sở Dĩ Ân đang công kích hắn. Lục Hóa thấy vậy, sắc thần có vẻ không tốt lắm, hắn vẫn nắm chặt lấy tay nàng bên dưới bàn, bàn tay hắn xoa dịu nàng, trêu chọc nàng lướt qua đùi nàng vuốt ve.

"Ân nhi, phải rồi con đã đến lúc cần tìm thê tử rồi"

"Không cần gấp, mẫu thân"

Kết thúc bữa tiệc, Yên Phi thất tha thất thui một mình bước về phía hoa viên, gương mặt buồn bã hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp, sắc xảo. Tiếng bước chân của nàng ta dường như rất nhẹ, nhẹ như khó khăn mới có thể nghe thấy. Cơ thể thướt tha uyển chuyển qua lại trong tà y phục màu đỏ.

"Yên...đứng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chỉ cần nàng thích

Yên Phi cắn cắn môi, trong hoàng cung này, ai lại to gan dám gọi tên nàng ta như thế? Giọng nói này rất lạ, không trầm ấm như Sở Dĩ Ân, nhưng cũng không giả dối như phụ thân, giọng nói này mang một chút gì đó dịu dàng, ngọt ngào nhưng lại nghiêm nghị.

Yên Phi nghi hoặc, vẫn sai bước, không hề có ý quay lại, người này chắc chắn không quen thuộc, cũng không cần thiết phải trò chuyện. Ngẫm đi nghĩ lại, Yên Phi dường như đã nghe được giọng nói này ở đâu rồi? Cơ thể mềm mại của Yên Phi được bao phủ, cả người Yên Phi đổ về phía kẻ nam nhân kia. Hơi thở dồn dập phả vào người Yên phi.

"Người...người là Sở Dĩ Ân?"

Sở Dĩ Ân tham lam hít hà hương thơm của Yên Phi, mùi hương này nhất định hắn ta không thể quên được vào đêm hôm đó...

"Yên... Đúng là nàng?"

"Ta làm sao? Mau buông ta ra, người khác nhìn thấy sẽ có chuyện không hay!"

Yên Phi vùng vẫy, giằng co thoát khỏi cánh tay săn chắc của Sở Dĩ Ân. Hắn ta không trả lời, nhanh chóng kéo người Yên Phi dùng khinh công đến khuôn viên vắng vẻ. Yên Phi giật thoát cả mình, không ngừng run rẩy, đôi môi ngọc ngà kiều hãnh không ngừng mấp máy, biểu lộ sự giận dữ.

"Sở Dĩ Ân, người đường đường là một huynh đệ của Dĩ Ân, sao lại bắt ta?"

"Nàng đừng nói nữa..."

Sở Dĩ Ân nhìn nàng thật lâu, nhìn ngắm nhan sắc tuyệt trần của Yên Phi khiến trái tim nàng không ngừng đập mạnh. Yên Phi không biết vì sao sự đường đột của Sở Dĩ Ân, nhưng ánh mắt đó chứa biết bao chân tình.

Khi kết thúc dạ tiệc, một nô tỳ đã đi ngang qua Sở Dĩ Ân, trên tay lại cầm lọ hương có mùi hương của mộc lan, mùi hương này chính là hương vị có trên người của nữ nhân xinh đẹp lạ mặt của hắn đêm đó. Sở Dĩ Ân không thể bỏ qua mà hỏi biết được đây là loại hương được chế riêng cho Yên Phi nương nương...

"Nàng có phải là nữ nhân đêm đó cùng ta triền miên? Nàng có nhớ đêm đó không?"

Yên Phi đỏ mặt, đầu óc nàng quay cuồng khi nhớ lại cảnh tượng đêm ấy, đêm trăng sáng ấy quả là một đêm sa ngã đối với nàng ta... Mọi Yên Phi mấp máy không thể thốt thành lời. Yên Phi không dám đối mặt với sự thật tồi tệ này... Người đó là Sở Dĩ Ân sao? Khi vội vàng quay đi, nàng cũng chẳng còn nhớ được gì... Đến ngay chỗ mà mình đến nàng cũng không dám nhớ.

"Không! chắc người đã nhầm rồi. Yên Phi là thê tử của hoàng đế, sao có thể..."

Yên Phi chưa nói dứt câu đã bị hành động của Sở Dĩ Ân làm cho chết lặng. Sở Dĩ Ân đưa cây trâm cài tóc của Yên Phi trước mặt, hắn ta chỉ nở nụ cười nhẹ rồi đi mất, không quên để lại lời nhắn nhủ khiếp.

"Tối nay, giờ Tý nàng hãy đến gặp ta!"

Sở Dĩ Ân đi rồi, Yên Phi rơi vào thế chết lặng, sự thật quá phủ phàng, Yên Phi hiện đang cảm thấy bản thân thật đáng ghê tởm. Có ai tồi tệ như vậy không? Yên Phi bất động hồi lâu, muốn khóc lại khóc không ra nước mắt... Một bóng dáng trong tà áo xanh ngọc bích nhỏ bé đang đứng quan sát, trên môi nụ cười nham hiểm đang dõi theo hành động của Yên Phi, không ngừng đắc ý nhếch miệng.

...

Lục Hóa sau khi ăn no nê đã rơi vào trạng thái ngủ say sưa, hắn không làm phiền nàng, chỉ ngồi nhìn ngắm nàng ngủ, những ngón tay thon dài lướt qua cơ thể nàng, mân mê gò má tròn trịa mịn màng trắng nõn, có lẽ việc mang thai đã trở thành vất vả đối với nàng rồi. Hắn chỉ mỉm cười nhìn nàng ngủ, những lúc này đem lại cho hắn cảm giác một nam nhân thật thụ đang chăm sóc nương tử.

"Nàng dậy rồi à? Ngủ thêm một ít nữa!"

"Sao...sao còn ở đây? "

Nàng cự quậy mở mắt, liền thấy bóng dáng của hắn đang ngồi đọc sách bên cạnh nàng. Nàng giật mình, khiến lời nói cũng trở nên ấp a ấp úng.

"Ta không ở đây thì ở đâu? Phòng của nương tử đương nhiên là nơi để về rồi!"

Hắn dịu dàng nói, mắt vẫn chăm chú đọc sách, bàn tay lại vuốt ve khuôn mặt nàng như một viên ngọc trân quý. Đảo mắt nhìn xung quanh, nàng dường như thấy rất nhiều sách, không lẽ hắn định biến nơi này thành thư phòng?

"Sao nhiều sách vậy?"

"Đọc sách chờ nàng!"

"..."

Hắn là thần hay quỷ? Tại sao trong khoảng thời gian nàng ngủ lại đọc được nhiều sách như vậy? Hắn thấy nàng nghi hoặc, đôi môi khẽ cong lên, cố gắng nhịn cười. Kéo nàng sát vào lòng hôn lên chóp mũi nàng, cắn nhẹ vào má nàng một cái cho nàng trở về hiện thực, không suy nghĩ lung tung..

"Lúc này nàng ăn ngon không?"

"Ngon! Nhưng...tại sao lại có hồ lô ngạo đường?"

Đây vốn là thức mặc của nàng, nhưng vừa nãy ngủ quên mất mà chưa hỏi hấn, bây giờ có dịp nàng nhất định phải hỏi... Nàng chăm chú nhìn hấn, không ngừng xoa xoa vết cắn mà hấn vừa gây ra khẽ nhủ mày.

"Không biết, chắc vô tình có"

Câu trả lời chẳng hề thỏa mãn, nàng phụng phịu liếc xéo hấn, hấn nở nụ cười ôn nhu khiến nàng lại xao động, nàng không biết hấn sẽ gặp chuyện gì không? Nàng chợt nhận ra nàng thật sự không muốn rời xa hấn nữa rồi... Cảm giác này đã như một thói quen...

Hắn để nàng vui vào lòng ngực mình, từng nhịp thở dồn dập của hấn nàng cũng có thể cảm nhận được... Có trời mới biết! Khi hấn nghe tỷ nữ A Mẫn nói nàng thích ăn hồ lô ngạo đường như vậy, hấn đã căn dặn những bữa ăn sau này của nàng sẽ có thêm phần hồ lô... Hắn sẽ làm tất cả vì nàng, chỉ cần nàng thích nàng muốn nó, hấn đều có thể cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ta không làm

Sáng sớm,

Hôm nay nàng tỉnh dậy rất sớm để tận hưởng nắng ấm, đã lâu nàng không có dậy sớm như vậy. Xem ra, tên kia còn dậy sớm hơn cả nàng... Nàng bước đến bên cửa sổ chăm sóc chậu hoa mẫu đơn, nàng ngắm nghĩ một hồi lâu rồi mỉm cười, tay khẽ vuốt ve cái bụng của nàng, sẽ không lâu nữa tiểu yêu sẽ chào đời. Tiểu yêu này sẽ là một đóa mẫu đơn hay là một cành Cù Nưa? Liếc nhìn xuống chậu mẫu đơn, nàng nhíu mày thấy thú thú gì đó. Một con bò câu trắng bay nhanh đáp xuống phía nàng, trên mỏ còn ngậm một lá thư, nàng vuốt ve đầu bò câu, lấy lá thư ra, bò câu nhanh nhẹn lượn bay đi mất. Nàng mỉm cười dịu dàng, cầm lấy lá thư trong tay nàng từ từ mở ra đọc. Dòng chữ nắn nót quen thuộc khiến nàng nhớ đến hình ảnh tươi đẹp ngày trước...

"Lục tỷ, tỷ dậy sớm thế? Tỷ đến rửa mặt đi"

"Ừm..."

Giọng nói lãnh lút của A Mẫn đánh thức bầu không khí của trầm lặng của nàng. Nàng bước lại gần A Mẫn rửa mặt trong lòng có chút bất an.

"Dĩ An đâu rồi?"

"Hoàng thượng đã lên triều từ sớm, dường như sắp tới sẽ có vua Nam Hưng đến Lục Quốc"

Nàng gật gù, nàng sẽ phải một mình trở về thôn sơn của nàng. Việc trọng đại như vậy không thể vì nàng mà bỏ qua, nếu vậy hấn sẽ bị thái hậu cử trách.

"Ta sẽ về nhà một chuyến"

"Tỷ... Sao tỷ không đợi hoàng thượng đi cùng?"

"Không cần..."

"Ai nói nàng là không cần?"

Nàng chưa nói hết câu, tiếng nói trầm ấm lại vang lên, khiến trái tim nàng xao động. Không phải A Mẫn nói hấn đang trên triều sao... Sao lại xuất hiện thế này? A Mẫn hiểu chuyện, vội vàng thu dọn những thứ khác nhanh chóng bước ra, không quên nháy mắt với nàng một cái.

"Ta...chuyện này không phải như..."

"Ta không cần biết. Nàng đợi ta vài bữa nữa, ta tiếp đón vua Nam Hưng quốc, sẽ đi cùng nàng"

Hắn vịn lấy tấm vai trần của nàng, đôi mắt hấn nhìn chăm chăm vào hấn, hấn mỉm cười dịu dàng, hôn nhẹ lên chóp mũi của nàng thể hiện sự nuông chiều.

"Dĩ An, mẹ ta bệnh nặng..."

"Ta sẽ cử người đi cùng nàng?"

"Dĩ An, chỉ cần A Mẫn là được"

Nàng nắm chặt tay hắn, đôi mắt long lanh như viên trân châu quý đang nhìn hắn, hắn kiên quyết giữ quyết định của mình. Nàng đã là lục phi của hắn, là người hắn yêu thương nhất, thân thể còn mang cốt nhục của hắn, hai người hắn thương yêu nhất tuyệt đối hắn phải bảo vệ...

"Dĩ An..."

Nàng tro bộ mặt đáng yêu trước mặt hắn, hắn nhẫn nhịn cố gắng không mắc bẫy của nàng, nàng nhón người hôn lên môi của hắn một cái, hắn bất ngờ ôm chặt lấy nàng, từ thế bị động chuyển sang chủ động cuồng quyết lấy môi nàng, cánh môi hoa anh đào mềm mại đang dần dần chiếm lấy tâm trí hắn.

"Dĩ An, Dĩ An..."

"..."

Nàng thấy hắn không trả lời, lập tức không hôn hắn nữa, rời khỏi cánh môi đáng ghét đó. Nàng nhiu mảy, đậm mạnh vào ngực của hắn một cái.

"Đáng ghét, hôn cũng đã hôn rồi. Nếu chàng không chịu, ta sẽ tự làm theo ý mình"

"Được rồi, Lục Hóa nhi, mọi chuyện đều do nàng quyết "

...

Yên Phi đứng ngồi không yên, trong tâm trí đang hết sức hoảng loạn, A Phi đáng ghét suốt ngày nay đi đâu không biết, chả làm nhân sự giải quyết cho Yên Phi chuyện gì cả... Yên Phi đang phân vân có nên gặp Sở Dĩ Ân hay không? Ngoài trời đã tối mịt, nếu như mình đi không phải sẽ giải quyết mọi chuyện dứt khoát, lấy được trăm cái, chặn dứt hết mọi chuyện sao? Dù gì cũng sẽ không ai biết...

Yên Phi lặng lẽ thay bộ y phục kín đáo một chút, lặng lẽ một mình bước đến nơi mà Sở Dĩ Ân hẹn, đường đi này quen thuộc khiến Yên Phi thêm hoảng loạn nhớ đến đêm say rượu... Yên Phi cắn răng chịu đựng, bước đến gần cung của hắn ta.

"Nàng đã chấp nhận đến gặp ta! Tại sao lại không vào?"

Nàng quan sát, dường như tỷ nữ và quân lính của Sở Dĩ Ân đã đi ngủ, hắn mới có thể ung dung gặp nàng như thế...

"Ta đã kêu chúng đi hết rồi. Nàng còn không vào ta sẽ đổi ý!"

"Không...không ta sẽ vào"

Yên Phi không hề thấy bóng dáng Sở Dĩ Ân đâu, chỉ nghe giọng nói dịu dàng của hắn bên trong phát ra, hắn ta làm sao biết được Yên Phi đã đứng bên ngoài suy nghĩ khá lâu rồi? Yên Phi cắn cắn môi, cố kiềm nén cảm xúc, bước vào trong. Một cánh tay săn chắc ôm chặt lấy Yên, Yên Phi hoảng hốt muốn la lên nhưng lại bị Sở Dĩ Ân bịt miệng lại. Đôi môi Sở Dĩ Ân từ từ ngậm lấy vành tai Yên Phi, thì thầm.

"Yên nhi, nàng ngoan ngoan ta sẽ trả cho nàng trăm cái"

"Được. Người muốn gì?"

Sở Dĩ Ân hít hà mùi hương trên người Yên Phi, quả là mùi hương mộc lan cao quý, từ trước đến nay hắn qua lại với bao nữ nhân, chỉ có mùi hương này pha lẫn với rượu khiến hắn nhớ mãi không quên, say mê điên cuồng tìm kiếm...

"Ta muốn nàng cuồng nhiệt như hôm trước?"

"Người! Ta sẽ không làm! Trước lúc rời khỏi nơi quái quỷ này. Chẳng phải ta từng nói không có lần thứ hai?"

Sở Dĩ Ân không tức giận, ngược lại còn giận hóa cười, nụ cười thích thú, ôm chặt lấy cơ thể mềm mại của Yên Phi.

"Nếu cây trăm cái này được truyền đến thái hậu thì sao? "

"Người!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Về sơn thôn

Lục Hòa thu dọn đồ vào một tay nải lớn, đem bao nhiêu loại thuốc quý hiếm, món ăn ngon, quần áo đẹp đem về sơn thôn của nàng. Nàng chăm chỉ xếp mọi thứ, suốt cả ngày nay nàng không hề bước ra ngoài chỉ ở trong phòng sắp xếp mọi việc thật chu đáo. Tiếng bước chân vang lên nhẹ nhàng, nàng bận rộn đến mức không hề để ý. Vòng tay ấm áp của tên nào đó đã an tọa trên eo nàng, khẽ kéo nàng sát về phía vòm ngực rắn chắc của hắn.

"Nàng đi về thăm phụ mẫu hay đi giúp đỡ dân làng trong con thiên tai vậy?"

"Đáng ghét, không thể nói những lời hoa mỹ sao?"

Nàng nghe thấy những lời không hay của hắn thì nhũn mảy, vùng vẫy khỏi cánh tay săn chắc của hắn. Hắn kéo cánh tay mềm mại của nàng lại, không cho phép nàng đi khỏi.

"Lúc này ta ôm nàng, sao nàng lại không phản ứng, lỡ nam nhân khác ôm nàng thì sao?"

"Ngoài Sở Dĩ An ra còn ai dám ôm ta? Có phải người nào là thê tử của hoàng thượng Sở Dĩ An cũng được đặc ân vậy không?"

"Ta chỉ sợ mất nàng mà thôi."

"Đeo miệng"

Hắn vùi đầu vào người nàng, cơ thể mềm mại của nàng là nơi mà hắn không thể quên được, khi mệt mỏi chỉ cần nghĩ đến nàng, được ôm lấy cơ thể này thì bao mệt mỏi của hắn cũng có thể tan biến.

"Ngày mai nàng và con đi đường bảo trọng "

Nàng chỉ gật đầu nhẹ một cái, hắn im lặng nhìn nàng, bàn tay xoa nhẹ bụng nàng như một món đồ trân quý. Nàng nhìn hắn một hồi lâu, lấy ra từ trên gối một túi nhỏ màu vàng, đặt lên lòng bàn tay của hắn.

"Cái này là bùa hộ mệnh, nhớ cất kỹ"

"Nàng quan tâm ta như vậy có phải yêu ta rồi không?"

Hắn nhận lấy, hắn vui mừng đến kích động vịn chặt lấy vai nàng, ánh mắt hắn long lanh, đôi mắt sáng này nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ, nàng đã từng thấy đôi mắt hắn âm trầm lạnh lùng, có vui mừng có kích động, nhưng ánh mắt này chứa đầy thâm tình, chứa đầy sự chân thành của hắn...

Hắn không đợi nàng trả lời, hắn ôm chặt lấy nàng, cánh môi bạc trắng của hắn nhanh nhẹn phủ lấy đôi môi của nàng, nụ hôn nhẹ nhàng, hắn nhấp nhấp môi nàng trên chốc, kích thích nàng, nàng mềm nhũn như nước, nàng thật hận bản thân vì sao dạo này bản thân lại có thể mềm lòng như vậy? Chắc có lẽ nàng đang mang thai nên tâm tư nhạy cảm, nàng trấn an bản thân, nhắm nghiền mắt lại, hắn thích thú cảm giác mạo hiểm trên chốc nàng, hắn cắn nhẹ môi nàng một cái. Nàng bĩu môi nhìn hắn, đáng ghét cái tên Sở Dĩ An này!

"Nàng yêu ta không?"

"Không yêu"

...

Sáng ngày hôm sau,

Nàng đã dậy từ rất sớm, nàng đứng bên cửa đợi A Mẫn, A Mẫn đem theo rất nhiều thứ, toàn là đồ ăn thức uống, A Mẫn nói phải bảo đảm tiêu yêu được no, không ấy nàng sẽ cảm thấy rất mệt. A Mẫn nhìn nàng mỉm cười, tình nghịch trên nàng.

"Lục tỷ không cần tạm biệt hoàng thượng sao?"

"Không cần, đi thôi!"

Nàng lời A Mẫn đi, nhưng vẫn luôn ngoái đầu lại nhìn một lần nữa, trời còn sớm như vậy nàng không muốn đánh thức hắn, nàng muốn ra đi một mình, không muốn thấy nghe cái miệng dẻo quẹo của hắn.

Nàng vừa ra đã thấy xe ngựa đứng đợi nàng, nàng đã nói với hắn sẽ tự đi xe ngựa, không muốn dùng kiệu, vậy mà hắn đã.... Không lẽ hắn dậy trước nàng?

"Lục Phi nương nương cát tường"

Nàng chỉ gật đầu một cái, A Mẫn dìu nàng ngồi bên trong, lòng nàng bồn chồn suy nghĩ, là suy nghĩ của nàng đúng hay là do nàng đã quá đa nghi.

"Sao người biết bọn ta đi mà đến sớm vậy? Bọn ta chưa hề căn dặn mà?"

"Từ sáng sớm thần đã được hoàng thượng ban lệnh hộ tống Lục Phi nương nương về sơn thôn rồi ạ"

Tiếng nói của A Mẫn và tên kia vang lên, nàng mỉm cười dịu dàng, trong lòng như đã được giải tỏa nỗi niềm từ lâu, thì ra hân ân cần như vậy? Lúc nàng bước khỏi cung cũng chẳng tên lính nào cung kính hỏi, chỉ nói câu "Lục Phi nương nương cất tường" ra đến nơi lại được xe ngựa đón sẵn. Thật là phước của nàng!

Chiếc xe ngựa trên bắt đầu đi, nàng bỗng dừng nhớ lại những ngày đầu nàng gặp hân. Một con người kiêu kì, đáng ghét. Hân còn lệnh người đem nàng vào cung, hầu tắm cho hân. Nàng còn nhớ lại đêm nàng...

Gương mặt nàng đỏ ửng lên, nàng xua vội những kí ức đó, đặt tay lên bụng, nàng khẽ vuốt nhẹ hai nhĩ trong bụng.

"Lục tỷ, tỷ có muốn uống chút nước không? Mặt tỷ đỏ như thế chắc không ổn rồi"

"Không có... Ta không sao"

Nàng nhanh chóng đón nhận nước từ A Mẫn uống một ngụm, A Mẫn chỉ thầm cười, thu dọn nước cầm quạt lên quạt cho nàng.

"Lục phi, hồi ở sơn thôn tỷ có vui không?"

A Mẫn tò mò buồn chán cất tiếng, từ hồi thân nhau đến giờ A Mẫn chưa hề biết thông tin về nàng, nàng chỉ mỉm cười nhớ lại khung cảnh lúc nàng ở sơn thôn hằng ngày hái thuốc cùng A Tuệ, công việc nhẹ nhàng đó luôn khiến nàng thích thú, nhìn ngắm các thảo dược lớn lên, quan sát thảo dược quý hiếm, tuy đơn giản nhưng tràn đầy hạnh phúc.

"Rất vui. Có một tỷ tỷ rất thân là A Tuệ tỷ"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Gặp lại Lâm Tuệ

Lục Hóa ngồi suốt trên xe, cuối cùng cũng đã đến nơi, xe ngựa an tọa bên dốc đỉnh đồi, nàng cười híp mắt, hít sâu không khí trong lành ở đây, đã từ rất lâu mới trở về sơn thôn, nàng nhất định phải ở lại lâu dài.

"Lục Phi nương nương, có cần thần cho xe ngựa đưa người vào tận nhà không?"

Tên xe ngựa cúi thấp người hỏi, vừa tới nơi đã nghe tiếng lành lốt của Lục Phi hô dừng lại khiến hân cực kì hoang mang, đã nhận lệnh đưa Lục Phi đến nơi đến chốn vậy mà vừa đến đồi của sơn thôn nàng lại đòi dừng lại.

"Ta tự mình đi vào trong là được, người đã mệt rồi, không phiền người nữa"

Nàng đưa cho hân một thỏi vàng, nhưng hân ta lại là một người dân trung thực lương thiện không nhận, liên tục trả lại, trong khi nhận mệnh lệnh này, tên xe ngựa đã được không ít vàng để chan chải cuộc sống cả đời, hân không thể nhận thêm khi chưa hoàn thành nhiệm vụ tốt, Lục Hóa không chịu thua bèn bỏ vào túi nải của hân ta rồi chạy đi mất.

Lục Hóa đi dạo quanh con đường thân quen khiến nàng lại có cảm giác mình như trải qua những ngày thơ ấu, từ nhỏ đến lớn đã từng sống ở nơi hoang vắng, thiên nhiên thân thiện thế này, bây giờ lâu ngày không về lại làm nàng càng trở nên tha thiết hơn.

"A Mẫn, muội thấy nơi này đẹp không?"

"Rất đẹp! Đẹp như người vậy "

"Haha quá khen, đa tạ A Mẫn cô nương "

Nàng thích thú cười vang, đôi mắt không ngừng đảo sang nhìn một thứ, nhưng tìm hoài vẫn không thấy khiến nàng chau mày, ánh nắng gắt chiếu rọi vào khuôn mặt xinh đẹp, tình nghịch của nàng, mồ hôi của nàng đầm ướt cả trán.

"Lục tỷ, mặt trời đã lên cao, tỷ không mau lên sẽ nắng đấy"

"Muội đi thẳng mới sẽ tới một ngôi làng, đến nơi hỏi nhà Đại Phu Lục sẽ có người dẫn muội vào, ta phải tìm một thứ rất quan trọng"

A Mẫn lắc đầu liên tục, tay xách tận hai tay nải lớn, mồ hôi không ngừng chảy, biểu hiện khá mệt mỏi và vất vả, nhưng vẫn kiên quyết không chịu, xú mệnh của A Mẫn là bảo vệ nương nương, nhất định phải làm tròn bổn phận, A Mẫn nhẹ nhàng đưa nàng nước uống.

"Tỷ uống chút nước đi, ngồi nghỉ một tỷ, tỷ không mệt nhưng tiểu yêu đã đói rồi "

"Cũng phải!"

Lục Hòa ngồi xuống một tảng đá lớn, bụng nàng này giờ cũng đã đau râm rang, chắc chắn tiểu yêu cũng đã đói nên quậy phá, nàng uống một ngụm nước, ăn chút điểm tâm mà A Mẫn đã chuẩn bị sẵn. Nàng tận hưởng làn gió mát, kí ức ủa về khiến đôi má nàng ửng đỏ.

"Bắt được ta, ta sẽ nói cho ngươi biết!"

"Nào, khai mau nàng tên gì?"

"Lục Hòa, 16"

"Buông ta ra, ta phải về. Nên nhớ, từ nay không được săn bắn trong rừng này nữa, biết không? Thú rừng ở đây là của ta!"

"Ta làm sao có thể săn bắn theo sở thích của ta?"

"Trừ khi ngươi là ý trung nhân của ta"

"Là nàng ép ta thích nàng? Nhưng ta lớn hơn nàng, nàng phải gọi ta là chàng?"

"Không gọi, ta không ép. Nhưng ta nói rồi trừ khi ngươi là phu quân của ta ta mới cho ngươi săn bắn!"

Nàng mỉm cười khi nhớ lại những kí ức ngày đầu hôm đó, một tiểu thỏ cọt cọt vào chân nàng, khiến nàng thoát khỏi luồn kí ức đó, nàng khom người nhẹ nhàng nâng thỏ con lên. Đã lâu rồi nàng cũng không hề gặp lại những thú rừng nơi đây, nơi này vẫn không hề thay đổi, thú rừng nơi này vẫn nhận ra nàng.

"A Mẫn, muội mau đem thuốc quý này về cho phụ thân ta, ta tìm thứ này rồi về"

"Lục tỷ..."

"Muội yên tâm, ta sẽ đuổi kịp muội nhanh thôi, nơi này là nơi của ta, ta sẽ không có vấn đề gì bất trắc"

Nàng hào hứng nói, giọng nói vô cùng tự hào, A Mẫn quan sát thái độ của nàng khẽ yên tâm, A Mẫn đã khá mệt lử trong suốt đường đi. Nàng tinh ý nhận ra ngay, muốn A Mẫn trở về nghỉ ngơi thêm một chút. A Mẫn cứ lắc đầu không chịu, thái độ kiên quyết.

"Không được, tỷ đang mang thai!"

"Ta là Lục Phi nương nương còn không mau tuân lệnh?"

Nàng nghiêm nghị nói, nếu nàng dịu dàng, chắc chắn A Mẫn sẽ không nghe lời, chỉ bằng nàng lấy danh xưng này nhất định A Mẫn sẽ khuất phục. Quả nhiên nàng nói đúng, A Mẫn thấy nàng nghiêm nghị khuôn mặt lạnh tanh thì khiếp sợ, cúi gằm mặt xuống thu dọn đồ đạc, miệng lắp bắp.

"Lục tỷ... Tỷ... Nhớ bảo trọng"

Nàng mỉm cười gật đầu, ngón tay giờ lên biểu hiện sự hài lòng, nàng nhìn theo bóng dáng của A Mẫn khuất dần, nàng suy nghĩ một lát rồi lặng lẽ tiếp tục tìm kiếm thứ quan trọng mà nàng cần, đáng ghét! Tại sao lại không có một nhánh nào? Nàng còn nhớ khi nàng còn ở đây đã nhìn thấy rất nhiều cây cơ mà, bây giờ nàng quay lại chẳng còn cây nào. Nàng nhớ rất rõ nàng thấy nó, liền dùng nhủ cây trồng vào một vách đá, để che đi sự chú ý, nhưng tìm mãi vẫn không ra...

Nàng thất vọng, bĩu môi, đôi chân nhỏ nhắn nhanh nhẹn đi đến bờ suối, loài cây này rất ưa nước, hi vọng sẽ mọc ven bờ suối. Nàng cười tươi, tâm trạng vô cùng tốt. Một nhánh Cừ Nhà nằm gần bờ suối, loài cây mạnh mẽ đang vươn mình trước ánh nắng, nàng vừa nhìn thấy nó, tâm trạng lại càng hào hứng hơn, đôi mắt sáng rực lên long lanh tựa như nước. Nàng nhanh chóng chạy đến nhổ lên một nhánh Cừ Nhà, cẩn thận nâng niu nó.

"Cứu ta với!!!"

"Cứu ta!!!"

Giọng nói quen thuộc khản cầu vang lên từ không xa, đôi mắt to tròn của nàng đảo sang phía bờ sông, một bóng dáng nhỏ nhắn thanh mảnh đang kêu cứu thảm thiết ngồi ở bờ suối, dòng nước chảy xiết vô cùng, nàng không nghĩ ngợi được gì, vội vội vàng vàng nắm chặt Cừ Nhà trên tay đến gần nữ nhân kia. Khuôn mặt quen thuộc đã lâu không gặp dù nàng có rời khỏi nơi này bao nhiêu năm vẫn có thể nhận ra, nhớ như in, nàng tròn mắt há hốc, không ngừng run rẩy.

"Lâm Tuệ tỷ!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nam Bĩ Huyền

Lục Hỏa nhanh chóng chạy đến gần hơn Lâm Tuệ, Lâm Tuệ dường như bị trật chân, xung quanh còn rơi y phục ướt sũng, Lâm Tuệ la thảm thiết khiến nàng luống cuống theo, nàng không biết làm gì, nước mắt rơi xuống đôi gò má xinh đẹp, nàng chồm lên phía trước, cố đưa tay vớ lấy cánh tay của Lâm Tuệ, dòng suối ngày một chảy xiết khiến nàng không cách nào tiến sâu thêm được nữa, Lâm Tuệ và nàng đang có một khoảng cách khá xa, Lâm Tuệ dường như rất đuối, khuôn mặt trắng bệch vì sợ, tiếng la hét một lúc càng nhỏ hơn, xung quanh lại chẳng có người qua lại, nàng nhanh nhẹn thu chân lại, nàng nhìn xuống chân liền thấy một cành cây dài cứng cỏi, nàng mừng rỡ vội vàng cầm chặt lấy cành cây.

"A Tuệ tỷ, tỷ mau bám vào cây này đi."

...

Hoàng cung,

Sở Dĩ An đang đưa vua Nam Hưởng cùng công chúa Nam Bĩ Huyền dạo quanh tâm cung, vua Nam Hưởng là một trong những vị vua có mối quan hệ thân mật với Lục Quốc, cũng là bằng hữu tốt nhất của phụ hoàng Sở Dĩ An, hôm nay có dịp du ngoạn liền muốn ghé thăm Sở Dĩ An. Vua Nam Hưởng đã có tuổi, nhưng vẫn luôn giữ được nét phong độ, tay Nam Hưởng liên tục vuốt chòm râu dưới cằm, gương mặt phúc hậu nở nụ cười thân thiết.

"Lục Quốc quả là một nơi tuyệt vời, nếu có dịp ta sẽ đến nơi này nhiều hơn, đã lâu rồi không trở lại, con đã trưởng thành rồi."

Giọng nói trầm vang lên, cùng giọng cười khanh khách của Nam Hưởng, Nam Hưởng uống một ngụm trà không ngừng gật đầu tấm tắc khen.

"Trà ở nơi này cũng rất ngon, nhất định phải tặng cho ta một ít đem về."

"Người quá khen, quá khen! Dĩ An sẽ lệnh người chuẩn bị cho người một ít mang về. Nào! Người đến ngắm thử vườn mẫu đơn và những đóa sen Tịnh Đế này đi!"

Vua Nam Hưởng gật đầu, thư thả bước đi, tiểu công chúa Nam Bĩ Huyền nhanh nhẹn đi theo phụ hoàng, cực kì thích thú với những đóa sen và đóa hoa mẫu đơn.

Sở Dĩ An lặng lẽ bước về phía vệ phía cận vệ, khuôn mặt thư thái ban nãy trở nên nghiêm nghị, lạnh lùng đến đáng sợ.

"Người được phái bảo vệ Lục Phi đã kịp chưa?"

"Tâu bệ hạ, đã kịp!"

"Hảo, có thông tin gì về Lục Phi hãy báo trẫm!"

Sở Dĩ An thu lại vẻ ôn hòa, mỉm cười khi nghĩ đến nàng, nếu là bây giờ chắc chắn nàng đã đến sơn thôn, hẳn thầm nghĩ không lâu nữa hẳn sẽ đến tìm nàng, sẽ tạo cho nàng bất ngờ khi kết thúc bữa cơm cùng với Vua Nam Hưởng.

"Sở Dĩ An, người thật khéo, lại có thể trồng loại hoa đẹp đến thế này"

"Loại hoa mẫu đơn này tượng trưng cho Lục Phi của trẫm, nàng ấy xinh đẹp như một đóa hoa mẫu đơn khoe sắc, nàng ấy là một ngọn lửa xanh nhỏ rực rỡ, loài sen Tịnh Đế mang vẻ thuần khiết, tựa như tâm hồn đơn thuần của nàng, Dĩ An đặc biệt trồng hai loài hoa này để tặng nàng ấy!"

Nam Hưởng chỉ biết cười cười, nhìn ngắm khung cảnh hữu tình đã nhiều lần đi du ngoạn nơi này vẫn luôn làm ông hài lòng nhất, Nam Bĩ Huyền đứng bên cạnh thầm suy nghĩ, thật không ngờ lại có một vị vua luôn nghĩ đến thể tử của mình như thế. Nam Bĩ Huyền từng nghe Sở Dĩ An chỉ có hai thứ phi mà thôi, nếu là như vậy? Không lẽ một loài hoa tượng trưng cho một người? Nam Bĩ Huyền suy nghĩ, dù Sở Dĩ An trẻ tuổi hơn, nhưng làm vua ở độ tuổi khá trẻ thật là văn võ song toàn, thật khiến người khác nể phục. Nam Bĩ Huyền thẹn thùng đỏ mặt khi nhìn Sở Dĩ An, không ngừng ngưỡng mộ hai vị thứ phi, đứng nép bên phụ hoàng nhìn ngắm khuôn mặt đẹp trai khôi ngô ấy. Nếu không nhờ phụ hoàng có mối quan hệ thân thiết từ trước, nhất định nàng ta không thể tận mắt thấy vị vua anh tuấn này. Nam Bĩ Huyền là công chúa khuê cát thường không được ra ngoài, nay nhờ nàng ta quyết tâm nấn nỉ, phụ hoàng mới đồng ý cho nàng ta đi theo.

"Hoàng thượng, hai vị phi tần của người thật có vinh phúc, chẳng hay hai nàng ấy hiện đang ở đâu?"

Nam Bĩ Huyền e thẹn lên tiếng, giọng nói dịu dàng, nhẹ nhàng cất lên. Sở Dĩ An chỉ mỉm cười, ôn nhu nhìn nàng ấy.

"Yên Phi khá mệt nên đã nghỉ ngơi, Lục Phi của trẫm... Hiện đang về thăm phụ mẫu, thật...thứ lỗi "

"Không sao, không sao. Vậy mọi người có thể hỏi huynh một câu không?"

Nam Bĩ Huyền cười dịu dàng, nhìn qua nàng chỉ lớn hơn Lục Hỏa một hai tuổi, khuôn mặt xinh xắn tuyệt trần, thốt tha duyên dáng động lòng người. Nam Hưởng thấy con gái nói chuyện vui vẻ liền cáo từ rồi đi ngắm cảnh, không gian lắng đọng chỉ tồn tại hai người. Nam Bĩ Huyền ngại ngùng, nhưng lại cố gắng mở lời trước.

"Được!"

"Hai loài hoa một loài là dành cho Yên Phi, một loài tượng trưng cho Lục Phi phải không?"

Nam Bi Huyền thắc mắc, vội vàng hỏi, tiện lời bắt chuyện cùng hân. Hân chỉ mỉm cười, chu đáo rót cho nàng tách trà.

"Tất cả những thứ này đều dành riêng cho Lục Phi nương nương!"

Nam Bi Huyền gật đầu, trong lòng nổi lên chút ganh tị, chưa từng nhìn thấy Lục Phi của Sở Dĩ An có dung mạo và tố chất như thế nào, nhưng nhìn sâu trong ánh mắt của Sở Dĩ An, từng lời nói chứa đầy tình yêu thương chân thực. Nam Bi Huyền cười lấy lệ, cầm lấy tách trà uống một ngụm, tiếp tục dạo bước cùng Sở Dĩ An.

Một vị vua trẻ khôi ngô, tuấn tú, tài giỏi, lại yếu thế từ của mình như thế thật đáng hiếm có, những vị vua thường nắm thế bầy thiếp, vậy mà chàng chỉ có hai người, lại yêu một Lục Phi tha thiết như thế thật đáng ngưỡng mộ. Nam Bi Huyền liếc nhìn hân, quan sát từng cử chỉ của hân, khuôn mặt ấy thu hút mọi ánh nhìn từ nàng ta, làm khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, trong tâm trí suy nghĩ thứ gì đó, ánh mắt Nam Bi Huyền nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Sở Dĩ An.

"Muội nhỏ hơn huynh, chúng ta làm huynh muội kết nghĩa nhé?"

"Hảo, tất nhiên là được!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhãn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Lục Hỏa gặp nạn

Lục Hỏa cố gắng kéo Lâm Tuệ, mồ hôi trên trán rơi xuống, đầm ướt cả khuôn mặt, nắng mặt trời đã lên từ lâu, ánh nắng chiếu vào mặt nàng gây thêm sức nóng, người nàng toát hết cả mồ hôi.

"Tỷ tỷ, cố gắng lên, sắp xong rồi."

Nàng cố gắng, khuôn mặt đầy căng thẳng, chỉ còn một tảng đá nữa thôi là Lâm Tuệ có thể leo lên trên bờ được. Lâm Tuệ mặt trắng bệch, tay nắm chặt lấy thanh cây cứng rồi, không ngừng dùng sức leo lên. Quả thật, rừng cây này tại sao lại vắng như thế?tiền phu, đại phu không nghe thấy tiếng gọi của hai nữ nhân đầy thảm thiết sao?

Nàng ghi chặt mình, dùng hết sức lực kéo Lâm Tuệ lên, người mà nàng coi trọng nhất, chia sẻ bao niềm vui,nỗi buồn, đến cả những bí mật cũng được chôn vùi cho Lâm Tuệ.

"Cuối cùng...tỷ cũng đã thoát khỏi!"

Nàng thở phào nhẹ nhõm, không ngừng hít thở thật sâu để lấy sức, cuối cùng nàng đã cứu được một người quan trọng nhất rồi. Nàng vui sướng trong lòng, vội vàng cúi xuống nhặt lấy nhánh Cừ Nha, nâng niu, trân quý, không ngừng cười cười.

"A Tuệ tỷ, lâu rồi không gặp, muội rất nhớ....A!!!"

Tiếng hét của nàng vang lên, một bàn tay hắt nàng xuống vực sâu, nàng trượt chân té ngã xuống con suối chảy xiết, bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhánh Cừ Nha, nàng rơi xuống nước, y phục trắng mỏng manh ướt sũng cả người nàng, nàng la hét thảm thiết, máu từ hai chân nàng không ngừng chảy ra, đầu đập xuống một tảng đá lớn, nàng choáng váng đến mức không thể nhìn thấy được gì, ánh mắt mơ màng nhìn về Lâm Tuệ, máu tươi hòa tan vào dòng nước trong vắt đang chảy xiết...y phục trắng đã sớm hòa vào dòng máu tươi...

"Lâm Tuệ, cứu muội...con của muội"

Nàng nói nhỏ, con đau đớn truyền đến bụng nàng, nàng ôm chặt lấy bụng, những giọt nước mắt của nàng rơi xuống đôi gò má xinh đẹp diễm lệ, những giọt nước mắt tựa như hạt châu sa quý báu. Nàng không còn nhận thấy được mọi thứ xung quanh, nàng chỉ nhìn thấy một bóng dáng lạ lẫm đang đứng cãi nhau cùng với Lâm Tuệ, người nữ nhi đó rất quen thuộc... Nàng mấp máy, rồi ngất lịm, nhánh Cừ Nha bị nghiền nát bởi sức chịu đựng, nhuộm màu đỏ của máu.

"Lâm Tuệ... cứu muội"

...

Sở Dĩ An dẫn Nam Bi Huyền dạo quanh Hoa Viên, Nam Bi Huyền thích thú quần quýt không rời khỏi hân, hân chỉ hoàn thành sứ mệnh gặt gù làm theo ý nàng ta, vua Nam Hưởng chưa bao giờ thấy con gái vui như thế thì thầm cười, cùng trò chuyện cùng hoàng thái hậu, đã lâu không gặp lại nhau, hai người họ trò chuyện rất vui vẻ, nhìn Bi Huyền công chúa quần quýt hân, thật là một mối nhân duyên tiền định. Nam Hưởng uống ngụm trà, khuôn mặt đầy vẻ

tiếc nuôi.

"Nếu như Huyền nhi được gả cho Dĩ An thì tốt biết mấy"

"Hào. Ai da thấy cũng rất ổn. Nếu như năm xưa con bé thường tới nơi này, nhất định hôn ước sẽ xuất hiện"

"Nam Hưởng ta vẫn thấy bây giờ cũng chưa muộn?"

Nam Bi Huyền nghe vậy thì nũng nịu lay tay phụ hoàng, gương mặt ửng đỏ cả lên, liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng kiên nghị của hân.

"Sở Dĩ An đã có hai phi, hiện tại vẫn chưa muốn nạp thêm phi tần, thật thứ lỗi, nếu có thể Bi Huyền công chúa nên kết thân cùng Ân ca."

"Phụ hoàng...người xem, người ta bị chê rồi kia."

Nam Bi Huyền làm nũng, giọng nói ngọt ngào như viên kẹo đường, ánh mắt khẽ liếc nhìn khuôn mặt khô ngô tuần tú ấy. Hoàng thái hậu mỉm cười dịu dàng, bà vuốt nhẹ mái tóc của Nam Bi Huyền.

"Huyền nhi ngoan, Ân nhi của ta cũng không hề kém An nhi?"

"Hoàng thái hậu... Huyền nhi không chịu đâu..."

Nam Bi Huyền nhận được sự quan tâm của hoàng thái hậu vội làm nũng, từ nhỏ đến lớn Bi Huyền đã được nhận sự yêu thương nuông chiều từ phụ mẫu, xuất thân công chúa danh giá nên càng ương bướng. Vừa lúc này đã được Sở Dĩ An đồng ý làm huynh muội kết nghĩa, bây giờ được trưởng bối thuận tay kết duyên, đương nhiên Nam Bi Huyền công chúa không thể bỏ lỡ cơ hội tốt.

Nam Bi Huyền nhanh chóng chạy sang Sở Dĩ An, ôm chặt lấy cánh tay của hân, dụi dụi như một con mèo nhỏ muốn được sự cưng chiều.

"Huynh dẫn muội đi dạo nơi này nha? Huyền nhi muốn được đi dạo chợ của Lục Quốc."

Sở Dĩ An sắc mặt vẫn lạnh lùng, không hề muốn đi, chỉ nhẹ nhàng xoa đầu Nam Bi Huyền như một hoàng muội.

"Ta sẽ kêu người dẫn muội đi chơi?"

"Huynh không dẫn muội đi sao? Khó khăn lắm muội mới được đi du ngoạn..."

Nam Bi Huyền ừ rừ, giọng nói nhẹ có chút buồn tủi, hoàng thái hậu thấy không ổn, Nam Hưởng cùng hoàng nhi đến du ngoạn, đều là khách quý, làm sao có thể đối xử không tốt với họ được.

"An nhi, ai da thấy con nên đưa con bé đi một chút."

"Hoàng thái hậu, trẫm còn rất nhiều chuyện cần làm"

Sở Dĩ An khó xử, nhìn vẻ mặt nài nỉ của Nam Bi Huyền, ánh mắt hi vọng của vua Nam Hưởng, dù gì Nam Hưởng cũng là bậc trưởng bối, làm như vậy thật bất lễ. Huống chi hoàng thái hậu đã đặt niềm tin vào hân. Hân trầm mặc suy nghĩ, tiếng bước chân một lúc càng gần đến hân, tiếng bước chân một lúc càng càng vội vã.

"Muôn tâu bệ hạ, Lục Phi...Lục Phi nương nương gặp nạn!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhãn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Tuyệt đối không thể mất

Nữ nhân kia lôi Lâm Tuệ vào một góc khuất, mặc cho Lâm Tuệ cố gắng chống cự, nhưng nữ nhân che mặt cố gắng không chế Lâm Tuệ, một nữ nhi yếu đuối chân đã bị trật không thể chống cự lại, hướng hồ Lâm Tuệ từ nhỏ đã thực nữ, khuê cát.

Nữ nhân đánh vào huyệt của Lâm Tuệ, Lâm Tuệ nhanh chóng ngất xỉu vào lòng của nữ nhân kia. Nữ nhân nhếch môi, liếc nhìn Lâm Tuệ đã nhắm mắt, kéo Lâm Tuệ về phía hang động.

Lâm Tuệ thấy mặt mình dính nước, cảm nhận được sự khác thường, ánh mắt lim dim chợt mở, cơ thể hơi ê ẩm, cái chân bị trật khó cử động, đôi mắt tròn xoe của Lâm Tuệ nhìn thấy nơi này là một hang động hoang dã, lại có một nữ nhân đang ngồi chờ sẵn, nhâm nhi từng tách trà, cằm của Lâm Tuệ bị nắm chặt, đến mức đỏ bừng, không thể nói được, gương mặt tức giận, đôi mắt gần lên những vết đỏ như máu, hất mạnh người Lâm Tuệ xuống vách đá.

"Tĩnh rồi à? Lúc này người có biết một chút nữa đã hỏng chuyện tốt của ta không?"

"Khụ khụ...cô cô là ai? Tại sao..."

Lâm Tuệ ho sặc sụa, giọng nói lắp bắp của Lâm Tuệ chưa dứt, khăn che mặt của nữ nhân kia được tháo bỏ, dáng người quen thuộc đã khiến Lâm Tuệ nghi hoặc, khi khăn che mặt màu đen huyền bí được tháo xuống Lâm Tuệ không thể không nghi ngờ được nữa. Lâm Tuệ sợ hãi, lo lắng cúi gầm mặt xuống, cắn cắn môi đến rom máu.

"Người muốn giúp à Lục Hòa? Không phải người ghét à ta lắm sao?"

"Ta...ta không có"

Lâm Tuệ khóc, nước mắt rơi ướt đầm hết cả khuôn mặt, cơ thể không ngừng run rẩy, nữ nhân kia tức giận, bước đến bóp vào cổ tay của Lâm Tuệ như muốn nghiền nát.

"Nếu không ghét sao còn đồng ý giúp ta?"

Nữ nhân như đá xoáy vào tâm can Lâm Tuệ, Lâm Tuệ im lặng trầm mặc, nếu nói Lâm Tuệ không ghét Lục Hòa là dối, nếu nói ghét cũng không hẳn. Từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, Lục Hòa là một nữ nho ưu tú, xinh đẹp, giỏi giang, luôn chiếm đoạt được tất cả mọi thứ, tất cả mọi người luôn yêu thương nàng, tất cả tình cảm đều dành cho nàng. Lâm Tuệ đi chung chỉ luôn làm nền cho nàng, luôn luôn chỉ là một nhánh cỏ dại, còn Lục Hòa mới chính là một đóa hoa mẫu đơn rực rỡ sắc xảo. Lâm Tuệ đã nhiều lần dồn nén nỗi kị, cố gắng giữ chặt tâm tư của bản thân nhưng không ngờ lại có một người vô tình lạ mặt này lại nhìn thấu.

"Tại sao...cô lại biết? Đến cả người ta thân thiết lại còn không nhận ra? Lục Hòa cũng chẳng nhận thấy?"

"Mọi người không biết vì không quan tâm người, Lục Hòa không biết vì à ta có một trái tim thuần khiết như đóa sen Tịnh Đế, luôn bỏ qua, nhường nhịn hết tất cả mọi thứ cho người."

Nữ nhân nói, ánh mắt khinh bỉ nhìn đối diện vào Lâm Tuệ, Lâm Tuệ run rẩy, mặt trắng bệch không còn một giọt máu, bắt lực nằm xuống vách đá.

"Nếu như Lục Hòa may mắn sống sót, người nghĩ sao về lá thư?"

Lâm Tuệ lập tức đứng dậy, nhảy nhào vào người nữ nhân kia, muốn giờ tay tát vào mặt à, nhưng lại bị à ta giữ chặt tay ở đỉnh đầu. Ánh mắt Lâm Tuệ đã sẫm đỏ hoe.

"Bây giờ hối hận đã không kịp nữa"

"A!!!"

Mũi dao nhọn hoắt đâm vào cơ thể Lâm Tuệ nhanh như chớp, tiếng hét chói tai vang lên vọng lại trong hang động, mùi máu tươi bốc lên, máu chảy ra từ cơ thể Lâm Tuệ, đôi mắt Lâm Tuệ mở to tròn hết mức có thể, trừng mắt nhìn à nữ nhân kia, không kịp thốt lên lời từ biệt, Lâm Tuệ từ từ ngã xuống đất, y phục nhanh chóng loang máu đỏ. À nữ nhân bước lại gần Lâm Tuệ vuốt nhẹ đôi mắt Lâm Tuệ, khẽ nhếch mép.

...

Hai ngày trôi qua,

Toàn thân nàng trở nên đau đớn, bụng của nàng đau râm ran, môi nàng khô lại, không còn sắc hồng hào, miệng đắng khô đến mức chỉ muốn dùng một tách nước. Đôi mắt nàng lim dim mờ, mùi hương Cư Nha tỏa khắp khứu giác nhạy cảm của nàng.

"Nước, nước..."

Nàng lên tiếng, đã hai ngày không nói chuyện, giọng nàng trở nên khàn khàn, nàng mở mắt to hơn, liền nhìn thấy hần, bàn tay hần nắm chặt lấy tay nàng. A Mẫn khóc lóc đến suốt mướt, vội vội vàng vàng lấy nước cho nàng. Hần dịu dàng đỡ nàng dậy, lòng đau đớn như dao cắt, dịu dàng dứt nước cho nàng, cứ chỉ hết sức nhẹ nhàng, ôm lấy cơ thể của nàng vào lòng ngực. Hần giờ tay ra hiệu tất cả lui xuống, mọi người nhanh chóng lui ra khỏi phòng, không gian chỉ còn vắng lặng hai người, mùi hương Cư Nha tỏa ra từ hần khiến nàng cảm thấy trở nên an toàn. Cơ thể nàng run rẩy, những giọt nước mắt của nàng lăn dài trên má trân quý như những hạt châu sa lấp lánh. Hần xoa đầu nàng, vuốt vuốt mái tóc của nàng, đôi môi bạc thân của hần di chuyển lên khóe mi của nàng, hút hết những giọt nước mắt của nàng như hút những giọt sương tinh túy.

"Dĩ An... Con của chúng ta..."

"Không sao. Sau này chúng ta sẽ có thật nhiều đứa con khác...."

Hần trầm mặc, giọng nói có chút run rẩy, hần sợ nàng đau lòng, nàng đã hôn mê hai ngày khiến hần vô cùng lo lắng, từng giây từng phút đều muốn ở cạnh nàng, ngay cả Nam Bì Huyền cũng không có cơ hội quấy rầy. Yên Phi nương nương lại càng không có cơ hội bước tới. Tất cả những người thân cận đều không được phép, nàng là do hần tự tay chăm sóc tất cả mọi thứ suốt hai ngày qua. Hần sợ nàng sẽ đau lòng, sợ đôi mắt xinh đẹp của nàng ngán lệ, hần không muốn nữ nhân của hần chịu tổn thương. Hần không biết nên làm gì, chỉ muốn bù đắp cho nàng thật nhiều, nếu hần không bảo vệ cho nàng tốt thì nàng đã không gặp chuyện, tất cả đều là lỗi của hần. Hần hối hận đến mức không thể tự đâm bản thân một nhát, nếu như hần không phải người đi theo

chắc hẳn sẽ không thể kịp thời cứu nàng rồi...

"Dĩ An, tại sao lại như thế? Ta không muốn sống nữa. "

Đôi mắt mơ hồ của nàng nhìn về phía cửa sổ, ngoài trời đã tối mịch, tối như lòng nàng, lạnh lẽo, lòng nàng càng lạnh hơn. Nàng nhắm tịt mi mắt lại, vùi đầu vào ngực hắn, bao sự đau đớn như tuôn trào trôi theo dòng máu của nàng, nàng mím chặt môi chịu đựng.

"Sau này chúng ta còn có thể..."

"Không!!!"

"Ta có thể mất con, nhưng nàng thì tuyệt đối không thể mất!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Bình phục

Lời nói của hắn khiến nàng cảm động đến tâm can, nàng hiểu rõ hắn lo lắng thế nào. Nàng cũng hiểu hắn rất yêu đứa trẻ chưa được chào đời này quan trọng với hắn như thế nào, mỗi lần xoa bụng nàng, trên nét mặt của hắn luôn tràn đầy niềm hạnh phúc đến vô cực, hắn còn nghĩ cả tên cho đứa trẻ. Hắn đã chuẩn bị hết tất cả mọi thứ làm cha, làm phụ hoàng của đứa trẻ. Nàng cũng biết được món ăn nàng thích hắn đều chọn và đem cho nàng ăn. Lúc cung nữ xì xầm to nhỏ, nàng vẫn biết được hắn đã trồng tặng nàng cả một vườn hoa viên. Hắn còn lệnh cho thị vệ đi theo nàng quan sát bảo vệ nàng. Lúc nàng bất lực nhắm nghiền mắt nài nghe tiếng gọi của thị vệ "Lục Phi nương nương" nàng không thể mở mắt nhìn rõ họ, chỉ thấy mơ hồ rồi từ từ ngất lịm. Nàng không còn nhìn thấy được thứ gì nữa, toàn thân ê nhức hôn mê đến tận hôm nay.

Đôi mắt nàng mơ hồ suốt một canh giờ, khiến hắn lo lắng, hắn ôm chặt lấy cơ thể nàng hơn, nâng cầm nàng, đặt lên một nụ hôn nhẹ nhàng, nhẹ đến mức nàng có thể nhận ra được sự khác thường của hắn, ở khoảng cách gần, nàng có thể cảm nhận được lồng ngực của hắn đang đập rất mạnh... Đôi tay nàng sờ vào khuôn mặt tân tụy của hắn, hắn không còn vẻ phong độ nữa, khẽ cười.

"Chàng tân tụy thật, không chút nào phong độ"

"Ta không phong độ từ khi gặp nàng rồi, nàng phải chịu trách nhiệm với trẫm!"

Nàng chỉ mỉm cười, không hề có ý trả lời, ngón trỏ của nàng vẽ vòng tròn lên ngực của hắn hết lần này đến lần khác. Thấy tâm trạng nàng phấn khởi, hắn tạm yên tâm nhìn nàng, mặc cho nàng trêu chọc hắn, hắn cam tâm tình nguyện, cam tâm làm tất cả vì nàng, bởi vì nàng không chỉ là thê tử của hắn, mà còn là nguồn sống của hắn...

"Lục Hòa nhi, nàng có biết nàng rất tàn nhẫn không?"

"Tại sao? Ta tàn nhẫn thì để ta đi đi"

"Không được! Nàng thật tàn nhẫn nhưng ta yêu nàng"

Hắn véo mũi nàng một cái, nàng cười tươi, cười tươi như đóa hoa mẫu đơn ngày nào, nàng đã nghĩ thông, người thân nàng yêu thương nhất chính là phụ mẫu, hắn và tiểu yêu. Nếu như tiểu yêu không còn nữa, nàng cần phải trân trọng những người nàng yêu thương hiện tại. Thấy nàng không trả lời, hắn nhíu mày cau mặt, nàng thật kiêu ngạo, nhưng hắn lại thông cảm cho nàng bởi sự mất mát và thương tổn mà nàng đã trải qua, chỉ để nàng vui đầu vào ngực hắn.

"Hòa nhi, nàng biết người đã hại nàng là ai không?"

"Không! Phụ mẫu ta vẫn khỏe đúng không?"

"Họ rất khỏe, rất lo lắng cho nàng, ta đã cho người thu xếp chỗ ở cho họ, nếu nàng muốn gặp ta sẽ..."

"Để phụ mẫu nghỉ ngơi"

Nàng trả lời, trong lòng khẽ đau đớn, nàng làm sao không biết được người có ý hại nàng lại là người nàng quý trọng? Nàng nhớ rất rõ lúc tỷ ấy gặp nạn, nàng đã cố gắng cứu tỷ ấy, vậy tại sao ngay lúc nàng gặp nạn, tỷ ấy chùng chừ, cho đến khi kẻ nữ nhân che y phủ bước đến, họ vẫn không hề cứu nàng, mặc cho nàng đau đớn tuyệt vọng, máu loãng hòa quyện với dòng suối...

Thư từ là do chính chữ viết của A Tuệ, cho dù chữ có phai mờ, nàng cũng có thể nhận rõ như in, phụ mẫu không bệnh, tại sao lại gửi đến cho nàng với dòng thư như thế? Nàng cảm thấy quá thất vọng, tình tỷ muội bao lâu nay không hề có giá trị sao? Nàng khỏe hẳn, nhất định sẽ gặp mặt Lâm Tuệ!

Hắn nhìn nàng trầm tư một hồi, hắn lặng im nhìn nàng, này giờ quan sát nàng vẫn luôn nhìn sang bên cửa sổ nơi nàng đặt chậu hoa mẫu đơn đỏ, cùng một chậu chưa hề có hoa. Hắn ra hiệu, một tỷ nữ nhanh chóng bước lên đặt chậu Cừ Nha lên gần hoa mẫu đơn. Nàng giặt mình, quay sang nhìn hắn.

"Sao...sao chàng biết?"

"Phu thê thân giao cách cảm!"

...

Suốt mấy ngày qua, Yên Phi vẫn luôn bồn chồn, lo lắng về Sở Dĩ Ân, Yên Phi thật tình không hiểu nổi, rốt cuộc Sở Dĩ Ân muốn gì ở chỗ nàng ta. Yên Phi chống cằm mơ màng, trong cơn mê nàng ta mơ về Sở Dĩ Ân, Yên Phi nhớ rõ từng câu nói của hắn..

Sở Dĩ Ân bước đến Yên Phi, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, đặt lên một nụ hôn nhẹ, hắn ta bị ồ ồ ôm chặt lấy eo nàng mặc cho Yên Phi cố gắng vùng vẫy, Sở Dĩ Ân chỉ mỉm cười gian tà, nhìn ngắm đôi gò bồng trong lớp y phục, Sở Dĩ Ân nói lòng y phục Yên Phi, ngấu nghiến cắn lên ngực nàng, để lại một dấu hôn thật sâu, lấy ra từ y phục một loại trầm cài mới, hoàn toàn không phải trầm cài của nàng ta.

"Hãy sử dụng cái này, nghe lời ta, bây giờ nàng có thể về!"

Ra lệnh! Đó là một sự ra lệnh của hắn ta khiến Yên Phi căm ghét. Hắn có quyền gì? Huống hồ người Yên Phi yêu là Sở Dĩ Ân không phải hắn ta. Yên Phi trầm tư suy nghĩ, nghĩ hoặc nhìn hắn, Yên Phi chỉ muốn lấy trầm cài của bản thân, loại trầm nàng ta yêu thích và hắn ta cũng không có cơ hội uy hiếp.

"Nàng không đi bốn vương sẽ đổi ý"

Yên Phi nghiêng răng, lập tức rời khỏi phủ của hắn. Nam nhân bị ồ, sớm muộn Yên Phi cũng sẽ nắm lấy điểm yếu của hắn ta...

Tiếng bước chân nhanh như chớp, bước mạnh vào cửa khiến Yên Phi thoát khỏi cơn mộng mị, Phi Phi nhanh chóng rút trà cung kính.

"Cả hai đêm nay ta không hề thấy người?"

"Yên Phi, người mau xem Lục Phi đã xảy thai, còn Nam Bì Huyền công chúa luôn quần quýt hoàng thượng, người mau chiếm lấy tình cảm của hoàng thượng..."

Phi Phi thờ dốt, nói với giọng khẩn trương, hoàn toàn không trả lời câu hỏi cả Yên, Yên Phi nhìn nô tỳ của mình, lập tức cup mi ra hiệu lui ra, sắc thái đã sớm thay đổi, giận dữ đập bàn quát lớn.

"Người lui đi! Chuyện ta ta tự biết, không cần à nô tỳ như người xen vào "

đề cập đến một người dùng

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Con nít không nên vào

Đợi đến khi nàng vừa thiếp đi một lúc sau khi uống thuốc bổ thảo dược quý, hắn lặng lẽ rời khỏi phòng, ân cần đắp chăn bông cho nàng, đặt lên trán nàng một nụ hôn. Nàng là viên trân châu quý, quý hết tất cả mọi thứ. Cả cuộc đời này, hắn nhất định phải có nàng, không thể mất nàng..

Hắn bước về thư phòng của mình, lặng lẽ đọc sách, trong đầu hắn không ngừng suy nghĩ, người to gan nhất là ai tại sao lại dám ra tay với nàng, lại dám ra tay với đứa trẻ chưa kịp chào đời của nàng và hắn. Đứa trẻ mang cốt nhục của hắn, là sợi dây gắn kết hắn với nàng..

"Hây Quân, đã điều tra được gì chưa?"

"Bẩm bệ hạ, Vẫn chưa có gì mới, chỉ có điều..."

"Nói!"

"Lâm Tuệ đã chết do dao đâm ở bụng, mất máu nhiều mà chết. Một ngày sau mới có kẻ phát hiện, bên cạnh còn có bức thư để lại bằng máu với nội dung xin lỗi về chuyện của Lục Phi"

"Còn gì nữa không?"

"Mọi người đều nghĩ kẻ ra tay chính là Lâm Tuệ, vì hối hận sợ hãi nên mới tự sát"

"Được, người lui đi!"

Hây Quân được hần lệnh tìm người đã gây tổn thương cho nàng, nghe những lời nói của Hây Quân khiến hần suy nghĩ đến cau mày, trước đây từng nghe và lướt sơ qua Lâm Tuệ, hần thật không ngờ sự thật một nữ nhi có tình thâm tỷ muội lại có thể tàn nhẫn đến như vậy... Mi tâm hần nhú lại, nhất định người ra tay không chỉ có Lâm Tuệ, người bí mật giết dây Lâm Tuệ còn ở phía sau. Người thích nàng có rất nhiều, nhiều vô kể đến hần sợ mất nàng, nhưng người ghét nàng không lẽ là Yên Phi? Không! Yên Phi nhất định không hề làm thế.

Hần suy nghĩ nhắm hờ mắt, mùi hương thảo mộc thoang thoảng bên hần, mùi hương dịu dàng nhẹ nhàng cuốn hút hần, đây là mơ sao? Sự mềm mại uyển chuyển ôm chầm lấy cổ hần, hần như đang chìm vào giấc mơ ngọt ngào, hần ôm chầm lấy vật bông mềm mại, hít hà mùi hương thảo mộc đặc trưng ấy, hần vùi đầu vào cơ thể của nàng, sự mềm mại ấm áp đưa hần đến cực lạc, hần cắn nhẹ vành tai của nàng, kéo nàng đặt lên đùi, thì thầm.

"Lục Hỏa nhi...tại sao nàng lại đến đây?"

"Tìm chàng"

"Nàng có chuyện gì?"

"Gặp ác mộng!"

Thì ra là vậy, nàng rất hiếm khi chủ động, từ ngày mất con nàng càng trở nên nhạy cảm hơn, nàng luôn sợ hãi, ánh mắt u hồn, thần sắc nhợt nhạt khiến hần vô cùng lo lắng, hần đã truyền thái y giỏi nhất bắt mạch bốc thuốc cho nàng, chọn loại thảo mộc quý nhất để có thể khiến nàng bình phục nhanh nhất. Nàng như một chú thỏ con vùi vào ngực hần, cuộn tròn, nàng sợ hãi tới cùng, nàng vừa mơ thấy nàng nằm trong một vũng máu, mùi máu tươi nhanh chóng loang nhanh khắp cả cơ thể của nàng, ướt sũng, nhuộm đỏ cả y phục nàng, còn có tiếng trẻ con khóc thảm thiết, nàng sợ hãi cuống cuống tìm hần để tìm sự ấm áp. Chỉ có hần mới khiến nàng có cảm giác an toàn mà thôi, hần là chỗ dựa tinh thần vững chắc của nàng.

Nàng ôm hần thật chặt khiến các cơ quan trong người hần muốn ngừng kích thích, hần mân mê vuốt ve, vỗ về nàng, bàn tay hần bị cơ thể nàng mê hoặc mà hư hỏng, di chuyển sờ soạng lung tung, nàng phát giác, liền nhú mày, hần mỉm cười gian, nhẹ nhàng luồn tay vào y phục tìm kiếm nơi mềm mại nhất của nàng, nàng liếc hần, hần vẫn không dừng hành động hư hỏng của mình.

"Hỏa nhi... A!!!"

Hần hét toáng lên khi nàng vừa cắn mạnh vào cái tay hư hỏng của hần. Hần nhú mày nhìn nàng, nàng không còn là thỏ con nữa mà chính là một con cọp con đang xù lông về phía hần, hần xoa đầu nàng, cười qua loa.

"Tên biến thái!"

"Biến thái cũng được, miễn sao có nàng là được. "

"Ta về đây!"

"Không được. Ở lại mài mực cho trẫm"

...

Sở Dĩ Lăng bước đến thư phòng tìm hần, nghe tin Lục tỷ của mình đã bình phục vội vàng chạy đến thăm cung nhưng không thấy bóng dáng của nàng đâu vội lo lắng đến thư phòng tìm hần. Những lúc không ở cùng Lục tỷ, nơi hần thường đến nhất chính là thư phòng, nên Sở Dĩ Lăng vội vàng chạy đến liên lạc với hần. Bước đến thư phòng liền thấy Hây Quân đứng ngoài cửa, ngăn chặn Sở Dĩ Lăng bước vào.

"Hây Quân ca ca, tại sao ca không cho muội vào gặp hoàng huynh, muội đang rất gấp..."

Sở Dĩ Lăng thờ phào, tay không ngừng vuốt bộ lông trắng muốt của tiểu thỏ. Chạy với tốc độ nhanh khiến tiểu thỏ không khỏi lo sợ, vội đầu vào ngực Sở Dĩ Lăng.

"Muội không nhìn thấy Lục tỷ đâu cả... Muội, muội..."

"Lục phi nương nương?"

Hây Quân nhú mày nhìn bộ dạng thờ dốc, trán đầm đìa mồ hôi của Sở Dĩ Lăng không khỏi ngạc nhiên, vừa lúc này Hây Quân đã nhìn thấy Lục Phi bước vào trong cung hoàng thượng đến giờ chưa ra... Nếu để Sở Dĩ Lăng bước vào thì không được hay cho lắm...

"Dĩ Lăng, ta thấy muội không nên vào cho lắm"

Hây Quân ho khan vài tiếng ra vẻ nghiêm trọng, lớn lên cùng nhau, bọn họ dường như không phân biệt về vai cấp, vẫn luôn gọi nhau huynh muội rất thân mật... Sở Dĩ Lăng tò mò, không hiểu cái gì nên và không nên, dù gì Sở Dĩ Lăng vẫn đang còn là một tiểu nữ nhỏ bé.

"Tại sao không được vào?"

"Vì họ đang rất bận, con nít không nên vào!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hôm khác hãy đến ghé chơi

A Phi cả ngày cứ lải nhải bên cạnh Yên Phi khiến Yên Phi chán ghét đến tận cùng, nhiều lúc muốn đuổi đi cho khuất mắt, nhưng đầu sao ả nô tỳ này rất tốt, từ lâu đã đi theo Yên Phi cho đến tận bây nên Yên Phi lại cảm lòng không nỡ.

"Yên Phi, người nghe nô tỳ, bây giờ ả Lục Phi đã bị mất cốt nhục của hoàng thượng, nếu không nhanh chóng kiếm cách được hoàng thượng ân sủng, nương nương e rằng..."

"Nhưng người vẫn còn Vương gia..."

"To gan, A Phi người ngày càng to gan rồi đấy! Chuyện của ta từ khi nào do người quyết?"

"Nô tỳ không dám, nô tỳ..."

"Được rồi, người lui đi."

A Phi oan ức quay lưng đi, chú chim bồ câu nhanh chóng đáp cánh xuống bệ cửa sổ, dưới chân kèm theo một tấm thư nhỏ, Yên Phi thấp tha thấp thòm bước đến, đường đường là một Yên Phi nương nương cao quý vạn người kính nể, một tiểu thư đài hoa khuê cát, vậy mà đến nhận thư cũng phải lén lút đến như thế. Yên Phi run rẩy đọc dòng chữ quen thuộc ghi trên giấy, khẽ thở dài.

"Tôi nay đến gặp ta, ta lại nhớ nàng rồi, nếu không..."

Lời nói tuy ngắn, lại có nhiều châm khiến Yên Phi thất thần, mang hàm xúc ý nghĩa rất đáng sợ, Yên Phi vò nát mẫu giấy, bỏ vào tách nước, nước thấm vào giấy tan nát, Yên Phi ngồi xuống giường, mặt trắng bệch...

Bóng dáng nào đó đã dõi theo tất cả mọi hành động của Yên Phi, chỉ nhếch mép mỉm cười nhẹ...

...

Nàng chăm chú mài mực, trước đây nàng chưa từng mài mực cho ai viết cả. Bây giờ có dịp thật là có cảm giác thú vị. Nàng chăm chú nhìn hấn viết thơ, quả nhiên nét chữ hấn rất đẹp, tựa như rồng bay phượng múa, đúng là thiên tử, nhan sắc và phong thái không tầm thường. Nàng gật gù tán thưởng, hấn quan sát nàng mơ hồ nãy giờ, khẽ mỉm cười kéo đầu nàng tựa vào cánh tay săn chắc của hấn.

...

"Công chúa Nam Bi Huyền, hiện tại hoàng thượng không tiện..."

Tiếng nói của Hây Quân vang lên, một tay giơ ra ngăn chặn, cúi người hành lễ. Nam Bi Huyền quyết tâm không chịu thua, cả hai ngày nay phong được gặp Sở Dĩ An khiến Nam Bi Huyền nhớ đến điên cuồng, lại sắp đến ngày vua cha phải về nước. Nam Bi Huyền thật sự không muốn rời xa khỏi Lục Quốc, đặc biệt rời xa khỏi hấn. Ngay từ lần đầu gặp gỡ... nam Bi Huyền đã yêu con người của Sở Dĩ An...

"Xông chúa, thật sự hoàng huynh đang bận, không thể cho công chúa vào."

"Hai người các người hợp lại ăn hiếp ta? Ta muốn vào gặp huynh ấy có chuyện!"

Nam Bi Huyền ra sức thuyết phục, Hây Quân cùng Sở Dĩ Lăng nhất quyết không chịu thua, ngay từ lần đầu gặp Sở Dĩ Lăng đã thấy bản tính kêu ngoa của ả ta nên đem lòng ác cảm. Nàng ta chẳng khác Yên Phi là mấy, lại còn trẻ con hơn, cư xử chả ra gì.

Lúc đầu hiền lành, lúc sau lại hiện bản tính hồ ly, còn muốn chiếm hoàng huynh ra khỏi tay Lục tỳ.

"Mời công chúa về cho, hôm khác đến gặp!"

Sở Dĩ Lăng nhìn Nam Bi Huyền với ánh mắt khinh bỉ, cúi người cung kính chào. Hây Quân vẫn nghiêm nghị, giữ tư thế không cho ả có cơ hội xâm phạm vào thư phòng.

"Các người..."

Nam Bi Huyền mặt mày đỏ như ngọn lửa cháy bùng, bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm.

"A! Trên đầu Sở Dĩ Lăng quận chúa có con sâu kia..."

Nam Bỉ Huyền hốt hoảng la lên. Hây Quân ca ca lo lắng quay sang Sở Dĩ Lăng, nhìn lên mái tóc đen bóng mượt của Sở Dĩ Lăng, quan sát, không hề thấy...con sâu nào, Nam Bỉ Huyền...đã nhanh chóng chạy vào trong.

"Hây Quân ca ca, sao huynh dễ mắc lừa vậy?"

Sở Dĩ Lăng bức dọc, liếc nhìn Hây Quân, Hây Quân cúi đầu xuống đất.

"Xin lỗi... Ta chỉ là lo cho muội"

...

Nam Bỉ Huyền dùng mưu kế đã thoát khỏi hai người, Nam Bỉ Huyền không hề gõ cửa mà xông thẳng vào. Cảnh tượng không hay hiện ra trước sự ngỡ ngàng của cả ba. Nam Bỉ Huyền thấy nàng tựa người vào cánh tay sắt chắc của hắn đầy tình tứ. Nam Bỉ Huyền giận tím người, tại sao hôm nay lại xui xẻo đến thế...

"Huyền muội... Tại sao lại đến đây?"

"Huynh à, có phải huynh không quan tâm muội nữa đúng không? Cả hai ngày nay không hề thấy mặt mũi huynh..."

Nam Bỉ Huyền mặt dày bước đến ôm chặt lấy cánh tay còn lại của hắn, nũng nịu như một đứa trẻ. Nàng thấy vậy liền nhìn Nam Bỉ Huyền chăm chăm, hai ngày nàng không xuất hiện chuyện gì đã xảy ra?

"Người ta...nhớ huynh lắm!"

"Huyền, ta có chuyện quan trọng!"

Sở Dĩ An thu lại sự bình tĩnh, thấy nàng chỉnh sửa tư thế chỉnh tề liền kéo nàng lại, ôm nàng vào trong, không cho nàng đi khỏi. Nam Bỉ Huyền vừa nhìn đã biết, người này chính là Lục Phi nương nương? Người lần trước vô tình gặp đã là Yên Phi, thì người này chắc chắn là Lục Phi, nhìn nhan sắc khá tầm thường, chẳng có gì là cao quý, khuê cát, lại được hắn sủng ái đến vậy thật khiến con người ta ganh ghét. Nam Bỉ Huyền biết rõ chuyện Lục Phi nương nương sảy thai, nhưng lại giả vờ như không hề hạ biết, vẫn hồn nhiên, ôm tay hắn khư khư, mặc cho hắn bao lần cự tuyệt.

"Lục Phi của trẫm đã đến giờ ngủ, Huyền muội hãy về đi. Hôm khác hãy đến ghé chơi!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Ta rất sợ nàng ấy giận

Nam Bỉ Huyền nghe câu tuyệt tình của Sở Dĩ An liền tức giận, mặt mày cau có khó chịu, Nam Bỉ Huyền không ngờ hắn lại trả lời như thế, dù gì nàng ta cũng là khách quý, là con gái của vua Nam Hưởng, mối quan hệ mật thiết của cả hai quốc không đủ lớn sao? Mối tình giao hữu chưa đủ để hắn đối tiếp Nam Bỉ Huyền một cách nhiệt tình sao?

"Huynh... Muội không biết, muội sắp phải về lại quốc rồi, muội muốn huynh dành một chút thời gian cho muội cũng không được sao?"

"..."

Nam Bỉ Huyền lấy hết can đảm đáp lại, Nam Bỉ Huyền chưa từng thất bại, tính tình cực kì háo thắng. Thấy hắn không trả lời, vẫn ôm khư khư Lục Hòa, mặt mày ả Lục Hòa thật đáng ghét, Nam Bỉ Huyền hận đến nỗi không thể nhào vào đẩy cánh tay ấy ra.

"Lục Phi nương nương, người không ngại cho Huyền nhi mượn hoàng thượng một chút chứ? Dù gì Huyền nhi cũng sắp đi rồi."

Nam Bỉ Huyền liếc nhìn Lục Hòa từ nãy giờ chưa hề lên tiếng, ánh mắt mơ hồ luôn nhìn về màu mực đen, tay vẫn không ngừng mài mực.

"Hào, thích thì cứ làm thôi!"

Một câu nói hết sức bình thường, nhưng lại là một cú sốc cho hắn, làm sao nàng có thể tàn nhẫn để cho hắn ra đi cùng nữ nhân khác, trông khi hắn đang rất muốn bên cạnh nàng, vì nàng hắn có thể từ bỏ tất cả. Hắn quay sang nhử mày, nhìn nàng chằm chằm.

"Nàng... Thật tàn nhẫn!"

"Không phiền hai người, bốn cung về tâm cung nghỉ ngơi!"

Nàng vừa dứt lời, liền kéo tay hắn ra bước đi. Nhìn mặt nàng biết ngay là giận, hắn muốn chạy theo liền bị Nam Bi Huyền níu lại, nũng nịu bên tai.

"Lục tỷ đã cho phép rồi, huynh còn sợ gì chứ?"

"Ta cần cho phép sao? "

"Ý...ý muội không phải như vậy"

Nực cười! Hắn là hoàng đế, là người đứng đầu của Lục Quốc, vậy việc gì hắn phải cần sự cho phép của kẻ khác mới dám làm? Hắn đường đường quang minh chính đại, không cần phải lén lút.

Khuôn mặt hắn sầm xuống, hắn cảm thấy Nam Bi Huyền rất trẻ con, trẻ con đến nỗi Sở Dĩ An đánh lắc đầu chịu thua. Nam Bi Huyền thấy hắn không trả lời, sợ hãi lay tay hắn, rút một tách trà mời hắn.

"Huynh...không giận muội chứ?"

"Không. Muội nói rất đúng, ta cần nàng ấy cho phép, ta rất sợ nàng ấy giận."

...

Vương Phủ,

Sở Dĩ An cầm cây trầm cài trên tay treu đùa, vuốt ve như một món đồ cực kỳ quý giá, giờ hẹn đã đến, nhưng Yên Phi lại chưa đến, Sở Dĩ An kiên nhẫn đợi chờ, trong lòng lại nóng hổi, sốt ruột. Chết thật! Tại sao hắn ta lại phải nhẫn nại vì một nữ nhân? Là một nữ nhân của hoàng đế?

Sở Dĩ An nhắm tịt mắt suy nghĩ, mọi thứ diễn ra rất đột ngột, hắn không thể nào kiềm chế cảm xúc của bản thân, Sở Dĩ An chỉ biết bản thân muốn Yên Phi, muốn được chiếm lấy nàng ta mà thôi.

Mùi hương mộc lan thoang thoảng bay vào mũi Sở Dĩ An, hắn ta không hề có ý định mở mắt, vẫn nhắm nghiền mắt tham lam hít hà mùi hương dễ chịu ấy.

"Tìm bốn cung có gì không?"

"..."

"Nếu không có gì, xin phép cáo từ"

Yên Phi cất tiếng mở lời trước, nhưng Sở Dĩ An vẫn không hề trả lời, không hề có ý định mở mắt, có phải hắn đã ngủ rồi không? Yên Phi quay lưng bước đi, thầm mong đó là sự may mắn khi hắn ngủ quên, nàng bước nhẹ nhàng uyển chuyển, cố gắng không làm ra tiếng động, có như vậy Yên Phi mới có thể trốn thoát.

"Tiểu Yên... Bốn vương nhớ nàng!"

Tiếng nói trầm ấm vang lên, Yên Phi rùng mình, giọng nói này... thái độ này sao lại dịu dàng đến thế? Yên Phi đã từng nghe qua Sở Dĩ An rất giỏi trong việc sủng ái nữ nhân. Nữ nhân được hắn ta sủng ái đều không thể nào cự tuyệt, nếu như Sở Dĩ An cao cao thượng thượng là băng tuyết, thì Sở Dĩ An sẽ là ngọn lửa bùng cháy nồng nhiệt làm tan chảy tâm can hàng vạn nữ nhân. Tâm Yên Phi đập một nhịp mạnh, Yên Phi không dám quay đầu lại, người đông cứng bởi lời nói của Sở Dĩ An. Hắn ta nói vậy có ý gì?

"Nếu đã đến sao còn vội đi?"

"Ta...ta "

Yên Phi rối loạn, không biết trả lời thế nào, đành cúi mặt xuống. Dù gì nàng cũng là nữ nhân, cũng có một trái tim... Nhưng trái tim này vốn dĩ thuộc về hoàng thượng từ lâu. Nàng ta là nữ nhân của hoàng thượng, là người của ngài, dù hoàng thượng chưa từng đụng chạm vào người nàng ta, nhưng có chết nàng ta cũng vẫn là nữ nhân của ngài.

"Xin vương gia...tha cho ta được không? Ta không hề muốn làm trái với lương tâm... Ta đã là người của Sở Dĩ An, mãi mãi không thể thay đổi..."

Nước mắt của Yên Phi bắt đầu rơi xuống, nàng đã khóc, nàng không muốn phạm phải sai lầm lần nữa, sai lầm này đáng trách. Yên Phi đã không còn sự trong sạch dành cho hoàng thượng nữa rồi. Nam nhân yêu bằng mắt Nữ nhân yêu bằng tai, những lời nói ngọt ngào như thế này làm sao nàng có thể cưỡng lại được. Sự ân cần, dịu dàng từ bao lâu nay nàng ta chưa hề được hưởng, nàng chỉ biết đứng nhìn, ganh tị so hơn với Lục Phi mà thôi...sự dịu dàng chu đáo kia có bao giờ dành cho ta không? Ân sủng kia có bao giờ dành cho ta, kể cả ả ta có chết? Trái tim Yên Phi bắt đầu lay động, nàng ta cũng là nữ nhân, cũng là người có thể rung động lần nữa...

"Nàng là nữ nhân của bốn vương, sự tinh khiết của nàng đã dành cho ta không phải hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Ham mê cái lạ

Sở Dĩ Ân tiến sát lại gần Yên Phi, Yên Phi thật lười về cái bàn, trong sợ hãi, Yên Phi lắc đầu liên tục. Những lời nói của hắn ta khiến Yên Phi có chút động lòng. Yên Phi hiểu rõ hắn ta là một người nam nhân thu hút, hắn là ngọn lửa nhiệt tình, ngọn lửa đốt cháy mọi sự băng giá lạnh lùng bên trong Yên Phi, mặc cho nàng ta có chống cự đến thế nào. Yên Phi nhắm mắt lại, cổ chạy vụt ra ngoài, Sở Dĩ Ân nắm chặt cổ tay Yên Phi lại, hất nàng xuống giường. Bờ ngực của hắn ta còn vài giọt nước vương lại khi hắn ta mới tắm xong, hắn nhón miệng cười, đề người Yên Phi xuống.

"Ta đã từng cảnh cáo nàng rồi, chưa thấy sự sùng ái cũng Sở Dĩ Ân là chưa biết được sự sùng ái là như thế nào, nàng đã được ta để mắt đến... Tất nhiên ta sẽ không bỏ qua dù nàng là ai đi chăng nữa."

Sở Dĩ Ân nhanh chóng thoát bỏ y phục của mình, nhẹ nhàng cúi xuống hôn bờ môi đang mím chặt dưới thân. Yên Phi cố lắc đầu chống cự, mặt ngọt từ đôi môi hắn ta truyền vào Yên Phi khi nàng ta như đắm chìm vào cơn mê, cả thân người đều mềm nhũn trước hắn.

"Nô tỳ thấy dường như vương gia đề ý đến nương nương, vậy người...."

"Chát! To gan!"

Những tiếng nói của Phi Phi vang lên trong đầu Yên Phi, nàng ta nhớ lại lời nói của Phi Phi, phải vậy, nếu như đã không được hoàng thượng để mắt đến, nàng ta lại là người của vương gia vậy chẳng còn gì phải luyến tiếc nữa... Trái tim Yên Phi đang đập mạnh, nhìn đối diện khuôn mặt của hắn ta. Sở Dĩ Ân quả nhiên là nam nhân thu hút người khác, Yên Phi sờ lên mặt Sở Dĩ Ân, ánh mắt đầy dục vọng đang dâng trào. Yên Phi chỉ cười cười. Lốp y phục của nàng ta dần dần được bàn tay hư hỏng của Sở Dĩ Ân trút bỏ, cơ thể kiều diễm mỹ lệ hiện ra trước mặt hắn ta. Đôi gò bồng cao ngạo đã sớm kích thích tiêu đề, Sở Dĩ Ân nhanh chóng cúi xuống cắn mút đôi gò bồng, thao tác đầy thành thạo. Yên Phi được sùng ái đến mất lý trí, bàn tay hắn nhanh chóng đưa đến tiểu huyết, ngón tay dài luồn lách vào bên trong, dịch mật đã sớm bị kích thích mà tiết ra... Sở Dĩ Ân mỉm cười hài lòng, cúi xuống cắn nhẹ vành tai Yên Phi.

"Không hối hận?"

"Ừm...um..."

Yên Phi không trả lời, chỉ bật tiếng rên rỉ, Sở Dĩ Ân cũng không vì thế mà mất hứng, ngược lại còn cao hứng, ấn mạnh xuống, khiến Yên Phi bật lên những tiếng thét chói.

"Ừm...nhẹ thôi!"

"Nàng đúng là hồ ly!"

Sở Dĩ Ân ăn sạch nàng ta, trải qua cuộc triển miên, Yên Phi hoàn toàn được đưa đến khoái lạc, Sở Dĩ Ân thỏa mãn ôm nàng ta vào lòng. Đôi mắt Yên Phi mơ hồ, chỉ mỉm cười nhặt nói.

"Có phải vì ta còn chút nhan sắc nên mới thu hút chàng? Chỉ là muốn thân thể ta nhất thời, ham mê cái lạ?"

"Ta..."

...

Sở Dĩ Ân cả ngày bị Nam Bì Huyền quán quýt, khiến hắn cảm thấy phiền phức. Nam Bì Huyền muốn đi ăn sủi cào, hắn cũng đi cùng, muốn ngắm cảnh hắn cũng đi cùng. Ngày hôm nay là ngày cuối Nam Hưởng cùng con gái về quốc, hắn không thể không đáp ứng nguyện vọng cho tiểu nữ này. Hắn chỉ biết lắc đầu ngao ngán mà thôi.

"Nam Bì Huyền công chúa, đã xế tà rồi, chúng ta về thôi."

"Không, muội muốn bên cạnh huynh một chút nữa."

"..."

Nam Bì Huyền ngắm cảnh ở hoa viên, nơi mà hắn đã dành tặng các loài hoa cho Lục Hỏa, dưới nước còn có cá bơi lội rất đẹp. Nam Bì Huyền ngồi ngắm mãi không chán.

"Huynh nhi, về thôi con"

"Phụ hoàng...không phải ngày mai mới đi?"

Nam Hưởng bước đến gần Nam Bì Huyền, gương mặt phúc hậu cười dịu dàng với con gái.

"Ta còn một số việc quan trọng vừa nhớ ra. Chúng ta cần về sớm."

Giọng nói trầm của Nam Hưởng vang lên, Sở Dĩ An đứng bên cạnh nghe thấy thì mừng rỡ khôn xiết. Nếu như Nam Bì Huyền không làm phiền hẳn có phải hẳn sẽ có cơ hội ở cùng nương tử không? Chỉ nghĩ đến thôi hẳn cũng đã cầu trời cảm tạ.

Nữ nhi ngốc nghếch này đã chiếm rất nhiều thời gian của hẳn, Nam Bì Huyền gật gật đầu, buồn bã nghe lời. Nam Bì Huyền quay sang hẳn, liền bắt gặp hẳn đang cười mỉm, giấu giếm đi nụ cười của mình, bèn giận dỗi.

"Này, có phải muội trở về huynh vui lắm không?"

"Tất nhiên là không rồi. Nam Bì Huyền còn chưa đến đây là phúc của Lục Quốc, làm sao trẫm có thể vui khi Công chúa trở về"

"Xi..."

Nam Bì Huyền trề môi, biết rõ hẳn đang nghĩ đến ả Lục Phi kia kìa, Nam Hưởng nhanh chóng hỏi thúc con gái trong sự tiếc nuối.

"Dĩ An sẽ cho người đem tặng người loại trà cao quý mà người thích!"

"Haha, tiểu tử này... Quả nhiên vẫn còn lo lắng cho ta, ta cứ tưởng Lục Phi trở về tiểu tử này sẽ không còn nhớ đến ta chứ?"

"Dĩ An không dám!"

Hắn cười nhẹ đáp trả, vua Nam Hưởng cười cười theo, vuốt nhẹ chòm râu của mình, Nam Hưởng biết tin khi Lục Phi sảy thai, nhìn về mặt lo lắng của hẳn cũng đủ hiểu hẳn yêu người nữ nhân ấy đến thế nào, đến khi cả ông đến đây là khách quý, cũng không màn tiếp khách, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh Lục Phi mà thôi. Tình cảm cao quý này, thật sự rất đáng trân trọng!

"Hẹn ngày tái ngộ!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chỉ cần ta cho là được

Nam Hưởng và Nam Bì Huyền trở về quốc, Sở Dĩ An lại bận rộn phê tấu sớ đến khuya, tiếng bước chân nhẹ nhàng bước vào, khiến hẳn nhú mảy.

"Thái Hậu cát cát tường!"

"Đã khuya như vậy, Thái Hậu không nghỉ ngơi mà lại đến phủ của Dĩ An à?"

Sở Dĩ An nhìn xung quanh, thái hậu đến phủ lại không hề đem theo nô tì, công công, chỉ một thân một mình đến phủ thật khiến người ta cảm thấy kì lạ.

"An nhi của ta thật tài hoa, chẳng trách lại khiến Nam Bì Huyền công chúa say mê."

Thái Hậu nhìn nét chữ tựa rồng bay phượng múa của hẳn không khỏi tán phục, nét chữ đẹp, phong thái lại càng thu hút hơn.

"Dĩ An đối với Nam Bì Huyền công chúa chỉ là tình huynh muội. Ngoài ra không còn ý nào khác"

Sở Dĩ An nghe thế liền nhú mảy, Nam Bì Huyền chính là một muội muội, hẳn chỉ coi nàng ta giống như Sở Dĩ Lăng mà thôi. Hoàn toàn không hề trên mức độ ấy.

"Hây da, ai gia thiết nghĩ nếu như Nam Bì Huyền có lòng như thể hoàng thượng cũng nên nạp thêm phi tần, để giữ hữu nghị hai quốc?"

Thái hậu thở dài, Nam Bì Huyền suốt mấy ngày qua nịnh nọt thái hậu khiến thái hậu vừa nhìn đã nắm thót. Nam Bì Huyền công chúa là nữ nhân khuê cát, am hiểu mọi thứ, lại xinh đẹp dịu dàng, tuy có tí tính nghịch. Thái Hậu cũng rất muốn Nam Bì Huyền là người một nhà, lại được gắn kết giữa hai quốc. Nhưng suy cho cùng, Nam Bì Huyền hoàn toàn không hề thích Ân nhi, chỉ luôn say mê Dĩ An mà thôi, khiến thái hậu đắn đo khôn cùng.

"Nhi thần không hề có ý định nạp thêm phi tần, trái tim của nhi thần không thể chứa thêm một người nào khác nữa. Mong thái hậu thứ lỗi!"

...

Mờ sáng, nàng đã say nồng trong giấc ngủ, suốt cả đêm hân không hề ghé sang nàng, Nam Bì Huyền đã về quốc từ lâu hân vẫn không hề trở về, khiến nàng chán ghét vùi vào đồ ăn rồi ngủ, ăn đến no say cả bụng vẫn không thấy tâm hơi hân đâu liền đi ngủ.

Hoi ầm phà vào cổ nàng, khiến nàng cự người, cảm giác ầm áp truyền qua eo nàng, giữ chặt ở eo. Nàng vẫn say nồng trong giấc ngủ, hôm qua thức khuya nàng đã mất ngủ, nên hôm nay liền không muốn dậy. Đôi môi hân dần dần di chuyển xuống cổ nàng, muốn xoa người nàng nhưng lại không được. Đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng quơ quơ, hất đẩy hân ra.

"Đừng phiền người khác đang ngủ..."

"Sáng rồi, nàng mau dậy đi!"

"Còn sớm"

Nhìn bộ dạng đáng yêu của nàng khiến hân muốn cắn nàng một cái, nàng cứ như thế này làm sao hân chịu đựng được? Hân xoa người nàng sang đôi diện hân, hôn lên đôi môi đang chu chu như cánh hoa anh đào kia, hân hôn ngấu ngiến, cắn mút không ngừng.

"Này... Tên Sở Dĩ An đáng ghét kia. Cả đêm qua đi chơi cùng mỹ nhân không về, bây giờ còn làm loạn?"

Đôi mắt nàng mở to tròn, nhìn tên Sở Dĩ An trước mặt, thật khiến nàng nổi con giận, cả đêm qua đã khiến nàng ăn uống nhiều, bây giờ chắc nàng đã béo múp lên rồi...

"Chẳng phải Lục Phi của trẫm đã cho phép trẫm đi rồi sao?"

"Ta...ta cho phép chàng đi, nhưng có cho chàng đi thâu đêm không?"

Hân mỉm cười dịu dàng, ôn nhu, ôm người nàng vào lòng, cơ thể nàng mềm mại như cục bông vậy, cơ thể thơm ngát khiến hân muốn ôm nàng mãi mãi như thế, cảm giác thật sự rất bình yên... Nàng giận dữ, khuôn mặt đỏ ửng, ánh mắt sắc bén như một con cọp con khiến hân không khỏi bật cười nhưng lại cố gắng gượng ép không bật ra tiếng cười.

"Được rồi, là ta sai, ta sẽ chịu phạt được không?"

"Ai dám phạt hoàng đế cao cao thượng thượng cơ chứ?"

"Chỉ cần ta cho là được."

Sở Dĩ An sùng nịnh, cắn cắn vành tai nàng dõ dành, mặt ngọt rót vào tai nàng, mẫn cảm ửng đỏ hết cả tai.

Có trời đất chứng giám, lúc Nam Bì Huyền trở về quốc, hân đã vụ mừng đến lúc nào, hân vội vàng phê duyệt tấu sớ cho ngày mai để có thể ôm nàng vào lòng mà ngủ, nhưng thái hậu lại ngăn cản, khiến hân chậm trễ phê duyệt đến mờ sáng, đến khi hân phê xong liền chạy đến tẩm cung của nàng.

"Hảo, chúng ta vận động một xíu đi?"

Nàng đưa ra sáng kiến, ánh mắt hân sáng trưng, lập tức đề người nàng xuống, hôn lên trán nàng. Nàng bĩu môi, hất người hân sang một bên.

"Chàng phải nấu ăn cho ta?"

"Cái gì? Không được, đường đường trẫm là hoàng đế của một quốc, làm sao lại tự thân vận động nấu ăn?"

"Nếu chàng không làm thì thôi."

Nàng bỏ lơ lời hân nói, bước đến tưới nước cho hai chậu cây, nhìn bóng dáng thanh mảnh dịu dàng của nàng khiến hân không đành lòng. Hân ranh ma tiến đến gần nàng.

"Được, ta sẽ làm cho nàng, nhưng nàng hứa ta làm ngon phải có thưởng?"

"Hảo, chàng muốn thưởng gì?"

"Thị tâm!"

Đôi mắt nàng mở to hết sức, hân mỉm cười ma quái hôn lên môi nàng, nụ hôn ngọt ngào kéo dài. Từ sau khi trải qua chuyện sinh tử, nàng dường như trở nên ngoan ngoãn hơn, đôi cách xưng hô với hân, thậm chí còn thay đổi, gần gũi với hân hơn khiến hân vô cùng thích thú.

"Lục Phi tỷ...xoàng!!!"

A Mẫn làm rơi chậu nước rửa mặt xuống đất. Vội vội vàng vàng lấy tay che mắt.

"Lục Phi, hoàng thượng, hai người cứ tiếp tục. Nô tỳ xin phép cáo lui"

A Mẫn nhanh chóng thu dọn, chạy nhanh ra khỏi phòng, không ngừng thở phào.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Đích thân xuống bếp

A Mẫn che mắt đi, nàng liền xô hấn ra, gương mặt nàng ửng đỏ hết cả lên, không biết A Mẫn có nghe những lời hấn nói lúc này không?

"Nhanh đi làm điểm tâm đi."

"Nàng chưa đồng ý thì sao ta có thể yên tâm được"

"Chẳng phải cả đêm qua đã làm...cùng Yên Phi sao?"

Nàng đánh trớn lảng cực tốt, thu lại dáng vẻ bình thản, khuôn mặt lạnh như băng của nàng khiến hấn đau đầu, nữ nhi sao lại có thể khó hiểu, lúc này điệu dáng ngoan ngoãn như một con mèo mướp, bây giờ xù lông như một con cọp, hấn lắc đầu ngao ngán.

"Nàng đang ghen sao?"

"Làm gì có. Xầm bậy"

"Nếu không sao nàng lại quan tâm chuyện ta có đến tẩm cung của Yên Phi vào đêm hôm qua?"

Bàn tay thon dài của hấn nâng lấy cằm nàng, ánh mắt hấn đối diện nàng khiến tâm can nàng lay động, phải nói rằng hấn rất hoàn hảo, hoàn hảo đến thu hút.

"Ta chỉ vô tình nói ra thôi!"

"Hảo, lâu rồi không đến tẩm cung của Yên Phi, xem ra tối nay trẫm phải ghé thăm nàng ấy. "

...

Suốt mấy canh giờ từ khi hấn rời đi cho đến bây giờ đã mờ mịt chiều vẫn không thấy bóng dáng hấn đâu, nàng đứng ngồi không yên, hỏi A Mẫn thế nào cũng sẽ bị chọc. Nàng tuyệt đối không thể làm mất hình tượng được. Nàng lắc đầu liên tục, lập tức chui vào chăn trùm kín người.

"Lục Phi, tỷ có trốn cũng không trốn được trái tim của mình đâu"

A Mẫn thấy thế liền cười, giọng nói dịu dàng, ngọt ngào phát ra, nàng có gắng bịt kín tai không muốn nghe.

"Thôi được, tỷ không muốn nghe thì thôi vậy. Giờ này chắc hoàng thượng đang chuẩn bị đến tẩm cung của Yên Phi nương nương rồi"

"Không phải hấn ta nói đến tôi..."

Chưa nói dứt câu, A Mẫn đã cười ha hả vào mặt nàng, nàng im bất, trùm kín chăn, đáng ghét, cả Lục Quốc này đang chống đối lại nàng. Nàng giận dữ đi ngủ, cố gắng nhắm nghiền mắt, luôn giữ im lặng, dù A Mẫn có làm phiền hay cố tình trêu chọc vẫn không đáp trả, cuối cùng nàng buồn ngủ đến mức tiệp đi say sưa...

...

Lam Ngụy Hy Thực,

"Hoàng thượng, hay để Lam Ngụy làm..."

"Không được, trẫm phải tự tay làm. Ngươi cứ chuẩn bị sẵn những thứ cần thiết, cứ nói cách ta sẽ tự thực hiện"

Lam Ngụy Hy Thực chính là người nấu ăn giỏi nhất ở bếp của triều đình, những món ăn nào ngon cũng chính là do bà ta tự tay làm cả. Nhìn sơ qua Lam Ngụy Hy Thực đã có tuổi, nhưng nghề nấu ăn này chính là không thể nào phai nhạt được, ngày càng thêm kinh nghiệm, khiến già trẻ trong cung đều ngưỡng mộ, luôn muốn được ăn sơn hào hải vị do bà ta nấu.

Lam Ngụy Hy Thực thờ dài, bà ta đã sống đến từng tuổi này, gắn bó với triều đình bao lâu, không một ai tự tay xuống bếp, chỉ cần hô một tiếng, bao nhiêu Hy Thực giỏi đều sẽ tự dâng hiến tài đức của mình.

Sở Dĩ An cần cù mảy mò làm, từ sáng đến giờ hắn đã đích thân đi chợ, bây giờ lại còn đích thân học lý thuyết rồi thực hành, trời đã xế chiều, hắn thở dài khi chưa nấu được một món ăn nào cả. Mồ hôi trên trán ướt đầm, khiến các nô tỳ cảm thấy sốt.

"Hoàng thượng...hoàng thượng không thể làm... Thực sự..."

"Lam Ngụy, bà nói xem ta làm món này được không?"

Lam Ngụy Hy Thực sợ hãi, đã làm đến tận hơn năm lần, nhưng vẫn chưa có món nào được, món làm đúng thì quá khét, món làm không khét thì quá nhạt, món làm không nhạt thì quá mặn, thật khiến Lam Ngụy Hy Thực đau đầu. Bà vuốt trán, mồ hôi chảy rơi xuống khắp cả lưng vì áp lực. Lam Ngụy Hy Thực từ từ nâng đũa, gắp một miếng, món ăn lần này đã đỡ hơn, nhìn màu sắc của thức tươi hơn, cá hồng kim mã, được xào chung với ba loại nguyên liệu quý gồm có bào ngư, nấm linh chi, hạt sen, cùng loại thảo mộc bạch đậu khấu, cá được hấp sẵn, sau khi hấp được rưới một nước xào, mùi hương của bạch đậu khấu sẽ mang lại hương thơm tuyệt vời, món ăn yêu cầu lượng lửa thích hợp, nếu không sẽ ảnh hưởng cực nặng đến mùi vị của món ăn.

Lam Ngụy Hy Thực nếm vị, liền gật đầu tán thưởng, món ăn này quả nhiên thật sự rất lạ...khác hẳn với cách bà chỉ dạy tận tình cho Sở Dĩ An.

"Hoàng thượng, món ăn này rất ngon nhưng..."

"Sao?"

"Mùi vị rất lạ, có mùi cay nồng. Có phải hoàng thượng cho thêm đinh hương không?"

Sở Dĩ An lắc đầu, cái lắc đầu ở đây chính là hắn không biết, trong lúc hoảng loạn vì số nguyên liệu, hắn đã cho những thứ thuận tay vào. Làm sao hắn biết được món ăn này có thứ gì?

"Rốt cuộc món ăn này có sử dụng được không?"

"Bệ hạ, món ăn rất ngon a!"

Lam Ngụy Hy Thực gật đầu liên tục, bà nở nụ cười vui sướng. Món ăn này ngoài thêm vị cay nồng lạ đặc trưng thì không có gì là đáng ngại, Sở Dĩ An vui vẻ quay trở về mồ hôi mặt nhọc ướt hết cả y phục.

"Lam Ngụy, hãy cho người mang đồ ăn đến tẩm cung của Lục Phi"

Sở Dĩ An nhanh chóng rời đi, trên khuôn mặt hắn lên sự vui vẻ hạnh phúc. Lam Ngụy Hy Thực mỉm cười, cho người bưng thức ăn lên, ngày hôm nay chứng kiến cảnh này khiến bà cũng cảm thấy ấm lòng. Lục Phi là người thế nào bà không hề biết rõ, chỉ biết sơ qua khi Lục Phi còn làm tỳ nữ trong cung, chỉ là một nữ nhân đầy tâm thương. Người có thể khiến trái tim lạnh lùng của hoàng thượng Sở Dĩ An đem lòng yêu thương, sủng ái như thế bên trong chính là một người đầy đặc biệt. Quá trình ở trong cung, bà chưa bao giờ thấy Sở Dĩ An tận tình, vui vẻ như bây giờ... Lúc đến tìm gặp Lam Ngụy bà thì hỏi hã, lúc học hành thì chăm chỉ nghiêm túc, lúc hoàn thành thì mỉm cười hạnh phúc... Tình yêu của Sở Dĩ An dành cho Lục Phi nương nương thật làm cho người người ngưỡng mộ.

...

A Phi đứng bên ngoài đã quan sát hết tất cả, nổi tức giận liền hiện rõ trên khuôn mặt, sau khi Sở Dĩ An đi liền lập tức rời khỏi. Bóng dáng A Phi nhanh chóng trở về tẩm cung của Yên Phi nương nương.

"Nương nương, hoàng thượng đích thân làm đồ ăn cho Lục Phi"

"Cái gì? Ta...ta không tin!"

"Nương nương, người hãy tin nô tỳ, chính mắt nô tỳ thấy hoàng thượng từ trong Hy Thực bước ra, tự tay nấu món cá hồng kim mã"

A Phi thờ dốt, giọng nói còn hấp tấp hơn cả Yên Phi. Yên Phi như chết lặng, những lời nói của A Phi như đâm sâu vào vết thương cũ của Yên Phi. Yên Phi đã cố gắng không nghĩ đến, cố gắng không quan tâm hai người họ... Nhưng bây giờ, quả nhiên hai người họ không coi trọng nàng ta, trong mắt chàng có còn coi ta là phi của chàng không?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Ta cũng yêu chàng

Note: H nhẹ nhàng

Lâu rồi mới có H về cặp chính cho nồng nàn tí nha đồng bào ơi!! =))

Điểm tâm tối mà hần dành cho nàng đã bị phá hỏng hoàn toàn khiến hần ảm ức vô cùng. Hần đã bỏ bao nhiêu công sức vào đó, đến cả buổi tối chỉ mong muốn cùng nàng dùng bữa, để được khen ngợi từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng, muốn tận hưởng không gian lãng mạn của hai người vậy mà...tất cả đều biến mất hết.

Hần ngồi trên ghế, không hề nói chuyện, liên tục uống rượu, từ ly này đến ly khác không biết điểm dừng, khiến nàng bức bối.

"Này, Sở Dĩ An chẳng có thôi uống không?"

"..."

Hần vẫn không trả lời, mùi rượu đã nồng nặc bay vào mũi nàng, nàng có sở thích rất kì hoặc, nàng thích ngửi mùi rượu, nhưng lại không hề thích uống loại chất lỏng đắng cay như thế. Nếu hần cứ uống mãi thế này, nàng sẽ không kiềm lòng được mà muốn uống mất. Khi nàng say, thật sự rất khó mà kiềm chế bản thân.

Bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của nàng nắm chặt lấy ly rượu trên tay hần, ánh mắt mơ hồ nhìn hần.

"Này, có ngưng đi không?"

Giọng nói ngọt ngào như suối của nàng vang lên khiến hần như được rót mật ngọt vào tai.

Hần đặt ly rượu xuống bàn, kéo vội cơ thể nàng đặt xuống đùi hần, hít hà cơ thể thơm ngát của nàng.

"Dừng rồi..."

Hần cúi xuống hôn vào đôi môi nhỏ nhắn của nàng, thân thể mềm mại của nàng cọ xát vào hần, sự đụng chạm mềm mại khiến mọi thứ bên trong hần bị kích thích, hần tham lam thưởng thức mùi hương ngọt ngào như mật từ khoang miệng nàng, tâm trí nàng bắt đầu hỗn loạn. Để nụ hôn sâu hơn hần mỉm cười nhẹ, một tay nâng mặt nàng, tay còn lại ôm chặt người nàng không buông. Đầu lưỡi của hần từ từ tiến sâu vào, khơi gợi khát vọng, sự kích thích từ nàng. Hương vị ngọt ngào từ khoang miệng của hần vương vấn mùi rượu ngon, đầu lưỡi quẩn quýt nàng không buông, khiến nàng triền miên vào mê không lối thoát mà phối hợp nhiệt tình cùng hần, cơ thể nàng bắt đầu mềm nhũn, không còn chống cự, hần mỉm cười thỏa mãn, bàn tay hần trượt lên phía đỉnh đầu nàng đồ dảnh, lại trượt xuống sờ lên gò má xinh đẹp của nàng, đến khi nàng ngạt thở mới buông, nàng dịu dàng, ánh mắt long lanh tựa hạt châu sa đối diện với hần.

"Vì sao muốn uống nhiều rượu vậy?"

"Vì nàng"

"Tại sao?"

Nàng nhú mày, tại sao lúc nào chuyện xấu của hần cũng bởi nàng mà ra cả. Nàng cắn mạnh vào môi hần một cái, khiến hần la lớn.

"A! Vì nhớ nàng"

"Chẳng phải ta đang ngồi trước mặt chàng sao? Chẳng phải vừa cưỡng hôn sao?"

"Nhớ cơ thể nàng, muốn hòa quyện cùng nàng!"

"..."

Nàng không còn từ nào để diễn tả nữa, tên hoàng thượng này thật lưu manh, bỉ ổi. Có phải say đến mức mất nhận thức rồi không? Nàng nhú mày nghiêm nghị, đẩy hần sang một bên.

"Trời đã khuya rồi, xin mời hoàng thượng về phủ nghỉ ngơi!"

"Đêm nay trẫm muốn ngủ ở đây"

"Được thôi"

Nàng gật đầu, giọng nói thản nhiên không chút lo lắng, cũng chẳng hề tức giận, hình bóng uyển chuyển của nàng lượn lờ trước hần, nàng lấy ra một cái gối, một tấm chăn rồi thả xuống đất, chẳng hề lên tiếng.

"Chỗ này sẽ là của hoàng thượng ngài"

Hần nhìn xuống đất, nhìn thái độ hiên ngang của nàng khiến từ giận hóa cười.

"A!"

Hắn kéo nàng xuống tấm chăn bông ấm áp, thân thể cường tráng đè người nàng xuống, khẽ mỉm cười gian tà.

"Nàng biết ta là hoàng thượng còn dám đối xử với ta như thế sao?"

"..."

"Hôm nay trẫm phải phạt nàng, nàng mới sợ!"

Bàn tay hư hỏng của hắn từ từ di chuyển sờ soạng khắp người nàng, nàng cắn cắn môi, hai tay hất cơ thể hắn, hắn mỉm cười mà quái kéo tay nàng về cắn nhẹ một cái.

"Nàng cứ chống cự đi"

"Tên Dĩ An đáng ghét, ta ghét ngươi"

Một tay hắn giữ lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, tay còn lại đã bắt đầu gỡ bỏ lớp y phục mỏng manh kia, hắn cúi đầu, hôn lên đôi môi đang định hét lên cầu cứu, trời tình mệnh, cửa đã khóa, nàng có kêu cũng chẳng ai cứu nàng cả.

Nàng tiếp tục chống cự giữ dội nhưng vô ích, hai tay của nàng đã bị hắn giữ chặt trên đỉnh đầu, lớp y phục đã thoát khỏi cơ thể nàng, lộ rõ những đường cong mê người trước mắt hắn. Hắn mỉm cười mà quái, ngón tay nóng bỏng của hắn di chuyển xuống xương quai xanh của nàng, khiến cơ thể như có nguồn lửa khiến nàng cảm thấy tê dại, hắn nhẹ nhàng mân mê đôi gò bồng của nàng, xoa nắn nhũ hoa ngạo nghễ của nàng, dây dưa không rời.

Môi lưỡi triền miên, đầu lưỡi của hắn thuần phục quấn quít với đầu lưỡi của nàng mãi không buông tha. Đầu lưỡi của hắn mạnh mẽ, làm căn trong khoang miệng của nàng, hút hết mật ngọt của nàng, nụ hôn ngày càng cháy bỏng không còn nhẹ nhàng như nụ hôn ban nãy.

Ánh mắt nàng ngày càng long lanh huyền ảo đến mê người, sự chống cự gãy đổ dần dần suy yếu, mật ngọt từ hắn đã lan truyền vào khoang miệng nàng, hơi thở nóng bỏng đã xâm nhập cả cơ thể khiến nàng đắm chìm vào cơn mê hoặc. Nàng nhắm mắt, cơ thể bắt đầu run rẩy, lý trí cố gắng không bật ra tiếng. Bàn tay hư hỏng của hắn dần dần xâm nhập vào tiểu huyết yêu kiều của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve dụ dỗ, ngón tay hắn từ từ tiến sâu vào tiểu huyết tham dò kỹ càng khiến dịch mật bắt đầu tiết ra.

"Ưm...um, đừng Dĩ An"

Tiếng rên yêu kiều của nàng bật ra, khiến hắn vô cùng thỏa mãn buông tha cánh môi hoa anh đào ngọt ngào của nàng, cắn yêu vào má của nàng một cái. Nhìn bộ dáng mê người của nàng khiến hắn không kìm lòng tán thưởng.

"Hóa nhi, nàng là tiểu yêu tinh, nàng rất đẹp!"

Đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ mơ hồ mộng ảo, đôi môi nhỏ nhắn đang mấp máy, khuôn mặt nàng đỏ mọng, chìm đắm trong dục vọng, không ngừng run rẩy trước hắn.

"Hóa nhi...gọi tên ta"

"Dĩ...An"

Hắn hoàn toàn đã thuần phục được nàng, nàng không còn chống cự, chỉ nhẹ nhàng tận hưởng lửa nhiệt mà hắn đem lại, cơ thể cả hai đã không còn vờn vẩy, hắn nâng cằm nàng, hôn một cái, hắn thuần thục tách nhẹ hai chân của nàng, mạnh mẽ tiến sâu vào bên trong tiểu huyết của nàng. Hắn cắn nhẹ vành tai nàng cảm thấy sớm đỏ bừng, mỉm cười nhẹ lên tiếng.

"Lục Hóa nhi, ta yêu nàng"

"Ưm...ta cũng yêu chàng, Dĩ An"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ta cũng yêu chàng

Note: H nhẹ nhàng

Lâu rồi mới có H về cặp chính cho nồng nàn tí nha đồng bào oi!! =))

Điểm tâm tối mà hân dành cho nàng đã bị phá hỏng hoàn toàn khiến hân ảm ức vô cùng. Hân đã bỏ bao nhiêu công sức vào đó, đến cả buổi tối chỉ mong muốn cùng nàng dùng bữa, để được khen ngợi từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng, muốn tận hưởng không gian lãng mạn của hai người vậy mà...tất cả đều biến mất hết.

Hân ngồi trên ghế, không hề nói chuyện, liên tục uống rượu, từ ly này đến ly khác không biết điểm dừng, khiến nàng bức bối.

"Này, Sở Dĩ An chàng có thôi uống không?"

"..."

Hân vẫn không trả lời, mùi rượu đã nồng nặc bay vào mũi nàng, nàng có sở thích rất kì hoặc, nàng thích ngửi mùi rượu, nhưng lại không hề thích uống loại chất lỏng đắng cay như thế. Nếu hân cứ uống mãi thế này, nàng sẽ không kiềm lòng được mà muốn uống mất. Khi nàng say, thật sự rất khó mà kiềm chế bản thân.

Bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của nàng nắm chặt lấy ly rượu trên tay hân, ánh mắt mơ hồ nhìn hân.

"Này, có ngưng đi không?"

Giọng nói ngọt ngào như suối của nàng vang lên khiến hân như được rót mật ngọt vào tai.

Hân đặt ly rượu xuống bàn, kéo vội cơ thể nàng đặt xuống đùi hân, hít hà cơ thể thơm ngát của nàng.

"Dừng rồi..."

Hân cúi xuống hôn vào đôi môi nhỏ nhắn của nàng, thân thể mềm mại của nàng cọ xát vào hân, sự đụng chạm mềm mại khiến mọi thứ bên trong hân bị kích thích, hân tham lam thưởng thức mùi hương ngọt ngào như mật từ khoang miệng nàng, tâm trí nàng bắt đầu hỗn loạn. Để nụ hôn sâu hơn hân mỉm cười nhẹ, một tay nâng mặt nàng, tay còn lại ôm chặt người nàng không buông. Đầu lưỡi của hân từ từ tiến sâu vào, khơi gợi khát vọng, sự kích thích từ nàng. Hương vị ngọt ngào từ khoang miệng của hân vương vấn mùi rượu ngon, đầu lưỡi quấn quýt nàng không buông, khiến nàng triền miên vào mê không lối thoát mà phối hợp nhiệt tình cùng hân, cơ thể nàng bắt đầu mềm nhũn, không còn chống cự, hân mỉm cười thỏa mãn, bàn tay hân trượt lên phía đỉnh đầu nàng dễ dàng, lại trượt xuống sờ lên gò má xinh đẹp của nàng, đến khi nàng ngạt thở mới buông, nàng dịu dàng, ánh mắt long lanh tựa hạt châu sa đối diện với hân.

"Vì sao muốn uống nhiều rượu vậy?"

"Vì nàng"

"Tại sao?"

Nàng nhú mày, tại sao lúc nào chuyện xấu của hân cũng bởi nàng mà ra cả. Nàng cắn mạnh vào môi hân một cái, khiến hân la lớn.

"A! Vì nhớ nàng"

"Chẳng phải ta đang ngồi trước mặt chàng sao? Chẳng phải vừa cưỡng hôn sao?"

"Nhớ cơ thể nàng, muốn hòa quyện cùng nàng!"

"..."

Nàng không còn từ nào để diễn tả nữa, tên hoàng thượng này thật lưu manh, bỉ ổi. Có phải say đến mức mất nhận thức rồi không? Nàng nhú mày nghiêm nghị, đẩy hân sang một bên.

"Trời đã khuya rồi, xin mời hoàng thượng về phủ nghỉ ngơi!"

"Đêm nay trẫm muốn ngủ ở đây"

"Được thôi"

Nàng gật đầu, giọng nói thản nhiên không chút lo lắng, cũng chẳng hề tức giận, hình bóng uyển chuyển của nàng lượn lờ trước hân, nàng lấy ra một cái gối, một tấm chăn rồi thả xuống đất, chông hông lên tiếng.

"Chỗ này sẽ là của hoàng thượng ngài"

Hân nhìn xuống đất, nhìn thái độ hiên ngang của nàng khiến từ giận hóa cười.

"A!"

Hắn kéo nàng xuống tấm chăn bông ấm áp, thân thể cường tráng đè người nàng xuống, khẽ mỉm cười gian tà.

"Nàng biết ta là hoàng thượng còn dám đối xử với ta như thế sao?"

"..."

"Hôm nay trẫm phải phạt nàng, nàng mới sợ!"

Bàn tay hư hỏng của hắn từ từ di chuyển sờ soạn khắp người nàng, nàng cắn cắn môi, hai tay hất cơ thể hắn, hắn mỉm cười ma quái kéo tay nàng về cắn nhẹ một cái.

"Nàng cứ chống cự đi"

"Tên Dĩ An đáng ghét, ta ghét ngươi"

Một tay hắn giữ lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, tay còn lại đã bắt đầu gỡ bỏ lớp y phục mỏng manh kia, hắn cúi đầu, hôn lên đôi môi đang định hét lên cầu cứu, trời tình mệnh, cửa đã khóa, nàng có kêu cũng chẳng ai cứu nàng cả.

Nàng tiếp tục chống cự giữ dội nhưng vô ích, hai tay của nàng đã bị hắn giữ chặt trên đỉnh đầu, lớp y phục đã thoát khỏi cơ thể nàng, lộ rõ những đường cong mê người trước mắt hắn. Hắn mỉm cười ma quái, ngón tay nóng bỏng của hắn di chuyển xuống xương quai xanh của nàng, khiến cơ thể như có nguồn lửa khiến nàng cảm thấy tê dại, hắn nhẹ nhàng mân mê đôi gò bồng của nàng, xoa nắn nhũ hoa ngạo nghễ của nàng, dây dưa không rời.

Môi lưỡi triển miên, đầu lưỡi của hắn thuần phục quấn quít với đầu lưỡi của nàng mãi không buông tha. Đầu lưỡi của hắn mạnh mẽ, làm căn trong khoang miệng của nàng, hút hết mật ngọt của nàng, nụ hôn ngày càng cháy bỏng không còn nhẹ nhàng như nụ hôn ban nãy.

Ánh mắt nàng ngày càng long lanh huyền ảo đến mê người, sự chống cự gãy đổ dần dần suy yếu, mật ngọt từ hắn đã lan truyền vào khoang miệng nàng, hơi thở nóng bỏng đã xâm nhập cả cơ thể khiến nàng đắm chìm vào cơn mê hoặc. Nàng nhắm mắt, cơ thể bắt đầu run rẩy, lý trí cố gắng không bật ra tiếng. Bàn tay hư hỏng của hắn dần dần xâm nhập vào tiểu huyết yêu kiều của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve dụ dỗ, ngón tay hắn từ từ tiến sâu vào tiểu huyết tham dò kĩ càng khiến dịch mật bắt đầu tiết ra.

"Ừm...ừm, đừng Dĩ An"

Tiếng rên yêu kiều của nàng bật ra, khiến hắn vô cùng thỏa mãn buông tha cánh môi hoa anh đào ngọt ngào của nàng, cắn yêu vào má của nàng một cái. Nhìn bộ dáng mê người của nàng khiến hắn không kìm lòng tán thưởng.

"Hóa nhi, nàng là tiểu yêu tinh, nàng rất đẹp!"

Đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ mơ hồ mộng ảo, đôi môi nhỏ nhắn đang mấp máy, khuôn mặt nàng đỏ mọng, chìm đắm trong dục vọng, không ngừng run rẩy trước hắn.

"Hóa nhi...gọi tên ta"

"Dĩ...An"

Hắn hoàn toàn đã thuần phục được nàng, nàng không còn chống cự, chỉ nhẹ nhàng tận hưởng lửa nhiệt mà hắn đem lại, cơ thể cả hai đã không còn vờn vịu, hắn nâng cầm nàng, hôn một cái, hắn thuận thể tách nhẹ hai chân của nàng, mạnh mẽ tiến sâu vào bên trong tiểu huyết của nàng. Hắn cắn nhẹ vành tai nàng cảm thấy hơi ngứa, mỉm cười nhẹ lên tiếng.

"Lục Hóa nhi, ta yêu nàng"

"Ừm...ta cũng yêu chàng, Dĩ An"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Thế nào là công bằng

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu rọi vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Nàng tựa người trong lòng ngực săn chắc của hắn, thân thể đau nhức khiến nàng nhíu mày một cái.

Hôm nay, phụ mẫu sẽ đến kinh thành gặp nàng, vậy mà nàng vẫn còn nằm ngủ ở đây sao? Đã lâu rồi không gặp phụ mẫu. Nàng nhanh chóng gượng dậy, đánh mạnh vào ngực của hắn một cái.

"Này, dậy mau!"

"Hóa nhi...chúng ta ngủ thêm tí nữa đi"

Hắn lắc đầu, mắt vẫn nhắm nghiền lại, bộ dạng lười biếng của hắn khiến nàng không kiềm lòng mà bật cười. Quen biết hắn lâu như vậy, nàng mới lần đầu nhìn thấy bộ dạng này của hắn. Nàng thoát khỏi vòng tay của hắn, lặng lẽ bước xuống thay y phục, bàn tay thon dài từ đầu ôm lấy thắt lưng nàng cố định, nhẹ nhàng thất lại, chỉnh chu y phục cho nàng.

"Ta là người tháo, cũng sẽ là người mặc cho nàng!"

Hắn mỉm cười hôn nhẹ lên chóp mũi nàng, ánh mắt chứa đầy sự thâm tình, nàng chỉ liếc xéo hắn, vội vàng bỏ đi. Hắn ôm chặt lấy người nàng, cắn nhẹ vào vành tai nàng một cái.

"Nàng vội vàng muốn rời khỏi ta như thế à?"

"Không..."

"Nàng trốn trẫm?"

"Không..."

"Trẫm không cho phép"

Hắn vẫn giữ khư khư nàng bên mình, mỗi lần nàng bước đi hắn lại ôm chặt nàng hơn, nàng bĩu môi, lần nào nàng vừa định nói hắn cũng chen ngang, thật đáng ghét!

"Không phải...hôm nay phụ mẫu đến thăm "

Hắn chỉ "à" một cái, quyến luyến rời khỏi nàng, hắn tham lam hít thở mùi thảo mộc còn vương vấn trên người nàng, hắn mỉm cười giữ chặt lấy bàn tay nàng.

"Còn chuyện gì sao?"

"Nàng biết thế nào là công bằng không?"

"Biết!"

"Vậy ta đã thay y phục cho nàng, bây giờ nàng phải giúp ta thay y phục!"

"..."

...

Lục thái y và phu nhân đã đến trước phủ của nàng, A Mẫn kính cẩn mời phụ mẫu của nàng vào, nàng vui mừng khôn xiết, nhanh chóng ôm chầm lấy mẫu thân.

"Phụ mẫu, Hòa nhớ hai người."

"Chúng ta cũng nhớ con"

Lục phu nhân ôm chầm lấy tiểu nữ trong lòng, nước mắt của bà lại nhanh chóng rơi mỗi khi xúc động, nàng nhanh chóng rót trà kính cẩn mời phụ mẫu, suốt chặng đường dài, nhất định phụ mẫu đã rất mệt mỏi.

"Tiểu Hòa, con lại đây, cha bắt mạch cho con."

Lục thái y luôn là người trầm tính, nghiêm nghị, nhìn thấy tiểu nữ của mình bình phục vui vẻ, tuy mừng nhưng vẫn phải chính mình kiểm tra lại. Khi có việc phải về thôn sơn, Lục thái y đã rất lo lắng cho nàng, Sở Dĩ An đã báo tin liên tục về cho ông, nếu không ông sẽ lo lắng mà lâm bệnh.

Mạch của nàng vẫn ổn định, khiến Lục thái y vui vẻ gật đầu, vuốt nhẹ chòm râu của mình.

"Phụ mẫu...A Tuệ tỷ ấy không sao chứ?"

"Bộp!"

Tiếng đập bàn vang lên khiến nàng giật thót mình, Lục thái y khi nghe nhắc đến hai chữ "A Tuệ " giận đến tím mặt mày, không giữ được bình tĩnh. Nữ nhân độc ác như vậy thật đáng chết.

"Mẫu thân..."

"Tiểu Hỏa, A Tuệ đã chết rồi..."

Nàng á khẩu đến không nói nên lời, nàng vốn dĩ muốn biết vì sao Lâm Tuệ không cứu nàng, tình tỷ muội bao lâu nay không hề được coi trọng sao? Chưa có cơ hội gặp tỷ ấy, tỷ ấy đã...

"Hỏa, con đừng quan tâm Lâm Tuệ, kẻ độc ác như thể trời chu đất diệt"

Những lời nói của phụ mẫu làm nàng mờ mịt. Đôi bàn tay nàng xiết chặt lại, môi mím lại thành một đường thẳng. Nàng biết Lâm Tuệ cũng là phận nữ nhi, sẽ ganh tị, nhưng nàng không hiểu tại sao bức thư đó... Tại sao tỷ ấy lại chết, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

"Hoàng thượng vạn tuế"

Lục thái y và Lục phu nhân kính cẩn, hần mỉm cười nhẹ nhàng cúi người đỡ hai người đứng lên.

"Bình thân hình thân, nhạc phụ, nhạc mẫu"

Tiếng nói của Sở Dĩ An vang lên như đánh thức nàng, dường như hần đã biết chuyện, gương mặt bình tĩnh không chút nghi hoặc, hần mỉm cười nhìn nàng, ôm nàng vào lòng khi thấy nàng trầm tư suy nghĩ như thế, hần ghé sát vào tai nàng, thì thào.

"Nàng có phải đang nhớ tới trẫm nên suy tư đến thế?"

"Không biết xấu hổ!"

Nàng đánh mạnh vào ngực hần, phụ mẫu nàng mỉm cười vui vẻ thỏa mãn khi thấy nàng hạnh phúc như thế. Khi mọi việc được sắp xếp ổn thỏa, hai phụ thê già này liền lập tức đến kinh thành thăm con gái.

"Hỏa, quả nhiên ngày ngày có hoàng thượng chăm sóc, con ngày càng bướng bỉnh hơn rồi, tiểu Hỏa con tuyệt đối không được làm phật ý hoàng thượng, hoàng thượng là một nam nhân tốt!"

Lục thái y nói, trong lòng vô cùng cảm kích, nhớ lại ngày nào gặp hần, bây giờ gặp lại nhìn thấy nàng và hần vui vẻ như thế cũng làm ông vui mừng khôn xiết. Nhìn vẻ mặt hần yêu thương, sủng ái nàng, cũng khiến Lục thái y vui mừng, cảm động.

"Nhạc phụ, cứ gọi tên con là được!"

"Phụ thân, con là con của người hay hần ta là con của người vậy?"

Giọng nàng nũng nịu, chạy ngay đến ôm phụ thân. Nàng liếc nhìn hần, nhìn vẻ mặt thỏa mãn của hần thật đáng ghét mà!

"Hây da...trời hôm nay thật đẹp, bốn cung thật may mắn khi gặp phụ mẫu của Lục muội!"

Tiếng nói lãnh lớt, chanh ngoa của Yên Phi vang lên. Yên Phi còn diu thái hậu bên cạnh. Từ ngày Lục Hỏa sảy thai, Yên Phi đã lấy lại được sự quan tâm của thái hậu. Mỗi ngày đều được Phi Phi lên kế hoạch sủng nịnh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ta lừa nàng vì yêu nàng

"Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng cát cát tường!"

Yên Phi nhanh nhẹn diu dàng cúi người, giọng nói diu dàng trong trẻo vang lên.

"Miễn lễ"

"Tạ ơn hoàng thượng"

"Hoàng thái hậu cát tường!"

Tất cả mọi người đều hành lễ, hoàng thái hậu chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, bước đến gần hơn.

"Miễn lễ"

Hoàng thái hậu bước lại gần Lục thái y và lục phu nhân, nhìn y phục đơn sơ trên người họ, khẽ chau mày lắc đầu. Bọn họ vào hoàng cung mà vẫn không chau chuốt? Vẫn giữ bộ dạng này mà đến, thật không ra thể thống gì!

"Người đâu! Truyền vài bộ y phục lên cho Lục thái y và Lục phu nhân!"

Tiếng nói của hoàng thái hậu vang lên, đám nô tỳ nhanh chóng lui xuống. Hoàng thái hậu lướt vòng quanh hai người khẽ nhủ thầm.

"Hoàng thái hậu, thần không dám nhận!"

"Ai gia đã ban tặng, chắc hẳn ngươi cũng không muốn nhận?"

"Thần ở sơn thôn từ nhỏ đến lớn, y phục chất liệu cao quý này thật sự...."

"Ai gia ban tặng ngươi cố tình từ chối?"

"Không... Thần..."

Lục thái y bối rối, sống ở thôn sơn, ít nhiều gì hai người cũng đã quen với loại y phục đang mặc trên người, loại y phục tơ tằm cao quý này thật sự hai người chưa từng ham muốn. Lục Hòa đã gửi về rất nhiều y phục như thế nhưng hai người đều cất giữ cẩn thận.

"Thái hậu, mong người thứ lỗi. Nhục phụ thật sự đã quen với cuộc sống đơn giản này. "

"Có Dĩ An lên tiếng, đương nhiên ai gia bỏ qua. Nhục phụ nhục mẫu của An nhi đường xa đến đây. Người đâu! Mau dọn điểm tâm"

Hành động của hoàng thái hậu khiến Yên Phi cùng A Phi tức tối, A Phi ghé sát vào tai Yên Phi thì thầm Yên Phi chau mày lắc đầu liên tục.

Bữa tiệc được dọn biết bao cao lương mỹ vị, mọi người đều ăn vui vẻ với nhau. Nàng cẩn cẩn mỗi lần nào cũng có tiệc riêng, Yên Phi đều luôn kéo thái hậu đến gây chuyện. Vốn dĩ thái hậu không thích nàng, bây giờ không còn tiểu yêu thái hậu lại càng thuận theo ý Yên Phi nhiều hơn. Nàng gượng cười tươi, gấp thức ăn cho nhục mẫu. Phụ mẫu nàng luôn là người tình tế, nàng không muốn họ phải buồn lòng.

...

Mặt trời đã lặn dần, ánh hoàng hôn đỏ rực như ngọn lửa, tuyệt sắc. Phụ mẫu nàng đã lên đường trở về thôn sơn, dù nàng có ra sức giữ bọn họ ở lại vẫn không được. Họ vẫn thích cuộc sống đơn sơ của thôn sơn, không hề ham phần vinh ở chốn hoàng cung này.

...

"Tỷ tỷ, tại sao mặt trời lại đỏ như vậy?"

"Mặt trời đỏ vì đang nấu cơm"

Hai tiểu nữ nhỏ nhắn leo lên tận ngọn đồi cao phía gần nhà ngắm mặt trời. Mặt trời đỏ rực như ngọn lửa khiến tiểu muội vô cùng thất vọng. Tiểu tỷ tỷ trả lời không hề khiến nàng thỏa mãn tí nào, nàng xụ mặt, cắn cái bánh bao.

"Tỷ có nói thật không?"

"Ta có bao giờ lừa muội?"

Tiểu muội gật đầu liên tục, cũng phải tỷ tỷ đáng yêu này chứ hề lừa nàng, tỷ tỷ là người tỷ tốt nhất! Nàng mỉm cười cắn một thêm một cái bánh bao khác, liếc nhìn tỷ tỷ đang cố gắng che miệng cười. Nàng nghi hoặc nhìn, cắn vội hết cái bánh bao vào miệng.

"Này, tỷ cười gì thế?"

"Ha ha, muội thật ngốc, ta không bao giờ lừa muội thì bây giờ đã lừa rồi này!"

"Lâm Tuệ tỷ!!! Tỷ thật đáng ghét!"

Tiểu muội nghiêng răng đuổi theo Lâm Tuệ tỷ tỷ đã chạy khuất từ xa.

...

Nàng mỉm cười, nước mắt còn đọng trên mi, mùi hương Cừ Nha đang đến gần nàng, dù là khá xa nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được, hần bước lại gần nàng, ôm nàng vào lòng, hôn lên những giọt nước mắt đã rơi trên mắt nàng, hút sạch những giọt nước mắt đọng trên mi. Cừ chỉ vô cùng thương yêu, nâng niu trân quý nàng như một loại báu vật hiếm có. Giọng hần trầm ấm vang lên, phá tan bầu suy nghĩ của nàng, giúp nàng trở lại hiện thực.

"Nàng sao vậy? Nhớ nhục mẫu? Ta sẽ đưa nàng về..."

"Không phải! Thì ra tỷ ấy luôn lừa muội... Tỷ ấy không phải người tốt nhất!"

Nàng chui rút vào lồng ngực hắn, để mặc cho hắn ôm nàng dỗ dành. Hắn mỉm cười ôn nhu, vuốt ve mái tóc của nàng đang bay theo ngọn gió.

"Nàng lại nhớ đến Lâm Tuệ?"

Nàng không trả lời, chỉ gật gật đầu. Nàng nhớ lại tất cả chuyện xưa, từ trước đến giờ tỷ ấy chưa bao giờ đối xử bội nằng thật lòng... Nàng nhắm tịt mi tâm, nín thở, cảm nhận được hơi thở của hắn, ánh mắt của hắn đang nhìn chăm chăm vào nàng.

"Ta muốn trở về hồi còn bé... Hồi còn bé rất tốt!"

"Ta không muốn"

"Vì sao?"

"Vì hồi nhỏ ta không được gặp nàng!"

Nàng mở mắt thật to nhìn hắn, hắn cúi xuống hôn lên chóp mũi của nàng, thì thầm.

"Đừng quan tâm về Lâm Tuệ, ta đã giúp nàng điều tra, những vẫn chưa..."

"Chàng đã biết nhưng không hề nói với ta. Chàng cũng lừa ta? "

Giọng nàng hơi lớn tiếng, nàng vùng vẫy khỏi hắn, hắn vẫn ôm chặt nàng, vùi mặt vào người nàng, hít hà hương thơm thảo mộc của nàng. Mùi Cù Nha để chịu loang xung quanh, bay xộc vào người nàng chiếm trọn cả tâm trí kiên cương của nàng. Cánh môi bạc thân và đôi môi hoa anh đào chạm vào nhau, hắn nhanh chóng tách hàm răng trắng của nàng, lưỡi hắn nhanh chóng thăm dò, chiếm lấy khoang miệng của nàng, hút hết mật ngọt từ cái miệng nhỏ xinh của nàng. Tâm trí của nàng đều bị hắn nắm giữ, nàng chỉ biết thuận theo sự dụ dỗ khó cưỡng của hắn mà đắm chìm. Hắn mỉm cười, buông nàng ra, cắn nhẹ vào tai nàng thì thầm.

"Người khác lừa nàng vì ganh ghét nàng, nhưng ta lừa nàng vì yêu nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Lời hẹn ước

Kể từ ngày gặp được Sở Dĩ Ân, được Sở Dĩ Ân sủng ái. Yên Phi dường như muốn trở về lại với chính mình, chỉ muốn mình trở nên thành một người nữ nhân tầm thường, cũng có quyền được yêu, được ghen, được đổi.

Yên Phi nằm trong vòng tay của Sở Dĩ Ân, hắn ta đang vuốt ve mái tóc của nàng, đã rất lâu rồi hắn mới gặp lại nàng ta, được hít hà mùi hương mộc lan thoát ra từ cơ thể thơm ngát của nàng.

"Tiểu Yên, ta càng ngày càng yêu nàng mất rồi"

"Tại sao lại yêu ta?"

"Vì yêu thôi!"

Sở Dĩ Ân trả lời, hôn nhẹ lên chóp mũi của Yên Phi, hắn ta thật sự cũng không hề biết vì sao mình lại yêu thế tử của đệ đệ như thế. Biết rằng trái với đạo lý, nhưng hắn ta vẫn không thể ngừng thương nhớ nàng ta sau đêm hoan ái cùng nàng. Sở Dĩ Ân hắn vốn dĩ trước nay được vạn người mê, vạn vạn nữ nhân si tình, hắn ta lại không hề động lòng, chỉ nhất thời ham mê tửu sắc, nhưng Yên Phi lại khiến hắn có thể thay đổi, khiến hắn một lòng một dạ yêu nàng ta...

"Chàng có hứa với ta, sẽ yêu ta mãi mãi không?"

"Bổn vương hứa"

"hàng từ nay cũng không được nghĩ đến nam nhân khác kể cả Sở Dĩ Ân"

Sở Dĩ Ân đưa ngón trỏ chỉ vào đầu nàng, Yên Phi nhanh chóng mỉm cười ôm chặt lấy hắn ta dịu dàng xoa dịu hắn.

"Gặp chàng rồi ta còn thương nhớ được người khác sao?"

"Được, ta tin nàng. Ánh trăng sẽ làm chứng lời thề của chúng ta!"

Sở Dĩ Ân vừa dứt lời, đã nhanh chóng tham lam cắn mút vành tai của Yên Phi, Yên Phi dịu dàng, ánh mắt sáng như vàng trắng đang toả chiếm lấy toàn bộ tâm trí của hắn, chỉ khiến hắn càng thêm khao khát! Sở Dĩ Ân nhanh chóng đẩy người nàng ta xuống, thô bạo thoát hết tất cả mọi thứ trên người Yên Phi.

"Hồ ly! Nàng là nữ nhân của ta"

Sở Dĩ Ân nói, hai tay thô bạo xoa nắn đôi gò bồng đã sớm vươn trước mặt, hai người bắt đầu đưa nhau vào hoan ái cực lạc...

...

Sáng sớm,

Nàng đã sớm tỉnh giấc, thoát khỏi vòng tay ôm ấp của hắn. Khẽ nhũu mày, nàng dùng ngón tay vuốt vuốt cặp chân mày rậm rạp của hắn, vuốt ve cái mũi cao vút của hắn. Đáng ghét! Là da của tên này lại láng mịn như thế...

"Hoả, Hoả nhi..."

"Hửm?"

Nàng nhìn hắn, chậm rãi thay y phục. Từ sau khi nàng sảy thai đến nay, hắn luôn thường đến thăm cung của nàng nhiều hơn. A Mẫn từ sau hôm ấy cũng lui đi, mỗi sáng đều để chậu nước trước cửa, không hề bước chân vào vì sợ làm phiền họ.

"Mỗi sáng thức dậy đều trầm thích nhất, chính là nhìn thấy nàng đầu tiên."

"Dẻo mềm"

Nàng cố gắng nhịn cười, chỉ hơi mỉm môi một tí, vội vội vàng vàng bước đến bàn chải tóc! Tránh né cái tên dẻo mềm biến thái này.

"Mau dậy đi, mặt trời đã lên cao, chàng còn nằm dài ở đó kiểm chuyện dẻo mềm"

"Được! Là trầm sai, lời Lục phi nói luôn là thánh chỉ"

Hắn lười biếng bước xuống giường, cướp ngay cây lược chải đầu từ tay nàng, nhẹ nhàng chải mái tóc dài đen mượt của nàng, cử chỉ của hắn chứa chan đầy sự dịu dàng, hắn chải xong, cầm liền tựa lên vai nàng, hôn nhẹ vành tai, khẽ thì thầm.

"Ta đói..."

"Chắc xíu nữa A Mẫn sẽ đem điểm tâm đến"

"Không phải...ta muốn ăn thịt người"

Hắn kéo người nàng quay sang đối diện, tay cố định đầu nàng, hôn lên má nàng tròn trịa căng mịn của nàng, nụ hôn nhẹ nhàng đến mạnh bạo, hắn cắn cắn má nàng, nàng nhanh chóng xô người hắn ra, nhũu này nghiêm túc.

"Sở Dĩ Ân!!!"

"Được rồi, ta sai! Nàng như thế này không biết bao giờ mới có thêm tiểu yêu..."

Hắn thì thầm, giọng nói vô cùng mang ý trách móc. Hắn giận dữ, đến giường thay y phục, khuôn mặt hờn dỗi, cùng với bộ dáng lười biếng của hắn cũng khiến nàng muốn bật cười. Thân thể uyển chuyển của nàng bước đến gần hắn, nàng đưa tay đến thắt lưng buộc giúp hắn. Hắn nhìn nàng chăm chú, điệu bộ này nhìn nàng rất giống một nữ nhân đang đến hầu hạ phu quân của mình. Bao nhiêu sự tình nghịch, lém lỉnh đều tan biến, chỉ còn lại sự dịu dàng khó cưỡng từ nàng, nàng nhón người hôn lên má hắn một cái, thì thầm nhỏ nhẹ vào tai hắn.

"Ai thèm sinh con cho chàng?"

"Nàng dám?"

"Ta dám!"

"Nàng..."

Nàng trả lời, vội vàng bước đi ra ngoài đem chậu nước rửa mặt không thèm để ý đến hắn rồi bước ra ngoài, hắn vẫn còn tức đến đờ người, một vài giây sau mới nhận ra vội vàng đuổi theo nàng.

"Lục Phi nương nương, hôm nay tỷ dậy sớm thế...tỷ và hoàng thượng..."

Nàng vừa đi khỏi cửa vài bước đã thấy A Mẫn đuổi theo từ xa, A Mẫn thờ hờn hờn nói.

"Quên đi, mau mau chuẩn bị, ta muốn đến chùa"

"Dạ!"

A Mẫn lập tức sắp xếp đồ đạc, bóng dáng nhỏ nhắn của A Mẫn nhanh chóng biến mất dạng.

"Nàng muốn đi chùa sao?"

Hắn từ sau ôm lấy cơ thể nàng vào lòng, hít mùi hương thảo mộc của nàng, hắn mỉm cười nói chuyện với nàng.

"Đúng rồi, cầu siêu cho con chúng ta"

"Ta cũng đi!"

Hắn cười mà quái, ôm lấy cơ thể nàng dịu dàng, ba từ con chúng ta, cũng đủ khiến hắn vui vẻ, nàng thật sự đã động lòng với hắn...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Sợ lạc

Yên tâm cung,

Yên Phi nương nương thả dùm điểm tâm, tinh thần thoải mái hơn trước, tuy nhiên ngày nào A Phi cũng quấy rối, cũng truyền vào tai nàng ta những kế hoạch đầy mưu mô. Yên Phi nhớ, phiền chết đi được.

"Đủ rồi. Phi Phi, ta thật sự không còn quan tâm về việc sủng ái của Sở Di An nữa rồi!"

"Không được, người là Yên Phi cao quý, nhất định phải sinh con cho hoàng thượng, làm mẫu nghi thiên hạ!"

Tiếng nói chanh chua của A Phi vang lên, Yên Phi vẫn không hề muốn nghe, Yên Phi thừa biết hoàng thượng không hề để mắt đến mình, nếu như để mắt, nàng đã lên hoàng hậu từ lâu lắm rồi.

"Có phải người bị vấn đề gì không? Hoàng thái hậu cũng đang rất sủng ái người, người nhất định phải..."

"Thôi! Được rồi!"

"Nếu như người không còn lưu luyến hoàng thượng chi bằng..."

Giọng nói của Phi Phi nhỏ dần, ả ta ghé sát vào tai Yên Phi để thực hiện kế hoạch, mặt mày Yên Phi tái mét như người bị bệnh.

"Chát! To gan, ngươi hãy mau bỏ ý định đó đi, nếu không đừng đến gặp ta nữa!"

A Phi ngay lập tức quỳ xuống, vội vàng dùng lời nói xoa dịu Yên Phi nguy giận. Trong bao cung nữ, ả Phi Phi được nhất là ăn nói, từ khi có ả ta hầu hạ, Yên Phi luôn rất hài lòng về điểm này của ả. Nhưng dù sao ả vẫn không tốt bằng A Hoàng đã mất của Yên Phi...

"Thôi được rồi, ngươi lui đi!"

"Hoàng thái hậu giá đáo!"

Tiếng nói yêu điệu của Hòa công công vang lên, Yên Phi vội vàng quỳ xuống thỉnh an hoàng thái hậu.

"Yên nhi thỉnh an hoàng thái hậu, hoàng thái hậu cát cát tường!"

"Miễn lễ!"

"Tạ ơn hoàng thái hậu!"

Giọng nói trong trẻo của Yên Phi vang lên, Hoàng thái hậu thư thái ngồi xuống ghế. Mỉm cười quan sát sắc mặt của Yên Phi.

"Yên nhi của ai gia sao mặt mày khó chịu thế này? Có phải con đã mang long thai?"

"Dạ...Yên nhi không có, làm hoàng thái hậu thất vọng rồi ạ"

Yên Phi dịu dàng lên tiếng, khuôn mặt đầy hoảng hốt khi nghe hoàng thái hậu lên tiếng.

"Hãy, Yên nhi là người mà ai gia thương nhất. Chúc vị mẫu nghi thiên hạ này nhất định không ai khác ngoài con"

"Ý của người là..."

"Không sai. Con hãy nhanh chóng sinh thái tử. Ai gia nhất định không để con thua thiệt"

"Hoàng thái hậu...Yên nhi..."

Hoàng thái hậu nâng tách trà uống một ngụm, khẽ nhíu mày vì thái độ của Yên Phi. Một lúc sau, chân mày của bà giãn ra. Bà mỉm cười nhìn Yên Phi, bàn tay nắm chặt lấy tay Yên Phi khẽ nói.

"Yên nhi, tối nay ta sẽ sắp xếp cho con, tỳ nữ A Phi người hãy làm tốt trách nhiệm mà ai gia giao"

"Nô tỳ tuân lệnh"

Hoàng thái hậu nói xong đứng dậy đi ngay, môi Phi Phi khẽ cong lên, liếc nhìn sắc mặt của Yên Phi với khuôn mặt trắng bệch, môi khẽ mấp máy trầm tư nhìn về phía hoàng thái hậu bước đi...

Yên Phi bất giác nghĩ đến Sở Dĩ Ân, vừa mấy hôm trước đã thề non hẹn ước với chàng? Bây giờ làm sao nàng có thể thất hứa được, tâm can nàng hoàn toàn đã bị Sở Dĩ Ân thu phục...

...

Kể từ sau khi gặp nạn, nàng vẫn chưa lần nào xuất cung, hôm nay được xuất cung khiến nàng hào hứng vô cùng. Nàng đã chọn cho mình y phục đơn giản nhất để người ngoài khó có thể nhận ra mình. Vậy mà hần lại cho rất nhiều quân lính theo sau bảo vệ... Nàng nhìn hần, rồi lại liếc sang quân lính. Kể từ khi nàng xảy ra chuyện, hần luôn đề cao sự an nguy của nàng, đặc biệt chọn những người có võ công cao nhất đi cùng. Nàng gặp chuyện nhất định có lý do, vẫn luôn bảo vệ nàng là cách tốt nhất.

"Dĩ An... Thật sự không cần nhiều quân lính như thế?"

"Ta nói cần"

Giọng hần đầy dứt khoát, quân lính đứng nghiêm chỉnh thẳng hàng khiến nàng cảm thấy ngột ngạt, đến A Mẫn cũng sợ theo. Lần đó, bảo vệ không được nàng A Mẫn đã bị trách tội nặng nề, phạt A Mẫn quét dọn tất, giặt y phục cho tất cả cung nữ một tuần, nghĩ đến đây A Mẫn vẫn còn rùng mình, nếu như không nể tình A Mẫn đã vì nàng làm nhiều chuyện có ích, nếu không đầu của A Mẫn bây giờ đã lia khỏi cổ. Nhưng nếu nhiều người đi thế này, thật có hơi long trọng...A Mẫn lắc đầu, nắm chặt lấy tay nàng. Nàng nhìn hần nghiêm nghị, oai phong thế này, chỉ còn cách dùng sự mềm yếu của mình lay động hần. Nàng bước đến ôm chặt cánh tay hần, khẽ dụi dụi người vào hần, giọng nói thoát ra vô cùng ngọt ngào tựa vị ngọt của hồ lô đường.

"Phu quân à... Thật ra chàng võ công rất tốt, không cần bọn họ đâu! Chỉ có chàng bảo vệ ta, ta đã yên tâm rồi"

"Nàng chắc chắn chứ?"

"Ta chắc chắn, chàng là nhất! "

"Được! Ta vẫn cần phải cho một người theo cùng"

Mặc dù lay động, nhưng hần vẫn không thể nào lơ đãng, hần vẫn cần có một người bảo vệ nàng. Nàng như một món đồ trân quý, nhất định không thể mất hay tổn thương.

"À...vậy cũng được!"

Nàng gật đầu liên tục, bớt được bao nhiêu người thì bớt vậy, nếu hần dẫn một đoàn quân thế này chẳng khác nào nàng đang ở biên cương chống giặc? Hần ôm chặt lấy nàng, dẫn nàng đi, nàng ngạc nhiên, đôi mắt mở to tròn hết sức nhìn chăm chăm vào hần.

"Này! Kì quá"

"Có thể này mới không sợ nàng lạc mất!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Kế hoạch

Hắn cùng nàng xuất cung, đến một ngôi chùa cổ mà nàng đã từng đến, nàng bước vào, ngôi chùa này vẫn không hề thay đổi một chút nào, vẫn hoang sơ, nhưng nổi tiếng rất linh nghiệm. A Mẫn bước đến gần bàn, bày tất cả hoa quả vào đĩa.

"Sao nàng lại không chọn nơi khác nơi này có về..."

"Suyt!"

Nàng đưa ngón tay mềm mại của mình lên môi hắn, ra ý kêu hắn giữ im lặng. Lần trước khi nàng đến ngôi chùa này thắp hương. Nàng đã gặp được tên pháp sư ấy, tên này tiên đoán rất đúng, nàng vẫn còn muốn gặp mặt hắn ta lần nữa. Sở Dĩ An im lặng theo ý nàng, khoan thai bước đi quan sát, nơi này có vẻ hơi cũ kỹ, cần được tu bổ.

"Người đâu?"

"Bẩm hoàng thượng"

"Ban một số tiền bạc, quân lính tu sửa chỗ này, sau này nó sẽ là nơi lưu lại nếu Lục phi cần đến cầu an"

"Thần tuân lệnh!"

Hắn gật đầu, tên lính nhanh chóng thực hiện nhiệm vụ. Nàng vẫn đang khẩn cầu phạt tử, nàng nhắm mắt, tay chắp cầu tịnh tâm cầu nguyện, gương mặt nàng hiền hòa sáng ngời tựa tiên nữ, hắn mãi ngắm nhìn khuôn mặt nàng, mọi việc đều ngưng đọng, thời gian như dần chậm lại khoảng khắc này.

"Mẫn, dường như ta thấy tên pháp sư đó, ta muốn gặp hắn..."

A Mẫn lập tức gật đầu chạy theo bóng đen vừa bước đi. Bóng dáng đó rất giống hình dáng của tên pháp sư ngày hôm đó.

Hắn bước đến gần nàng, ôm nàng từ phía sau, cảm hắn tựa lên vai của nàng, hương thơm của Cừu Nha lan tỏa khắp mũi nàng, hắn cựa cựa qua lại trên vai nàng, nàng mãi cảm đồ hơn cả tai, hát hắn ra.

"Này, đây là nơi tôn nghiêm đó!"

Nàng nhũn mày, đẩy hắn sang một bên, hắn vẫn không chịu buông tha, vẫn vô si ôm nàng vào lòng.

"Nếu như chúng ta tình cảm, phạt tử sẽ chứng giám!"

"Vô liêm sỉ"

Nàng trách hắn, hát người hắn sang một bên, hắn thật bi ối mà, tại sao nàng lại có phu quân bi ối thế này. Nàng thầm than thân trách phận. Hắn nhìn nàng, khẽ chớp chớp mắt với nàng.

"Tại sao ta lại có phu quân như thế này cơ chứ?"

"Phu quân như ta không tốt sao? Vừa khôi ngô, tài hoa, đặc biệt yêu mê từ"

"...!"

...

A Mẫn hối hả chạy về phía nàng, về mặt vô cùng gấp gáp, A Mẫn thấy hắn liền ngập ngừng, nháy mắt với nàng.

"Triệu A Mẫn, ngươi làm gì mà như ma đuổi?"

"Bẩm hoàng thượng, nô tỳ vừa gặp một con chó hoang đuổi làm hoàng sợ..."

Hắn gật đầu, bước về phía trước quan sát, về mặt nghiêm nghị, tay tuốt vỏ kiếm.

"Hoàng thượng...xin người hãy qua đó trừng trị con chó hoang ấy, nếu không sẽ làm hại đến Lục phi nương nương"

Hắn nghe thấy vô cùng hợp lý liền gật đầu, quay sang nhìn nàng.

"Nàng ở đây, ta sẽ qua đó một tí"

Nàng nhanh chóng gật đầu liên tục, hắn vội vàng bước đi khiến nàng thờ phào nhẹ nhõm.

"A Mẫn, muội bị chó hoang đuổi thiệt sao?"

"Không phải, muội chỉ lừa hoàng thượng giúp tỷ, tên pháp sư ấy là người thích an tĩnh, chỉ thích xem quẻ đơn, hoàn toàn không hề thích có người đi cùng"

"Muội thật mưu mô!"

Nàng gật đầu suy nghĩ, tên pháp sư này quả thật rất cừ, lại vô cùng thần bí, nhất định nàng phải gặp tên này lần nữa. A Mẫn gật đầu chỉ dẫn tận tình hướng đi cho nàng, nàng vội vàng bước đi. Từ nhỏ nàng đã mê tín dị đoan, đặc biệt xem trọng quẻ bói, huống hồ tên này đã đoán trúng chuyện lần trước của nàng..

"Lục tỷ đi nhanh nhé, hoàng thượng mà đến muội không chịu trách nhiệm đâu"

...

Phi Phi liếc nhìn thái độ của Yên Phi, thái độ này dường như không hợp với Yên Phi cho lắm. Nếu như là một phi tử chắc chắn sẽ rất hào hứng vui mừng khi được hoàng thái hậu sủng ái, lại ra tay làm chủ. Hiện tại, Yên Phi không có chút nào hào hứng cả!

"Yên Phi nương nương người thử bộ y phục này đi, rất đẹp đấy, đêm nay người mà mặc nó nhất định sẽ rất thích hợp"

Phi Phi thích thú lên tiếng, biểu hiện cực kì quan tâm đến thái độ của Yên Phi, Yên Phi nhàn hạ dùng trà, gương mặt không biểu lộ chút gì quan tâm

"Yên Phi nương nương.."

"Người cứ để đó, tôi ta sẽ thử. "

"Yên Phi nương nương, người sao vậy..."

Yên Phi lắc đầu, cảm giác này thật sự rất phiền phức, ả nô tỳ này lúc nào cũng lải nhải khiến Yên Phi nhức nhối cả đầu óc. Phi Phi xụ mặt, phụng phịu bước lại gần Yên Phi, xoa bóp tay chân cho Yên Phi, giọng nói ngọt như đường.

"Yên Phi có phải người có tâm sự không?"

"Có...mà cũng không phải!"

"Rõ ràng là có mà, nô tỳ theo Yên Phi lâu năm như vậy, người không thể chia sẻ với nô tỳ sao?"

Phi Phi cố gắng lấy sự cảm động từ Yên Phi nương nương, ánh mắt ngây thơ trong sáng vô cùng đáng thương.

"Người nghĩ sao nếu tôi nay ta sẽ nhớ Lục Hòa đến gặp hoàng thượng?"

"Cái gì???"

"Suýt! Người la lớn lên làm cái gì?"

Yên Phi nhanh chóng bịt miệng ả nô tỳ này, chuyện hệ trọng như thế không thể bị ả nô tỳ này phá hỏng. Yên Phi đã suy nghĩ rất kĩ, dù gì nàng bây giờ đã là nữ nhân của Sở Dĩ Ân, nàng không hề muốn bản thân trở thành một nữ nhân không có liêm sỉ, không có quan hệ với hoàng thượng chính là sự lựa chọn tốt nhất dành cho chính bản thân của nàng!

"Người mau sắp xếp giúp ta, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Nàng đang ghen?

Nàng bước về phía góc khuất của ngôi chùa, tên pháp sư đang ngồi nghiêm nghị, vuốt vuốt chòm râu của bản thân. Nàng tiến lại gần hần liền giờ bàn tay thẳng về phía trước, ý định ngăn nàng lại.

"Cô nương hãy dừng bước, hiện tại bốn tọa không khỏe, chỉ nói vài câu rồi đi ngay, nam nữ thụ thụ bất tương thân"

Nàng nhìn về mặt của hắn ta khẽ gật đầu, chỉ đứng lặng yên ở đó, đôi môi nhỏ bé của nàng định lên tiếng, tên pháp sư lại cướp mất lời của nàng lên tiếng trước.

"Cô nương, ta đã nói rồi, cô nương phải rời xa người cô nương yêu thương nhất, nếu không hắn ta nhất định sẽ gặp nạn"

"Tại sao... Ta có cách nào giải trừ không?"

Đôi mắt nàng long lanh, nàng bầu chặt tà y phục, kiềm nén cảm xúc. Hai lần gặp gỡ coi như là duyên, tại sao hắn ta xuất hiện luôn khiến nàng khó hiểu, đau lòng đến tan nát tâm can. Nàng mím môi thành một đường thẳng, cố gắng lắng nghe lời giải đáp từ tên pháp sư kia. Hắn ta không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn vào đồ bát quái của mình, miệng lẩm bẩm.

"Không có cách nào, nếu cô nương không lựa chọn cách từ bỏ, e rằng không tốt cho bản thân, tại hạ cáo từ"

Nàng đờ người, đứng lặng một chỗ. Hắn ta vừa nói xong liền đứng dậy đi mất, không đợi nàng phản hồi, nàng nhìn theo bóng lưng của hắn ta, trên tay còn đang bế một con thỏ trắng.

"Lục phi nương nương"

A Mẫn lên tiếng, giúp nàng trở về trạng thái bình tĩnh, nàng quay về đằng sau liền nhìn thấy Sở Dĩ An đang mỉm cười ôn nhu nhìn nàng.

"Nàng sao vậy? Người lúc này..."

"Không, không sao. Người này đi lạc hỏi đường thôi"

"Chúng ta về cung thôi, xuất cung đã lâu chắc hắc nương rất mệt."

Hắn ra lệnh cho A Mẫn dìu nàng đi trước, nhìn thái độ của nàng, hắn nghi hoặc dõi theo bóng dáng của nàng, trước khi đến hắc nương vừa nhìn thấy bóng đen khả nghi ấy. Lúc hắc nương đến nơi tìm chó hoang chỉ thấy một con cún con nhỏ hoàn toàn bình thường. A Mẫn quả thật đã lừa gạt hắc nương.

"A Hiểu, người điều tra cho trăm tên vừa nói chuyện cùng Lục Phi nương nương?"

"Thần tuân lệnh"

Mỗi lần nàng xuất cung đều có chuyện đáng nghi hoặc, dù hắc nương có đồng ý theo lời nàng chỉ phái một người theo hộ vệ, nhưng vẫn luôn ra lệnh cho một số cận vệ thân thuộc cận kề. A Hiểu nhanh chóng làm theo lời hắc nương, khuôn mặt hắc nương luôn giữ sự trầm tĩnh, nét mặt nghiêm nghị bước về phía nàng đang chờ hắc nương bên xe ngựa.

"Tại sao chàng đi lâu vậy?"

Nàng vừa thấy bóng dáng hắc nương lại bắt đầu thắc mắc, hắc nương lớn thế này, bước chân nhất định sẽ rất nhanh. Nàng liếc xéo hắc nương, nhìn hắc nương thật sự khả nghi, có phải đang làm chuyện mờ ám sau lưng nàng không?

"Có phải chàng nói chuyện với vị cô nương xinh đẹp nào không?"

"Đúng vậy, lúc này có một tiểu cô nương xinh đẹp lạc đường, ta chỉ là hướng dẫn tận tình một tí"

Hắc nương nhăn nhó hai chữ tận tình khiến nàng càng trở nên thắc mắc. Nàng nhìn khuôn mặt gian xảo của hắc nương, rõ ràng không tầm thường. Vừa rồi không phải nàng vừa nói chỉ đường cho một tên khác sao? Quả là gậy ông đập lưng ông!

"Lục Phi nương nương, tỷ không sao chứ?"

"Không, ta không sao"

Hắc nương cố gắng gượng cười, nhìn vẻ mặt của nàng, hắc nương chỉ muốn xoa dịu nàng, nàng bây giờ như ngọn lửa muốn thiêu đốt tất cả, nàng đang ghen sao?

"Nàng đang ghen với tiểu cô nương đó?"

"Không bao giờ"

...

Đêm khuya đã đến, cũng là thời khắc Yên Phi đứng ngồi không yên, đang chờ đợi kết quả từ tiểu cung nữ của mình, Yên Phi cắn cắn môi, nhìn về phía ngoài, gió lạnh thổi qua lớp y phục mỏng manh của Yên Phi khiến nàng ta càng lo lắng. Yên Phi đi qua đi lại, uống liên tục ba tách trà để tịnh tâm. Đêm hôm nay nhất định không được sai phạm.

"Nô tỳ tham kiến Yên Phi nương nương"

"Miễn lễ"

Cung nữ thân cận của thái hậu đến thăm cung của Yên Phi, Yên Phi đan chặt hai tay vào nhau.

"Nô tỳ nhận lệnh của hoàng thái hậu đến hỏi thăm Yên Phi đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi chưa ạ? Có cần nô tỳ giúp đỡ không ạ?"

"Không! Không, bổn cung đã có A Phi giúp đỡ. Người về bẩm báo với hoàng thái hậu ta đã chuẩn bị mọi thứ"

Xuân Lan nghe thế liền mỉm cười gật đầu, ả ta cúi người thấp cáo lui.

"Nô tỳ cáo lui"

Mồ hôi đổ lấm tấm trên trán của Yên Phi nương nương, vừa lúc này gặp Xuân Lan, nàng như chết đi sống lại, được sủng ái bây giờ lại như nỗi sợ hãi của Yên Phi như vậy. Không lẽ hoàng thái hậu muốn có cháu như vậy sao?

Yên Phi nghĩ đi nghĩ lại cũng không đúng. Nhất định có vấn đề gì trong đó, Yên Phi ngồi yên lặng, ngồi trong phòng trầm tư suy nghĩ, cả ngày hôm nay Yên Phi chưa từng chớp mắt, khiến Yên Phi cảm thấy mỏi mắt, đôi mắt Yên Phi lim dim, Yên Phi chống tay tựa cằm lên bàn tay ngọc ngà của mình, đôi mắt từ từ thiếp đi. A Phi rốt cuộc đi đâu sao mãi chưa về?

"Nàng đang chờ ai mà chờ đến thiếp đi như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Phản bội

Tiếng nói của nam nhân vang lên, tiếng nói ấy rất quen thuộc, mùi hương ấy cũng rất quen. Hai tay kẻ nam nhân kia ôm chặt lấy Yên Phi, Yên Phi quay người về phía đằng sau, liền bắt gặp gương mặt quen thuộc Sở Dĩ Ân. Yên Phi thần thốt hô lên một tiếng, Sở Dĩ Ân nhanh chóng bịt miệng Yên Phi.

"Tiểu Yên...bổn vương nhớ nàng"

"Chàng... Sao chàng lại có thể đến đây hôm nay...."

"Ta biết, hôm nay mẫu hậu muốn nàng ân ái cùng Sở Dĩ Ân? Hừ! Bổn vương không cho phép, nàng đã là nữ nhân của ta!"

Đôi mắt Yên Phi long lanh, ngấn lệ. Những lời nói của Sở Dĩ Ân như khiến Yên Phi trở thành ả nữ nhân lẳng lơ, một mặt đã là phi tử của hoàng thượng, lại sai lầm ân ái cùng vương gia? Nàng ta đúng là phạm tội tày trời, trời tru đất diệt. Những giọt nước mắt của Yên Phi bắt đầu rơi trên đôi gò má cao xinh đẹp của nàng ta. Yên Phi cảm thấy tủi nhục, hổ thẹn với chính bản thân của mình. Sở Dĩ Ân nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể mỏng manh của Yên Phi, khẽ lau đi những giọt nước mắt long lanh kia giữa màn đêm. Yên Phi ôm chặt lấy Sở Dĩ Ân, kể từ ngày hôm đó, Yên Phi dường như đã bị Sở Dĩ Ân làm cho rung động, từng lời nói, từng cử chỉ của Sở Dĩ Ân luôn khiến Yên Phi động tâm. Yên Phi nhận ra nàng ta thật sự đã động lòng vì hắn ta, đã yêu hắn ta đến tận tâm can. Từ lúc nàng ta được gả cho hoàng thượng, chưa ngày nào được sủng ái, dù Yên Phi đã cố gắng hết sức. Yên Phi được trở thành phi tử, vạn người kính phục, đứng trên ngôi vị cao quý hàng vạn nữ nhân mong muốn nhưng chẳng có một ngày vui? Ở bên Sở Dĩ Ân, Yên Phi mới có cảm giác đặc biệt đó, cũng chính là cảm giác được yêu một người thực sự. Yên Phi nhận ra, suốt bao nhiêu lần tính kế để được lên ngôi hoàng hậu thật ra chỉ là sự tham vọng nhất thời, sự say nắng bởi sắc đẹp của hoàng thượng mà thôi...

"Tiểu Yên...nàng không yêu bổn vương?"

"Thần thiếp...có"

"Cuộc sống này vốn dĩ đã sai lầm, nàng sinh ra đã sai lầm, gả cho Dĩ Ân lại là một sai lầm lớn nhất đời nàng!"

Tiếng nói nịnh nọt của Sở Dĩ Ân vang lên, Sở Dĩ Ân hít hà mùi vị mộc lan trên cơ thể Yên Phi, cắn nhẹ vành tai của Yên Phi khiêu khích, nữ nhân này luôn khiến hắn ta điên cuồng trong mọi lần gặp gỡ.

"Đáng ghét, ta gặp chàng mới là sự sai lầm lớn nhất!"

"Nàng nên nhớ, nàng đã là nữ nhân của bổn vương. Sau này nhất định bổn vương sẽ chân chính rước nàng"

...

A Phi nhẹ nhàng rón rén bước đến gần Sở Hoàng điện, lính canh gác bên ngoài liếc nhìn ả nô tỳ nhỏ bé này, đã khuya thế này, tại sao ả ta còn đến làm phiền?

"Người đến đây làm gì?"

"Ta là nô tỳ thân cận của Yên Phi nương nương, Yên Phi nương nương sốt cao đã gọi ngự y đến, nhưng Yên Phi muốn gặp hoàng thượng"

"Được, người vào đi"

A Phi gạt đầu, nhanh chóng bước vào thánh điện. Thánh điện to lớn, A Phi bước vào nhanh nhẹn chạy đến gần hoàng thượng quỳ xuống.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng"

"Miễn lễ"

Hắn liếc nhìn ả nô tỳ A Phi, ngừng phê duyệt tấu chương, lắng nghe nô tỳ này lên tiếng, nô tỳ này nhìn rất quen quen, đêm khuya thanh vắng lại tới thỉnh cầu hần?

"Hoàng thượng, Yên Phi nương nương sốt nặng, nô tỳ đã truyền thái y, nhưng trong hôn mê Yên Phi nương nương rất muốn gặp hoàng thượng ạ"

"Sốt cao?"

"Xin hoàng thượng đến gặp Yên Phi nương nương"

Tiếng nói thăm thiết, khẩn cầu của A Phi khiến hần lay động, dẫu sao Yên Phi cũn là phi tử của hần, chẳng lẽ một chút nhân từ hần cũng đánh mất. Hần dễ gọn gàng tấu sớ, bước đi theo bước chân nhỏ bé của A Phi.

...

Hắn đi cùng nô tỳ A Phi đến Yên Tâm Cung, hần bước đến gần cửa đã khê những tiếng cười khúc khích của đôi nam nữ phát ra, thanh âm rên rỉ truyền ra ngoài, hần có thể nghe thấy mọi thứ rõ ràng, cuộc hoan ái của hai người lọt vào tai hần, hần mím môi thành một đường thẳng, mở cửa nhẹ ra, nhìn hai người quần quýt không ngừng. Hần nhìn rõ mặt tên nam nhân đang ân ái cùng phi tử của hần, là người hần luôn tôn trọng dù luôn đối đầu với hần, tên nam nhân ấy cũng chính là người thân của hần, hoàng huynh hần luôn quan tâm lo lắng. Hần đơ người khi nhìn thấy khung cảnh lúc này, bệnh sao? Giả dối! Hần bước ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

"Hai người họ đã bắt đầu từ lúc nào?"

"Bẩm hoàng thượng, nô tỳ hoàn toàn không biết, xin hoàng thượng..."

"Im lặng! Chuyện này ngươi hãy xem như chưa từng thấy!"

Hắn đưa cho A Phi một thỏi vàng, cất bước ra đi, không ngoảnh đầu, cũng không rơi nước mắt, nói hần không đau lòng là giả, nhưng nỗi đau này cũng không hề quá lớn đối với hần. Hần chỉ đau lòng khi hai người họ vụng trộm lại chính là những người thân của hần, là một sự phản bội!

A Phi đứng bên ngoài cửa, nhìn theo bóng dáng của hần rời khỏi Yên Tâm Cung tức tối, A Phi cắn răng, liếc nhìn vào cuộc hoan ái của hai người bên trong.

"Phi Phi!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Trầm bị bệnh rồi

Tiếng nói thì thầm từ một nam nhân áo đen bay xuống bằng khinh công, A Phi hốt hoảng nhìn chăm chăm vào hần, kéo hần sang một nơi khác.

"Sao chàng lại đến đây? Không phải đã nói, chờ ta ở ngoài rồi sao?"

"Ta nhớ thê tử của mình là sai sao?"

"Được rồi, mau vào trong!"

A Phi bịt miệng hần ta lại, dẫn hần vào phòng của bản thân, hần mím cười nhanh chóng chạy theo A Phi. Suốt mấy ngày nay hai người họ đã không gặp nhau, khiến hần ta vô cùng muốn gặp mặt A Phi.

"A Luật, Chuyện ta giao cho chàng đã đến đâu rồi?"

"Rất tốt, đúng như nàng đoán, Lục Hòa đã đến tìm ta!"

Luy Luật vừa trả lời, vừa tiến đến ngậm lấy vành tai của A Phi, dịu dàng sùng nịnh. A Phi hơi bức bối, sắc mặt vô cùng khó coi khiến Luy Luật vừa nhìn đã nhận ra được, liền rút trà bưng đến đỡ dành.

"Ai làm nàng giận?"

"À Lâm Hiểu Yên ngày càng không nghe lời, dám làm phật ý ta! Còn dám ra tay tát ta nhiều lần"

Giọng nói tức tối của A Phi vang lên, Luy Luật nhanh chóng cung chiêu xoa dịu, hấn ta đưa tay lên xoa xoa đôi gò má mịn màng của A Phi.

"Chỗ nào đau ta sẽ xoa dịu cho nàng, đừng giận"

"À Hiểu Yên đó được quyền cứ trút giận vào ta! Tên hoàng thượng đó đã nhìn thấy ả ân ái cùng hoàng huynh, nhất định sẽ tống ả vào lãnh cung, ha ha ha!"

Tiếng cười ma quái của A Phi cười vang, A Phi bóp chặt tách trà trên tay, đập xuống dưới đất. Ánh mắt đỏ như lửa, bùng bùng tức giận.

"Chuyện này do nàng sắp đặt?"

"Đúng. Ta đã sớm biết ả ta không nghe lời, nên giải thoát sớm cho ả. Sau khi tên cầu hoàng đế băng hà, ta sẽ cho chàng lên ngôi hoàng đế, ta sẽ là hoàng hậu!"

"Liều A Phi, nàng vẫn là nhất"

Luy Luật cười đắc ý, Luy Luật nhanh chóng dìu A Phi xuống giường, bàn tay thuận ý thoát y phục cả hai ra, cắn mút đôi môi của A Phi một cách điên cuồng. Luy Luật yêu A Phi, luôn tình nguyện nghe theo A Phi sắp đặt mọi thứ. Chuyện gì chỉ cần nàng ấy muốn, hấn ta đều làm theo, một lòng một dạ.

"A Luật, chàng hứa không phản bội ta? Làm theo mọi chuyện do ta sắp đặt!"

"Ta hứa, dù nàng muốn gì ta cũng sẽ thành toàn, kể cả việc nàng trả thù hoàng thượng!"

...

Sở Dĩ An trở về Sở Hoàng điện, hấn ngồi im lặng trên thánh điện rất lâu, ra lệnh cho tất cả công công, cung nữ lui ra. Hấn một mình trầm tư suy nghĩ, suốt thời gian qua hấn thật sự không tốt, nhưng nếu Yên Phi có thể nói với hấn tâm tư, hấn nhất định sẽ thành toàn cho nàng ấy. Hấn không hề ngờ hai người thân thích của hấn lại làm ra những chuyện vô liêm sỉ đến như thế!

"Dĩ An!"

Gió thoảng vào không gian rộng lớn, phảng phất giọng nói của nàng khiến hấn cảm thấy mơ hồ. Chẳng phải nàng đã trở về phủ Phu tướng quân một chuyến thăm nghĩa phụ, nghĩa mẫu rồi sao?

"Dĩ An!"

Lại là giọng nói đó, trong hoàng cung này chỉ có mình nàng được đặc ân gọi hấn như vậy? Nàng đã đi, còn ai to gan dám gọi hấn như thế? Hấn bước xuống, tìm kiếm xung quanh nơi phát ra giọng nói ấy. Nàng nhanh chóng chạy về phía chỗ của hấn an tọa, nhìn về mặt thất thần của hấn khẽ nhăn mặt.

"Nàng...nàng! Tại sao nàng lại ở đây?"

Không phải hấn buồn đến mất tâm trí chỉ nghĩ đến nàng rồi không? Hấn bước đến gần nàng, ôm chặt lấy nàng, hơi thở nóng hổi phả vào sau gáy nàng, khiến nàng mẫn cảm ửng đỏ hết cả lên. Hấn ôm lấy nàng, trong đầu hấn thoáng chợt suy nghĩ. Dù sao đi nữa hấn và Yên Phi vốn dĩ không có tình yêu giữa hai người, lúc nhìn thấy hai người ân ái hấn không hề tức giận, ngược lại còn buông xuôi, chỉ có điều hấn cảm thấy đau lòng khi họ giấu giếm bản thân mình, họ không hề nói, có phải họ đã quan hệ như thế trước khi Lâm Hiểu Yên trở thành phi tử không? Nhưng nếu hấn và Yên Phi không có tình yêu? Hấn nên tác hợp cho nàng ấy và hoàng huynh mới phải! Hấn gặp nàng, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của nàng đành cố nhịn cười, diễn sâu một đoạn!

"Dĩ An! Chàng sao vậy?"

"Hóa, ta nhớ nàng!"

Hấn vừa nhìn thấy nàng, đã quay sang ôm chặt lấy nàng. Nàng đã về phủ thừa tướng rồi cơ mà? Nàng ngược nhìn hấn, nhìn tâm trạng suy sụp của hấn, nàng cảm thấy lo lắng. Lúc này, lão công công đến bẩm báo tình trạng của hấn, nàng đã lo lắng đến mức vội vàng chạy về điện. Nàng sò vào mặt hấn, vuốt ve khuôn mặt u buồn này.

"Nói ta nghe, chàng bị làm sao?"

"Hoà, có phải ta không tốt?"

"Chàng rất tốt, chàng là vị hoàng đế tốt nhất!"

Nàng lên tiếng, dìu hấn đến ghế, hấn vẫn ôm khư khư nàng, hành động hôm nay của hấn rất tệ. Nàng nhất định phải làm cho rõ.

"Chàng nghỉ ngơi trước đi, mọi thứ sẽ tốt thôi, được không?"

Nàng dịu hần nằm xuống giường, lặng lẽ bước đi đến tìm lão công công, nàng vừa bước đi được một bước đã bị bàn tay hần nắm chặt lấy.

"Hoả, trầm bị bệnh rồi!"

"Không phải...chứ?"

"Nàng phải bù đắp cho trầm!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Không thể vào

Sở Dĩ An ôm chặt lấy nàng từ đằng sau, hít hà hương thơm thảo mộc đang ngào ngạt, chỉ có ở bên nàng hần mới cảm thấy an tâm, cảm giác quên hết mọi việc. Hần hư hồng căn cứ vành tai nàng, bàn tay thô bạo luồn qua vật y phục của nàng xoa nắn đôi gò bồng tròn trịa ngọt ngào của nàng.

"Dĩ An! đây là chính điện!"

"Trầm mặc kệ, chính điện này là của trầm, giang sơn này cũng là của trầm, nữ nhân này cũng thuộc về trầm"

"Đẻo mồm!"

Nàng liếc xéo hần, hần chỉ mỉm cười gian xảo, hôn lên cánh môi hoa anh đào của nàng, hần nhanh chóng tách được hàm răng trắng ngọc ngà của nàng, cái lưỡi mạnh mẽ tham lam chiếm lấy khoang miệng của nàng. Bàn tay không ngừng dò thám, lớp y phục của nàng nhanh chóng được thoát ra khỏi người nàng, đôi vai trần trắng muốt của nàng đập vào mắt hần, kích thích mọi giác quan của hần, hần cúi xuống hôn lên bờ vai trần đang run lên của nàng.

"Dĩ An...ta... Ta"

"Nàng đừng lo, ai thấy cơ thể nàng ngoài ta, ta sẽ lấy mắt của hần"

Một lời nói đầy kiên định của hần vang lên trấn an nàng, nàng có vẻ an tâm hơn. Từng lời nói của hần như dụ dỗ nàng, như mật ngọt không thể chối từ. Nàng nhắm mắt, tận hưởng sự dịu dàng sủng ái từ hần. Chợt hần dừng lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào nàng.

"Sao vậy?"

Nàng nhận thấy điều bất thường từ hần liền hỏi, khuôn mặt trầm tĩnh của hần chuyển sang vẻ mặt đáng thương, hần cúi đầu xuống bờ ngực phập phồng thò dốc của nàng, khẽ thì thầm.

"Trầm đang bị bệnh, nàng phải hầu hạ trầm thật tốt?"

"Đáng ghét!"

"Hoả, thoát y phục cho trầm!"

...

Sáng sớm, tiếng chim líu lo líu rít bên ngoài đánh thức Yên Phi đang say nồng dưới vòng tay của vương gia Sở Dĩ Ân, Yên Phi hoảng hốt khi nhận ra sai lầm của bản thân, giọng nói vô cùng lắp bắp, khó khăn lên tiếng.

"Sở Dĩ Ân, tối qua... Tối qua chúng ta..."

"Có gì mà nàng lại hoảng hốt, chẳng phải chúng ta đã ân ái với nhau từ trước?"

Sở Dĩ Ân thản nhiên trả lời, hần ta hoàn toàn coi như chuyện này không có gì to tát, Yên Phi tức giận, hất người Sở Dĩ Ân sang một bên, nhanh chóng mặc lại y phục, gương mặt hết sức thần thốt.

"Tiểu Yên, nàng qua đây bốn vương mặc lại y phục giúp nàng?"

"Tối qua... Nếu không may hoàng thượng đến gặp nhìn thấy ta và chàng ân ái thì sao?"

"Ha ha, nếu hoàng đế nhìn thấy chắc chắn sẽ tức giận, xông vào rồi, nhưng chẳng phải nàng đêm qua rất cuồng nhiệt sao?"

Sở Di Ân lên tiếng, hẳn ta thông thả mặc lại y phục, không hề lo lắng. Ngược lại, Yên Phi lại lo lắng không nguôi. Chuyện này nhất định có vấn đề...

"Chàng mau rời khỏi đây"

"Nàng đúng là loại nữ nhân có dã tâm độc ác, thỏa mãn dục vọng xong nhanh chóng đuổi ta đi"

"Ta... Ta không có"

Sở Di Ân không trả lời, chỉ bức tức bỏ đi. Yên Phi ngồi xuống ghế, uống tách trà tịnh tâm. Ngược nhìn loại tình dầu đang hun khói phía bệ cửa sổ, Yên Phi bước đến gần, ngửi mùi hương ấy, đây là xuân dược? Quả nhiên là thế, chẳng chắc bốn cung không thể kiềm chế bản thân mình.

"A Phi, A Phi ngửi ra đây!"

"Yên Phi nương nương, có nô tỳ."

Tiếng nói của A Phi vang lên, nhìn thấy nét mặt của Yên Phi, A Phi nhếch môi thầm nghĩ mọi chuyện đã như dự tính.

"Ngươi... Tại sao ngươi lại cho xuân dược vào tình dầu của ta? Tại sao ngươi tìm hoàng thượng lâu như vậy bây giờ mới đến?"

Tiếng la hét của Yên Phi vang lên. Mọi sự việc đều bị phá hỏng bởi lọ xuân dược ấy, nếu hoàng thượng nhìn thấy nàng ta trong tình cảnh này sẽ nghĩ thế nào? Hoàng thái hậu sẽ nhìn nàng ra sao?

"Yên Phi nương nương bớt giận, nô tỳ thật sự đã tìm hoàng thượng, nhưng ngài ấy không hề quan tâm, lọ xuân dược là nô tỳ muốn giúp Yên Phi và hoàng thượng..."

"Chát!"

Một bạt tay lại trực tiếp in trên mặt A Phi, Yên Phi run rẩy ngược nhìn ả nô tỳ đang quỳ xuống đất. ả nô tỳ này luôn làm hỏng việc, hoàn toàn không có chút ý lòng thành.

"Nô tỳ tuyệt đối sẽ giữ bí mật, chuyện này nhất định sẽ không để người khác nghe thấy"

A Phi cố gắng giúp Yên Phi nguôi giận, nhưng mặc khác lại cần rằng chịu đựng cái tát mà Yên Phi ban cho, ánh mắt đầy vẻ tức giận, lửa giận trong lòng Yên Phi đã giảm bớt khi nghe lời hay ý đẹp từ A Phi. Hoàng thượng chưa từng thấy chuyện của nàng và vương gia? Yên Phi suy nghĩ vài chuyện, nhanh chóng hồi thức a Phi

"A Phi, ngươi mau giúp ta chọn y phục, ta sẽ đến thỉnh an hoàng thượng"

"Nô tỳ tuân lệnh!"

A Phi nhanh chóng giúp Yên Phi thay y phục lộng lẫy, Yên Phi bước đến chính điện liền hồi hộp, không ngừng hít sâu.

"Tham kiến Yên Phi nương nương"

"Miễn lễ"

"Yên phi nương nương, hiện tại người không nên vào chính điện, thực sự không thể được"

Lão công công đứng bên ngoài lên tiếng, vẻ mặt vô cùng sợ hãi run rẩy.

"Tại sao ta không được vào? Có phải hoàng thượng có ả hồ ly khác không?"

"Yên Phi nương nương xin người bớt giận, thật sự người hãy nghe lời lão nô"

Lão công công chết sức năn nỉ. Yên Phi bắt đầu nghi hoặc trước thái độ của lão công công.

"Lời nói của bốn cung ngươi xem như không có chút hiệu lực? Bốn cung muốn gặp hoàng thượng!"

"Nương nương...hoàng thượng đã ra lệnh, bất kì người nào cũng không thể vào!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Mang thai

Bên ngoài gây rối ầm ĩ khiến hấn không tài nào yên giấc, hấn buông nàng ra, chậm rãi thay y phục, nhìn ngắm nàng đang ngủ say, hấn mỉm cười thông thả bước ra ngoài nghiêm chỉnh.

"Yên nhi tham kiếm hoàng thượng, hoàng thượng cát cát tường!"

"Miễn lễ!"

"Yên nhi tạ ơn hoàng thượng"

Yên Phi kính cẩn dịu dàng đứng thẳng người, quan sát thần thái của hoàng thượng, dường như không có chuyện gì không ổn. Yên Phi bước đến gần hấn, ôm lấy cánh tay của hấn tựa tựa như một con mèo núp, chưa được bao lâu, hấn đã hất Yên Phi ra khỏi cánh tay của hấn, lướt sang một bên, ánh mắt lạnh tanh cắt giọng trầm trầm.

"Sáng sớm như thế, Yên Phi đã đến thánh điện của trẫm? Có việc cần trẫm ra tay giúp?"

Ngữ khí khác thường khiến Yên Phi có chút chột dạ, thường ngày đúng là Sở Dĩ An luôn đối xử lạnh nhạt với Yên Phi, nhưng quả thật hôm nay có chút khác thường! Có phải hoàng thượng đã biết chuyện gì rồi không? Yên Phi liếc sang A Phi, A Phi liền cúi đầu xuống vô tội. Yên Phi hít thở một hơi sâu, nhẹ nhàng cất giọng nói dịu dàng.

"Yên Phi thật sự không có việc gì cần hoàng thượng ra tay giúp! Thần thiếp chỉ muốn đem điểm tâm sáng món canh hoa anh đào mà hoàng thượng thích dùng nhất mà thôi, món canh này do thần thiếp đích thân xuống bếp!"

Giọng nói ngọt ngào dịu dàng của Yên Phi vang lên, gương mặt hấn vẫn không lay chuyển, hấn quay người về phía đối diện với Yên Phi, nữ nhân này quả thật không hề hay biết tất cả mọi chuyện đã xảy ra đêm đó. Yên Phi nhìn thấy hấn không phản ứng, không hề có ý định từ chối, liền đem món canh bước đến gần cửa thánh điện.

"Đứng lại!"

"Hoàng thượng... Thần thiếp muốn dọn canh ra bàn hầu hạ hoàng thượng..."

"Nàng cứ giao cho Từ công công, hiện tại trẫm rất bận phê chuẩn tấu sớ!"

Vừa dứt lời, hấn quay người bước thẳng vào thánh điện, để một mình Yên Phi há hốc mồm đờ người, chuyện xảy ra quá nhanh khiến Yên Phi chưa kịp hoàn hồn, hoàng thượng hôm nay rốt cuộc bị làm sao thế?

"Nương nương, món canh này người tính sao?"

A Phi đứng bên cạnh khẽ lên tiếng, Yên Phi khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, giữ vững sự thanh cao của bản thân, cao giọng lên tiếng.

"Giao cho Lão công công đi! Hồi cung"

...

Yên Phi ngồi xuống ghế, tức giận đến đỏ cả mặt, rõ ràng thái độ này đúng là thất sủng. Đường đường là con của thừa tướng có tiếng trong triều đình, thân phận lại được ân sủng ban cho Hoàng quý phi cao quý, được hoàng thái hậu che chở bảo bọc, nhan sắc xinh đẹp, cầm kì thi họa.

"Yên Phi nương nương, người uống tách trà đen này đi, rất có lợi cho sức khỏe, giảm bớt căng thẳng!"

Yên Phi không trả lời, chỉ thuận tay uống một ngụm, A Phi nịnh hót đứng một bên quạt mát cho Yên Phi giảm mệt.

"Phi Phi, điểm tâm hôm nay là gì?"

"Dạ, thưa nương nương chính là canh cá"

A Phi vừa nói, vừa bày món canh thơm phức cho Yên Phi. Mỗi buổi sáng, sở thích của Yên Phi chính là thưởng thức một bát canh, cùng một tách trà đen hảo hạng. Yên Phi đưa muỗng lên thổi, người bắt đầu uống một ngụm canh, toàn cơ thể cảm thấy khó chịu, cảm giác buồn nôn ập đến khiến Yên Phi nương nương nôn ra.

"Yên Phi nương nương, người người không sao chứ?"

"Ta... Không sao"

Yên Phi khó khăn trả lời, canh cá trôi xuống cổ họng lại tạo ra mùi vị khác thường, cảm giác chỉ muốn nôn mửa ra món ăn đáng ghét này.

"A Phi! Ngươi cho bọn cung ăn món gì thế? Tại sao lại khó ăn như vậy!"

Yên Phi tức giận, con buồn nôn lại trở lại khi nhìn thấy miếng cá được róc xương trong bát.

"Nương nương..."

"Không phải là... Không! Nhất định không phải"

Yên Phi ôm đầu, con chóng mặt khiến Yên Phi lắc đầu liên tục, chuyện này nhất định không thể xảy ra!

"Đề nô tỳ truyền thái y"

"Không, bổn cung không cần, chắc do dạo này ta ăn uống thất thường mà thôi!"

Yên Phi trấn an, vội vàng ngăn chặn A Phi lại, A Phi nhìn thấy bộ dạng của Yên Phi liền nhoẻn miệng cười, chậm rãi dìu Yên Phi vào giường nghỉ ngơi.

"Đề nô tỳ pha cho người tách trà gừng ấm bụng?"

"Đi đi!"

A Phi hí hửng vội vàng bước ra khỏi tầm cung, vừa bước đến khỏi tầm cung, đã có một người bịt miệng A Phi lại lôi về phía trước.

"Buông...ta...ra ưm...ưm"

"Suyt! nàng nhỏ tiếng thôi, là ta!"

Luy Luật buông bàn tay của mình ra khỏi miệng của A Phi, A Phi cau mày khó chịu đưa tay chỉ vào ngực của hắn ta.

"Chàng ngày càng to gan? Ban ngày mà lại đến đây? Chẳng phải ta đã nói chừng nào ta đến tìm thì sẽ đến sao?"

"Nàng! Thôi cứ cho là ta nhường nàng"

Luy Luật vừa nói dứt câu, đã nghe tiếng bước chân từ thị vệ đang đến. Cả hai nhanh chóng chui sâu vào tận vườn hoa của hoa viên.

"Ta có chút ân thuật nhất định sẽ không có chuyện, nhưng nàng nhớ mục tiêu của chúng ta là tên hoàng thượng, những người khác nàng đừng hại.."

Luy Luật ôm A Phi vào lòng khẽ thăm thì, nhẹ nhàng hôn lên trán A Phi một cái.

"Đừng xen vào chuyện của ta, chàng chỉ cần nghe lời ta là được, sẽ có người giúp chúng ta hoàn thành mục đích!"

"Ai?"

Không để Luy Luật nóng lòng, A Phi nhìn hắn ta, nhẹ nhàng vuốt ve bờ ngực của hắn, từ từ lên tiếng.

"Lâm Hiểu Yên. Vì ả đang mang thai!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Liều A Phi lộ mặt

Yên Phi đứng ngồi không yên trong tầm cung, mọi sự lo lắng đều ập đến cùng một lúc, quan hệ bất chính với vương gia đã là tội. Nàng ta vẫn luôn dùng thảo dược mỗi ngày, vậy tại sao lại có những triệu chứng bất thường thế này. Nếu như chỉ là con đau bụng buồn nôn do ăn uống thất thường thì không sao, nhưng nếu như nó chuyện khác thì..

Yên Phi lắc đầu liên tục, không dám hình dung ra cảnh tượng tội tệt đó, mồ hôi trên trán Yên Phi ướt đẫm, Yên Phi run rẩy cảm tách trà đen.

A Phi rón rén bước vào tầm cung, nhẹ nhàng đặt chén canh hải sản lên trên bàn Yên Phi, mùi hải sản bốc lên, Yên Phi bắt đầu có cảm giác buồn nôn lại xuất hiện, nôn mửa một hồi lâu mới nguôi.

"Phi Phi, tên tiện nhân nô tỳ này, người đem cho ta món quái quỷ gì đây? Có phải muốn bổn cung giết chết người không?"

"Nương nương tha tội, món canh hải sản này chính là món người thích ăn nhất!"

A Phi quỳ rạp xuống đất van xin, Yên Phi bắt đầu nghi hoặc. Món canh hải sản này... Đúng là lúc trước là món khoái khẩu của chính bản thân mình vào mỗi buổi sáng, nhưng tại sao hôm nay vừa nghe mùi lại cảm thấy rất khó chịu, chỉ muốn nôn hết tất cả mọi thứ trong bụng.

"Nương nương, người có phải đã mang..."

"Im miệng! Ngươi tuyệt đối không được lên tiếng"

Yên Phi tức giận quát mắng nô tỳ, nàng ta vẫn không hề hiểu tại sao đạo này bản thân lại vô cùng nổi nóng và cáu gắt, cả cơ thể cũng rất mỗi mết. Yên Phi đặt tay lên bụng, cả người hoa mắt chóng mặt liền ngất xỉu.

"Nương nương! Thái y, thái y mau truyền thái y!"

A Phi lập tức kêu thất thanh bên ngoài, cả đám nô tỳ khẩn trương truyền thái y đến.

Yên Phi mơ màng mở mắt, mọi thứ đều mờ ảo trước mặt, Yên Phi đưa một tay lên vùng thái dương xoa xoa, con đầu đầu có phần giảm bớt.

"Yên Phi nương nương, xin chúc mừng người đã mang long chủng, người cũng thật là... Bây giờ người đã có thêm một tiểu hoàng tử, nhất định không được để bản thân nhịn đói!"

Căn thái y lên tiếng, ông ta vuốt nhẹ chòm râu của mình vui vẻ dặn dò. Yên Phi nương nương không hề trả lời, toàn thân đều bị đông cứng bởi lời nói của Căn thái y. Sắc mặt càng trắng bệch hơn.

"A Phi, đưa một ít vàng cho Căn thái y"

"Đa tạ, Yên phi nương nương!"

"Căn thái y. Chuyện này tuyệt đối đừng nói ra... Ta muốn để cho hoàng thượng bất ngờ"

Yên Phi khó khăn thốt lên thành câu trọn vẹn, nhìn thấy sắc mặt đa nghi của Căn thái y, Yên Phi phải cố gắng gượng cười hạnh phúc. Căn thái y nghe thế liền mừng rỡ nhận lời rồi khỏi.

Căn thái y rời khỏi tầm cung, chỉ còn Yên Phi cùng A Phi, Khoé môi Yên Phi cong lên khi nhìn thấy sự thất thần từ A Phi.

"Chát!"

"Nương nương... Nương nương tha tội, nô tỳ đã làm sai chuyện gì ạ?"

A Phi quỳ xuống, những giọt nước mắt bắt đầu lăn trên đôi gò má cao, A Phi quá bất ngờ khi Yên Phi lại ra tay tàn nhẫn như thế! Nữ nhân mang thai đúng là quá thất thường, mới khắc trước liền bị đông cứng bằng một lời nói, bây giờ lại nổi cáu.

"Tại sao? Tại sao loại xạ hương ngươi đưa cho ta lại không có tác dụng?"

Yên Phi tức giận hất tất cả từng món đồ rơi xuống đất. Sự tức giận đã lên tới tận đỉnh điểm không thể nào dập tắt. A Phi không hề lên tiếng, cũng chẳng hề quỳ lại van xin, ngược lại còn đứng lên khoanh tay ngược nhìn Yên Phi càn quét tầm cung. Liều A Phi nhếch môi, bước đến gần Yên Phi, dùng một ngón trỏ nâng cằm Yên Phi lên, nhếch môi.

"Khóc lóc đủ chưa? Ngươi đập phá đủ chưa? Há?"

A Phi nhấn mạnh từ "há" như một lời răn đe, Yên Phi ngừng khóc, vội vàng dụi mắt, nàng ta có nhìn lầm không? Nô tỳ của nàng ta lại dám vô lễ như thế?

"Ngươi! Ngươi dám!"

Yên Phi giờ tay định tát Liễu A Phi, nhưng ả đã kịp thời giữ chặt lấy cổ tay Yên Phi lại, bóp chặt khiến cả cổ tay đỏ hết cả lên.

"Lâm Hiểu Yên! Ta nói cho ngươi biết, ngày hôm nay tất cả là do ngươi chuốt lấy!"

"Ta?"

Yên Phi vẫn chưa hiểu được A Phi đang nói gì, mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến Yên Phi ngơ ngơ, mọi hoạt động đều ngưng lại, chỉ còn nghe thấy tiếng cười vang lên từ A Phi.

"Lọ xạ hương đó, ta đã pha với thứ khác. Mùi hương không mất nhưng tác dụng đã không còn! Ha ha! Đồ ngu xuẩn!"

Tiếng nói của A Phi vang lên, A Phi hào hứng nhìn ngắm khuôn mặt ngạc nhiên ngỡ ngàng của Yên Phi.

"Lâm Hiểu Yên, ngươi gặp được vương gia, cùng chẵn gối với hắn chỉ là do ta sắp xếp mà thôi!"

"Ngươi... Ngươi nói gì?"

Yên Phi hoàn toàn không tin được những gì lọt vào tai mình, A Phi hả hê kể lại toàn bộ sự việc cho Yên Phi nghe. Mọi chuyện đều do một tay Liễu A Phi sắp đặt, lúc đầu A Phi mượn tay Yên Phi chiếm được ân sủng của hoàng thượng để giết hoàng thượng, nhưng Yên Phi vô dụng không hoàn thành được tâm nguyện, đến khi ả ta cố gắng sắp xếp cuộc trùng hợp khi Yên Phi say rượu liền gác ghép hai người họ, mượn cơ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng hai con người ngu ngốc này chỉ biết đến mối quan hệ bất chính ngu xuẩn của bản thân, những cái tát, những lời mắng nhiếc của Yên Phi mỗi khi tức giận Liễu A Phi đều nhìn nhục bỏ qua, Yên Phi quá quắt vô dụng, khiến Liễu A Phi muốn loại trừ sớm, một tay gián tiếp cho khiến cho hoàng thượng ngày càng ghét Yên Phi, nhưng hắn ta khoanh tay làm ngơ, vẫn chưa hề tống Lâm Hiểu Yên vào lãnh cung lạnh giá. Bây giờ Yên Phi đã lộ điểm yếu, mọi thứ đã trở nên dễ dàng, Lâm Hiểu Yên phải nghe theo lời Liễu A Phi.

"Người... người muốn giết hoàng thượng?"

"Đúng vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Năm giữ mạng sống

Lâm Hiểu Yên hoàn toàn không thể tin đây là sự thật, Yên Phi không thể chấp nhận được sự thật này, sự việc đã đến quá nhanh khiến nàng ta không thể không khiếp sợ. Yên Phi nhớ lại ngày đầu khi tuyển cung nữ, Yên Phi đã rất hài lòng về tài mọn của Liễu A Phi, một nữ nhi ngây thơ nguyện đi cùng thuyền, bảo vệ gia chủ hết sức có thể. A Phi chính là người bày những chiêu trò cho Yên Phi, chỉ trách Yên Phi ngây thơ khờ dại, tin tưởng Liễu A Phi hết mực. Thì ra Liễu A Phi có ý đồ tạo phản.

"Người! Ta sẽ nói với hoàng thượng"

"ha ha! Hắn tin người sao? Hắn sẽ tin một phi tử bị thất sủng, lại có quan hệ bất chính? Người cứ đến tìm hắn đi!"

Liễu A Phi cười hả hê khi nhìn thấy tỷ nữ của mình không ngờ đây là Liễu A Phi mà nàng ta quen biết. Liễu A Phi ngồi lên giường của Yên Phi nhẹ nhàng nâng tách trà lên uống, cắn một chút bánh điểm tâm.

"Người! Người dám ngồi lên giường của bốn cung?"

"Từ nay chỗ này là của ta"

Yên Phi tức giận đến điên người, cả người run rẩy. Yên Phi hung hăng bước đến bóp cổ Liễu A Phi, Liễu A Phi nhanh chóng nắm thót, liền bóp chặt cổ tay Yên Phi. Một tay còn lại tát lên đôi má trắng hồng mịn màng của Yên Phi, khiến má phải nhanh chóng in năm dấu tay đỏ ửng.

"Nếu hoàng thượng không tin ta, ta sẽ tìm vương gia!"

"Ha ha, mơ mộng hào huyền, người nên nhớ mạng sống của đứa con trong bụng của tiện nhân người do ta nắm giữ. Vương gia đã được hoàng thượng ban lệnh ra biên cương có việc rồi!"

Quả là Liễu A Phi cập nhật tin tức rất nhanh, Yên Phi bất giác đặt tay lên bụng. Tại sao vương gia lại ra đi không một lời từ biệt? Đứa con? Phải rồi! Bây giờ Yên Phi không còn một thân một mình, Yên Phi còn nắm giữ trong mình một sinh linh nhỏ bé, nhất định phải có cách đối phó lại ả tiện ti này.

"Từ nay, nghe lời ta, ta sẽ giữ mạng cho hai mẹ con người!"

...

Sở Di An bước vào thánh điện, liền bắt gặp ánh mắt của nàng, nàng đã thức dậy, nhưng vẫn lười nhác chải tóc, khẽ nhìn hắn nhử mày.

"Bên ngoài làm nàng thức giấc?"

Nàng nghe hắn hỏi liền lắc đầu thay cho câu trả lời. Nàng có ngủ đâu mà thức, nàng chỉ lười biếng nhắm mắt mà thôi. Bên ngoài vừa trao đổi gì, nàng nghe thấy. Hắn bước đến ôm nàng, để cơ thể mềm mại này dúi vào lồng ngực săn chắc của hắn.

"Nàng muốn ăn canh hoa anh đào không?"

"Không, rõ ràng người ta cho chàng ăn cơ mà!"

Nàng bĩu môi, Yên Phi nói sáng sớm đã đích thân xuống bếp nấu nướng dâng lên cho hoàng thượng, quả là một phi tử dịu dàng, chu đáo. Hắn ra lệnh cho lão công công, lão công công lập tức dọn lên món canh mới.

"Món há cảo này của nàng"

Hắn nhàn nhả lên tiếng, đặt phần há cảo nóng, thơm phức, nàng hít hà mỉm cười, vội vàng nâng đũa. Chỉ cần được ăn món khoái khẩu này, nàng liền quên đi hết tất cả tức giận. Nàng cắn một miếng, hắn chau mày vén mái tóc vurun lên môi nàng.

"Thích không?"

Hắn biết ngay nàng không hề muốn ăn món canh do Yên Phi đem đến, hắn đã dặn dò nhà bếp chuẩn bị món này cho nàng. Nàng ăn xong một viên há cảo, liền ngược nhìn hắn.

"Còn món canh hoa anh đào thì sao? Chẳng không ăn của người ta?"

"Không!"

"Thế thì uống phí lắm"

Nàng nhú mày nhìn hắn, nhưng lại chột nhó lại, hắn đâu phải là người lãng phí?

"Nữ nhân phức tạp"

"Nói ta à?"

"Món này ngon không?"

Hắn quả là tỏ lái, nàng đang hỏi một đằng hắn liền trả lời một nẻo, hoàn toàn không liên quan gì đến câu hỏi. Rõ ràng đang nói xấu nàng lại còn che giấu.

"Món này đương nhiên ngon, nhưng không ngon bằng món hoàng thượng bệ hạ nấu!"

Nàng nhấn mạnh cụm từ "hoàng thượng bệ hạ" khiến hắn chột dạ, lần trước vì nàng hắn đã liều mình xuống bếp. Nhưng món đó quả thật có mùi vị rất lạ, khiến nàng vẫn muốn thử lại lần nữa.

"Đừng nói nàng muốn ăn chứ?"

"Đương nhiên, nếu bệ hạ có lòng thần thiếp xin nhận"

Rõ ràng muốn cho hắn "ăn hành" mà nàng còn làm như mình ngây thơ vô tội. Hắn cười mỉm, nghĩ thầm trọng bụng, không ngừng kiềm nén cảm xúc.

"Lục Phi, món ăn ngon khi chỉ ăn một lần, ăn lần nữa nhất định sẽ không ngon"

"Đөө mồm!"

Hắn ra hiệu kêu nàng hãy ăn hết số còn lại, lão công công nhanh chóng hối hả chạy đến dâng mẫu thư cho hắn. Hắn cầm lấy, ra lệnh cho lão công công lui xuống. Vừa nhìn thấy dòng chữ hắn lập tức ngạc nhiên, nàng thấy biểu hiện kì lạ của hắn liền nhìn hắn chăm chăm.

"Có chuyện gì sao? Nhìn chàng có vẻ nghiêm túc!"

"Không có gì, chỉ là thư của Nam Quốc"

Nhắc đến Nam Quốc, nàng liền nhớ đến Nam Bì Huyền, không lẽ có chuyện gì liên quan đến nàng công chúa đó chứ? Nhìn mặt hắn nghiêm trọng, chắc chắn không phải chuyện trai gái,phải là một chuyện rất quan trọng. Nàng nhìn hắn không chớp mắt, không ngừng suy nghĩ về lá thư mà hắn đã đọc.

"Sao thế? Nàng đang ghen với Nam Bì Huyền à?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhãn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nam Bì Huyền trở lại

Nàng nghe đến Nam Bì Huyền liền nhú mày, cô bé đó suốt ngày bám chặt hắn không buông, đường đường là công chúa thanh cao, khuê cát lại chủ động như vậy. Thấy nàng lộ sơ hở, hắn liền nhanh tay công kích nàng.

"Hai ngày nữa Nam Bì Huyền công chúa của Nam Quốc sẽ đến đây!"

"Mặc kệ công chúa đi, chẳng quan tâm đến ta!"

Nàng bấu môi, làm vẻ không quan tâm, thấy nàng như thế càng khiến hấn đắc ý, hấn đứng dậy định bước đến ra tay nghĩa hiệp đỡ dành nàng, liền thấy lão công công chạy đến.

"Bẩm hoàng thượng, hoàng thái hậu muốn mời ngài sang thái thừa điện một chuyện!"

Lão công công khom lưng, cúi người kính cẩn bẩm báo, hấn ra lệnh lui xuống, trong đầu đã sớm hiểu chuyện mà Hoàng thái hậu sẽ đến nói gì, hấn quay sang nàng, khẽ ôm nàng, hôn nhẹ lên trán nàng một cái.

"Ta đi một lát sẽ về, nàng về tắm cung chờ trẫm?"

"Xui, ai chờ chàng!"

Lục Phi cất lời, bước khỏi thánh điện thông thả, hấn dõi theo bước chân của nàng, nhanh chóng đến thái thừa điện trò chuyện cùng hoàng thái hậu.

...

Thái thừa điện,

Hấn bước vào, không gian trầm mặc, hoàng thái hậu đang thông thả dùng trà.

"Nhi thần tham kiến hoàng thái hậu"

"Miễn lễ, hoàng thượng đến đây có lẽ đã biết chuyện ta muốn nói với ngài!"

"Hoàng thái hậu đoán không sai, nhi thần đã biết nhưng nhi thần không thể chấp thuận. "

Hấn cúi người thấp kính cẩn lên tiếng, đối với hoàng thái hậu hấn luôn luôn một mực kính trọng, hoàng thái hậu nhẹ nhàng tự tay rót cho hoàng thượng một tách trà hoa sen thơm phức. Ra hiệu kêu hấn ném thứ vị trà mới này. Hấn gật đầu, tay nâng tách trà lên uống một ngụm.

"Đa tạ thái hậu, Quả là trà ngon"

"Chuyện này không phải trước sau cũng trải qua? Chẳng qua là lập thêm một phi tử, không phải Nam Bi Huyền cũng sẽ là người khác, hiện tại Nam Quốc đang có chủ ý, mình nên bắt lấy cơ hội"

Thái hậu dịu dàng khuyên nhủ hấn, nhưng vẫn không làm hấn động tâm, hấn im lặng, lắng nghe lời hoàng thái hậu nói, trong lòng không hề quan tâm, hấn chỉ muốn một lòng vì nàng mà thôi.

"Trẫm không muốn lập thêm phi tử, nếu muốn hãy để Hoàng huynh hoà thân giúp trẫm!"

Vừa nói dứt lời, hấn lập tức đứng lên rời khỏi thái thừa điện, hấn không muốn nhiều lời bởi hôn sự này, tuy Nam Quốc rất tốt, chủ động dùng Nam Bi Huyền hoà thân, nhưng hấn không hề muốn có mối hoà thân nào nữa. Hấn bước ra khỏi thái thừa điện, liền bị một ai gan dạ bịt mắt hấn lại, không lẽ là nàng? Nhưng mùi hương thảo mộc không hề vương vấn trên mái tóc, cơ thể của nàng, hấn nhủ mảy, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại tháo ra.

"Huynh làm gì mạnh tay thế cơ chứ?"

"Nam Bi Huyền công chúa?"

Hấn ngạc nhiên khi nhìn thấy Nam Bi Huyền xuất hiện ở đây, trong thư chẳng phải đã viết hai ngày nữa chính là ngày Nam Bi Huyền đến sao? Lại còn đứng trước Thái Thừa Điện, việc này nhất định do hoàng thái hậu sắp đặt.

"Huynh làm gì mạnh tay vậy, không hoan nghênh người ta sao?"

Nam Bi Huyền cất giọng nói ngọt ngào, dựa vào người hấn, hấn nhủ mảy kéo người Nam Bi Huyền sang một bên.

"Công chúa, muội đừng làm vậy, rất nhiều quân lính, cung nữ trong cung?"

"Muội làm vậy thì sao chứ, dù gì cũng sắp làm người một nhà rồi cơ mà?"

Nam Bi Huyền tỏ vẻ ngại thẹn, luôn luôn nắm chặt cánh tay của hấn không buông.

"Hai ngày nữa muội mới đến?"

"Bỏ đi, bỏ đi! Là muội muốn đến sớm hơn dự kiến mà thôi, có thời gian bên cạnh huynh thật thích."

Tất cả những hành động của Nam Bi Huyền đều lọt vào mắt của Liễu A Phi, Liễu A Phi đã nghe hết được tất cả mọi thứ, ả chỉ mỉm cười nhếch môi, nhanh chóng trở về gặp Yên Phi nương nương.

...

Yên Tầm Cung

Yên Phi đang thưởng thức món bánh son trà từ bếp đem tới, người cung nữ mới đến này của Yên Phi quả rất hiền lành, Yên Phi đã kiểm tra thân tính rõ ràng, xuất thân chính là con nhà lành. Yên Phi không thể chịu nổi cảnh mình phải bị người khác bắt phục vụ. Đường đường là một tiểu thư khuê các, một Hoàng Phi cao quý, nhất định không thể làm việc thấp hèn.

Liễu A Phi bước vào, đã nhìn thấy cảnh yên Phi được hầu hạ chu đáo bởi người mới, ánh mắt ả giận dữ tột độ. Yên Phi dám cả gan xem lời của ả như gió thoảng?

"Yên Phi nương nương, A Phi muốn có chuyện khẩn cầu người ạ!"

Ánh mắt A Phi liếc nhìn Yên Phi nương nương đang cho bánh son trà vào miệng, ánh mắt như ăn tươi nuốt sống người khác, ra hiệu cho nàng ta đuổi ả cung nữ mới đi.

"Tiểu Liên, mau giúp bốn cung lấy thêm một ít điểm tâm mới"

"Dạ thưa Yên Phi"

Tiểu Liên nhanh chóng rời khỏi tẩm cung, Liễu A Phi đóng cửa lại, ngay lập tức chạy đến bóp cổ Yên Phi nương nương.

"Lời ta nói, ngươi xem như không hề nghe thấy?"

"Ngươi...ngươi tha cho ta, ta thật sự...ta biết sai rồi"

Cái bóp cổ mạnh bạo của Liễu A Phi khiến Yên Phi không chịu nổi, khó khăn nuốt nghẹn miếng bánh son trà, thốt lên lời.

"Coi như ngươi may mắn, công chúa Nam Quốc sắp hoà thân, hãy cố gắng phá hỏng tình cảm của hoàng thượng và Lục Hoà!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thập Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Yên tiệc

Yên Phi vừa nghe thấy lời của Liễu Yên Phi thốt ra lập tức run rẩy, tại sao ả nô tỳ này lại có dã tâm độc ác đến thế? Liễu A Phi mà Yên Phi một mực sùng ái lại là một con người như thế...

"Liễu A Phi, ngươi... Ta không làm!"

"Yên Phi nương nương không làm? Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt?"

Liễu A Phi đặt tay lên bụng Yên Phi đe dọa, đứa con đầu lòng của nữ nhân nào cũng rất quan trọng, sẽ là công cụ giúp Liễu A Phi đạt được tâm nguyện.

Yên Phi như người mất hồn, đôi mắt mơ hồ ngước nhìn về phía cửa sổ. Nếu bây giờ Yên Phi chấp nhận nghe theo Liễu A Phi sẽ nhanh chóng lẩn nước, nhưng nếu Yên Phi không làm theo ả ta sẽ giết chết hai mẹ con Yên Phi.

"Liễu A Phi, ngươi nghĩ rằng bốn cung bị mắc lừa bởi người sao?"

Yên Phi hít thở một hơi thật sâu, làm ra vẻ thất vọng trước mặt Liễu A Phi. Thái độ của Lâm Hiểu Yên thay đổi đột ngột khiến Liễu A Phi hơi khó hiểu, ả Yên Phi này đang giở trò gì đây?

Thấy Liễu A Phi không lên tiếng, Yên Phi cười khẩy như đắc thắng từ từ ngồi xuống, thưởng thức tách trà hoa cúc thơm phức.

"Ta nói cho ngươi biết, bệ hạ chưa từng đụng chạm vào người bốn cung, ngươi nói xem nếu ta giữ đứa con này có ích gì? Ngươi muốn giết ta và đứa bé này? Haha! Lâm to rồi!"

Yên Phi cười hả hê trước sự bất ngờ của Liễu A Phi, lúc bị Liễu A Phi uy hiếp, Yên Phi đã sợ hãi, không hề nghĩ đến cơ hội đối đáp mới thuận ý theo Liễu A Phi làm càn, nhưng bây giờ đã khác Yên Phi đã tìm được cách đối phó với ả cung nữ tạo phản này, nhưng chỉ là chưa có chứng cứ buộc tội ả mà thôi.

"Ha ha. Lâm Hiểu Yên, ta coi như đã xem thường ngươi. Được thôi, nếu như ngươi theo phe ta, ta sẽ giúp đứa bé này"

"Lấy gì đảm bảo?"

Yên Phi nghi hoặc nhìn Liễu A Phi, Liễu A Phi nhất định không phải nữ nhân bình thường dễ đối phó, ả ta âm mưu quỷ quyết, lòng dạ khó đoán.

"Tối nay, hoàng thượng sẽ tổ chức yến tiệc tiếp đãi Nam Quốc, thuận cơ hội chuốc say hấn ta!"

"Nhưng...hoàng thượng say nhất định sẽ có Lục Hóa? Làm gì đến lục ta?"

Yên Phi suy nghĩ vội lên tiếng, Liễu A Phi chắc chắn nghĩ nàng là một đứa nhóc ba tuổi sao?

"Chuyện của ả Lục Hóa, Yên Phi nên yên tâm, tối nay sẽ là cơ hội thuận lợi nhất. Hãy tin Liễu A Phi này"

Liễu A Phi vừa nói dứt lời, liền đưa tách trà nóng đặt lên tay Yên Phi, cùng một cái rồi uống, như một lời chúc mừng sự thuận lợi của kế hoạch tối nay. Liễu A Phi nhếch môi cười khẩy.

...

Yến tiệc được tổ chức một cách long trọng để tiếp đãi Nam Quốc, mọi người vui vẻ chuẩn bị mọi thứ. Hấn bước đến gần nàng, ôm nàng từ đằng sau, cắn nhẹ vành tai của nàng.

"Nàng thật sự không muốn đến yến tiệc chiêu đãi khách cũng lắm sao?"

Suốt cả một buổi sáng, hấn luôn bị Nam Bì Huyền quán quýt không rời, phải đến xế tà mới diện có từ chối chuẩn bị mọi thứ mà về tẩm cung của nàng.

Nàng quay ngược lại, đối diện với hấn, nhìn ngắm khuôn mặt điển trai của hấn, hấn quả thật rất đẹp trai, hèn gì khiến Nam Bì Huyền say đắm đến vậy. Nàng vừa dứt được cái đuôi của Yên Phi, dạo gần đây Yên Phi như chìm lặng không hề đến phá đám, thì lại xuất hiện Nam Bì Huyền công chúa của Nam Quốc.

"Không được, nghĩa mẫu lâm bệnh, tuyệt đối thiếp phải đến phủ thăm nghĩa mẫu"

Nàng từ chối hấn, nàng thật sự cũng rất muốn dự yến tiệc lần này, nhưng xem ra không thể. Lúc nô tỳ tìm đến tẩm cung của nàng báo tin, nàng vô cùng lo lắng cho nghĩa mẫu, tuy nghĩa phụ nghĩa mẫu không sinh ra nàng, nhưng lại hết lòng yêu thương nàng.

"Được, nàng đi cẩn thận"

"Tối nay có lẽ ta sẽ ở lại phủ!"

Nàng nói xong, liền cùng A Mẫn quay về Phủ phủ. Hấn nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của nàng đi xa dần, lặng lẽ đi đến yến tiệc.

Yến tiệc vui vẻ cười đùa, mọi người đã đến đông đúc, chỉ còn thiếu một mình hấn, Nam Bì Huyền công chúa thấy hấn xuất hiện liền chạy nhào đến như bắt được vàng.

"Huỳnh à, muội sẽ ngồi ở đây cùng huynh?"

Nam Bì Huyền thấy chỗ này trống, liền ngồi cạnh hấn mà chưa chờ hấn lên tiếng. Cung nữ đi theo hầu hạ Nam Bì Huyền khẽ lắc đầu nói nhỏ.

"Công chúa, chỗ này không thuận tiện, chúng ta là khách!"

"Ngươi im đi cho ta!"

Cung nữ vội vàng im bặt, Nam Bì Huyền không thèm để ý đến mọi người xung quanh, vẫn vui vẻ ngồi xuống chỗ đó. Liễu A Phi khều tay Yên Phi nương nương, Yên Phi đang ngồi bên phải hấn liền cất tiếng.

"Nam Bì Huyền công chúa, chỗ đó là của Lục Phi nương nương."

"Chẳng phải hôm nay Lục Phi không đến sao? Ta thế chỗ giúp tỷ ấy"

Sự bướng bỉnh của Nam Bì Huyền khiến mọi người cười khò lắc đầu, Nam Bì Huyền nghịch ngợm giữ chặt lấy tay hấn.

"Công chúa, chúng ta là khách không nên như thế"

Xứ giả Nam Quốc lên tiếng, nhìn thấy Nam Bì Huyền quá quắt liền không chịu được.

Hoàng thái hậu nhìn sang hấn đưa dấu hiệu, hấn liền thở dài thuận ý lên tiếng giữ hòa bình.

"Không sao, chỉ là một chỗ ngồi, cứ để muội ấy ngồi nếu muội ấy muốn."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thực hiện

Hắn cảm thấy phiền toái cực kì, chỉ là một chỗ ngồi mà lời ra tiếng vào, chỗ này là của Lục Phi nương nương, mấy người này thừa cơ nàng không ở đây mà gây loạn. Liễu A Phi cùng Yên Phi bên cạnh hoàng thượng, nhìn thấy Nam Bi Huyền thân mật thì không khỏi giận dữ. Nam Bi Huyền cứ mời hoàng thượng uống với nàng ta, nũng nịu đòi hoàng thượng quan tâm mình, như buổi tiệc này chính là dành cho riêng nàng vậy, gây sự chú ý đặc biệt đến mọi người.

"Hoàng thượng, người uống với Yên Phi một ly rượu đi?"

Yên Phi kính cẩn nâng ly rượu trước mặt, hoàng thượng mỉm cười gật đầu, uống một ly cùng nàng. Nam Bi Huyền nghe thấy vậy liền ganh tị, nhanh tay rót rượu mời hoàng thượng. Các quan lại, thừa tướng, xử giả liền nhanh tay mời riêng hoàng thượng lấy lòng, khiến hắn uống biết bao nhiêu là rượu.

"A Phi, với từ lượng này của hoàng thượng, chúng ta làm sao có thể?"

"Người yên tâm! Cứ giao cho nô tỳ"

Liễu A Phi làm vẻ kính cẩn nói chuyện thân mật với Yên Phi, buổi tiệc vui vẻ diễn ra thuận lợi.

Trời đã không còn sớm, trăng đã lên cao, bầu trời tối, buổi tiệc cũng chuẩn bị kết thúc.

"Các vị, trời đã không còn sớm nữa, chúng ta cùng nâng ly rượu cuối cùng để kết thúc yến tiệc?"

"Hảo, hoàng thượng vạn tuế"

Mọi người cùng hô vang uống cạn ly rượu của mình, đúng như Liễu A Phi dự đoán, hắn hoàn toàn không hề say, rất tỉnh táo đến cuối buổi tiệc. Vì thế, Liễu A Phi đã chớp thời cơ lúc Nam Bi Huyền quán quýt hoàng thượng, lúc lấy thêm rượu đã cho thuốc vào. Mọi người đã trở nên say ngà, chậm rãi về phủ của mỗi người. Hoàng thượng vốn dĩ không say, liền trở nên nhức đầu, cảm thấy mệt mỏi, đứng không vững.

"Hoàng thượng, người không sao chứ?"

Lão công công vội vã đỡ hoàng thượng, Yên Phi nhanh chóng chạy đến đỡ hoàng thượng.

Nam Bi Huyền vốn dĩ đã định về, nhưng lại thấy hoàng thượng như thế đành chạy đến.

"huynh không sao chứ?"

"Trẫm không sao? Người đâu, hãy đưa trẫm về điện"

Hoàng thượng lên tiếng, lão công công liền cúi đầu chào mọi người, dìu hoàng thượng về phía trước.

"Hay ta cũng muốn đến chăm sóc hoàng thượng?"

"Công chúa, chuyện này nhất định không được, công chúa là nữ nhi đêm khuya như thế quả thật không tiện"

Nô tỳ bên cạnh Nam Bi Huyền lên tiếng nói nhỏ, Nam Bi Huyền ầm ừc hậm hực, nhưng vẫn không chịu khuất phục.

"Nam Bi Huyền công chúa, xin người về nghỉ ngơi, về hoàng thượng cứ để Yên Nhi chăm sóc?"

Yên Phi cất giọng nói ngọt ngào lên tiếng, vội vàng quay lưng bỏ đi, cười khẩy về mặt không chịu của Nam Bi Huyền.

Yên Phi nghe theo sự sắp xếp của Liễu A Phi, đứng trước điện của hoàng thượng, trong lòng vô cùng hồi hộp.

"Yên Phi, người là phi tử của hoàng thượng, chuyện này chẳng có gì phải sợ hãi"

"Ta..."

Yên Phi chùng chừ lên tiếng. Yên Phi nhớ lại Liễu A Phi đã từng nói, nếu như qua được đêm nay, mọi lỗi lầm của Yên Phi sẽ bị quên lãng, hoàng thượng vẫn sẽ không hề hay biết được. Yên Phi sẽ được sủng ái cực độ của Hoàng Thái Hậu, Lục Hoà sẽ bị thất sủng, chưa kể nếu hạ sinh được hoàng tử còn có cơ hội trở thành hoàng hậu nương nương. Yên Phi bấu chặt tay mu bàn tay, trong đầu vẫn suy nghĩ về Sở Dĩ Ân, tại sao trước lúc chàng rời khỏi

hoàng cung vẫn không từ biệt một lời?

"Nhanh lên, cơ hội không có lần thứ hai!"

Tiếng thúc giục của Liễu A Phi lên tiếng, đây chính là cơ hội của Yên Phi, từ trước đến giờ. Cơ hội này nhất định không được bỏ lỡ, cơ hội này sẽ giúp nàng ta trở thành người uy quyền, vạn người kính nể, vạn người mong ước. Yên Phi cắn chặt răng, bước vào phòng, lặng lẽ nhìn hoàng thượng đã thiếp đi, đứng nhìn hẩn một lúc, Yên Phi chậm rãi tháo đai lưng, thoát từng lớp y phục...

...

Phu phủ,

Phu phu nhân đang nằm trên giường, vẻ mặt nhợt nhạt vì bệnh khiến nàng lo lắng, nàng nắm chặt lấy tay của bà, trò chuyện với bà.

"Hoả nhi, ta rất vui khi con còn nghĩ đến ta"

"Nghĩa mẫu, người nói gì thế? Con là con của người mà"

Nhớ lại lúc trong triều khi nghĩa phụ ra tay giúp nàng khi nàng rơi vào thế khó xử, lúc đầu nàng cho đó là điều không may mắn vì nàng không hề muốn được lập làm phi tử, nhưng bây giờ nàng lại cảm ơn hai người họ. Hai người họ yêu thương nàng như con ruột, ngược lại còn giúp nàng có cơ hội làm phi tử của hẩn...

"Hoả nhi, con đừng lo lắng, nghĩa mẫu của con từ nhỏ đã yếu ớt, chỉ là đạo này ăn nhiều loại thuốc hẩn tính nên nhiễm lạnh thôi, sẽ không sao đâu!"

"Dạ!"

Nghĩa phụ nàng lên tiếng, có ý định khuyên nàng quay về tẩm cung. Việc nàng bỏ đi không dự tiệc đã khiến họ rất áy náy, buổi tiệc lớn thế này lại khiến nàng không thể đến dự.

"Ta xin lỗi, vì ta mà con phải ở đây"

"Không sao ạ, nghĩa phụ nghĩa mẫu đối tốt với con như thế làm sao con có thể bỏ mặc được?"

Nàng cười dịu dàng, tựa đầu xuống giường, nghĩa mẫu hạnh phúc mỉm cười vuốt ve mái tóc của nàng. Vì cơ thể yếu ớt mà không hạ sinh được con, Phu thừa tướng lại chung thủy không lập thiếp, có được nàng cũng coi như phước của hai phu thê bà.

"Nếu không còn gì nữa, con hãy hồi cung sớm, hoàng thượng sẽ nhớ Lục Phi của người lắm"

"Nghĩa mẫu à... Mặc kệ chàng, đêm nay con ở lại với người"

Nàng nũng nịu với nghĩa mẫu, cả nhà cùng cười rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Hỏa nhi chờ trầm

Sáng sớm,

Sở Dĩ An tỉnh giấc, cả đầu cảm thấy đau nhức, hẩn nhớ lại ngày hôm qua khi dùng yến tiệc hẩn không hề uống say quá mức, nhưng tại sao lại có cảm giác choáng như thế này? Yên Phi nương nương cựa người, cánh tay mềm mại ôm choàng lấy người hẩn từ đằng sau khiến hẩn giật mình, quay ngược lại đối diện với nàng ấy.

"Yên Phi...sao nàng?"

"Hoàng thượng, hôm qua... Chàng đã uống say, là thần thiếp hầu hạ chàng đó nha"

Giọng nói ngọt ngào vang lên, bàn tay mềm mại mon trón trên làn da đồng của hẩn, hẩn chợt nghĩ lại nhưng gì đen tối nhất có thể, lập tức ngồi dậy thay y phục.

"Hoàng thượng, thần thiếp mặc giúp chàng?"

"Không... Không cần, ta có thể tự làm"

Lời nói dứt khoát khiến Yên Phi có chút thất vọng, nàng tặc đến mức hấn sợ đến mức không muốn chạm vào sao?

Sờ Dĩ An vội vàng vàng rời khỏi cung, đường đường là hoàng thượng, lập phi tử để hầu hạ có gì sai? Chẳng phải việc gì sai trái, vậy mà tên hoàng thượng này lại sợ đến vậy. Hấn vừa đi, Liễu A Phi nhanh chóng bước vào phòng theo dõi tình hình, Liễu A Phi bước đến Yên Phi đang chậm rãi chải tóc, trang điểm

"Sao rồi, người làm tốt chứ, Yên Phi nương nương xinh đẹp?"

"Tốt, chàng ấy hoàn toàn không nhớ gì cả, chỉ vội vàng trở về thánh điện sợ gặp mặt Lục Phi cho mà xem"

Yên Phi bĩu môi, nàng ấy biết rõ kết quả, hấn ta không sợ trời không sợ đất, lại sợ một nữ nhân còn con không tài không sắc đến thế.

"Liều thuốc của ta, đương nhiên không thể tránh khỏi, bây giờ ngươi cứ chờ cơ hội hạ sinh thái tử"

Liễu A Phi vừa dứt lời, tiếng cười của cả hai vang lên, buổi sáng đối với hai người thật thuận lợi.

...

Hấn vừa trở về điện của mình liền cảm thấy vô cùng áy náy, nàng vừa xuất cung chưa đầy một ngày, hấn liền phạm lỗi tày trời đáng trách với nàng.

"Hoàng thượng, hình như sắc mặt người không tốt ă? Có cần thần cho người sắc thuốc bổ cho bệ hạ không ă?"

Lão công công cúi người quan sát, từ khi trở về từ tẩm cung của Yên Phi, sắc mặt của hoàng thượng không tốt là bao, có phải đêm qua không ngủ được không?

"Chuyện tối qua... Trẫm đến tẩm cung..."

Hoàng thượng ập a ập ứng lên tiếng khiến lão công công cười cười hiểu hết mọi hàm ý của hoàng thượng.

"Ngoài lão nô cùng Nam Bì Huyền công chúa, thân cận của Yên Phi thì không còn ai, đêm qua đã muộn mọi người say sưa nên đã về nghỉ sớm"

Lão công công tường thuật lại khiến hấn an tâm một chút, chuyện này càng ít người biết sẽ càng tốt.

"Lục Phi đã hồi cung chưa?"

"Bẩm hoàng thượng, Lục Phi nương nương vẫn chưa hồi cung"

Lão công công lên tiếng, khẽ rót trà giúp hoàng thượng tĩnh tâm.

"Bẩm hoàng thượng, Nam Bì Huyền công chúa của Nam Quốc muốn thỉnh an hoàng thượng"

Một tên lính chạy vào gấp gáp lên tiếng bẩm báo, hấn vừa nâng tách trà lên chưa uống cạn ly đã gặp phải chuyện không hay sắp đến. Hết Yên Phi nương nương, rồi đến Nam Bì Huyền công chúa, thật sự quá rắc rối!

"Không tiếp! Không tiếp!"

Hấn tức giận lên tiếng, hiện tại hấn đang rất mệt, chẳng còn tâm trí nào để tiếp đãi khách xa, Nam Bì Huyền trẻ con, muội ấy suốt ngày bám chặt hấn không buông.

"Hoàng thái hậu giá đáo!"

Tiếng nói là lướt của Tuy công công người thân cận của hoàng thái hậu vang lên, Hoàng thái hậu chậm rãi thông thả bước đến cửa điện, liền nhìn thấy khuôn mặt rầu rĩ buồn bã của Nam Bì Huyền công chúa.

"Huyền nhi của ta, sao con còn không vào trong, tiết trời đang se lạnh, sẽ bị cảm mất"

"An huynh không cho Huyền nhi vào, huynh ấy nói không tiếp đãi con, hoàng thái hậu, người phải làm chủ cho Huyền nhi nha"

Nam Bì Huyền công chúa vừa nhìn thấy hoàng thái hậu mặt liền sáng rực, như bắt được tia hy vọng liền nhanh chóng nũng nịu lấy lòng.

"Con mau vào với ta, ta sẽ bắt nạt lại An Nhi giúp con"

"Dạ, Huyền nhi nghe the người "

Nam Bì Huyền lập tức chạy theo sau hoàng thái hậu, khuôn mặt rạng rỡ nở nụ cười tươi như hoa.

"An nhi không muốn tiếp đãi ai gia và Huyền nhi sao?"

"Nhi thần thỉnh an thái hậu! Nhi thần thật sự không có ý đó"

Sờ Dĩ An đứng lên tiếp đón hoàng thái hậu, Nam Bì Huyền cười cười khi vừa gặp hần, đúng là hoàng thái hậu thật lợi hại, có người chống lưng thật là không có gì bằng.

"An nhi nghe ai gia nói này, con à Huyền nhi không lâu nữa sẽ trở thành người một nhà, tuyệt đối phải đối xử với Huyền nhi tốt"

"Nhưng nhi thần..."

"Không nhưng nhị gì cả, lời ai gia nói, con còn muốn chống lại?"

"Không, nhi thần thật sự không có ý đó"

Hần uỷ khuất lên tiếng, liếc nhìn sang Nam Bì Huyền công chúa đang tình nghịch vẫy tay để có sự chú ý của hần, hần liền lập tức thờ dài.

"Con mau dùng điểm tâm với Huyền nhi, sau đó đưa Huyền nhi đi dạo, ai gia phải về cung rồi"

"Cung tiễn hoàng thái hậu"

Hoàng thái hậu rời đi, mỉm cười khi nhìn thấy hần nghe lời. Hoàng thái hậu biết rõ hần sẽ không tiếp nhận Nam Bì Huyền, nhưng vì sự thuận hoà của hai nước bà buộc phải lập thêm phi tử cho hần.

"Lục Phi nương nương giá..."

"Suyt! Tại sao ngươi lại kêu to như thế"

Nàng vừa đến điện của hần, liền nghe công công cất tiếng đến giấc mình. Vốn định cho hần một bất ngờ, nàng liền ra hiệu kêu im lặng, lão công công tuân lệnh im lặng, ý định báo hiệu cho hoàng thượng điều bị tiêu tan. Nàng bước vào điện, mọi người liền vui vẻ chào đón, không hề có sự ngăn cản nào. Nàng bước vào trong liền thấy Nam Bì Huyền nắm tay hần nũng nịu đòi đi chơi, khuôn mặt Nam Bì Huyền cười tươi như hoa, còn sà vào cánh tay của hần cựa cựa như một con mèo con nhận được ân sủng.

"Nhanh lên, chúng ta đi thôi. Muội nghe nói huynh thích ăn bánh hoa sen làm điểm tâm nên đã kêu người chuẩn bị không ít"

"Bịch!"

Gói bánh hoa sen mà nàng đem đến rơi xuống đất tạo nên tiếng động, hần thích nhất là bánh hoa sen, nàng về phủ nhìn thấy nghĩa phụ nhập về không ít liền đích thân mang về cho hần, vậy mà nàng đã đến không đúng lúc rồi, đã có người đến trước...

"Hoà, nàng về khi nào vậy?"

"Thần thiếp xin lỗi, đã để lỡ cuộc vui của hai người, thần thiếp xin lui xuống, mong hoàng thượng thứ tội!"

Nàng vừa dứt lời liền bước đi thật nhanh khỏi nơi này, nàng đi chưa được một ngày đã có nữ nhân đến hầu hạ chàng, thật sự hoàng cung này vốn dĩ không thuộc về nàng... Hần dứt phắc tay Nam Bì Huyền ra, giọng nói vô cùng dứt khoát.

"Công chúa, nam nữ thụ thụ bất tương thân. Chỉ cần một ngày chưa làm phi tử của trẫm, công chúa hãy giữ đúng lễ nghi!"

Hần nói xong liền hối hả đuổi theo nàng, Nam Bì Huyền đứng lặng một chỗ, mím chặt môi tức giận, vội vã trở về khuê phòng.

"Hoà, Hoà nhi chờ trẫm!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Mừng thọ

Hai tuần sau,

Đại lễ mừng thọ của Hoàng Thái hậu được tổ chức rất vui vẻ. Mọi người đều tươm tất chuẩn bị rất nhiều quà dâng tặng cho hoàng thái hậu, hoàng thái hậu sáng sớm đã được các tỷ nữ chuẩn bị thật xinh đẹp, hoàng thái hậu vui mừng tươi cười.

Ở phía bên phải chính là những người trong hoàng thất, bên tay trái là các quan thân sĩ thần đã có mặt dự yến tiệc linh đình, cung nữ múa lụa uyển

chuyển, tiếng đàn tì bà, đàn tranh vang lên. Mọi người vui vẻ cười nói, cúi người quỳ xuống bái kiến hoàng thái hậu.

"Hoàng thái hậu cát cát tường!"

Tất cả mọi người quỳ xuống bái kiến hoàng thái hậu, hoàng thái hậu tôn nghiêm cất giọng nói.

"Miễn lễ!"

"Tạ ơn hoàng thái hậu!"

Sở Dĩ An bước đến gần hoàng thái hậu, cúi người thấp cung kính,

"Nhi thần chúc hoàng thái hậu phúc như đông hải thọ tỷ nam sơn. Nhi thần có một chút lòng thành, mong người nhận cho ạ"

Một cung nữ nâng lấy chiếc bình cổ quý giá đem lên dâng tặng cho Hoàng thái hậu, mắt hoàng thái hậu sáng trưng, miệng không ngừng tấm tắc khen ngợi. Đây là bình mà bà yêu thích nhất đã hằng đêm mong nhớ, bà không thể đến tận Lăng Châu săn lùng, chiêm ngưỡng, nay lại được hoàng thượng dâng tặng, liền cảm kích khôn xiết.

"An Nhi, làm sao con có thể... Đây là loại bình quý giá, có mua thế nào họ cũng không bán cho ai gia"

Hoàng thái hậu nâng niu bình quý, không ngừng sờ vào nó trân quý, đưa một hầu bao ban cho hoàng thượng, hoàng thượng vui vẻ nhận lấy lộc của Hoàng thái hậu, miệng mỉm cười đáp lại câu trả lời.

"Bẩm thái hậu, thứ người muốn nhi thần phải cố gắng để dâng tặng!"

"Hảo hảo! Quả thật, An Nhi của ta đã trưởng thành rồi"

Hoàng thái hậu vui mừng cười nói, cho người đem bình sứ cất giữ ở tẩm cung.

"Tham kiến hoàng thái hậu, ngoài biên cương còn chút việc nhỏ cần giải quyết, vương gia không thể về kịp đã phái thần dâng tặng quà lễ cho người, chúc hoàng thái hậu thọ tỷ nam sơn"

Thuộc hạ thân cận của Sở Dĩ An ra mặt lên tiếng, tay vẫn còn nâng tám lồng bạch hồ dâng tặng hoàng thái hậu, bây giờ đã chuyển mùa, đây chính là quà vật mà Sở Dĩ An dành tặng mẫu thân người, hoàng thái hậu tuy có chút tiếc nuối vì đứa con trai này không đến dự, nhưng lại nhanh chóng khôi phục về uy nghi của mình.

"Hảo, đây là chút công lao của người"

Hắn ta nhận lấy hầu bao, lặng lẽ lui xuống, đến lượt Yên Phi dâng lên món quà vật của mình, nhưng lại chưa có mặt, Từ công công nhanh tay điều chỉnh buổi yến tiệc, Lục Phi nương nương chậm rãi tiến lên quỳ gối.

"Lục phi bái kiến hoàng thái hậu, chúc hoàng thái hậu phúc như đông hải, thọ tỷ nam sơn, đây là chúc lòng thành của con, xin người hãy nhận"

Lục Hoà cúi thấp người, dâng lên cho hoàng thái hậu một hộp gỗ khá nhỏ, khiến mọi người xì xầm to nhỏ.

"Trời, đường đường là Lục Phi nương nương, tại sao lại dâng lên một thứ nhỏ bé thế này!"

"Đúng là xuất thân thấp bé nên thế mà"

Mọi tiếng xì xầm to nhỏ được vang lên, hoàng thái hậu đơ người khi mọi người đều xem trọng đại lễ mừng thọ này, nhưng nàng lại không hề xem trọng.

"Xin hoàng thái hậu hãy mở hộp quà này, Lục Phi nương nương của nhi thần tuyệt đối sẽ không để người thất vọng!"

Sở Dĩ An ôn nhu lên tiếng, mọi người bắt đầu im bật không dám lên tiếng. Hoàng thái hậu nhìn về Sở Dĩ An gật đầu, cầm hộp lên bắt đầu mở ra. Mọi người điều hồi hộp khi hoàng thái hậu nâng tay mở nó ra.

"Hảo! Lục Phi... Đây không phải là Đông trùng hạ thảo khó kiếm sao?"

"Hoà nhi một lòng dâng tặng người "

"Hảo hảo, đây là của Hoà nhi"

Hoàng thái hậu cười cười vội vàng đóng hộp lại, loại dược liệu quý xa xôi tận núi cao này bà phải cất giữ cẩn thận. Mọi người tận mắt chứng kiến liền bắt đầu xì xầm, nhưng lần này là lời khen ngợi tấm tắc. Lục Hoà nhận lấy hầu bao từ hoàng thái hậu, lặng lẽ lui xuống, hoàng thượng liền nghĩa sát nàng.

"Ồ đâu nàng có nó?"

"Lục gia của thần thiếp"

Hắn thật sự muốn đánh mình một cái, nhà nàng là đại phu, đương nhiên thường sẵn lòng loại dược liệu quý, huống chi nàng rất thích nghề lương y từ mẫu này.

Nam Bì Huyền chứng kiến sự vui vẻ từ hoàng thái hậu, lại nghe phong phanh lời tâm đắc khen ngợi từ các quan thần liền tức giận. Hai người họ lại sát sát kẻ kẻ thân mật, thật xem Nam Bì Huyền này chẳng ra gì!

"Nam Bì Huyền tham kiến hoàng thái hậu! Chúc hoàng thái hậu vạn sự như ý, sống lâu trăm tuổi, phúc như đông hải, thọ tỷ nam son"

Cung nữ từ Nam Quốc dâng lên mười khúc vải lụa tơ tằm của Nam Quốc, loại bánh hảo hạng nổi tiếng của Nam Quốc, bên cạnh còn dâng lên cho hoàng thái hậu bao nhiêu loại linh chi quý, ngọc trai, khiến hoàng thái hậu không khỏi bất ngờ, vội vàng lên tiếng.

"Miễn lễ, Huyền nhi con không cần khách sáo thế này với ai gia. Con đến dự đã làm ai gia vui lòng rồi!"

"Phụ thân của Huyền nhi có việc nên chậm trễ tiến độ qua Lục Quốc bàn chuyện hôn sự, lại không thể dự lễ mừng thọ của hoàng thái hậu, Huyền nhi thật sự hổ thẹn, chút quà mọn mong người nhận lấy"

Giọng nói của Nam Bì Huyền vang lên, nhấn mạnh chuyện bàn hôn sự trước bá quan văn võ. Nam Bì Huyền vui vẻ nhận lấy hầu bao lui về chỗ ngồi của mình đắc ý.

"Tham kiến hoàng hậu, xin người độ lượng tha thứ vì sự chậm trễ của Yên nhi"

Yên Phi nương nương vội vã chạy đến, quỳ thấp người lên tiếng. Mọi người khá bất ngờ trước sự xuất hiện của Yên Phi.

"Yên nhi chúc người phúc như đông hải thọ tỷ nam son, Yên nhi không có gì chỉ có tấm lòng, đây là tranh do chính tay Yên nhi thêu để dâng tặng đại lễ của người!"

Liễu A Phi cùng cung nữ mới của Yên Phi dâng bức tranh lên, bức tranh vừa to vừa đẹp, khiến mọi người không ngừng trầm trồ tán thưởng, đường nét bức tranh điêu luyện, sắc nét.

"Tốt lắm! Yên nhi quả luôn làm ai gia hài lòng! "

Yên Phi vui vẻ tiến lại gần nhận lộc, vui mừng khi hoàng thái hậu khen thưởng hài lòng đến vậy.

"Yên Phi nương nương!!! "

Liễu A Phi hét lên, Yên Phi từ từ ngắt xiêu sau khi nhận hầu bao, cả hoàng cung náo loạn lập tức truyền thái y.

"Thái y! Thái y!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhãn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Món quà tốt nhất

Mọi người bắt đầu xôn xao khi Yên Phi ngắt xiêu trước cả hoàng cung, một buổi yến tiệc trọng đại thế này lại bị hoãn lại, thái y trong triều hồi hả chạy đến chuẩn mạch, hoàng thái hậu xót ruột lo lắng cho Yên Phi, Lâm Thế Ngư cũng lo lắng không kém, đi qua đi lại rất lâu.

"Thái y, người mau nói xem Yên Phi đã bị gì?"

Sở Dĩ An lên tiếng, thái y đã chuẩn mạch xong liền vui mừng quỳ xuống lên tiếng.

"Chúc mừng hoàng thượng bệ hạ, Yên Phi nương nương đã mang long thai! Vì làm việc quá sức trong mấy ngày nay nên đã suy nhược, thần sẽ kê thuốc an thai cho Yên Phi ạ"

Thái y cung kính trả lời, hoàng thái hậu vui mừng, chạy đến gần Yên Phi, Sở Dĩ An bất động khi nghe thái y thốt ra những lời nói đó. Nàng như ngơ người... Thời gian mang thai của Yên Phi không phải ngày hôm đó sao... Nàng lặng lẽ rời đi, để lại khoảng không gian vui mừng của mọi người. Nam Bì Huyền liền tức giận bỏ đi vì ganh tị, chưa ngày nào được lập phi, vậy mà Yên Phi lại có thể mang long thai nhanh đến vậy...

"An nhi, con còn mau đứng đó làm gì, Yên nhi đang mang long thai đó, từ nay con phải chăm sóc Yên nhi thật tốt!"

Hoàng thái hậu vui mừng nói một tràng, vui mừng mỉm cười.

"A Phi, ta cho người theo hầu hạ Yên Phi, tại sao lại để Yên Phi suy nhược đến vậy?"

Lâm Thế Ngư tức giận trách tội Liễu A Phi, đứa con gái của người tại sao lại là việc đến ngất xỉu.

"Xin người tha tội, là do A Phi không tốt đã không khuyên nhủ được Yên Phi nương nương, Yên Phi dạo gần đây đã cố gắng theo trọn bức tranh để kịp ngày dâng tặng đại lễ của hoàng thái hậu, nô tỳ..."

Liễu A Phi diễn trọn vẹn xuất sắc phần diễn, mọi người đều xót xa lo lắng cho Yên Phi. Yên Phi từ từ mở mắt, tay đưa lên trán.

"Là do Yên nhi không tốt... Có chút làm quà cho thái hậu vẫn không tốt đã là mọi người lo lắng, mong mọi người thứ tội"

Yên Phi lên tiếng, giọng nói nhỏ nhẹ thì thảo một môi, ánh mắt mơ hồ mờ ảo.

"con thật là, đứa cháu trong bụng của con đã là món quà tốt nhất của con đến với mọi người"

Hoàng thái hậu trách yêu, nhanh chóng kêu người thu xếp mọi thứ chuẩn bị cho hoàng tử này ra đời.

Liễu A Phi nhân lúc mọi người vui mừng liền đi tiễn thái y, cùng với việc đi lấy đơn thuốc và dặn dò.

"Người làm tốt lắm, đây là của người!"

Số vàng bạc được đút vào tay áo của thái y, lão thái y mỉm cười đắc ý, đón nhận số vàng lớn. Chỉ với vài câu nói, đã có thể thu được bội tiền.

"Nên nhớ, người hãy trốn thoát khỏi hoàng cung này, số tiền đó có thể giúp người an dưỡng tuổi già cùng phu nhân!"

"Nô tỳ tuân lệnh, tuyệt đối giữ bí mật"

"Nếu để lộ mạng của người sẽ không thể giữ!"

Liễu A Phi đưa lời đe dọa, ánh mắt hung dữ hiện rõ khiến lão thái y vội vàng thu xếp vì sức già yếu nên sinh về quê sinh sống.

...

Yên Phi nắm lấy bàn tay của hoàng thượng, đôi mắt đượm tình chứa đựng yêu thương, nũng nịu lên tiếng.

"Hoàng thượng, người thật xấu... Từ nay phải chăm sóc thân thiếp đó nha"

"..."

Thấy hoàng thượng không lên tiếng, ánh mắt mơ hồ nhìn về hướng khác lập tức nổi giận.

"Bệ hạ không muốn giữ đứa con này...thần thiếp sẽ bỏ nó "

Giọng nói yếu đuối vang lên, những giọt nước mắt rơi xuống ướt đẫm cả khuôn mặt xinh đẹp. Sở Dĩ An lúc này mới trở về hiện thực bởi tiếng khóc thút thít từ Yên Phi, hần nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay Yên Phi an ủi.

"Nàng đừng khóc, dường như cho tốt, trăm có việc khi khác sẽ đến thăm nàng!"

"Hoàng thượng... Hoàng thượng!"

Sở Dĩ An rời đi, Yên Phi tức giận hét toáng cả lên, Liễu A Phi nhanh chóng chạy đến ra hiệu im lặng.

"Người có con đã là lợi thế, cần mềm mỏng dịu dàng tuyệt đối đừng kích động hồng chuyện!"

Liễu A Phi đưa ra lời căn dặn, chuyện khó khăn lừa người đã đạt được mục đích, tiếp theo chính là kế hoạch của ả ta sắp dự tính.

...

Sở Dĩ An cả mấy ngày nay đã chăm chỉ giải quyết việc ở chân thủ biên cương, biên cương này từ lâu đã như ngôi nhà nhỏ thứ hai, quân lính đều rất thân tình, khiến Sở Dĩ An cũng có tình cảm. Chân thủ bấy lâu cũng coi như là bá chủ của một vùng rộng lớn này, hẳn ta đang sửa soạn quần áo, định leo lên ngựa trở về kinh thành gặp mẫu hậu, cùng nữ nhân kia, liên bắt gặp hậu vệ thân cận hồi hả bầm bầm.

"Báo!!! Vương gia! Có chuyện lớn"

"Nói!"

"Yên Phi nương nương đã mang long thai, mọi người đều rất vui mừng, còn chuẩn bị mở tiệc lớn..."

"Cút!"

Chưa kịp nói dứt câu, Sở Dĩ Ân đã hô lệnh đuổi hấn đi, lập tức phi ngựa trở về... Sở Dĩ Ân chưa đi được bao lâu, lòng nàng ta đã thay lòng đổi dạ? Nữ nhân thật là người đáng kinh tởm đến như vậy sao? Trái tim Sở Dĩ Ân tan nát, hấn lập tức điên cuồng phi ngựa trở về!

"Vương gia, người không được như vậy, Yên Phi không tốt không đáng để ngài quan tâm"

"Người dám?"

Sở Dĩ Ân dừng ngựa khi nghe thuộc hạ nói xấu về Yên Phi, đôi mắt cảm phần giận dữ.

"Ngày người đi, Yên Phi không một lời từ biệt, nô tỳ thân cận của Yên Phi đã nói chính Yên Phi muốn cắt đứt quan hệ với người!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Sở Dĩ Ân trở về

Sở Dĩ Ân nghiêm nghị suy nghĩ, ngày hấn đi rõ thật đã chính tai nghe nô tỳ thân cận của Yên Phi truyền lại lời như thế. Sở Dĩ Ân đau lòng, nhưng lại nghĩ nàng ta dù gì cũng là nữ nhân, hèn dỗi một chút không có gì cần lo lắng, đợi Sở Dĩ Ân về nhất định sẽ đem quà vật tặng nàng ta làm hoà. Nghĩ đến đây, Sở Dĩ Ân bóp nát tấm lông bạch hồ vứt xuống đất. Sở Dĩ Ân đã vào rừng săn bắn, chỉ mang về hai tấm đặc giá này, nhưng có lẽ không cần nữa.

Mặc cho thuộc hạ khuyên nhủ, Sở Dĩ Ân cũng muốn trở về kinh thành, một là muốn làm rõ chuyện, hai vì lời hứa với hoàng thái hậu.

...

Hoàng cung,

Sở Dĩ Ân trở về, việc đầu tiên là đến thỉnh an hoàng thái hậu.

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu"

"Miễn lễ. Ân nhi, con đi đường xa đã thấm mệt, không cần vội vã đến tìm ta như thế, con cứ nghỉ ngơi"

Sở Dĩ Ân bước đến gần hoàng thái hậu, tận tay rót tách trà cung kính với người, không về kịp mừng thọ của mẫu thân, Sở Dĩ Ân đã cảm thấy áy náy vô cùng.

"Nhi thần sao có thể, vào ngày đại lễ mừng thọ, nhi thần đã về trễ, bây giờ sao còn cả gan phật lòng mẫu hậu. Nhi thần còn hối lỗi không kịp đây!"

Sở Dĩ Ân đưa lời trách móc bản thân, hoàng thái hậu mỉm cười hạnh phúc, đưa một ít điểm tâm bồi bổ cho Sở Dĩ Ân.

"Thằng nghịch tử này, bao giờ mới chịu lập vương phi cho ta có cháu ẵm bồng. Còn mau nhìn xem An nhi đã sắp có con, lại còn đang trong ngày lập phi tử"

Hoàng thái hậu trách mắng Sở Dĩ Ân, những lời nói này lại như một nhát kiếm đâm sâu vào trái tim Sở Dĩ Ân. Hấn ta cố gắng kiềm chế, nâng tách trà uống một ngụm, tỉnh tâm.

"Ân nhi còn có nhiều chuyện chưa giải quyết..."

Sở Dĩ Ân tìm một lý do nào đó, hoàng thái hậu thờ dài, lúc nào đề cập đến chuyện lập phi, Sở Dĩ Ân đều chối bỏ, ai cũng biết Sở Dĩ Ân đào hoa, hấn ta không bỏ qua nữ nhân nào, nhưng lại không hề muốn lập phi.

...

Yên Phi nghe tin Sở Dĩ Ân trở về liền rung động, nhưng bây giờ tuyệt đối Yên Phi không thể có phạm sai lầm. Hiện tại được sự sủng ái từ mọi người, cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ.

"Lâm Hiểu Yên, tên vương gia kia muốn gặp người"

Liễu A Phi cười khẩy, mân mê tách trà trên tay, quan sát thái độ của Yên Phi.

"Không gặp!"

"Người thật là nữ nhân mưu mô, với được người này lại bỏ người kia"

"Ta..."

Yên Phi không thốt lên lời, sự thật không như Liễu A Phi nghĩ, Lâm Hiểu Yên đã yêu Sở Dĩ An, nàng ta nhận ra tình cảm giữa mình với Sở Dĩ An chỉ là sự ghen tị và quyền lợi, ở bên cạnh Sở Dĩ An nàng ta mới có cảm giác hạnh phúc, an toàn... Nhưng hiện tại, Yên Phi không thể, Yên Phi chỉ có một quyền lựa chọn là hoàng thượng, nếu như mọi người biết Yên Phi là một nữ nhân như vậy... Tất cả sẽ mất hết.

"Dù sao thì người cũng nên gặp hần ta một lần, chính hần đã ban cho người đứa con này"

"Được... Người hãy sắp xếp cho bốn cung"

Yên Phi hít một hơi thật sâu rồi lên tiếng, lòng đau như cắt khi nghĩ đến sự tức giận của Sở Dĩ An.

...

Hoàng thượng nhanh chóng trở về tẩm cung của nàng, Hần biết bây giờ có nói thì nàng cũng sẽ không chấp nhận. Hần đứng bên ngoài chùng chừ một vài giây. Cùng lúc A Mẫn bước ra ngoài, liền cúi đầu hành lễ.

"Hoàng thượng"

"Suýt! Nàng ta bây giờ ra sao rồi?"

Hần vung vè lên tiếng, chuyện của Nam Bi Huyền còn chưa giải quyết xong, bây giờ hần lại gặp phải rắc rối từ Yên Phi. Triệu A Mẫn thờ dài lên tiếng.

"Lục Phi nương nương lúc này rất buồn, dù nương nương không hề nói một lời, nhưng đã theo Lục Phi nương nương khá lâu, nô tỳ hiểu rõ được tâm trạng ấy"

"Trẫm vào trong nói chuyện với nàng ấy"

"Nhưng...Lục phi nương nương đang tắm...thật sự không ổn lắm!"

Triệu A Mẫn thành thật nói, hần gật đầu hiểu ý, ra hiệu cho A Mẫn rời khỏi, a Mẫn chùng chừ, rồi lại theo lệnh rời khỏi, hần

từ từ bước vào tẩm cung.

"Mẫn Mẫn, sao muội lại đi lấy tinh dầu nhanh thế?"

"..."

"Nước hơi lạnh, mau đến châm nước giúp ta đi"

Cơ thể mảnh mai đẹp tuyệt trần của nàng đang hoà mình vào làn nước, chỉ có nước mới có thể khiến tâm trạng nàng tốt hơn, loại bỏ những suy nghĩ tiêu cực. Xoa một ít tinh dầu cũng sẽ khiến cả người nàng dễ chịu hơn. Nước ấm được pha loãng trút xuống người nàng, nàng thoải mái, dùng khăn lau người, cảm giác thật tuyệt.

"Mẫn Mẫn, muội mau đến xoa tinh dầu vào lưng ta đi"

Hần bước nhẹ nhàng, hoàn toàn không lên tiếng, bàn tay hần nhẹ nhàng chạm vào lưng nàng, cơ thể mịn màng ngọc ngà khiến hần hận không thể đến hoà mình cùng nàng. Nàng cảm thấy lạ khi này giờ chỉ có mình nàng tự thuật, hoàn toàn không nghe tiếng nói nhí nhảnh, dẻo miệng từ Triệu A Mẫn. Nàng nhũn mày nghi hoặc, đằng sau vẫn nhẹ nhàng kì lưng cho nàng, động tác dịu dàng chuyên nghiệp.

"Khoan đã!"

Nàng lên tiếng ra lệnh, nhưng hần vẫn không hề dừng lại, đôi môi không ngoan ngoãn chạm vào gáy nàng, khiến nàng mẫn cảm đỏ ửng hết cả lên, hần tham lam cắn cắn vào vành tai của nàng.

"Hôm nay trẫm sẽ giúp nàng tắm rửa sạch sẽ, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Đứa bé là của ai?

Nàng vừa nhìn thấy hắn liền tức giận, nam nhân thật là những người gian xảo, rõ ràng nói rằng chỉ yêu mình nàng nhưng mặc khác lại cùng nữ nhân khác ân ái. Nàng tin tưởng hắn, một lòng yêu hắn vậy mà hắn...

"Nàng còn giận ta?"

"Không có. Thần thiếp hoàn toàn không dám!"

Nàng bấu môi, cố gắng kiềm nén, nàng hận không thể đánh hắn một cái thật đau. Hắn ôm nàng, tựa cằm lên đầu cựa cựa, sự dịu dàng của hắn lại như những mũi dao đâm vào tim nàng, nàng im lặng không nói một lời, mặc kệ hắn ôm nàng, nước mắt nàng lăn xuống đôi gò má xinh đẹp, dù gì nàng cũng chỉ là một nữ nhân, nàng cũng ích kỉ, nhưng nàng không thể ngờ chuyện xảy ra chính vào đêm nàng trở về phủ.

"Đừng khóc!"

Hắn sợ hãi vỗ về nàng, hắn biết nàng đang rất đau lòng, hắn cũng không hiểu vì sao đêm đó lại có hành động sai trái như vậy. Dù gì Yên phi cũng là phi tử của hắn, nhưng hắn đã trót yêu một mình nàng mà thôi.

"Chàng mau đi tìm Yên Phi chăm sóc đi, ta không cần chàng!"

Nàng giận dữ lên tiếng, không ngừng cựa quậy thoát khỏi vòng tay của hắn. Hắn hôn lên những giọt nước mắt của nàng, giúp nàng lau sạch những giọt nước mắt đang rơi làm xấu đi khuôn mặt xinh xắn của nàng. Đôi môi của hắn từ từ di chuyển xuống, tìm kiếm đôi môi căng mọng, đôi môi như cánh hoa anh đào của nàng, hôn nhẹ lên đó, nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, hắn chậm rãi tách hàm răng ngọc ngà đang cố gắng không chế ngăn chặn sự tham lam của hắn, hắn mạnh mẽ tách nó, hút lấy mật ngọt từ đôi môi ngọt ngào của nàng. Bàn tay mềm mại ngọc ngà của nàng bị hắn giữ chặt ở lồng ngực đang phập phồng của hắn, hắn rời khỏi môi nàng, tựa đầu vào trán nàng, lên tiếng hỏi.

"Trái tim ta chỉ rung động nàng mà thôi!"

"..."

"Cho dù như thế nào, thì ta vẫn chỉ mong muốn đưa con từ nàng mà thôi!"

Những lời mật ngọt, dẻo miệng rót vào tai nàng, sự dịu dàng của hắn như một ma lực khó có chối từ, hắn từ từ nâng người nàng lên, bế nàng ra khỏi làn nước ấm. Hắn đặt nàng lên giường một cách nhẹ nhàng, cúi người ghé sát tai nàng thì thầm.

"Chúng ta cùng tạo ra bảo bối!"

...

Nam Bi Huyền bức dọc, cái hoàng cung to lớn như thế này rốt cuộc có dành cho nàng ta không? Yên Phi thất sủng bây giờ đã có chút quan tâm từ mọi người, còn nàng thì vẫn chưa nghe hỏi thăm từ phụ hoàng, rốt cuộc bao giờ người mới đến...Nam Bi Huyền ngáp ngắn ngáp dài, chống cằm ăn món bánh son trà.

"Công chúa, công chúa"

"Chuyện gì? "

"Vương đã gửi thư đến người, sắp đến Lục Quốc rồi ạ!"

Nô tỳ của Nam Bi Huyền mừng rỡ báo tin. Vừa nghe tin tức vui mừng này, Nam Bi Huyền vội đứng dậy lắc lắc nô tỳ của mình vui mừng.

"Bây giờ ta sắp chính thức được lập làm phi rồi"

...

Suốt cả ngày lo lắng, Yên Phi cứ sờ lên bụng của mình, ngẫm nghĩ đến vẻ mặt của Sở Dĩ Ân, trong lòng vô cùng bối rối. Gió bên ngoài lạnh buốt người, Yên Phi uống một chút canh hầm, căn phòng giờ chỉ còn vắng lặng một người.

"Nàng thật sung sướng khi ngồi tắm bồn dưỡng thai nhỉ?"

Tiếng nói của Sở Dĩ Ân vang lên khiến Yên Phi giật thót mình, lời nói có chút châm chọc, Yên Phi nhìn thấy trong đáy mắt hắn ta có sự phẫn nộ, trong đáy mắt của hắn cũng chứa đầy sự thất vọng về nàng ta. Yên Phi nhìn thấy Sở Dĩ Ân cười khẩy, liền có chút sợ hãi.

"Chàng đã về rồi sao?"

Yên Phi giả vờ nói chuyện khác, hắn ta đang tức giận đương nhiên nàng ta sẽ dịu dàng để hắn nguôi giận, dù gì đứa bé này cũng là con của Sở Dĩ Ân, Yên Phi chẳng qua chỉ mượn danh động võ kịch cùng Liễu A Phi sắp đặt, hoàn toàn muốn tốt cho tương lai của đứa bé này mà thôi...

"Ta không về để nàng ân ái cũng hoàng thượng? Rõ ràng nàng đã nói yêu ta, vậy mà khi ta vừa ra biên cương..."

Sở Dĩ Ân hận không thể bóp chết Yên Phi, trong lời nói lớn tiếng, Sở Dĩ Ân tức giận trút hết bao tâm sự. Yên Phi đặt ngón trỏ lên môi Sở Dĩ Ân, ý định kêu im lặng, Yên Phi nhìn xung quanh quan sát, rất may không có người, nếu không sự lớn tiếng của Sở Dĩ Ân sẽ bị người khác nghe thấy.

"Nàng lo sợ người khác nói về mối quan hệ này cho hoàng thượng biết?"

"Không...phải"

Yên Phi sợ hãi lắp bắp lên tiếng, Yên Phi cắn cắn môi, đối diện với ánh mắt đáng sợ của Sở Dĩ Ân.

"Chàng cũng biết ta yêu chàng cơ mà, đêm đầu cũng là của chàng, sao thân thiếp còn có thể..."

"Vậy đứa bé này là của ai?"

Sở Dĩ Ân nhấn mạnh chữ là của ai, để nhấn mạnh sự cứu vãn của cuộc tình cả hai.

"Là...của..."

Yên Phi định nói rõ mọi chuyện, nhưng đã từng nghe Liễu A Phi căn dặn tuyệt đối luôn nói đứa con là của hoàng thượng trước mặt Sở Dĩ Ân, nếu như Sở Dĩ Ân đắc ý, sẽ vô tình nói ra đứa bé này là con của mình, thì bao nhiêu công sức đều lãng phí. Tính tình Dĩ Ân rất nóng giận, sẽ không giữ kín được. Liễu A Phi đứng bên ngoài lắc đầu, trừng mắt nhìn Lâm Hiểu Yên.

"Đứa bé là của ai?"

Sở Dĩ Ân lập lại lần nữa, lần này có hơi lớn tiếng hơn, bóp chặt cổ tay Yên Phi.

"Là con của hoàng thượng bệ hạ- Sở Dĩ Ân!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhãn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Chọc giận Nam Bĩ Huyền

"Nàng!!!"

Sở Dĩ Ân thất vọng khi Yên Phi trả lời đầy dứt khoát như thế, mọi sự tin tưởng trong Sở Dĩ Ân đều mất hết. Sở Dĩ Ân đau lòng, nắm chặt tay thành nắm đấm, nhưng lại thả lỏng đưa tay sờ lên mặt Yên Phi chạm rãi di chuyển xuống đôi môi của Yên Phi.

"Nàng còn yêu bốn vương không?"

"Ta...ta"

Yên Phi lưỡng lự, chùng chừ không dám lên tiếng. Nếu như nói yêu Sở Dĩ Ân, chẳng khác nào kế hoạch thất bại, bao kiềm nén lại tan thành mây khói, quyền lực sẽ mất tất cả. Sở Dĩ Ân nhận ra mọi thứ, nhận ra vẻ mặt lưỡng lự của Yên Phi, sự chùng chừ ấy khiến trái tim hắn ta từ chút một tan vỡ. Sở Dĩ Ân thốt lên một tiếng, vội vã rời khỏi nơi quái quỷ này...

"Chúng ta đường ai nấy đi!"

"Sở Dĩ Ân..."

Sở Dĩ Ân rời khỏi, Yên Phi ngồi phịch xuống giường bất lực, đưa bàn tay lên má giữ lại chút hơi ấm từ bàn tay Sở Dĩ Ân, gặp nhau chưa được bao lâu bây giờ lại phải giả tử. Yên Phi đưa tay lên sờ bụng, miệng khẽ mấp máy.

"Con à, ta chỉ muốn tốt cho con thôi..."

"Bộp bộp bộp"

Liễu A Phi vỗ tay, cười khẩy. Đứng đằng sau chứng kiến một màn bi thương như vậy thật khiến người khác đau lòng, nhưng đối với Liễu A Phi thì nó trở thành một trò đùa, một thứ khiến tâm hồn ả được sáng khoái hơn.

"Làm tốt lắm, thật là đôi câu nam nữ tình nồng nghĩa nặng"

"Ngươi!!! Ta vì nghe lời ngươi nên mới lừa dối chàng ấy"

"Sao? Hối hận rồi à? Mau chạy đến tên vương gia kia đi, mau nói hắn ta Yên nhi yêu chàng lắm, đứa bé này là con của chàng"

Liễu A Phi thích thú cười to, chọc giận Yên Phi. Yên Phi giữ bình tĩnh, cố gắng kiềm chế cảm xúc để không làm lớn chuyện.

"Ngươi có chắc sau này nếu ta hạ sinh con trai sẽ được lên làm thái tử? Không phải ngươi âm mưu chiếm đoạt..."

"Chuyện ta hứa với ngươi nhất định sẽ làm, chẳng qua ta chỉ muốn giết tên hoàng thượng mà thôi! Còn những thứ khác ta không cần"

Liễu A Phi nói với ánh mắt căm phẫn, lừa hận trong người Liễu A Phi đang sôi lên, Yên Phi hoàn toàn có thể cảm nhận được.

"Tại sao ngươi lại muốn giết hoàng thượng của Lục Quốc?"

"Đó không phải chuyện của ngươi"

Liễu A Phi bỏ đi, không quan tâm những gì Yên Phi nói, Yên Phi thờ dài, tại sao Yên Phi lại rơi vào tình thế bắt buộc thế này...

...

Vua Nam Quốc đã tiến đến bàn chuyện hôn sự, chuyện này không còn cách nào từ chối, Sở Dĩ An chỉ đành thờ dài. Hoàng thái hậu ủng hộ, Nam Hưởng lại từng là băng hữu của thái thượng hoàng, chỗ thân thiết chứ thế hoàn toàn khiến Sở Dĩ An khó xử. Hôn sự đã được ấn định, Sở Dĩ An không còn cách nào chối bỏ.

"Lục Hoả nhi, nàng thật sự không giận ta chứ?"

"Không"

Lục Hoả lắc đầu, không muốn hấn phải phiền lòng bởi mình. Chuyện này cũng đâu trách được hấn, chỉ trách hấn sinh ra đã là hoàng thượng, trách nàng lại chính là phi tử của chàng. Chốn hoàng cung này, việc tranh giành lập phi tử cũng không tránh khỏi. Hấn ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng một cái nhẹ, mỉm cười véo mặt nàng.

"Chỉ là thêm một phi tử thôi, nàng không nhỏ mọn như thế đâu, trăm biết mà"

Sở Dĩ An cười cười, đưa lời bông đùa trêu chọc nàng. Nàng liếc xéo hấn, véo một cái thật mạnh vào hấn.

"Có giỏi thì chàng đi luôn đi"

"Làm sao mà trăm dám bỏ nàng được"

Hấn mỉm cười cọt cọt mũi nàng, cả hai muốn đắm chìm như thế thật lâu, không gian này chỉ dành riêng cho hai người mà thôi...

...

Kể từ ngày Nam Bi Huyền được lập thành phi, liền vui vẻ, nhưng lại trở thành Huyền Phi thất sủng. Nam Bi Huyền không hề cam tâm, nhưng vì muốn nhận được sự sủng ái liền không nhẫn nhịn.

"Huyền muội hôm nay có nhã hứng đến đây ngắm hoa uống trà sao?"

Tiếng nói lãnh löt của Yên Phi vang lên, Yên Phi cho gọi nô tỳ mời Nam Bi Huyền vào bàn của người dùng trà. Nam Bi Huyền không hề muốn, đã định lên tiếng từ chối, nhưng lại bị nô tỳ lắc đầu ý nói phải nhẫn nhịn. Nam Bi Huyền đành nghe theo, bước vào đối mặt với người đáng ghét nhất.

"Yên Phi tỷ cũng thật có nhã hứng!"

"Đúng rồi, tỷ ra ngoài cho bảo bồi thoải mái, hoàng thượng cho tỷ ở cung tắm dưỡng an thai thật sự khiến tỷ khá ngọt ngào vì sự chu đáo dịu dàng ấy"

Yên Phi đeo mồm đeo miệng lên tiếng, từ ngày có cái thai làm bình phong, mọi người luôn nhường nhịn Yên Phi một phần, hoàn toàn không dám gây sự. Lục Hoả hôm nay cũng đến ngự hoa viên tận tay chăm sóc hoa mẫu đơn, Yên Phi nhanh mắt nhận ra liền cho người mời vào.

"Yên tỷ, Huyền muội, thật trùng hợp"

Nàng dịu dàng lên tiếng, đã lâu ngày không bị Yên Phi gây rắc rối, nhưng hôm nay đã gặp Yên Phi lại còn gặp cả Nam Bi Huyền. Hậu cung của hoàng thượng gặp nhau đều gây chiến khi gặp nhau, nàng không muốn tham gia, nhưng từ chối lại gây phiền phức đến hấn.

"Hãy da...Huyền muội phải mau học hỏi theo các tỷ muội nha"

Yên Phi đưa lời châm chọc, Nam Bi Huyền nhũn mày, không hiểu những gì Yên Phi nói.

"Mạn phép cho muội hỏi, ý của tỷ chính là gì vậy a?"

"Bây giờ Hoả muội đang là người được hoàng thượng sủng ái nhất, còn ta đang mang con trưởng của hoàng thượng. Huyền muội nhanh chóng học hỏi a"

Mặt Nam Bi Huyền đỏ bừng vì tức giận, tại sao à Yên Phi này lúc nào gặp gỡ cũng khiến nàng ta bực bội như vậy?

"Các tỷ... Chẳng qua cũng chỉ tiến cung trước muội một vài năm thôi!"

Nam Bi Huyền tức giận bỏ đi, Lục Hoả ngồi dùng trà hoa cúc, vừa ăn bánh hạt sen, lắng nghe cuộc tranh đấu vô mồm của hai người chỉ không khỏi lắc đầu ngao ngán. Yên Phi đứng dậy kiêu ngạo, quay sang nói chuyện với nàng khiến nàng khá bất ngờ.

"Lục Hoả muội, chúng ta hồi cung thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chúng ta sẽ có cách

Nàng thờ phào, trong lòng luôn nghi hoặc Yên Phi nương nương, một nữ nhân có thể có tính cách sáng nắng chiều mưa như thế thật khiến mọi người đau đầu, lúc nàng vừa đặt chân vào chốn hậu cung, Yên Phi cũng ghét nàng như thế, thường xuyên gây sự, bây giờ lại trở nên hiền hoà, lại trở nên gay gắt với Nam Bi Huyền công chúa.

"Yên Phi tỷ, tại sao tỷ lại không hài lòng với Nam Bi Huyền muội?"

Nàng luôn thắc mắc, Nam Bi Huyền dù gì cũng có thân phận cao quý hơn chúng ta, tại sao lại có thể chịu đàn áp như thế này. Yên Phi thờ dài, cao quý lên tiếng.

"Thấy không thuận mắt thôi! Bôn cung ngay lần đầu gặp muội ta đã không thích, với lại ta đang mang thai nên cảm thấy khó chịu một ít"

Yên Phi đứng lại cạnh bờ hồ, lấy thức ăn mà Liễu A Phi lấy từ chỗ đựng thức ăn đưa Yên Phi đem rải xuống. Đàn cá tham ăn nhanh chóng chạy đến. Nàng thờ dài, quả nhiên là tục lệ ma cũ bắt nạt ma mới. Ở chốn hậu cung này thật nguy hiểm, hoàng thượng chỉ mới lập ba phi tử đã cảm thấy nặng nề, sau này hẳn lập thêm nhiều thứ thiếp khác nhất định sẽ không hề tốt chút nào!

"Nhưng dù gì muội ấy cũng có thân phận công chúa, tỷ nên..."

"Ta cần muội dạy sao? Đã là người tiến cung sau chúng ta, cũng chỉ là do hoàng thượng nạp thiếp thôi! Muội ấy nên vâng lời chúng ta thì hơn, muội cũng đừng nên để muội ấy trèo lên đầu! A Phi hồi cung"

Yên Phi đưa ra lời khuyên nhủ rồi đi mất, nàng lại thờ phào một mối, tại sao Yên Phi lại đối xử tốt với mình như thế, chẳng phải lúc đầu rất ghét rất ghét sao? Tay nàng tiện vỗ lấy túi thức ăn, tiện tay cho rất nhiều thức ăn xuống hồ.

"A Mẫn muội nói xem rốt cuộc thế giới này có phải rất nguy hiểm đúng không? Xung quanh hẳn ta thật đáng sợ"

Nàng trách mắng hẳn ta với A Mẫn, nhưng lại không hề nghe được lời phản hồi, liền cau có.

"A Mẫn!"

"Nàng đang giận cá chém thớt? Nàng muốn giết hết cả hồ cá mà trẫm yêu quý sao?"

Nàng ngớ người, giật thót mình về phía sau. Lập tức dừng tay, nàng nhìn xuống hồ, quả là nàng đã cho rất nhiều thức ăn...

"Thiếp...không cố ý!"

"Được rồi, là ai làm Hoả của ta giận đến vậy?"

Hắn ôn nhu lên tiếng, bàn tay đưa lên véo má nàng một cái, nàng liếc xéo hắn, cau có, đánh vào ngực hắn một cái.

"Còn không phải do chàng à, hậu cung của chàng suốt ngày gây nhau, thật sự rất đáng sợ"

Nàng than thở với hắn, giả vờ sợ hãi chọc hắn, hắn đột nhiên ôm chặt lấy nàng, tựa cằm lên đầu nàng.

"Trẫm sẽ vì nàng không nạp phi tử nữa"

Đôi mắt nàng long lanh nhìn hắn, trái tim nàng rung động bởi lời nói dịu dàng chân thật của hắn, thấy nàng còn nghi hoặc hắn liền bổ sung thêm một câu đầy dứt khoát.

"Hãy tin ta! Nhưng với một điều kiện!"

"Là gì?"

"Ta chỉ có mình nàng. Vì vậy nàng phải bù đắp cho ta!"

"..."

...

Nam Bi Huyền tức tối, uống hết ly trà này đến ly trà khác tịnh tâm, nhưng vẫn không thể nguôi giận.

"Công chúa... Huyền Phi nương nương người bớt giận"

Nô tỳ đã quen miệng lời lẽ liên bị Nam Bi Huyền liếc xéo một cái, giận cá chém thớt đâm thật mạnh xuống bàn.

"Ta đường đường là công chúa của Nam Quốc, lại bị ả ta làm vậy, ả ta có coi trọng ta không?"

"Huyền Phi nương nương, Yên Phi và Lục Phi tiến cung trước người, dù gì bây giờ cũng được ân sủng hơn người..."

Nô tỳ thân cận Nam Bi Huyền sợ hãi lên tiếng, tâm trạng vô cùng phức tạp khi hầu hạ cô công chúa nhỏ này, tính tình trẻ con, dễ nổi giận thật sự chẳng là được tích sự gì!

"Tiến cung trước ta thì hay lắm sao?"

"Huyền Phi, bây giờ người đã là Phi tử của hoàng thượng, thay vì nổi giận, người nên dịu dàng tiếp cận hoàng thượng để nhận được ân sủng"

Nô tỳ bày kế hoạch cho Nam Bi Huyền, mở nắp canh nhân sâm hầm đường cho Nam Bi Huyền, Nam Bi Huyền uống một chút canh để nguôi giận, nô tỳ quả nhiên nói đúng, việc tiếp cận hoàng thượng để nhận ân sủng là điều tuyệt vời nhất.

"Nhưng làm sao...ta có thể, lúc trước cố gắng tiếp cận chàng, chàng điều hát hủi ta, chẳng xem ta ra gì"

"Huyền Phi nương nương, trước đây người là người bình thường đối với hoàng thượng, nhưng bây giờ hoàng thượng và người đã là phu thê, việc nề mặt chẳng lẽ không có, huống hồ thái hậu đứng về phía người..."

Nô tỳ bày mưu tính kế giúp Nam Bi Huyền, Nam Bi Huyền cảm thấy vô cùng hai lòng, lợi dụng hoàng thái hậu yêu mến sủng ái, nhất định phải làm được.

"Nhưng còn ả Yên Phi thì sao?"

Nam Bi Huyền lo lắng lên tiếng, điều mà Nam Bi Huyền quan tâm chính là điều đó, bây giờ ả có hai lợi thế, một là được hoàng thái hậu ân sủng ngất trời, hai lại mang trong người cốt nhục của hoàng thượng. Thật là chiếm lĩnh đầy ưu thế, có được tiếng nói.

"Đừng lo, rồi người hãy sinh bảo bối cho hoàng thượng bệ hạ"

"Nhưng hoàng thượng chưa từng..."

"Chúng ta sẽ có cách!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Chàng đi chết đi

Nam Bi Huyền cho người chuẩn bị món canh gà hầm hạt sen cho hoàng thượng, mùi vị vô cùng ngon, bát canh nóng hổi vừa ăn đã được bê lên đặt gọn gàng trên bàn trong tầm cung của Nam Bi Huyền.

"Người mau truyền tin đến thánh điện của hoàng thượng, nói Huyền Phi đã chuẩn bị món ngon sẵn sàng chờ bệ hạ đến dùng bữa"

Nam Bi Huyền ra lệnh cho một công công, công công lập tức nhanh chân bẩm báo, căn phòng tràn ngập thơ mộng, xung quanh được trang trí loại hoa

mà Sở Dĩ An thích nhất, loại hương toả khắp phong cũng đặc biệt chuẩn bị sẵn. Phải vất vả mua chuộc cung nữ, Nam Bì Huyền mới biết được những điều này. Nam Bì Huyền ngồi xuống ghế chống cằm, chờ đợi tin vui từ hân, nhưng đợi mãi vẫn không hề thấy ai bước đến tẩm cung của Nam Bì Huyền.

"Huyền Phi nương nương hoàng thượng bệ hạ đang dùng bữa cùng Lục Phi nương nương, thật sự..."

"Thật sự như thế nào? Ngươi mau nói ngay!"

Nam Bì Huyền vừa nghe công công hồi hã chạy đến báo tin, nghe hoàng thượng đang dùng bữa cùng Lục Hoà lòng đổ kị càng tăng lên chỉ muốn bóp chết nàng.

"Thật sự không thể đến tẩm cung của Huyền Phi nương nương!"

"Cái gì?"

Nam Bì Huyền giận dữ lên tiếng, nô tỳ thân cận liền nhanh chân chạy đến rút tác trà hoa cúc giúp Nam Bì Huyền nguôi giận, tay cầm quạt quạt mát cho Nam Bì Huyền.

"Nô tài không dám nói bậy..."

"Ngươi lui đi!"

Nam Bì Huyền hạ lệnh, ánh mắt căm phẫn đập bàn một cái rồi lại vuốt xoa kêu đau, hậu cung của hoàng thượng khá ít phi tử, phải nói rằng rất ít, nhưng đủ là cho Nam Bì Huyền đau lòng. Hôm nay thì đến tẩm cung thăm đứa con trong bụng của Yên Phi, hôm khác lại dùng cơm cùng Lục Phi, rốt cuộc từ ngày Nam Bì Huyền được phong tước chẳng có chút nào trong mắt Sở Dĩ An, cả thời gian đều dành cho bọn họ. Nam Bì Huyền cầm lấy thìa, ăn hết bát canh gà hầm hạt sen đã chuẩn bị cho hân đây sự trút giận.

"Huyền phi nương nương người bớt giận, từ sau khi đến Lục Quốc, sau khi đến hoàng cung làm phi tử, người thường rất hay tức giận"

Nô tỳ của Nam Bì Huyền lên tiếng, giọng nói có chút lo lắng, sợ hãi. Nam Bì Huyền thật sự rất khác...

"Ta làm sao không tức giận cho được? Tất cả đều tại bọn họ!"

"Huyền Phi nương nương, dù gì người cũng nên nhẫn nhục, người được hoàng thượng ân sủng trước nay chính là Lục Phi nương nương, ngày nào cũng ân ái e rằng..."

"Nhất định phải loại trừ ả Lục Hoà ấy trước"

Nam Bì Huyền nghe nô tỳ của mình kẻ tai nói nhỏ, những điều này rất đúng, sẽ gây bất lợi cho bản thân mình, Nam Bì Huyền nắm tay trái chặt thành nắm đấm, tay phải nâng tách trà uống, đập xuống bàn một cái.

"Chúng ta cần Yên Phi nương nương giúp đỡ việc này"

"Không! Ta ghét ả ta, ả ta cũng không hề ưa ta"

"Không quan trọng, quan trọng là lúc trước nô tỳ nghe nói Yên Phi cũng chẳng hề thích Lục Phi nương nương"

"Được! Chúng ta thỉnh an hoàng thái hậu, sau đó đến Yên Tẩm Cung"

Nam Bì Huyền há hốc mồm, lúc này vừa gặp chẳng phải hai người đó thuận cơ tiến tới ý có chút sủng ái của hoàng thượng mà đàn áp nàng ta sao? Nô tỳ gạt đầu chặt nịch khẳng định điều mình nói là hoàn toàn đúng, Nam Bì Huyền gạt đầu, đứng dậy lấy một chút loại nhân sâm quý từ Nam Quốc bỏ vào hộp đựng, tiến đến cung của hoàng thái hậu.

...

Hân và nàng dùng cơm thân mật, lâu lâu nàng liền liếc sang quay sang thái độ của hân, lúc người của Huyền Phi ban đến đưa tin, tại sao hân lại từ chối, dù gì Huyền Phi mới tiến cung, ở một vùng đất xa lạ cũng sẽ sợ hãi, e ngại, chỉ có người thân là hân...

"Nàng dùng cơm không no sao?"

"No! Tại sao lại hỏi vậy?"

Nàng nghe hân hỏi liền giật mình, cặp chân khẽ chau lại nhìn hân. Hân mỉm cười gian tà, khiến nàng càng cảm thấy nghi hoặc, nhất định nguy hiểm đang đến cận kề.

"Nhìn nàng như đang muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy!"

"Chàng!!!"

"Không sao, nàng đừng lo lát nữa ta sẽ cho nàng"

"Không cần. Thật bi ối!"

Nàng mắng hắn, hắn vẫn giờ trò với nàng, không ngừng cười nàng, đám nô tỳ đứng bên cạnh cũng nghe thấy lấy tay che miệng cười lên khiến đôi má trắng nõn nà của nàng đỏ ửng lên như hai quả cà chua. Nàng tức giận đánh hắn một cái, không thèm dùng com nữa, hắn lập tức khôi phục lại sự nghiêm chỉnh của mình.

"Lui ra hết đi"

Đám cung nữ vừa đi, hắn liền không đành hoàng cười phá lên trên chộc nàng.

"Hoàng thượng và Lục Phi quả thật ngày ngày ân ái khiến người khác ganh tị"

"Lục Phi thật sượng nhĩ, có hoàng thượng chăm sóc chu đáo đến vậy"

"Hoàng thượng khôì ngô anh tuấn như vậy, chẳng khác Lục Phi lại muốn "ăn" hoàng thượng..."

Tiếng xì xầm to nhỏ của đám cung nữ bên ngoài lọt vào tai nàng, nàng hận không thể bóp chết hắn. Hắn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, vẫn dùng bữa như thường. Nàng tức giận hét toáng lên.

"Sờ Dĩ An!!!"

"Nàng muốn nhanh chóng đến vậy sao? Đợi ta ăn thêm một ít nữa mới đủ sức lực!"

"Sờ-Dĩ-An! Chàng đi chết đi"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Nam Bỉ Huyền phát hiện

Nam Bỉ Huyền đến cung của hoàng thái hậu, trên tay đích thân đem một ít ngọc trai được lấy từ biển của Nam Quốc đính thành chuỗi ngọc đeo trên cổ.

"Huyền nhi thỉnh an hoàng thái hậu, hoàng thái hậu cát cát tường"

"Miễn lễ. Huyền nhi của ai gia sau này không cần khách khí như thế! Đạo này con có tốt không? Muốn ăn muốn dùng gì cứ bảo đám cung nữ hầu hạ con"

Hoàng thái hậu cười cười nói, Nam Bỉ Huyền là con của Nam Hưởng, cũng là bằng hữu của thái thượng hoàng, nên hoàng thái hậu rất ân sủng Nam Bỉ Huyền. Nam Bỉ Huyền e dè lên tiếng, tay nâng chuỗi ngọc trai sáng loá trước mặt thái hậu, miệng mỉm cười lên tiếng.

"Hoàng thái hậu, Huyền nhi khi qua đây đã cố tình đem theo một số ngọc trai làm chuỗi ngọc tặng người! Ngọc trai này còn được tẩm thảo dược, có thể giảm đau nhức ở cổ"

"Quả là Huyền nhi hiểu lòng ai gia nhất, mấy ngày nay ta cứ bị đau nhức"

Hoàng thái hậu vui vẻ nhận chuỗi ngọc, không ngừng khen ngợi Nam Bỉ Huyền, mời Nam Bỉ Huyền dùng trà cùng tán gẫu.

"Sắc mặt của con dường như không tốt cho lắm! Có phải An nhi lại bắt nạt con không?"

"Chàng ấy không thêm đề ý đến Huyền nhi, suốt ngày đến tâm cung của hai tỷ ấy... Thật sự khiến Huyền nhi rất đau lòng"

Nam Bỉ Huyền cố tình làm vẻ tội nghiệp đáng thương trước mặt hoàng thái hậu, bà nhìn thấy Nam Bỉ Huyền róm nước mắt liền có chút xót xa.

"Đừng khóc, ai gia sẽ làm chủ cho con"

"Không được ạ, hai tỷ ấy dường như không thích Huyền nhi cho lắm ạ, xin người đừng làm lớn chuyện... Huyền nhi thật sự rất..."

Nô tỳ thân cận khều tay Nam Bỉ Huyền, Nam Bỉ Huyền thấy mình hơi quá trớn liền ngưng nói mà khóc lóc than thở. Hoàng thái hậu thở dài, chuyện hậu cung người đương nhiên hiểu rõ có sự tranh sủng ganh ghét lẫn nhau, nhưng dù gì Nam Bỉ Huyền cũng là người Nam Quốc đến cầu thân, tuyệt đối không thể vì chuyện nhỏ nhặt mà ảnh hưởng đến tình cảm của hai quốc.

"Chuyện này... Ai gia sẽ nói lại với Yên Phi và Lục Phi, con đừng quá lo lắng!"

"Còn chàng ấy thì sao..."

Nam Bi Huyền lau lau nước mắt, khóc lóc trước mặt Hoàng thái hậu.

"Ai gia sẽ từ từ khuyên nhủ An nhi, ai gia biết trong lòng nó chỉ có một mình Lục Hoả, con cần phải có thời gian...được rồi, con mau về cung nghỉ ngơi"

"Dạ, Huyền nhi xin lui"

Nam Bi Huyền lễ phép lên tiếng, trước khi đi còn không quên đặt thêm một ít nhân sâm ở lại. Vừa ra khỏi cung của hoàng thái hậu, Nam Bi Huyền liền thoa lại phấn, giúp cho bản thân tươi tắn hơn để đến đôi phó cùng Yên Phi. Nam Bi Huyền đơn giản bước đến tẩm cung, chỉ có hai người hoàn toàn không cho thêm nhiều cung nữ khác đi cùng, tiếng lá cây xào xạc ở phía góc vườn hoa bên phải, Nam Bi Huyền nhủ mảy, nghỉ hoặc lên tiếng.

"Bên kia có người sao?"

"Chắc là do đám thô phách thôi ạ!"

"Suýt!"

Nam Bi Huyền đưa ra ám hiệu, nhẹ nhàng chậm rãi bước đến, Nam Bi Huyền há hốc mồm khi nhìn thấy một đôi trai gái đang lúp lo sau bụi cây vào cái trời nắng gắt thế này...

"hãy da, nắng thế này còn lúp lỏ tình tang thật... Chúng ta mau đi thôi Huyền Phi"

"Khoan đã, người này rất quen"

Nam Bi Huyền khều khều nô tỳ của mình, đứng nép vào cái cây to để nghe ngóng khi phát hiện ra người ấy đang quay mặt về hướng mình.

"ta đã nói chàng không được đến đây tùy tiện mà, coi lời của ta như gió bay sao?"

"Nếu như kẻ khác thấy thì sao?"

"Sẽ chết!"

Tiếng nói dứt khoát của nữ nhân ấy vang lên khiến Nam Bi Huyền sợ hãi bịt miệng lại, người nào nhìn thấy sẽ phải chết sao?

"Nàng không được làm vậy... Người nàng muốn giết là hoàng thượng đừng gây chuyện với người khác!"

Luy Luật lên tiếng, Nam Bi Huyền nghe thấy hết tất cả liền khiếp sợ, nữ nhân này chính là nô tỳ thân cận của Yên Phi, sao lại có giả tâm ghê gớm đến thế...

"Này, này đó có phải là Liễu A Phi không?"

"Dạ phải! "

Nam Bi Huyền cùng nô tỳ xì xầm to nhỏ, Liễu A Phi lập tức nghe thấy, ánh mắt sắc bén liền nhìn theo hướng gốc cây ngoài kia.

"To gan, là ai mau ra đây!"

Liễu A Phi lên tiếng, Nam Bi Huyền nín thở sợ hãi, núp sau gốc cây không hề dám nhúc nhích dù chỉ một lần.

"Chắc người nào nói vọng ra thôi, nàng đừng quan tâm"

"Chàng đi đi, ở chỗ này không còn được an toàn rồi!"

Liễu A Phi tiễn Luy Luật thoát khỏi nơi này, Nam Bi Huyền tranh thủ chạy thật nhanh đến tẩm cung của Yên Phi ngay trước mặt, khuôn mặt vô cùng sợ hãi, nhanh chóng khôi phục.

"Huyền Phi nương nương, người..."

Cung nữ trong cung ra tiếp đón, khá khó hiểu khi Nam Bi Huyền đến vào lúc này.

"Ta muốn trò chuyện cùng Yên tỷ, tặng một ít nhân sâm tẩm bổ cho tỷ ấy!"

"Dạ, nhưng Yên Phi nương nương ngủ trưa mới dậy e rằng không muốn gặp..."

Nam Bi Huyền cho nô tỳ ấy một chút vàng, lập tức mỉm cười dịu dàng chạy vào bẩm báo.

"Dạ!"

Nô tỳ ấy nhanh chóng đi báo tin, Nam Bĩ Huyền phúi phúi người, được sự cho phép của Yên Phi liền nhanh chóng bước vào, Yên Phi đã ngồi sẵn sàng cao quý, tay rót trà nâng lên uống một ngụm.

"Hôm nay sao lại khách khí ghé sang thăm cung của ta vậy nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thập Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Đồng ý hợp tác

Nam Bĩ Huyền lấy ra một ít nhân sâm đã chuẩn bị sẵn đặt trước bàn, chuyển về phía Yên Phi nương nương đang cao quý dùng trà.

"nhân sâm này là của Nam Quốc muối, muối biểu Yên Tỳ một ít an thai"

Nam Bĩ Huyền nhanh nhẹn lên tiếng, kể từ vào hoàng cung sử dụng ngôn từ hoa mỹ, cách nói chuyện lấy lòng người Nam Bĩ Huyền đã được chỉ dẫn rất tận tình, nay đã được thực hành một ít.

"Đa tạ Huyền Phi muối muối, không ngờ lại có lòng tốt muốn chăm sóc tỳ tỳ này như thế, tỳ còn tưởng... Xem ra vào đến Lục Quốc chưa được bao lâu, đã học được không ít"

Yên Phi cũng hoa mỹ không kém, mỗi câu nói thoát ra đều mang hàm ý và sát thương rất nặng..

"A Phi, A Phi, mau lấy giúp bốn cung một số tinh dầu để tặng lại cho Huyền Phi nương nương"

"Yên tỳ... Thật sự không cần thiết!"

"Làm sao mà được, cuộc sống này có qua có lại mới toại lòng nhau a"

Liễu A Phi từ bên trong bước ra, dâng lên một hộp tinh dầu nhỏ chứa đầy hương liệu, mùi thơm khác nhau. Lâm Hiểu Yên từ nhỏ đã thích sưu tầm các loại tinh dầu, hôm nay có dịp liền đem khoe. Liễu A Phi vừa bước ra, Nam Bĩ Huyền giật thoát người, vô thức làm rơi một chiếc trâm cài đang gài dở vì lòng. Liễu A Phi mặt đầy sát khí ngược nhìn lên, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Nam Bĩ Huyền liền toả vẻ nghi hoặc, lướt nhìn lớp y phục bên ngoài có dính một ít nhựa của một loại cây đặc biệt trong vườn hoa ban này liền sinh nghi.

"Huyền Phi khá bất cần rồi! Thứ lỗi cho nô tỳ thấp bé muốn hỏi nương nương một câu!"

"Ngươi...muốn hỏi bốn cung chuyện gì?"

Liễu A Phi chậm rãi đứng bên cạnh Nam Bĩ Huyền, nhẹ nâng lớp y phục dính nhựa lên.

"Loại y phục này người mua ở đâu vậy ạ? Để nô tỳ tiện có dịp tìm kiếm cho thân chủ của mình..."

Liễu A Phi nói ra khiến Nam Bĩ Huyền thờ phào nhẹ nhõm, khôi phục lại sự bình tĩnh, tâm trạng lúc nãy đã thoáng lên một ít. Liễu A Phi cong cong khoé môi, mỉm cười nham hiểm, lúc này Liễu A Phi chỉ muốn nhìn rõ để xác định xem ý nghĩ trong đầu của mình đúng không, nhưng bây giờ đã đúng, Nam Bĩ Huyền chính là người đã nghe rõ tất tần tật mọi thứ ở vườn hoa ban này... Liễu A Phi nghe được câu trả lời từ Nam Bĩ Huyền, chỉ gạt đầu đa tạ nhanh chóng rời khỏi. Nam Bĩ Huyền cầm tách trà uống một ngụm tĩnh tâm một phe hú hỏn, nhanh chóng trở lại vấn đề chính.

"Ngày hôm nay, muối đến tìm tỳ nhất định là có việc..."

"Bốn cung thừa biết ngươi sẽ có việc mới tìm đến"

Yên Phi cao quý, chanh chua lên tiếng, tính trẻ con của Nam Bĩ Huyền trỗi dậy, nhưng lại cố gắng gồng mình lên để làm việc lớn, nhẫn nhục cho qua.

"Huyền muối muốn hạ gục Lục Phi nương nương!"

"Ha ha, ngươi đi mà tự làm, bốn cung có đại mới đi đầu với à"

Lâm Hiểu Yên cười lớn, lần trước Lục Hoà bị nạn dẫn đến xảy thai, hoàng thượng đã dành hết thời gian, toàn tâm toàn ý để chăm sóc cho Lục Hoà, làm gì có cơ hội hạ gục, có gan trời mới đầu lại được người chống lưng của Lục Hoà.

"Tỳ tỳ tài cao học rộng, chỉ cần có tỳ, muối đương nhiên hiểu rõ... Chúng ta sẽ được lợi!"

"Ha ha, vậy bốn cung được lợi gì trong chuyện này nhỉ? "

Lâm Hiểu Yên cười khẩy lên tiếng, suy nghĩ điên rồ của Nam Bì Huyền thật quá tệ.

"Muội biết tỷ không hề thích ả ta, chẳng qua là một chút nhường bộ nể mặt hoàng thượng, chỉ cần tỷ giúp muội có được một chút sủng ái từ bệ hạ, Nam Bì Huyền nguyện là người của tỷ, một lòng chung thành"

Chỉ vì một chút ân sủng từ hoàng thượng, Nam Bì Huyền đã đưa ra quyết tâm của mình, đánh đổi cả danh dự của mình, Yên Phi nhìn ngấm quan sát, thông thả dùng trà, một lâu sau mới lên tiếng.

"Được, bốn cung giúp người đánh bại Lục Hoà!"

Có được một cánh tay đắc lực, loại bỏ một cái gai lâu ngày không thể nhổ, bây giờ có người đề nghị nhỏ hộ thật không có gì bằng...

...

Hai tuần sau,

Nàng dạo quanh khắp nơi trong hoàng cung ngọt ngào, những cánh hoa rơi xuống mặt đất bị gió cuốn bay lên, nàng thích thú nhặt những cánh hoa anh đào cho vào túi.

"Nương nương, người làm gì vậy ạ?"

"Nhặt cánh hoa dùng làm nước tắm sẽ rất thơm!"

"Dạ, nô tỳ nhặt phụ người!"

Nô tỳ nhanh chóng nhặt phụ nàng, cả ba người cố gắng nhặt hết những cánh hoa đào dưới sân, nàng nhặt mãi không chán, ngược lại càng hăng say, gom lại thành một đồng, ném vào người các cung nữ trên đầu.

"Ha ha, Lục Phi đừng giỡn nữa, nô tỳ chịu thua"

"Không cho! Không cho!"

Nàng buống bình ném tiếp, không cho đối phương có cơ hội đầu hàng khiến hai cung nữ lần lượt chạy toáng cả lên, mồ hôi ướt đầm trên trán, gió lạnh như vậy vẫn khiến mọi người chảy mồ hôi do chạy giỡn, nàng đứng lại thở hổn hển, lau mồ hôi trên trán, uống một ngụm nước trên bàn đá, rồi cúi người xuống nhặt tiếp.

"Lục Phi nương nương, trời đã xế tà rồi, không nên chơi nữa! Hoàng thượng sẽ..."

"Mặc kệ chàng!"

"Lục Phi!!! Nương nương!!!"

Tiếng la hét thất thanh từ hai cung nữ vang lên khi vừa ngược mặt lên.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chậu hoa mộc lan

"Xoảng!"

Chậu hoa treo trên giàn trong vườn đột ngột rơi xuống ngay vị trí của nàng, cả hai cung nữ không ngừng hô hét. Tiếng hét của hai cung nữ làm nàng hoảng hốt ngược lên, một chú thỏ vô tình chạy ngang qua khiến nàng dí theo nó, khiến chậu hoa lệch nàng chỉ một tí xíu, mảnh của chậu hoa rơi xuống vắng tung toé, một mảnh rơi trúng người nàng, cung nữ kia nhanh chóng chạy về phía nàng với vẻ hốt hoảng.

"Lục Phi nương nương người không sao chứ, nô tỳ... Nô tỳ sợ quá..."

"Ta không sao, đã là thỏ con hoảng sợ rồi"

Nàng bình thần trả lời, bế chú thỏ con ôm vào lòng, vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, may mắn sao cả hai đều được bình an...

"Có chuyện gì vậy?"

Sở Dĩ An trầm giọng lên tiếng, lúc này nghe tiếng hét khiến mọi người lo lắng chạy ra ngoài.

"Bẩm hoàng thượng, vừa lúc này một chậu hoa mộc lan đột ngột rơi xuống suýt trúng vào Lục Phi nương nương"

Cung nữ kia mạnh dạn lên tiếng, khoảnh khắc ấy thật khiến trái tim bé bỏng của cung nữ ấy ngừng đập. Lục Phi là người hoàng thượng bệ hạ sủng ái nhất, nếu người có chuyện gì chắc chắn mạng sống nhỏ bé của cung nữ ấy không còn giữ được.

"Nàng...không sao chứ?"

Hắn vội vàng vàng ôm chặt lấy nàng, hắn nâng bàn tay nàng lên, xoa xoa, kiểm tra xem nàng có bị thương không, nhìn lên đỉnh đầu của nàng, hôn lên đó một cái.

"Tại sao các người lại bắt cản thế này hả? Tất cả chậu mộc lan này đẹp hết cho trẫm!"

Hắn quay sang mắng chửi tất cả mọi người, tất cả cung nữ và công công đều lo lắng khiếp sợ khi nhìn thấy sự phẫn nộ của hắn, lão công công run rẩy lên tiếng.

"Lão nô..."

"Nói"

"Những chậu hoa này là của Yên Phi nương nương tận tay chăm sóc... Nô tài..."

Lão công công rụt rè lên tiếng, sợ sệt không dám đụng vào chậu hoa.

"Bỏ hết cho trẫm"

"Lão nô tuân lệnh!"

Lão công công vội vàng chỉ đạo mọi người tháo bỏ những chậu mộc lan xuống. Nàng nắm chặt tay hắn lắc đầu.

"Thiếp không sao... Đừng làm vậy, chỉ là gió mạnh khiến chậu hoa vô tình..."

"Không được, nó sẽ nguy hiểm đến an nguy của mọi người"

Hắn ôn nhu lên tiếng, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hôn lên bàn tay nhỏ nhắn ấy.

"Hoàng thượng bệ hạ thật thiên vị, chậu hoa quý của thần thiếp chỉ vì một phút vô tình chạm phải Lục Phi mà phải kết thúc cuộc đời của mình sao?"

Yên Phi chậm rãi uyển chuyển bước đến lên tiếng, trên tay còn cầm lấy một bình tưới nước cho cây, Huyền Phi cũng có mặt đứng cạnh Yên Phi nương nương.

"Hoàng thượng, thần thiếp cũng thấy bất bình cho Yên tỷ..."

"Các nàng đừng nói nữa! Những chậu hoa này sẽ được trồng ở nơi khác, nơi này quá là nguy hiểm"

Sở Dĩ An cau mày nhăn nhó, chuyện chỉ là việc nhỏ bây giờ lại khiến cho lớn chuyện, chuyện này không thể để lọt tai đến thái hậu, nếu không mọi chuyện lại càng phức tạp hơn thế nữa...

Nàng nhún mày, tại sao mới đây Huyền Phi và Yên Phi lại thân mật như thế? Lòng dạ nữ nhân thật sự khó đoán...

"Thần thiếp thấy Yên tỷ nói đúng, chuyện chỉ là việc nhỏ, thần thiếp không bị thương không cần làm lớn chuyện"

Nàng dịu dàng nắm lấy tay hắn, lắc đầu ý nói không nên làm vậy, nàng biết dù hắn có bảo bọc nàng thế nào, thì chôn hậu cung vẫn không buông tha cho nàng, chỉ cần nàng yên ổn yêu hắn, ở bên cạnh hắn là đủ, không hề muốn tranh đấu với các phi tử khác...

"Chuyện trẫm đã quyết thì sẽ không rút lại lời nói!"

Hắn không đồng ý, chuyện này hắn nghĩ có vấn đề bên trong, chậu hoa được treo chắc chắn như thế tại sao lại vô tình bị một cơn gió mà rơi xuống, lâu này không rơi bây giờ lại rơi...

"Thần thiếp không chịu a, hoàng thượng không thương thiếp, cũng nên nghĩ đến bảo bối của chúng ta? Bệ hạ không nên chọc thần thiếp tức giận!"

Yên Phi nũng nịu chạy đến nắm lấy tay hắn, đôi mắt long lanh chứa đầy thâm tình. Đứa con trong bụng chính là người sẽ giúp Yên Phi điều khiển hắn, dù hắn không để tâm đến Yên Phi nhưng đứa con này thì không thể! Yên Phi nháy mắt với Nam Bi Huyền, Nam Bi Huyền vội vàng gật đầu.

"Hoàng thượng, thần thiếp thấy dạo này Yên tỷ ăn ngủ không tốt thường hay dạo vườn mộc lan để tìm sự thoải mái"

"Người xem, tỷ ấy còn định tưới nước cho chúng..."

Nam Bì Huyền góp lời, kể từ ngày theo phe của Yên Phi, Nam Bì Huyền luôn nói đỡ, mục đích để đạt được ước nguyện sau này của mình.

"Người đâu? Mau đem những chậu hoa trở về chỗ cũ! Từ nay không được làm hại nó"

Nàng lên tiếng nói, hần nhìn nàng chăm chú, nàng không trả lời hay giải thích chỉ gật đầu một cái.

"Được, cứ thuận theo ý Lục Phi!"

Hần nói xong, liền dìu nàng đi chỗ khác để lại sự tức giận trên khuôn mặt của Nam Bì Huyền. Yên Phi thông thả cảm quạt vẫy vẫy.

"Tỷ không thấy tức giận sao a? Ắ Lục Hoà đó xem như mạng lớn! Yên tỷ, chúng ta mau tìm cách khác!"

"Ta vì cô mà suýt chút mất đi vườn mộc lan rồi đây!"

Yên Phi lướt qua người Nam Bì Huyền bước đến vườn hoa mộc lan đang treo lủng lẳng, từ từ tưới nước cho chúng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Phạt

Yên Phi hoàn toàn không quan tâm đến việc sống chết của Lục Phi, sinh tử là chuyện của thiên, có chi người phạm như ta phải quan tâm. Nam Bì Huyền không chịu uý khuất liền chạy theo đuôi của Yên Phi.

"Hãy da, tỷ coi ta không bằng mấy chậu này sao?"

"Tất nhiên, bồn cung và nó đã gắn bó khá lâu, còn người chỉ là một người tiến cung chưa bao lâu?"

Yên Phi nói, ánh mắt vẫn hướng về chậu hoa mộc lan, hoàn toàn không có ý định để tâm đến Nam Bì Huyền.

"Tiếp theo chúng ta nên hại Lục Hoà thế nào?"

"Hừm, tùy người thôi"

Nam Bì Huyền tức tối với vẻ hờ hững của Yên Phi, giận dữ bỏ đi. Liễu A Phi thấy vậy liền đắc ý, tiếp cận đến Yên Phi.

"Mấy ngày nay khá thân với ả, không biết Yên Phi đây..."

"Chỉ tiện đồng ý thôi, ả ta thật trẻ con"

Liễu A Phi dò xét, xem ra Nam Bì Huyền chưa thọc mạch gì với Yên Phi, Nam Bì Huyền chợt nhớ điều gì đó liền quay lại cầu kiến Yên Phi nương nương.

"Hừm? Đi rồi sao còn quay lại?"

Nam Bì Huyền vừa nhìn thấy Liễu A Phi liền run rẩy. Nhìn sắc mặt của Nam Bì Huyền thật không khỏi khiến Liễu A Phi muốn cười vào mặt, vẻ mặt sợ sệt run rẩy làm như gặp phải sát nhân không bằng. Liễu A Phi lui xuống, Nam Bì Huyền thở phào nhẹ nhõm.

"Yên tỷ tỷ, cung nữ A Phi này..."

"Cung nữ của bồn cung thì sao?"

"Thật sự không an toàn như tỷ nghĩ cô ta..."

Tiếng nói của Nam Bì Huyền chợt ngưng lại, khiến Yên Phi cụt hứng cau mày, Nam Bì Huyền bắt đầu ú ớ khi Liễu A Phi lại đột ngột xuất hiện.

"Không có gì, Huyền muội có một ít trà hoa sen, tỷ có muốn đến thưởng thức?"

Yên Phi nhìn lên bầu trời cao trong xanh, liền cười nhạt lắc đầu.

"Đến giờ bốn cung cần dùng canh gà tiềm an thai, thật thứ lỗi!"

Yên Phi rời khỏi trước mặt Nam Bì Huyền, Nam Bì Huyền ảm ức giậm chân xuống đất, đã chịu đi chung chuyến đò, lúc nào ả ta cũng giả vờ cao sang thanh tịnh, không lo chuyện trọng sự, thật khiến người ta uất ức.

"Huyền Phi... Người nguôi giận!"

"Hồi cung!"

...

Hắn đưa nàng trở về tẩm cung, liền lo lắng truyền ngự y đến kiểm tra sức khoẻ của nàng. Nhìn bộ dạng lo lắng của hắn, thật khiến nàng có một trận cười sáng khoái.

"Này... Trầm lo cho nàng, nàng còn cười nhạo trầm, có phải nàng muốn trầm phạt không?"

"Xùy! Có giỏi thì chàng đem ta đánh vài chục trượng, hoặc chém đầu ta luôn đi"

Hắn lập tức ngăn chặn nàng, đưa một ngón tay lên cái miệng nhỏ nhắn nói xầm bậy này, hắn ôm nàng vào lòng, hít hà cơ thể thơm ngát của nàng.

"Không được nói bậy"

"Tại sao? Không phải hoàng thượng muốn phạt ta lắm sao?"

Nàng biết hắn thương nàng, không hề làm vậy với nàng, nhưng lúc này nàng chỉ trêu đùa hắn một ít, mà mặt hắn đã nghiêm túc như vậy rồi.

"Ta muốn phạt nàng bằng cách khác..."

Hắn thì thâm vào tai nàng, làn da nàng mẫn cảm ửng đỏ hết cả lên, nàng cắn cắn môi, cắn mạnh một cái lên bờ vai của hắn.

"A! Nàng thật hư hỏng! Còn dám hành thích ta, để xem đêm nay ta phạt nàng thế nào?"

Hắn nâng cằm nàng lên, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào nàng, không cho phép nàng có cơ hội trốn tránh.

"Ồ... Thiếp đau đầu quá, chắc lúc này bị va trúng rồi..."

Nàng đưa tay lên đầu, khẽ xoa xoa. Ánh mắt mơ màng, mệt mỏi. Hắn thừa biết nàng đang lừa gạt, liền ôm chặt lấy nàng, hôn lên đôi môi của nàng. Nụ hôn càng lúc càng nồng cháy, mê đắm.

Sự hoà quyện của môi và lưỡi đã không còn thoả mãn được Sở Dĩ An, bàn tay nóng bỏng của hắn bắt đầu tìm kiếm nhiều hơn, hắn khẽ nhẹ nhàng vuốt sống lưng nàng, tay còn lại nhẹ nhàng cõng bỏ lớp y phục khoát lên nàng. Trong nụ hôn nồng cháy của hắn, khiến tâm trí nàng bị hắn nắm thót, hai má của nàng đỏ bừng trong rất đáng yêu, trong nhận thức còn lơ lửng một chút tự chủ, nàng nhanh chóng trốn thoát, đẩy người hắn ra, hắn mỉm cười gian tà, véo nhẹ lên má nàng một cái, làm sao để miếng thịt đang dâng đến miệng rơi xuống được? Hắn nhanh chóng đè nàng xuống.

"Hoà, nàng đã từng thấy miếng thịt nào dâng đến miệng lại rơi xuống không?"

"Có!"

"Khi nào? "

"Bây giờ!"

Nàng thừa cơ hắn sơ ý, liền đẩy hắn ra, hắn tự cắn mình một cái vì sự sơ ý của mình, lập tức ngăn sự trốn thoát của nàng.

"Nàng ngày càng bướng bỉnh, phải phạt nhiều hơn!"

"Được được, phạt cách khác được không? Ta sẽ chịu phạt!"

Nàng gơ tay đầu hàng, hắn mỉm cười, cúi xuống cắn lên môi nàng một cái.

"Được, ta phạt nàng theo cách khác"

"Thật sao?"

Đôi mắt nàng sáng trưng lên, nàng reo lên thích thú, ôm chặt lấy hắn trong vui sướng. Nụ cười chợt tắt khi nàng nghe được lời thầm thì từ hắn, nàng đánh thật mạnh một cái, đẩy về tức giận!

"Phạt nàng mau chóng hạ sinh bảo bối cho ta, được không?"

"Chàng!!!"

Đúng là tên lưu manh mà, chuyện này và chuyện lúc nãy có khác gì nhau không? Điều là lợi cho hắn thật khiến nàng không thể ỷ khuất.

"Chuyện này có khác nhau không?"

"Khác, lúc nãy ta phạt nàng còn bây giờ là nàng tự nguyện!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhân, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Thật to gan!

Suốt cả buổi, hắn quán quýt nàng không buông, bị ôi gian xảo chiếm lấy nàng, đến khi nàng mệt lử, hắn mới chịu buông tha, khiến nàng vô cùng ỷ khuất. Tia nắng sớm đầu tiên lọt vào khung cửa của nàng, tiếng chim líu lo, những cánh hoa bắt đầu chớm nở, nàng dụi dụi mắt, nhìn nam nhân bên cạnh đang say giấc ngủ, lâu lâu cau mày trong rất nghiêm nghị, nàng lén lỉnh, những ngón tay mềm mại của nàng đặt trên ngực hắn, chán nản không việc gì làm, về vòng tròn này, rồi lại về tiếp vòng tròn khác lên ngực hắn, hắn vẫn nằm yên không nhúc nhích, xem ra sự bất khả kháng của hắn khi ngủ thật tốt. Nàng bước xuống giường, mặc lại y phục, liền bị tên nam nhân bị ôi kia kéo lại.

"Còn sớm, ngủ thêm chút nữa!"

"Không"

"Xem ra nàng vẫn còn khả năng hiến ngang bước xuống giường?"

Hắn mơ màng lên tiếng, giọng nói trầm ấm trong ngáy ngủ rất đáng yêu nhưng chứa đầy sự tham lam của hắn. Nàng hất tay hắn ra, bước đến bệ cửa sổ bế hai chậu cây yêu quý của nàng ra ngoài. Nàng bước đến bàn đá, đặt chúng bên cạnh nhau, những ánh nắng chiếu vào chúng khiến chúng này càng trở nên rực rỡ.

"Lục Phi thật là có nhả hứng chăm sóc cây cảnh?"

Tiếng nói khá quen vang lên khiến nàng có chút giật mình, vội vàng ngược lại, Sở Dĩ Ân đang cười tươi ấm áp như nắng mai, khuôn mặt khô ngô tuần tú. Nàng có chút hoảng loạn không hiểu vì sao Sở Dĩ Ân lại bước vào tầm cung của mình.

"Vương...gia, sao lại có nhả ý đến tầm cung của ta...?"

"Chỉ là muốn gặp hoàng đế có một chút chuyện"

Phong thái nhẹ nhàng, cử chỉ vô cùng anh tuấn, quả là tin đồn không sai, Sở Dĩ Ân đào hoa, lãng tử thế này thật khiến bao nhiêu nữ nhi say đắm. Nàng gật gù đáp trả, trong lòng suy nghĩ, không biết chuyện gì gấp gấp khiến hắn ta vội và xông vào tầm cung của nàng thế này?

"Hoàng thượng...còn đang say giấc, ta...sẽ chuyển lời đến người"

"Ha ha, Lục Phi quả là nhan sắc tuyệt trần, chẳng trách hoàng đế lại một lòng say đắm, quên mất chuyện chính sự!"

"Thật sự..."

Nàng chưa kịp nói hết câu, liền nghe giọng nói quen thuộc vang lên, mùi hương Cừ Nha đang chậm rãi tiến dần bao phủ lấy nàng, bàn tay ấm áp đột ngột ôm chặt lấy eo nàng.

"Đa tạ hoàng huynh quá khen, có chuyện gì mà sáng sớm đã đến vội vàng phá hỏng mộng đẹp của đệ?"

Hắn tao nhã lên tiếng, từng chữ đều là sự cẩn trọng, pha chút bốn cột. Sở Dĩ Ân cũng cười vang lên, cùng nhau trò chuyện chuyện một lúc, hai nam nhân không thuận ý nhau lại cùng nhau cười, nói năng chằng khóp vào đâu khiến nàng có chút nhức đầu, nam nhân thật khó hiểu, nhất là khi hai nam nhân ở cùng nhau.

"Vấn đề chính hôm nay, muốn đệ ban hôn cho ta! Nhìn đệ này ngày ân ái cùng thê tử thật khiến bốn vương hồ ghen!"

"Hoàng huynh thích ai, lập ai làm phi cần sự ban hôn của ta sao?"

Hắn nhủ mày suy nghĩ, hoá ra là chuyện hôn nhân đại sự, nhưng với tính cách của Sở Dĩ Ân tuyệt đối luôn muốn làm theo ý mình, hôm nay đến đây muốn ban hôn thật sự có hơi phức tạp...

"Hoàng thượng ban hôn còn gì sánh bằng? Cứ sắp xếp cho bốn vương, người nào cũng được, càng nhanh càng tốt!"

Vừa dứt lời Sở Dĩ Ân xin phép cáo từ, trước khi đi còn phong lưu nháy mắt một cái với nàng, khiến hắn liếc nàng một cái. Hắn trầm tư suy nghĩ, chuyện này nhất định có vấn đề, chẳng phải hoàng huynh cùng... đã ngày ngày ân ái sao?

"Chàng nghĩ gì mà trầm tư thế?"

Bàn tay nàng nhẹ nhàng nâng ấm trà, rót nước cho hắn. Hắn không cầm lấy tách nước, mà cầm lấy bàn tay nàng, nắm chặt, nàng nhăn mặt khó hiểu.

"Chỉ một cái nháy mắt khiến chàng điên như vậy à, nhỏ nhen!"

Nàng bĩu môi, rút tay ra, mới sáng sớm gặp Sở Dĩ Ân thật xui xẻo, nói chuyện trên dưới khiến nàng không hiểu gì, lại bảo muốn sắp xếp chuyện hôn sự. Hai huynh đệ họ thật rắc rối!

"Ta nhỏ nhen? Cũng tốt, từ nay không cho phép nàng rời xa ta!"

"..."

"Nàng hãy tìm giúp hoàng huynh một tiểu cô nương đi!"

Sở Dĩ Ân lên tiếng nhờ vả nàng, nàng gật gù đồng ý trầm ngâm suy nghĩ. Chợt ý nghĩ loé lên trong đầu nàng, nàng thích thú reo lên.

"có rồi!"

"Người đó ra sao?"

Hắn nghe nàng thích thú liền có nhã hứng, người nào khiến nàng phải vui đến thế?

"Người đó ư? Cha mẹ làm nghề y, lương thiện, tiểu cô nương ấy chỉ có một mình cùng phụ mẫu, cô nương xinh đẹp, giỏi giang, sống trong thôn sơn, còn nữa..."

Nàng đột nhiên ngưng lại, kéo dài, khiến lời kẻ càng thêm sức hút, hắn uống một ngụm trà hoa sen, mùi hương của hoa sen lan toả, hắn chăm chú lắng nghe, không hiểu vì sao người này lại quen thuộc như vậy, dường như là đã từng nghe qua.

"Quen quen, còn gì nữa?"

"Cô nương ấy ngày ngày hái thuốc trong rừng, thường hay hứng sương của lá sen để pha trà..."

Nàng lại ngưng, thích thú cười cười, đứng dậy khua tay múa chân, bộc lộ cảm xúc.

"Người ấy họ Lục!"

"Gia phả nhà nàng sao? Chẳng khác nào rất quen thuộc!"

Hắn gật gù, những điều này đều khá giống nàng, nếu như nàng muốn đưa người nhà vào làm phi, hưởng vinh hoa phú quý thì hắn sẽ đồng ý ngay. Nàng đột ngột ghé sát tai hắn, thì thầm.

"Họ Lục, tên Hoà!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhãn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Vương phi

Nàng... Phạt nàng hứng sương lá sen pha trà cho ta! Chừng nào ta đồng ý chấp nhận loại trà đó thì thôi!"

Hắn nhủ mày, tức giận hạ lệnh, bỏ đi. Nàng sững sờ, Sở Dĩ Ân dám giận nàng sao? Hừ! Thật trẻ con mà.

"Chàng thật trẻ con!"

"Trăm trẻ con? Đúng rồi, vì vậy nàng nên chiều chuộng trẻ con"

Hắn ngoái lại đằng sau, khoe môi cong lên, trả lời nàng. Nàng tức giận, giậm chân một cái, thật là không có gì làm khó được hắn cả.

"Sở Dĩ An, chàng chờ đấy!"

...

Lễ cử hành nạp phi của Vương Gia được tổ chức long trọng. Hoàng Thái Hậu là người vui mừng nhất, ngay khi Sở Dĩ Ân muốn được ban hôn, nàng đã nhanh trí nhờ hoàng thái hậu tìm kiếm người hợp ý của Vương Gia. Hoàng thái hậu không những vui mừng, còn ban thưởng cho nàng nhiều vàng bạc trang sức vì tin tốt lành này. Con gái ngọc ngà của Lưu thừa tướng dịu dàng, thực nữ, am hiểu mọi chuyện, cầm kì thi họa, là một trong hai nữ nhi được Hoàng thái hậu để mắt. Lâm Hiểu Yên là người được hoàng thái hậu chọn cho hoàng thượng, còn Lưu Ái Vân là người mà hoàng thái hậu muốn sắp đặt cho vương gia từ lâu, nhưng vẫn luôn bị vương gia từ chối. Nay được cơ hội, nhất định hoàng thái hậu sẽ tác hợp.

Lưu Ái Vân vận hỷ phục, đang vui sướng khi được làm phi của vương gia, từ nhỏ đã đem lòng yêu vương gia, nay được ban hôn lại vui mừng khôn xiết. Mọi người đã chuẩn bị mọi thứ, Sở Dĩ Ân khoác lên hỷ phục đầy vẻ anh tuấn, thư thả bước ra chào mọi người.

"Bẩm vương gia, món quà này là do đích thân Yên Phi nương nương tặng người, hôm nay người không đến dự được!"

Liễu A Phi đưa cho hắn ta một hộp quà khá lớn, Sở Dĩ Ân ra lệnh người cắt vào trong, ánh mắt xa xăm nhìn về hướng khách khứa đi vào, Liễu A Phi quan sát, biết ngay thái độ khác thường của Sở Dĩ Ân, vô cùng đặc ý.

"Được, nói với Yên Phi lời đa tạ giúp bổn vương"

"Vâng, vương gia...còn nữa, Yên Phi nương nương dường như không quan tâm đến hôn lễ của người cho lắm..."

Liễu A Phi cố tình lên tiếng, ra vẻ ả a ập ứng, khiến Sở Dĩ Ân dập tắt hi vọng, làm mất đi chỗ dựa vững chắc của Yên Phi. Sở Dĩ Ân nắm chặt tay thành nắm đấm, vội vã rời đi, dù đang tức giận nhưng Sở Dĩ Ân vẫn luôn cố gắng giữ được sự vui vẻ trong buổi tiệc. Liễu A Phi lập tức rời đi, khoe miệng cong cong lên, nụ cười vô cùng nham hiểm.

...

Yên Tầm cung,

Liễu A Phi hồi cung trở về, Yên Phi đã nhanh chóng chạy ra hỏi thăm, nét mặt vô cùng sốt ruột.

"Vương gia...có thích món quà đó không?"

"Hắn ta vừa thấy ta chia quà đã kêu người cắt đi, còn không liếc nhìn dù chỉ một cái"

Liễu A Phi trả lời, khiến Yên Phi thờ dài, bức tranh đó là đích thân Lâm Hiểu Yên thêu để tặng làm quà. Vậy mà bây giờ đến cái liếc nhìn Sở Dĩ Ân cũng không nhìn...

Tâm can của Yên Phi như bị xé nát, đau nhói, không đến dự tiệc là do Yên Phi không muốn đối mặt, muốn tìm cảm giác trốn tránh để không thể đau hơn...

"Đừng ở đó mà đau lòng, con đường của người đi thì nên tự hiểu"

Liễu A Phi lên tiếng, như một nhát dao lại lần nữa đâm vào con tim yếu đuối của Yên Phi, phải! Đây là do nàng ta tự chọn, không thể trách ai khác... Có trách là do tham vọng làm người ta mù quáng. Con nhức đầu khiến Lâm Hiểu Yên choáng đứng không vững, Yên Phi ngồi xuống ghế ôm chặt lấy bụng, bụng đau quặn từng cơn.

"A Phi...bổn cung đau quá, mấy ngày nay... Tại sao ta luôn bị như thế?"

"Chắc do người đã tốn công hao lực thêu tranh uyên ương cho tên vương gia thôi!"

Liễu A Phi lên tiếng, giọng nói hờ hững không chút quan tâm, Yên Phi cau có mặt mày, tự tay rót cho mình chén trà tịnh tâm.

"Truyền thái y cho ta!!!"

Yên Phi khò sở hết lên, Liễu A Phi liếc nhìn một cái, chậm rãi đi gọi thái y. Thái y đến bắt mạch cho Yên Phi khẽ thờ dài lắc đầu, viết một mẫu giấy kê toa thuốc an thai cho Yên Phi, Liễu A Phi lười nhác đi bốc thuốc.

"Yên Phi nương nương, có phải người ăn những thức ăn không tốt cho thai nhi không? Có tính hàn rất cao..."

"Ta không biết..."

Yên Phi mặt mày lên tiếng, cơn đau đã dịu nhẹ xuống, cơn nhức đầu cũng êm dần.

"Thai nhi rất yếu... Yên Phi nương nương hãy cẩn thận, thần đã kê cho người đơn thuốc an thai... Người nên đủ giấc..."

Yên Phi khá bất ngờ khi nghe thái y dè dặt lên tiếng, nàng không làm gì ảnh hưởng đến sức khỏe, cũng chẳng ăn những món khiến thai nhi không tốt, tại sao lại có thể... Không lẽ đã ăn nhầm không nhớ sao?

"Được, người lui đi, bổn cung sẽ chú ý hơn"

"Thần cáo lui"

Thái y rời khỏi, Yên Phi cũng chìm vào giấc ngủ, suốt mấy ngày nay theo thừa để tặng Sở Dĩ Ân, khiến Yên Phi tổn hại không ít công lực, ngủ không đủ giấc khiến toàn thân trở nên mệt mỏi. Liễu A Phi đứng nép vào cửa, nhìn bộ dạng nhợt nhạt của Yên Phi hiện tại khẽ mỉm cười.

"Người nghĩ ta sẽ để ý cho người? Đầu tiên là mẹ con người, tiếp đến sẽ là người thân cận của hần ta!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Tử lượng cao

Yên Phi thờ phào, tay đặt lên bụng xoa nhẹ, may mà đứa con của Yên Phi không sao, nếu không chính Yên Phi cảm thấy tội lỗi vô cùng. Thức ăn mà nàng ta ăn đều được Liễu A Phi sắp đặt theo tiêu chuẩn của thái y, nhưng tại sao lại trúng tính hần gây hại đến đứa bé?

"A Phi, người ra đây cho bổn cung!"

"Yên Phi nương nương, nếu như muốn không xảy thai thì hãy ngoan ngoãn tịnh dưỡng, đừng to tiếng ra lệnh với ta!"

Liễu A Phi liếc nhìn Yên Phi bằng cặp mắt khinh bỉ, Liễu A Phi đặt gói thuốc trên bàn, ngồi xuống tự nhiên dùng trà, kể từ khi ả ta ra mặt đối đầu, lúc nào cũng xem mình ngang hàng, hành xử vô cùng hỗn xược. Nhưng để bảo vệ đứa con, Yên Phi đành im lặng, chịu đựng sự xác xược của Liễu A Phi.

"Hay ta thấy đứa bé này chết đi cũng tốt, giúp người có thêm tình thương của tên hoàng thượng, còn nữa..."

"Im ngay cho ta!"

Yên Phi tức giận hét lên, nhàu mày, ôm lấy bụng vì quá kích động. Yên Phi cắn cắn môi, muốn đứng dậy, nhưng lại không thể vì rất đau bụng. Liễu A Phi cười khẩy đứng dậy, bước đến giường của Yên Phi.

"Nghe cho rõ, mạng sống của hai người nằm ở ta!"

...

Yến tiệc hỷ sự của Sở Dĩ Ân vẫn còn chưa kết thúc, suốt cả buổi tiệc Sở Dĩ Ân uống rất nhiều rượu, khiến mọi người không ngừng tán thưởng.

"Tử lượng của vương gia quả thật rất cao"

Nàng liếc nhìn Sở Dĩ Ân đang hào hứng cầm rượu do quan khách mời, Sở Dĩ Ân không hề từ chối, ai mời đều vui vẻ cạn ly.

Hắn ngồi bên cạnh liền đánh nhẹ vào tay nàng, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

"Trước mặt phu quân lại dám khen nam tử khác, nàng muốn..."

"Thần thiếp làm gì có, chỉ là tán thưởng một tí mà thôi!"

Nàng bĩu môi, nâng ly rượu lên uống cạn, phớt lờ hắn, khiến hắn càng tức giận hơn.

"Tán thưởng và khen không phải cùng một ý sao?"

"Chàng thật tệ!"

Nàng buông lời chê hắn, hắn cầm ly rượu trên tay, uống cạn. Nhìn theo ánh mắt đáng ghét của nàng. Một vị bằng hữu của Sở Dĩ Ân tiến đến gần nàng, nâng ly rượu mời nàng.

"Lục Phi nương nương quả là xinh đẹp, nghe danh đã lâu nhưng mới có dịp gặp mặt, xin thứ lỗi thần có thể mời Lục Phi một ly?"

"Hào!"

Nàng vui vẻ nhận lời, nâng ly cạn cùng tên đó, đây là lần gặp mặt đầu tiên, nhưng hần ta lại có vẻ rất tự nhiên, tự khai chuyện, cùng nàng dùng rượu.

"Huân Sur, Lục Phi của trăm tử lượng không tốt, đừng ép..."

"Ha ha, thần thấy rằng Lục Phi uống rất tốt cơ mà?"

Huân Sur cười phá lên, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm về nàng, đôi mắt chứa đầy sự say mê, vừa nhìn vào hần liền có thể nhận ra, liền khôn khéo lên tiếng.

"Ha ha, ngày vui của bằng hữu chúng ta nên nâng ly chúc mừng, hưởng hồ rượu ngon, người đẹp có sẵn chi bằng cùng thưởng thức"

Thật không biết tốt xấu, nể tình Huân Sur là bằng hữu của Sở Dĩ Ân nếu không hần đã đem tên bi ôi này chém đầu. Nhìn nàng cười cười vui vẻ nói với hần ta, Sở Dĩ Ân liền ghé sát vào tai nàng, thì thầm.

"Tối nay ta sẽ cho nàng thấy tử lượng của trăm!"

Nàng chưa kịp dứt lời, hần liền quay sang Sở Dĩ Lăng đang cùng Hây Quân dùng rượu.

"Lăng nhi, mau đưa hoàng tẩu đi tản mát"

"Ồ..."

Sở Dĩ Lăng vừa nhìn đã hiểu ý ngay, nhanh nhẹn lém lỉnh tạm biệt Hây Quân ca ca, mau chạy đến bám đuôi Lục Hòa. Đã lâu rồi tỷ muội không nói chuyện, hoàng huynh cứ giữ hoàng tẩu mãi không chịu buông ra, nay có cơ hội nhất định hần huyền cùng nàng thật lâu.

Sở Dĩ Lăng kéo tay nàng đến bờ hồ yên tĩnh, rời khỏi nơi náo nhiệt ồn ào, Sở Dĩ Lăng cười tủm tỉm nhìn nàng.

"Tình cảm của hai người thật khiến người khác ngưỡng mộ nha"

Sở Dĩ Lăng tắc lưỡi, trêu chọc nàng, đôi gò má của nàng ửng đỏ cả lên, nàng cù lét Sở Dĩ Lăng không ngừng phản biện.

"Hây da, không phải muội muội ngày đêm ở bên cạnh Hây Quân sao?"

"Làm gì có! Người ta đi theo học hỏi cơ mà! Tỷ đó suốt ngày bỏ muội, muội sinh chán nên mới chạy theo tên đó"

Sở Dĩ Lăng cúi người, bẻ tiểu thỏ trên tay, vuốt vuốt bộ lông trắng muốt của tiểu thỏ. Bộ dạng của Sở Dĩ Lăng vô cùng ngại ngùng.

"Hừm...Lăng nhi của ta lớn thiệt rồi, khi nào sẽ trở thành phu nhân tướng quân đây?"

"Ai thèm cưới tên đó chứ!"

Sở Dĩ Lăng bấu môi, xua tay, cầm lấy củ cà rốt cho tiểu thỏ ăn. Tiểu thỏ ngoan ngoãn ăn trọn phần ăn. Nhìn là biết ngay Sở Dĩ Lăng và Hây Quân đã có tình ý, nhưng lại e thẹn không dám thừa nhận, nàng nhìn bộ dạng ngại ngùng của Sở Dĩ Lăng không khỏi cười vang lên. Tử lượng của nàng vốn dĩ không cao, lúc này uống cùng Huân Sur vài ly lại cảm thấy cả người lâng lâng choáng váng, cả người nàng nghiêng ngả đứng loạn choạng.

"Lục tỷ, tỷ coi chừng!!!"

Tiếng hét của Sở Dĩ Lăng vang lên, nàng ôm lấy đầu, cảm giác ảm áp truyền vào cơ thể nàng, mùi hương Cừ Nha thoang thoảng bay vào mũi nàng. Nàng nhú mày lên tiếng.

"Sao ở đây lại có trồng Cừ Nha nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Quận chúa... Xin lỗi

Nàng loạn choạng, cả đầu nhúc nhối, hần ôm nàng vào lòng, khẽ nhú mày.

"Lăng nhi, huynh đưa Hoà nhi về trước"

"Dạ!"

Sở Dĩ Lăng gật đầu, nhìn hai người họ thật ngưỡng mộ biết bao, còn cái tên Hây Quân kia lại chưa hề ngờ ý với Sở Dĩ Lăng, Sở Dĩ Lăng ngồi xuống cạnh bờ hồ, đưa hai chân chơi đùa cùng nước, bầu trời đầy sao lung linh, Sở Dĩ Lăng bế tiểu thỏ trên tay, tiểu thỏ ngoan ngoãn nhắm mắt tận hưởng sự vuốt ve cưng chiều.

"Từ nhỏ ta đã ít bằng hữu, chỉ có người là bạn. Người lại bỏ mặt ta say giấc nồng à?"

Sở Dĩ Lăng trách móc, nhưng lại mỉm cười đặt tiểu thỏ lên đùi của mình.

"Quận chúa, người đang là trách mắng ai?"

Tiếng nói quen thuộc của nam nhân nào đó vang lên, khiến Sở Dĩ Lăng giật mình, quay ngược về phía sau, nhìn chằm chằm vào nam nhân đó.

"Hây Quân ca ca..."

"Quận chúa, người làm gì giật thót người vậy? Chẳng lẽ đang làm chuyện mờ ám sao?"

Hây Quân bước đến gần Sở Dĩ Lăng, tim của nàng ta càng đập mạnh hơn, đầu óc choáng váng, bàn tay khá run rẩy. Tiểu thỏ giật mình, thoát khỏi vòng tay của Sở Dĩ Lăng, chạy tọt đi mất. Không gian chỉ còn lại hai người mà thôi, khung cảnh lại thơ mộng hữu tình, tiểu thỏ đột ngột rời khỏi khiến Sở Dĩ Lăng bất ngờ, lấy lại được bình tĩnh.

"Hừ, muội đã bảo rồi, hãy gọi tên muội, đừng xưng hô xa lạ như thế. Thật khiến người ta không quen tí nào!"

Sở Dĩ Lăng lắc lắc đầu, tiến lại gần Hây Quân, đánh đánh vào ngực Hây Quân một cái. Hây Quân không hề tức giận ngược lại còn mỉm cười ôn nhu, nụ cười ôn nhu như ngọc, Sở Dĩ Lăng kéo Hây Quân ngồi xuống cùng ngắm sao.

"Hây Quân ca ca, có phải cũng thích muội không?"

Sở Dĩ Lăng chớp chớp mắt, chống cằm nhìn chằm chằm vào Hây Quân, cơ thể của Sở Dĩ Lăng đã thấm rượu, đêm nay ngày vui đã uống không ít, đã không còn sợ sệt mà nói chuyện rất tự nhiên, thân mật. Hoàn toàn không theo khuôn phép.

"Hôm nay bầu trời thật đẹp, những vì sao rất sáng, sáng như đôi mắt của muội vậy"

Trái lại với câu hỏi của Sở Dĩ Lăng, Hây Quân trả lời chẳng hề đúng ý, Sở Dĩ Lăng phụng phịu, quay mặt sang chỗ khác.

"Đáng ghét! Bỏn quận chúa về Ngự Lăng Uyên đây"

Sở Dĩ Lăng tức giận, đứng phắt dậy, phụng phịu bỏ đi, bàn tay của Sở Dĩ Lăng đột nhiên có luôn ầm áp truyền vào, lực kéo kéo mạnh Sở Dĩ Lăng quay ngược lại, Sở Dĩ Lăng mất cân bằng ngã ngược về phía Hây Quân. Bờ môi mềm mại của Sở Dĩ Lăng chạm vào đôi môi của Hây Quân, như luồng điện lan truyền xung quanh cơ thể, nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua mang dư vị ngọt ngào của rượu. Sở Dĩ Lăng tròn tròn mắt, nhìn rõ ràng đây là Hây Quân ca ca, tim đập nhanh hơn, Hây Quân nhắm chặt mắt lại, ôm lấy cơ thể mềm mại của Sở Dĩ Lăng, hôn sâu vào bờ môi ấy của nàng ta. Hây Quân chậm rãi, quyến luyến buông Sở Dĩ Lăng ra, trên má của Sở Dĩ Lăng ửng đỏ cả lên không biết say vì rượu hay say vì hôn. Sở Dĩ Lăng lắp bắp lên tiếng, không nói trọn được thành lời.

"Ta...về cung..."

"Quận chúa...là thần thất lễ! Xin lỗi..."

...

Nam Bỉ Huyền ngày hôm nay đã dùng rượu giải sầu, suốt cả buổi lễ, Nam Bỉ Huyền không hề rời mắt khỏi hần dù chỉ một giây, nhìn hần âu yếm nàng, nhìn từng cử chỉ thân mật của hai người, chỉ càng khiến trái tim của Nam Bỉ Huyền bị bóp nghẹt. Nam Bỉ Huyền loạng choạng chở về cung, trên dọc đường đi đã ối mửa không ngừng.

"Huyền Phi nương nương, người đã quá say rồi, người ngồi tại đây một lát, nô tỳ lấy cho người một ít nước!"

Nô tỳ thân cận của Nam Bỉ Huyền rời khỏi, Nam Bỉ Huyền ngồi xuống ghế của hoa viên, tư lượng không tốt nhưng vừa lúc này ối ra cũng khiến Nam Bỉ Huyền giải được rượu trong người. Nam Bỉ Huyền đặt tay lên trán, mệt mỏi.

"Ha ha, Huyền Phi nương nương đây sao? Người thân phận cao quý lại thành ra nông nổi này sao?"

"Người...người là..."

Nam Bỉ Huyền giật mình bởi tiếng nói đó, Nam Bỉ Huyền nhú mảy, nhận ra đây chính là Liễu A Phi, liền ghê sợ muốn bỏ chạy.

"Khoan đã, ta giúp cô triệt để Lục Hoá"

Nam Bì Huyền khựng lại, quay mặt nhìn Liễu A Phi đang nghiêm túc.

"Nữ nhân Lâm Hiểu Yên ngu ngốc kia chỉ biết lụy tình không giúp ít được gì cho ngươi, nhưng ta sẽ giúp người... Loại trừ Lục Hoả, tiến đến ngôi vị hoàng hậu!"

Liễu A Phi tiến lại gần nói nhỏ bên tai của Nam Bì Huyền, đôi môi Nam Bì Huyền run rẩy lên tiếng, thật sự không dám tin đây là thật.

"Thật...không?"

"Thật, chỉ cần làm theo ta!"

Liễu A Phi gật đầu, tạo lòng tin với Nam Bì Huyền. Liễu A Phi nắm chặt lấy bàn tay mềm mọng của Nam Bì Huyền lên tiếng.

"Huyền Phi xinh đẹp, chỉ cần nghe lời ta, ta sẽ giúp người loại trừ Lục Hoả lấy được sủng ái từ hoàng thượng bệ hạ!"

Liễu A Phi khẳng định lên tiếng, quan sát Nam Bì Huyền đang bắt đầu lung lay, kẻ được hoàng thượng sủng ái chỉ có một. Nếu loại trừ được nhất định sẽ có cơ hội, Nam Bì Huyền gật đầu chặt nịch, nắm chặt lấy tay Liễu A Phi.

"Bổn cung sẽ nghe lời ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Thật Tàn Nhẫn, Nhưng Ta Yêu Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.